Nicolae-Paul Mihail

POTIRUL SFÎNTULUI PANCRAȚIU

Coperta colecţiei
Andrei Olsufiev
Ilustraţia copertei
Marian Oproiu

Bucureşti, 1971

Nicolae-Paul Mihail

POTIRUL SFÎNTULUI PANCRAȚIU

ROMAN SATIRIC DE AVENTURI

Motto :

— *Respectați regulile jocului !*

(Antoine de Moncaleçon — Encens,1965)

Editura Eminescu

CAP. I.

SĂ-ŢI FIE ŢĂRÎNA UŞOARĂ, LEOPOLD !

S-ar fi putut spune că undeva a explodat un pneu, dar un simţ al meu, special, mă avertiză că, dincolo de perdeaua de salcîmi care îmi împiedica vederea, se petreceau lucruri neobişnuite. Deşi eram mort de somn, rămăsei pe recepţie, cu atenţia încordată... Şi iată că, după o scurtă pauză, alte cîteva explozii răsunară în serie, din aceeaşi direcţie. În urma detunăturii, un cîrd de gaiţe ţîşni cîrîind din tufişuri, făcîndu-se nevăzut în crîngul de alături. Sării în picioare şi mă repezii la Trabantul meu cenuşiu, care păştea ca o capră la umbra unui corcoduş amărît. N-aveam nici o armă la mine însă nici nu-mi închipuiam că ar putea fi nevoie de astfel de instrumente. Mă gîndeam mai curînd la un accident pe şosea şi, săritor cum mă ştie toată lumea, eram gata să dau o mînă de ajutor. La faţa locului mă convinsei însă că lucrurile stăteau altfel.

Un Fiat 1800, galben-prăzuliu, bara şoseaua şi ocupanţii lui trăgeau fără încetare asupra unei maşini de culoare verde, pe care o recunoscui imediat. Era chiar Mangusta, un superb autoturism sport

cu două locuri, pe al cărui proprietar, domnul Leopold, supus austriac, îl cunoscusem noaptea trecută, la Constanţa, într-un cerc de prieteni. Nu era prea greu să-mi dau seama ce se întîmplase. Văzîndu-şi drumul blocat, domnul Leopold se retrăsese în marşarier pînă cînd cîteva gloanţe, bine ţintite, îi găuriseră cauciucurile, băgîndu-l în şanţ. Mangusta încremenise aplecată într-o rînă şi domnul Leopold, captiv înăuntru, se apăra trăgînd cu furie în atacatori. Indivizii nu luptau cinstit : din locul unde mă oprisem văzui cum unul din ei se apropia tîrîş, pe partea cealaltă a şoselei, cu o grenadă în mînă, gata să o arunce. Proprietarul Mangustei îmi era simpatic : noaptea trecută plătise singur toată consumaţia. Nu puteam admite să fie omorît chiar în faţa ochilor mei, şi, în consecinţă, mă pomenii apăsînd cu toată puterea pe claxon. În secunda următoare, o rafală de armă automată îmi făcu praf parbrizul ; agresorii se orientau repede ! „Ţin'te bine !“ îi strigai lui Leopold şi sării din Trabant drept în şanţ, în spatele Mangustei. Nu-mi imaginam cum o să-l pot scoate de-acolo fiindcă portiera dinspre cîmp era proptită într-un salcîm iar cealaltă se afla în bătaia focului ; presupuneam însă că va veni şi el cu unele sugestii, aşa că trecui la acţiune fără să cuget prea mult. Omul meu lăsă geamul jos cu o mînă şi mă privi compătimitor.

— Căzuşi ca musca-n lapte, surîse el melancolic, de data asta ei sînt mai tari...

— Rămîne de văzut. Deocamdată se apropie unul prin şanţ cu o grenadă în mînă. Mai ai vreo armă ?

Îmi aruncă un splendid automat Mauser cu toc de lemn ; cu el puteai trage din umăr cum ai trage

cu o pușcă. Nu cunoșteam arma dar nu era acum momentul să iau lecții. Făcui un nou salt în spatele Trabantului, rămas în mijlocul șoselei, și privii cu atenție de-a lungul șanțului. Individul cu grenada se apropiase la vreo treizeci de metri și se pregătea să o arunce. Cu un glonte bine țintit îl trîntii la pămînt apoi revenii în grabă lîngă Mangusta. Leopold lichidase și el unul și profita de o mică pauză pentru a-și încărca revolverele. Dincolo, gealații din Fiat se îngrămădiseră în mașină și o clipă crezui că sînt dispuși să ne lase calea liberă.

— Acum o să mă tamponeze, gemu aliatul meu. Poți să te cari, scena care urmează e greu de suportat pentru un amator.

Zîmbii. Domnul Leopold n-avea de unde să cunoască marea mea încăpățînare, fiindcă probabil nu șezuse de vorbă niciodată cu buna mea prietenă, Mirandolina. Mă ridicai binișor pînă în marginea șanțului și, ocrotit de o piatră kilometrică, țintii în cauciucurile din spate ale mașinii inamice. Cartușele de 9 mm. ale Mauserului meu făcură ravagii. Ca să mă distrez, le sfărîmai și retrovizorul și țeava de eșapament. Se depărtară pe geantă, cît putură mai repede. Leopold ieși, în sfîrșit, din mașină, grohăind de plăcere.

— Ești o forță ! zise dînsul asigurîndu-și pistolul și așezîndu-l cu grijă într-o teacă sub subțioara stîngă. A fost o plăcere să lucrăm împreună.

— În fond, ce voiau ăia ?...

— Dracu' să-i ia ! Au mirosit, probabil, că am parale și, ce s-or fi gîndit ei ?... Sau, mai știu eu ?...

— Mă duc să văd dacă ăla din șanț are hîrtii la el.

— Nu merită ! În sfîrşit, treaba ta ! Atunci, între timp, eu o să încerc să scot Mangusta din şanţ.

Tipul cu grenada nu mai era printre cei vii dar nu aveam timp să-l compătimesc. În buzunarul de la piept avea un portofel enorm, căptuşit cu sute, şi un permis de conducere pe numele de BROWN. Luai toată marfa să i-o arăt lui Leopold. Acesta îşi pusese, cu chiu cu vai, şalupa pe linia de plutire şi-i studia cu atenţie avariile. Privii şi eu peste umărul lui. Era nenorocire : carcasa băii de ulei ciuruită ca o strecurătoare şi, în plus, transmisia paradită de tot !

— Pînă una-alta te poftesc în Trabant, propusei eu după ce ne lămurirăm cum stăteau lucrurile. Dacă nu-ţi cad galoanele, bineînţeles.

— În situaţii grele nu mai stai să alegi, filozofă Leopold. Ajută-mă doar să cărăm bagajele la tine ; dacă le las în Mangustă pot să-mi iau adio de la ele.

Îi arătai ce găsisem asupra omului cu grenada. Cunoştea foarte bine „familia Brown“, erau „în vizită“, cum s-ar spune, adică trăgeau unii într-alţii pe unde se întîlneau. Nişte traficanţi, aşa îi califică Leopold cu multă asprime. Certaţi cu justiţia din douăzeci de ţări şi clienţi siguri ai scaunului electric. Puteam păstra toţi banii, îi meritam cu prisosinţă. Plus că mai avea şi el un cuvînt de spus după ce vom ajunge în oraş.

Sporovăia într-una, fericit că totul se terminase cu bine, apoi îl văzui scăpînd geamantanele din mîini şi începînd să se împleticească. Scrutai cu groază şoseaua naţională : la vreo cincizeci de metri un norişor alb plutea pe deasupra asfaltului. Era simplu : unul din familia Brown se întorsese pe furiş şi rezultatul acestei ticăloşii era că bietul Leopold se

ţinea cu mîinile de pîntece. Pînă să ajung la dînsul, căzuse cu faţa în jos, în mijlocul drumului. Acum venea probabil rîndul meu, însă inamicul nu mai beneficia de elementul surpriză. Din nefericire nu mai ştiam unde azvîrlisem Mauserul. Sării la volan şi apăsai pe accelerator. Ce noroc că Trabantul porneşte imediat, nu ca împuţitele de motoare în patru timpi, pe care trebuie să le-aştepţi cîte o jumătate de oră ca să se încălzească. Oprii maşina între corpul lui Leopold şi punctul de unde se ridicase norişorul, apoi coborîi să văd ce pot face pentru rănit. Respira greu şi sub el se formase o băltoacă mare de sînge. Dar reuşise să scoată revolverul şi-mi făcu semn să mă dau la o parte. Privii din nou de-a lungul drumului pe sub roţile maşinii. Un cap se înălţa cu prudenţă din marginea şanţului şi Leopold trase cu sete, razant cu şoseaua. Căpăţîna se zgudui ca şi cum un pumn nevăzut ar fi izbit-o, cu putere, în bărbie, apoi dispăru din raza noastră vizuală.

— M-au ucis, gemu Leopold scăpînd pistolul. Hai repede la un spital !

Pornirăm în trombă, însă după cinci metri motorul se stinse. Trabantul se răzgîndise, nu voia să mai meargă. Rănitul izbucni într-un potop de înjurături apoi începu să se închine. Aveam impresia că rana lui e destul de gravă aşa că făcui noi, sforţări ca s-o luăm din loc mai repede ; din păcate fără nici un rezultat : comenzile nu mai funcţionau ! Leopold căzuse pe gînduri şi mă urmărea cu ochii sticloşi. Scotocii repede în trusa sanitară şi-i făcui o injecţie cu antibiotice şi una cu morfină, aceasta din urmă luată din trusa Mangustei, apoi încercai să-i pun un pansament provizoriu, cum mă pricepeam şi eu, ca să

opresc sîngele. În timp ce-l suceam pe toate feţele, trecu pe lîngă noi un tip pe bicicletă, un plezirist desigur, judecînd după pălăria lui de paie şi după transistorul dat la maximum. Îl rugai să trimită miliţia şi o ambulanţă, şi biciclistul porni imediat, cu toată viteza, spre oraş. Leopold mă privea melancolic, apoi, cînd rămaserăm din nou singuri, îmi făcu un semn să mă apropii :

— Long-Brown nu-şi greşeşte niciodată ţinta, îmi comunică el cu amărăciune dar şi cu un pic de admiraţie. Ar fi trebuit să mă gîndesc la asta înainte de a le şterpeli diamantele.

— Nu înţeleg, spusei eu. Ce diamante ?...

— N-am timp să-ţi explic. Pînă diseară voi fi în faţa sfîntului Francisc din Assisi, patronul meu, şi aş vrea ca lucrurile să se desfăşoare în mod cuviincios. Vrei să te ocupi de înmormîntarea mea ?

— Fii serios ! O să te faci bine !

— Şi dacă nu, vrei să fii executorul meu testamentar ?

— Contează pe mine, deşi sînt convins...

— Să lăsăm... Ascultă ! Te las moştenitorul meu cu o condiţie : să mă răzbuni ! E clar ?... Juri ?...

Toată discuţia aceasta n-avea nici un sens, se vedea limpede că delirează, totuşi, fiindcă viaţa din el părea că se scurge cu fiecare secundă, n-avusei tăria să-l refuz.

— Bine, Leopold, e-n regulă. Jur ! îl asigurai eu. Voi face cum spui tu, acum nu mai fă eforturi.

Avea un aer fericit, probabil efectul morfinei, însă vorbea destul de logic şi părea conştient. Apoi, pe neaşteptate începu să bolborosească incoerent : „...po-

tirul... să-l dai înapoi... e al mînăstirii Sfînta Barbara... ai jurat, Johnson Nix !..." După care leşină.

Nu ştiam prea bine ce am de făcut ; rămăsei lîngă el acoperindu-l cu o pătură pînă veni Miliţia cu vreo patru maşini nervoase şi cu o ambulanţă plină de noroi. Cu această ocazie l-am cunoscut pe Inspector, căruia i-am povestit pe scurt ce se întîmplase. Pe rănit îl duserăm pe braţe pînă la ambulanţă. Se trezise şi voia să-mi mai spună ceva. Încerca să scoată un inel din deget, un superb diamant cam nepotrivit pentru o mînă de bărbat. Părea că vrea să mi-l ofere.

— Să-l dai prietenei noastre, Rîndunica, îmi şopti el întinzîndu-mi-l. Ca amintire şi drept recunoştinţă că m-a înţeles. Este o fată înţelegătoare.

Mă pregăteam să jur din nou, însă îmi făcu semn că, în cazul acesta, nu era nevoie. După care ambulanţa demară schelălăind din ambreiaj şi, după ea, ne îndreptarăm cu toţii spre Malu-Mare, unde urma să aibă loc ancheta. Eram convins că am să mă înţeleg cu Rîndunica. Contrariul ar fi fost imposibil : doar îi duceam plocon un diamant de cîteva zeci de mii. În astfel de situaţii e foarte uşor să te înţelegi cu oricine.

*

„Omul ştie cînd pleacă...", spune o vorbă care, în cazul meu, se dovedea a fi adevărată. Mă repezisem într-o sîmbătă pe litoral să închiriez o cameră pentru mine şi Mirandolina şi, în mai puţin de o oră de la sosirea mea în Constanţa, găsisem, fără multă bătaie de cap, o odăiţă acceptabilă.

Mă întrebam dacă nu era cazul să mă întorc imediat la București, cînd privirea îmi fusese atrasă de niște panouri mari, aflate în centrul orașului, pe care scria cu litere mari și în culori țipătoare :

A SOSIT ÎN LOCALITATE
CELEBRUL CIRC ALESSANDRO
LUNI 3 IULIE REPREZENTAȚIE DE GALA
ACROBAȚIE, DRESURĂ DE ELEFANȚI, PIRAMIDA MORȚII,
FEMEIA CU BARBĂ, FACHIRISM ȘI PRESTIDIGITAȚIE, CONTURSIUNI, OMUL ȘARPE, CĂLĂRIE DE ÎNALTĂ ȘCOALĂ,
TRIO SALTO-MORTALE, HOHOTE DE RÎS : ȚANDĂRICA, AUGUST PROSTUL, TÎNDALĂ ȘI PĂCALĂ, MUZICĂ, ANTREN, ÎN PAUZĂ VĂ INVITĂM SĂ VIZITAȚI MENAJERIA NOASTRĂ.
COSTUL INTRĂRI : 15, 11, 8, 5 LEI DE PERSOANĂ, ELEVII ȘI MILITARII — DOI PE UN BILET.

E greu să povestesc altcuiva ce am simțit în clipa cînd am citit afișul ! Circul Alessandro !... De aproape zece ani nu-l mai văzusem prin România ! Și doar sub prelatele acelea găurite, într-o rulotă asemănătoare cu cele din fața mea, îmi petrecusem toată copilăria și toată adolescența, pînă la intrarea în facultate. Cu el rătăcisem prin lumea largă și, în arena plină de talaș, prezentasem primele mele numere de echilibristică. Cred că aveam cinci ani pe-atunci, dar unde oare se întîmplase asta ? La Amsterdam sau la Osaka ? Sau la Rio de Janeiro ?... Nu mai țineam minte !... Circul Alessandro, bătrînul vas fantomă, mereu bîntuit de falimente și naufragii !... O mai fi trăind domnul Adalbert Mă-

celaru sau buna domnişoară Serafim care îmi dădea bomboane ori de cîte ori îi aduceam bileţele de la admiratori ?... Douăzeci de ani trecuseră de cînd îmi luasem adio de la dînşii, acum eram un domn serios, arheolog bătrîn, în curînd urma să împlinesc patruzeci de ani ! Ehei, cum trece vremea, fraţilor !

Mai privisem o dată afişele, deşi îmi simţeam ochii plini de lacrimi ! Lipsea, desigur, din program marele JOHNSON NIX, campionul Sumatrei şi donna Celestina, călăreaţă de înaltă şcoală, părinţii mei buni, vechi capete de afiş ale circului, astăzi modeşti pensionari cu o căsuţă în Cotroceni : Johnson Nix, alias Ionescu Nicolae, devenit mare apicultor şi Celestina, acum tanti Marioara, specialistă în lasetă şi profesoară clandestină de limbi străine. Altădată chiar eu apăream pe pa-
nourile circului, sub diferite pseudonime ce se schimbau odată cu vîrsta : Copilul lui Wilhelm Tell, Arcaşul Verde, Omul Zburător, Racheta Vie...

Pătrunsesem cu emoţie în incinta circului. Pretutindeni se băteau pari în pămînt, se întindeau frînghii şi prelaţe. Auzeam din nou jargonul acela format din douăzeci de limbi, binecunoscut mie, şi mă simţeam ca şi cum m-aş fi întors acasă după o lungă călătorie ! În rulota directorului o figură cunoscută : chiar domnul Adalbert Măcelaru ! Părul lui ondulat, după care altădată mureau gîsculiţele de pe toate meridianele globului, dispăruse. .O meşă, adusă cu meştesug de la ceafă şi parcă lipită cu pelikanol, îi acoperea chelia. Făcuse o burtă cam măricică dar se mişca încă destul de sprinten. Lîngă

dînsul, o vampă de vreo douăzeci de anișori, cu un peignoar vișiniu, decapotabil, bătea cu pumnul în masă, descoperind uneori, fără să vrea, o caroserie excepțională, cum numai o trapezistă poate să aibă pe lumea aceasta. Cu toate că, la un moment dat, auzisem clar fraza: „...o să vă las dracului cu șandramaua voastră nenorocită, cu tot !...“, deschisesem ușa larg, rînjind ca o fantomă ieșită din tenebre. Domnul Adalbert căscase ochii mari, încercînd să-și aducă aminte, în timp ce vampa acoperea repede cu capotul niște forme ce nu putea fi admirate decît în cadrul programului artistic. Apoi, dintr-o dată, directorul începu să urle :

— Johnson Nix ! Fiule ! Vino în brațele mele !

În cîteva minute se adunaseră în jurul meu toate vechile cunoștințe : tanti Adelaida, femeia cu barbă, încă în serviciu ; Stromboli, scamator, dresor și acrobat la bară fixă, în prezent trompetist ; Kamma, îmblînzitor de șerpi și proprietar al elefantului Rajah ; jonglerul Adolphe, care acum se ocupa cu aprovizionarea și nevastă-sa, Angelica, fostă primbalerină, de vreo cinci sau șase ani bucătar-șef al circului. Ne-am îmbrățișat, m-au întrebat de ai mei... Domnul Adalbert Măcelaru plîngea în hohote. „...Mai ții tu minte, Nicule, cînd căzuseși în mare ?... și era să te înhațe rechinii ?... pe dracu', fiți serioși, oameni buni, nu există rechini în marea de Arafura... ce tot îi dai zor cu Arafura că eram în apropierea Balearelor... aoleo, v-ați ramolit !... lăsați-mă, domnule, că știu eu !... noroc că a sărit Stromboli și te-a scos de sub labele elefantului... nu fiți cretini, că Rajah nu l-ar fi călcat pentru nimic în

lume !... he, he, la primul salto-mortale fără plasă o sfecliseşi de tot...“

— Fraţilor ! răcnise domnul Adalbert Măcelaru inspirat, e cazul să bem ceva. Întoarcerea fiului risipitor, e clar ? Tu trebuie să fii acum vreun inginer.

— Arheolog, nene Adalbert, arheolog !

— Tot aia e !

Pipiţa dispăruse pentru cîteva minute apoi revenise gătită. Îşi pusese o rochie pe ea, se rujase şi mirosea ca o seră de trandafiri. Tîra după dînsa un individ roşcovan, cu o mutră de buldog, un individ pricopsit dacă stam să-l judec după inelele din degete, pe care mi-l prezentase cu mîndrie, ca pe un copil premiant : „domnul Leopold, supus austriac, mare iubitor al circului“.

— Şi ea e Rîndunica, trapezista noastră, precizase femeia cu barbă. Fiica domnişoarei Serafim !...

— Ei, lasă-mă ! Dar unde e domnişoara Serafim, fraţilor, că n-o văd !...

Domnul Adalbert pufăi din greu, ca o focă. Domnişoara Serafim se odihnea acum într-un modest cimitir. O împuşcase un armator bogat pe care-l trăsese pe sfoară. Pe Rîndunica, ei o crescuseră, cei de la circ. Acum domnul Leopold îi propunea să meargă cu dînsul în America, să o lanseze în cinematografie.

— Noi o s-o lăsăm să se ducă, spunea tanti Angelica, nevasta jonglerului. Să-şi încerce norocul. Ehei, astăzi, o fată, cît ar fi ea de frumoasă, trebuie să ştie să ia trenul din mers.

Domnul Leopold se arătase entuziasmat de aceste cuvinte. Declarase, de faţă cu toată lumea, că sînt

cele mai înțelepte vorbe pe care le-a auzit vreodată rostite de o femeie. Apoi propusese să facem loc în rulotă pînă se duce dumnealui să aducă băutură și gustări. Eram invitații lui și ne ruga să-l considerăm ca pe un vechi prieten, fiindcă iubea circul și pe artiști.

— Mai bine zis, pe artiste, îmi șoptise la ureche femeia cu barbă. Mie nu-mi miroase a bine ideea aia cu cinematograful.

— Că și dumneata, tanti Adelaida, prea ești severă !

— O fată din mediul nostru trebuie să fie foarte prudentă dacă vrea să-și întemeieze o familie. Ce știi tu !

Pînă să ne aranjăm noi, domnul Leopold se și întorsese. Pilota un autoturism sport de culoare verde, o Mangustă, care îți lua două sute cinzeci la oră, cît ai clipi din ochi. Mersese cu viteză dar și restaurantul era aproape de locul circului. Aducea șase sticle de gin și vreo cincizeci de mititei.

— Atît am găsit gata, precizase el, dar pînă ne luptăm noi cu ce avem aici, au destul timp să ne aducă și frigăruile comandate, precum și naveta de Murfatlar pe care am ordonat să o țină cîtva timp de gheață. Hai noroc și succese în carieră !

A doua zi de dimineață mă trezisem într-o cameră necunoscută. Lîngă mine dormea Rîndunica, îmbrăcată în rochia din ajun și cu pantofii în picioare. Splendidă făptură, sfinte Nicolae, dormisem lîngă ea ca frate și soră, țeasta îmi crăpa de durere, firar al dracului de gin, totuși trebuia să o întind cît mai repede dacă voiam să fiu demn de încrederea pe care mi-o acordase atît domnul Leopold cît și Rîndunica însăși. Îi scosesem pantofii și o învelisem

binișor cu pătura apoi mă echipasem repede ca și cum aș fi făcut armata la pompieri, ieșind în vîrful picioarelor fără să mă mai spăl pe ochi, ca să n-o trezesc. Pentru următoarele șaizeci de minute aveam un program foarte încărcat : cîteva sticle de Pepsi, patru piramidoane, un ras, tuns, spălat pe cap și masaj în prima frizerie, și, după asta, un filtru gigantic, fără pic de zahăr, la cea dintîi cofetărie ieșită în cale. Se făcuse șapte jumătate cînd intrasem la telefoane ca să-i comunic Mirandolinei ce am rezolvat cu camera. Telefonul ei suna în gol și imediat îmi amintisem că duminica îi era lene să se scoale din pat la o oră atît de matinală și prefera să stea tolănită pînă la douăsprezece, răsfoind jurnale de modă și reviste de cuvinte încrucișate. Chemasem institutul, fiindcă știam că Alidada, colaboratoarea mea, avea de lucru în dimineața aceea, ca să o rog să-i telefoneze ea mai tîrziu Mirandolinei. Alidada se arătase fericită auzindu-mi vocea. Mă căutase și ea cu telefonul prin toate hotelurile, fiindcă avea să-mi comunice ceva foarte important din partea șefului. Se făceau niște săpături pe litoral, la Malu-Mare, și muzeografii de-acolo se certaseră, ba chiar se și bătuseră, pe niște obiecte, nu înțelesese prea bine despre ce anume obiecte era vorba dar zicea că o să mă descurc eu la fața locului. Șeful îmi dădea mie sarcina să mă reped pînă acolo, să potolesc scandalul și să stabilesc cine se face vinovat.

Bine dragă, o s-o facem și pe asta ! După filtrul băut, reflexele mele funcționau admirabil. Pornisem în trombă spre Malu-Mare și, pînă la prînz, îi potolisem pe muzeografi și stabilisem că toată lumea

e vinovată, cu circumstanţe atenuante. Apoi, după un coniac mic băut la bufetul „la Clopotul Mării", mă grăbisem să mă întorc la Constanţa şi să-mi iau adio de la circarii mei. Pe drumul de întoarcere căzusem în ambuscada pregătită de „familia Brown" sărmanului domn Leopold. Acesta era adevărul, tristul adevăr, o jur pe ce vreţi, şi Inspectorul, un excelent cunoscător de oameni, mi-a mărturisit mai tîrziu că niciodată nu pusese la îndoială buna mea credinţă.

*

Spre seară mă aflam împreună cu Inspectorul în holul dispensarului din Malu-Mare. Se părea că starea lui Leopold era disperată.

Cum stam noi acolo, din rezerva unde era instalat Leopold ieşise o asistentă tinerică vopsită cu negru în jurul ochilor ca să pară mai plini de înţelepciune. Păşea în vîrful picioarelor, ca o barză, cu un aer important, semn că rănitului nu îi mergea bine de loc.

— Cine dintre dumneavoastră este Johnson Nix, întrebase ea părînd că se adresează agentului, care era mai tînăr.

— Eu ! zisei. Ce e cu Leopold ?

— Rău, rău de tot ! Acum o oră a chemat notarul din comună şi i-a dictat testamentul. Sînteţi moştenitorul lui, ştiu asta fiindcă am semnat şi eu ca martoră. Numele lui adevărat e însă Giuseppe, Giuseppe Spaghetti. Acum vă cheamă înăuntru dar să nu staţi prea mult. Doctorul spune că nu mai rezistă pînă la noapte.

Intrai cu sfială. Leopold, sau mai bine zis Giuseppe, slăbise cu cincisprezece kilograme. Îmi făcu semn să iau un scaun.

— Nix, fiule, astă-seară mă cărăbănesc, intră el direct în subiect. N-avem timp de pierdut. Din afacerea asta te alegi cu niţei gologani, însă nu-mi pare rău. Îi meriţi cu prisosinţă. Să nu uiţi totuşi că ai jurat să mă răzbuni şi să mă îngropi după toate regulile artei. Recunoşti ?

— Recunosc, Giuseppe, n-avea nici o grijă.

— Mai jură o dată ca să fiu sigur... Aşa ! Ascultă, să nu te zgîrceşti cînd o fi vorba să-mi faci pomană. Cred că-ţi vorbesc limpede...

— Tot ce spui tu e foarte clar.

— Să serveşti la masă fripturi de porc şi de pasăre, icre negre, cafea, tortă de ciocolată, iar, ca băuturi, gin şi vin de Murfatlar. Ar fi bine să-ţi notezi.

— Vinul îl dăm cu sifon sau cu apă minerală ?

— Cu sifon, desigur. Sper că vei invita pe toţi cei de la circul Alessandro, inclusiv pe domnişoara Rîndunica. I-ai dat inelul ?

— Încă n-am întîlnit-o.

— Să nu uiţi ! Şi încă ceva : să nu-mi faceţi cosciugul prea strîmt. Acum, vinc să te sărut şi du-te ! Preotul aşteaptă şi, după el, nu vreau să mai văd pe nimeni. Toate amănuntele în legătură cu familia Brown le vei găsi într-un plic aflat pe noptiera din dormitorul vilei pe care o moşteneşti. Te-am văzut cum tragi şi cred că-ţi vei îndeplini misiunea, dacă nu cumva eşti ghinionist ca mine. Acum adio, te-am pupat şi multă sănătate !

— Adio, Giuseppe, și mai multă baftă pe lumea ailaltă !

*

Chemai din nou Bucureștiul dar Mirandolina nu-mi răspunse nici de data aceasta. Noroc că Alidada era încă la institut. O rugai să-mi obțină o învoire de trei zile pînă îl înmormîntam pe nefericitul supus austriac și să o anunțe pe Mirandolina că întîrzii. Apoi mă gîndii ce am de făcut în legătură cu Leopold. Într-o jumătate de oră îmi și formasem o echipă de babe și de pierde-vară, buni cunoscători ai ritualului, cărora le dădui sarcini precise. Pomana fu comandată la „Clopotul Mării", ținînd seamă de toate exigențele viitorului mort. Papastratos, responsabilul bufetului mă asigură că avea tot ce trebuie și că îmi va da prioritate. Numai cu sifoanele se temea să nu aibă vreo surpriză, dar ca să fie mai sigur o să-și facă din vreme o rezervă. Prin interpușii mei, arvunii coșciugul, cumpărai loc de veci și comandai patru jerbe mari de flori. Pentru Mangusta, care fusese remorcată pînă în fața dispensarului, se găsi un adăpost în grajdul unui vecin. Fix la ora douăsprezece noaptea, preotul ieși din camera rănitului cu figura unui om care și-a făcut pe deplin datoria. Observai în degetul lui unul din inelele victimei. Așadar, sufletul nefericitului Giuseppe era acum în drum spre întinsele preerii de vînătoare ale marelui Manitu.

— E în regulă, preasfinte, îi spusei popii. Mîine dimineață să fii la catafalcul răposatului, împreună cu toți ceilalți prelați din oraș, indiferent de confe-

slune. Leopold era evlavios și o să-i facă plăcere dacă o să afle. Vă veți organiza pe trei schimburi a opt ore. Te numesc responsabil cu treaba asta, e clar ?

— Bine, fiule ! Și onorariul nostru ?

Îi arătai inelul luat de la mort. Un diamant splendid, făcea pe puțin zece mii de lei. Pretinse că era un dar, „in articulo mortis", pentru săracii parohiei. Fiindcă Giuseppe îmi păruse un cheltuitor fără pereche și foarte bisericos pe deasupra, nu mă mai tocmii. Pînă la urmă ne înțeleserăm să mai dau cîte cinci sute de lei de căciulă, și cucernicul om plecă în pas săltat să organizeze schimburile, fericit că făcuse o afacere bună. Imediat după asta intră în acțiune echipa de babe și de pierde-vară. Eram convins dinainte că vor face tot ceea ce este omenește posibil pentru ca totul să meargă pe roate, fiindcă le oferisem niște salarii uluitoare. Considerai că, în sfîrșit, e cazul să-mi odihnesc și eu oasele pe undeva și mă îndreptai către vila lui Giuseppe, al cărei proprietar devenisem. Cu bătrînul meu Trabant nu făceai nici două minute pînă acolo.

Era o vilă cochetă, în stil italian, „Reduta" îi zicea, construită chiar pe malul mării. La ora aceea zăcea cufundată în întuneric, dar în poartă mă întîmpinară două umbre : Veta și Dumitru Iordan, îngrijitorii vilei. Cunoșteau deja toată povestea și-mi stăteau la dispoziție. Dacă domnul Leopold murise, însemna că eu eram acum noul lor patron. Îmi pregătiseră o cameră pentru dormit și o cină excelentă, coana Veta fiind o bucătăreasă desăvîrșită. Înainte de a mînca, vizitai în fugă întreaga vilă, însoțit de cei doi : era o adevărată bijuterie, numai mobilă stil,

nu știu de care, pretutindeni fier forjat, galeuri, covoare persane. Meritul nu era al defunctului, o cumpărase și el de la un nabucodonosor scăpătat. Dulapurile gemeau de haine și rufărie nou-nouță, dar ceea ce mă impresionă în mod special fu biblioteca ; în vitrinele de cristal se puteau citi titlurile unor opere clasice, cum ar fi de exemplu : Courvoisier, Curaçao, Hennessy, Black and White, Cherry Brandy, Gin Fizz și altele.

După ce gustai ceva la repezeală le poruncii celor doi Iordan să se ducă la culcare dar să fie cu ochii în patru, și mă retrăsei în dormitor. Pe una din noptiere se afla într-adevăr un plic cu vreo cincișase tăieturi din ziar, din New York Times. Norocul meu că știam englezește la fel de bine ca limba maternă. O fotografie îmi atrase în primul rînd atenția : un grup de vreo zece indivizi, printre care și Leopold, cu cătușe la mîini. „Familia Brown", cu care mortul fusese probabil asociat ! Contrabandiști de talie mondială, specializați în furturi de obiecte de artă, de pietre prețioase, spargeri de bănci, etc. Așa scria în articol. Erau arestați fiindcă nu-și plătiseră impozitele, încolo nu putuseră fi dovediți cu nimic. Alde Brown arătau ca niște pastori protestanți, siguri pe ei, absolut nepăsători în fața obiectivelor fotografice, ca unii care știau sigur că n-au lăsat nici o urmă. Mă gîndii că în prezent mai erau în viață numai șapte ; roșcovanul și cel din dreapta fotografiei plecaseră înaintea lui Leopold pe lumea ceàlaltă. De ce se certase Giuseppe cu foștii lui tovarăși de rele, nu scria însă în articolele acelea. Scotocii mai departe prin dulapuri și în biroul din

dormitor, cu cheile găsite asupra mortului, fără a descoperi ceva demn de luat în seamă. Mă pregăteam să mă culc și eu cînd privirea îmi căzu pe calendarul de birou. Rămăsese deschis la data de alaltăieri și pe fila respectivă sta scris un nume prea bine cunoscut de mine și un număr de telefon :

Mirandolina — 18.27.36 !...

CAP. II.

BRANDY OF NAPOLEON !

Ideea de a aşterne pe hîrtie tot ce mi s-a întîmplat nu este a mea ; Raminagrobis mi-a băgat-o în cap.

— Ce tot spui tu acolo ? mă certase el. Nu eşti în stare să povesteşti ce-ai văzut ? Asta e culmea ! Eu cum am scris şapte romane a căror acţiune se petrece în Malaezia, deşi nici acum nu sînt sigur că această ţară există ? Hai, dă-i bătaie ! O să iasă bani frumuşei !

Iată un argument suprem pentru mine şi pentru mulţi alţii ! Deşi acuma, după ce îl moştenisem pe Giuseppe, mă simţeam mai în apele mele teritoriale ca oricînd, vorba asta magică : bani ! mă făcea totuşi să tresar ca atunci cînd auzi numele primei fete pe care ai iubit-o. Te pomeneşti că sînt un romantic şi pînă acum nu mi-am dat seama de acest lucru !

M-am apucat, deci, să notez toate aventurile mele la îndemnul prietenului meu Raminagrobis, care mă cunoaşte prea bine ca să ştie cu ce să mă momească. Treaba nu e de loc uşoară. Mai întîi fiindcă cele ce s-au întîmplat sînt supărător de adevărate ; n-am

inventat absolut nimic. Apoi totul este foarte recent. Mai mult ca sigur că majoritatea celor implicaţi se vor recunoaşte în unele personaje, mă refer, bineînţeles, la cei care sînt în viaţă. Altă dificultate : toată povestea asta e ultra-secretă ! Inspectorul mi-a atras atenţia în modul cel mai serios asupra acestui lucru, dar Raminagrobis pretinde că a vrut doar să mă sperie. Să-i dau drumul cum oi şti, m-a povăţuit el, şi ce-o mai fi pe urmă, om vedea. Mare şiret Raminagrobis ; ştie sigur că dacă mă pune la ambiţie, sînt gata de cele mai mari neghiobii, ca să demonstrez cît de viteaz sînt. Din motive asemănătoare am intrat, nu de mult, în nişte încurcături serioase : Raminagrobis se preface că le-a uitat dar îl prind deseori cum rîde de unul singur, în barbă. Cîndva îi promisesem Mirandolinei să nu mă mai las influenţat, el fiind, chipurile, geniul meu rău. Trebuie să recunosc însă că prietenul meu are uneori nişte idei atît de trăznite încît ţi-e aproape imposibil să rămîi inactiv. Cum a fost cacialmaua cu cei patruzeci de surdo-muţi pe care n-o mai repet fiindcă sînt convins că acum o ştie tot Bucureştiul.

Cum spuneam, după mine cel mai mare inconvenient al acestor însemnări constă în faptul că toate personajele există sau au existat. Cei rămaşi în viaţă abia săptămîna trecută au scăpat de formalităţile birocratice : declaraţii, confruntări, procese verbale. Mirandolina a fost nevoită chiar să meargă la morgă pentru a recunoaşte cadavrul meu, şi, bineînţeles, s-a dus de pomană fiindcă pe mort nu-l văzuse în viaţa ei, iar subsemnatul, deşi bătut măr, eram mai viu ca oricînd. Arhibald, altă figură, are

un picior sau o mînă în gips, un fleac, e vorba de o luxaţie iar el îşi dă atîta importanţă de parcă şi-ar fi făcut un transplant de inimă la Groote Schur. Şi eu am fost în pericol să-mi rup oasele, şi nu o dată ci de şase ori în ultimele două săptămîni, şi nu mai fac atîta gălăgie. Raminagrobis e singurul, cred, care n-are nici o zgîrietură deşi a dat şi el cît a putut. În afară de publicitatea care în mod fatal s-ar produce în jurul numelui lor, dacă aceste note ar deveni publice, mă mai tem că persoanele în cauză or să aibă toate motivele să se formalizeze, văzîndu-se pictate cu atît realism, cu toate că, precizez, le-am dat alte nume, iar pe vreo două femei le-am transformat în bărbaţi. Cea mai indignată va fi desigur Mirandolina, atît de intransigentă cînd e vorba de persoana ei sacrosanctă. De-aia nu mai pot eu ! N-are decît să se ia de gît cu Arhibald al ei şi să plece amîndoi în lumea largă ! Şi Arhibald e un nume fals, destul de nefericit ales, poate şi din cauză că individul m-a plictisit întotdeauna şi nu merită ceva mai bun. Pe urmă : Inspectorul, Rîndunica, domnul Adalbert Măcelaru, Vicepreşedintele, Decebal Marinescu, sînt desigur oameni în carne şi oase numai că îi cheamă altfel. Sînt sigur că Vicepreşedintele, de exemplu, o să se recunoască, cu tot pseudonimul pe care i l-am găsit, şi o să lasă scandal şi chiar bătaie, după cum îi stă în caracter. Nu acceptă el să fie prezentat drept un încornorat şi un pilangiu de forţă sau ca un tip care se descurcă cam greu cu damele. Asta o să-l înfurie precis şi voi avea plăcerea să-l mai cotonogesc o dată, fiindcă sînt mai tare ca dînsul şi nu mă sperii de centura lui portocalie de judokan. Calculînd cîte animozităţi se vor naşte în urma

acestor pagini ale mele, Raminagrobis a surîs fericit. Îi place cînd se răscolesc ambiţii şi cînd se calcă în picioare şi se şifonează ireductibile orgolii. A jurat că se va bate pe viaţă şi pe moarte pentru ca aceste memorii să devină publice, pe cît posibil într-un tiraj de masă, şi sînt convins că o să se ţină de cuvînt, dacă n-o uita. În ceea ce priveşte portretul unora dintre personaje, a ţinut să-mi dea şi sfaturi, ca mai vechi în meserie, sugerîndu-mi, de exemplu, ca atunci cînd vorbesc de personajul Raminagrobis, să-l asociez cu epitete ornante, de mare succes la public : marele, genialul, extraordinarul, ş.a.m.d.

Pe Arhibald aş fi putut să-l numesc aşa cum îl strigă la catalog, fiindcă nu mai am nici un respect pentru persoana lui, îl detest şi vom rămîne duşmani pînă la sfîrşitul vieţii sale, pe care i-l doresc cît mai apropiat. A fost un mare ticălos şi regret că ne-am luat adio pentru totdeauna, fiindcă astfel n-o să mai am ocazia să-i cîrpesc cele două perechi de palme promise. După mine, este inadmisibil ca un savant, cum se pretinde dumnealui, să umble cu intrigi şi cu afaceri murdare. Pe urmă, n-am să-i iert niciodată că a sedus-o pe Mirandolina, deşi aici vina este a amîndurora. Şi, peste toate astea, imbecilul a mai şi răspîndit zvonul că aş fi confundat nişte sedimente lagunare din jurasic cu o „cloaca maxima“ a unei cetăţi greceşti de pe malul Mării Negre !

Pe Mirandolina o compătimesc ! Dacă aş întinde mîna ar veni la mine ca un mieluşel, spăsită şi mieroasă. Aroganţa ei înnăscută s-a topit peste noapte. „Da, Pepsi, ai dreptate, Pepsi !“ acestea sînt vorbele care-i ies din gură după ce am obligat-o

să vadă că între mine şi neisprăvitul de Arhibald nu poate avea loc nici o comparaţie. Acum se uită la mine ca la o icoană şi nu mai bagă de seamă că am un început de chelie şi că atunci cînd mă înfurii încep să mă bîlbîi. N-am ce-i face, va intra în posteritate cu un zîmbet neghiob şi ruşinat pe buze, ca o pisică hoaţă, în loc să strălucească precum Minerva, zeiţa deşteptăciunii feminine, aşa cum îşi închipuie probabil că este, în cele mai dragi visuri ale sale. Ai scăpat ocazia, scumpo, să fii sănătoasă ! Dar nu despera ; poate îţi scrie iubitul tău Arhibald un volum de versuri ! Mai ştii de unde sare iepurele ? !

Raminagrobis mă face atent la telefon că mi-a stabilit o normă de zece pagini pe zi şi că mă va controla în fiecare seară, ştiind, zice el, că am obiceiul să mă las pe tînjală tocmai atunci cînd e vorba de o activitate serioasă. (Pentru el, scrisul acestor pagini e o activitate serioasă !) Ca să fiu sincer, lucrul începe să mă amuze şi pe mine şi parcă văd că o să pierd toată noaptea mîzgălind hîrtia.

Povestea mea se va numi : POTIRUL SFÎNTULUI PANCRAŢIU, cu toate că, în realitate, vasul nu era chiar potir iar pe sfîntul Pancraţiu îl chema altfel, deşi tot sfînt era. Ah, să nu uit să mulţumesc pe această cale Comisiei Monumentelor Istorice, care nu s-a amestecat spre a nu complica şi mai mult lucrurile, precum şi organelor locale din Malu-Mare, care s-au amestecat, contribuind, în mod hotărîtor, la urmărirea şi prinderea adevăraţilor criminali. Îmi scot pălăria cu emoţie, evocînd amintirea bravului Inspector mereu prezent la datorie şi mă cutremur de groază cînd, pe dinaintea ochilor, îmi reînvie scena

în care autobuzul, cu cei douăzeci și șase de gangsteri la bord, s-a prăbușit în prăpastie.

*

În noaptea cînd puneam pentru prima dată piciorul în vila lui Leopold, nu știam nici un sfert din lucrurile pe care le știu acum, dar nu-mi făceam griji. Numele Mirandolinei, scris pe calendar împreună cu numărul ei de telefon, mă intrigaseră, desigur, dar încă nu intrasem în panică. Mirandolina era și ea tot arheolog și fusese în repetate rînduri la Malu-Mare în interes de serviciu, ca să vadă cum merg lucrurile pe șantierul de-acolo. Părea foarte plauzibil ca în vreuna din aceste deplasări să-l fi întîlnit și pe nefericitul Leopold. Cunoscîndu-l pe răposat, mă liniștteam și mai mult; Mirandolina era prea snoabă ca să încurajeze un individ care poartă cîte un diamant pe fiecare deget. În afară de aceasta, știam precis că, pentru dînsa, eu eram bărbatul ideal, adică un tip distins, matur, inteligent, ponderat, cu o bogată experiență a vieții și cu o oarecare notorietate în profesie. Sînt chiar cuvintele ei, mi le-a spus în nenumărate rînduri, eu nu inventez nimic, nu fac decît să le repet ca un papagal. Convins că voi lămuri curînd acest amănunt lipsit de importanță, în zilele următoare cît mai rămăsei în Malu-Mare, nici nu mă mai gîndii la el, ocupat fiind cu treburi mult mai serioase.

În primul rînd, știam sigur că „familia Brown" mă va băga în seamă în cel mai scurt timp și, pe această temă, avusei o lungă convorbire confidențială cu domnul Adalbert Măcelaru. După sfatul

lui, Mangusta fu transportată în curtea vilei, ziua nămiaza mare, în văzul întregii lumi. Noaptea, pe furiș, îmi veniră întăriri : nea Stromboli, fostul acrobat la bară fixă, în prezent prim-trompetist, și cele patru pantere negre, dresate de el personal. Erau niște animale foarte cuminți, au stat liniștite tot timpul drumului de la Constanța la Malu-Mare, deși au venit cam înghesuite, toate patru în cele două locuri din spate ale Trabantului. Am cazat întreaga trupă în holul de la etaj și am rămas în așteptare, poruncind familiei Iordan să nu scoată un cuvințel în oraș despre acești oaspeți neobișnuiți ai vilei.

A doua zi am participat, cu tot orășelul, la funeraliile lui Leopold. Cei șase sacerdoți și-au dat toată osteneala, echipa de gură-cască a tămîiat, cu frenezie, tot timpul, iar corul antic, format din babe, a vegheat ca tradițiile să fie respectate. În prezent, Leopold se odihnește în cimitirul din Malu-Mare, în dreapta, la clasa întîi, și, la căpătiiul său, o placă de marmură arată trecătorilor adevăratul lui nume : GIUSEPPE SPAGHETTI (1929—1972) — requiescat in pace ! Au urmat praznicul, invitați fiind, în afară de localnici, și artiștii circului Alessandro, într-un cuvînt, toți cei care l-au cunoscut și apreciat. Meniul a fost, desigur, cel discutat cu răposatul, numai cu sifoanele era s-o încurcăm ; tocmai atunci li se stricase fabrica și am fost nevoit să mă reped la Constanța cu Trabantul, în ultimul moment, să cumpăr patruzeci de autosifoane cu încărcăturile respective. Rîndunica a fost viu impresionată de cadoul lui Giuseppe. „Vai, ce drăguț“ — spunea dînsa — „abia am schimbat două-trei vorbe !... Ce

sentimental !...“ Apoi, ceva mai tîrziu, mi-a mărturisit că ar fi nostim să viziteze și ea într-o seară vila. Leopold chiar o invitase odată, voind să-i arate colecția de stampe japoneze și sera de plante tropicale. Din păcate, i-am spus, patruzeci de zile de-acum încolo vizitarea vilei era oprită de buna-cuviință ; mă făceam forte, însă, să-i scriu imediat ce va trece termenul.

Spre seară lumea s-a împuținat. Am rămas în Vila REDUTA doar eu și Stromboli. Pe coana Veta și pe nea Dumitru i-am trimis la culcare, dîndu-le ordin să nu iasă din plapumă, indiferent ce se va întîmpla. Panterele ațipiseră în hol, cocoțate pe mobilă. Le auzeam pufăitul lor ușor ca foșnetul unor draperii de catifea și mă întrebam dacă nu cumva calculasem greșit și „familia Brown“ n-avea de gînd să mă viziteze chiar în noaptea aceasta. Pe la ora două însă, nea Stromboli care privea pe fereastră printr-un binoclu, se întoarse spre mine :

— Trei indivizi au sărit gardul în partea de nord a grădinii. Ce poruncești ?

— Lasă-i mai aproape !

Trecurăm în holul întunecat unde licăreau patru perechi de mici lanterne fosforescente. Stromboli plescăi din buze într-un anumit fel și prin încăpere începură să mișune patru bucăți moi de întuneric. Coborîrăm scara interioară și ieșirăm în curte prin ușa de serviciu, cu panterele după noi. Întunericul zidurilor ne ocrotea dar nici atacatorii nu se vedeau ; ședeau pitiți printre ronduri, pe după tufele de săpunele și de trandafiri sălbatici. N-aveam timp de pierdut ; voiam să mai și dorm nițel pînă la ziuă. Îi făcui, așadar, semn lui Stromboli și fostul sal-

timbanc plescăi din nou din buze și dădu drumul la fiare. Așteptarăm cîteva secunde cu atenția încordată apoi un răcnet fioros izbucni din mijlocul grădinii. Imediat alte două urlete străbătură liniștea nopții și, după asta, asistarăm la o goană nebună prin curte și la un joc crud de-a șoarecele și pisica, între pantere și oameni. Mă întorsei îngrijorat spre Stromboli...

— Fii liniștit că nu-i omoară, mă asigură bătrînul. Dar să le dăm și lor voie să se distreze puțin.

În sfîrșit plescăi din nou și animalele, deși erau destul de departe, se opriră ca la o comandă. Atacatorii ședeau spate în spate și plîngeau în hohote. Cu gesturi delicate, panterele îi împinseră cu boturile în spre gard, apoi începură să mîrîie la dînșii, arătîndu-le colții. La un campionat mondial de sărit gardurile în timpul nopții, indivizii aceia ar fi ocupat, cu siguranță, primele trei locuri. După această ispravă, fiarele se înapoiară cuminți și Stromboli le dădu fiecăreia cîte o bucățică de carne. Mai ascultarăm cîteva clipe pînă auzirăm uruind pe șosea un motor foarte puternic de automobil. Era un Fiat 1800, atîta lucru cred că sînt și eu în stare să recunosc la orice oră din zi și din noapte !

Abia a treia zi izbutii să plec spre București și asta numai din cauza muzeografilor. În Malu-Mare, spre deosebire de alte orașe, existau, cum am mai spus, două muzee. Era, într-adevăr, o zonă de intense săpături arheologice, zilnic se scoteau la lumină diverse obiecte din epoca helenistică și chiar

dintr-o perioadă mai veche, încă neidentificată cu preciziune, probabil din neoliticul mijlociu, în orice caz foarte asemănătoare culturii de la Hamangia. Totuşi, un singur muzeu, cum era la Mangalia sau la Constanţa, ar fi fost suficient. În cele cîteva zile petrecute la Malu-Mare, reuşisem să mă lămuresc şi asupra acestei probleme. Iniţial fusese, desigur, numai un muzeu, dar directorul Decebal Marinescu se certase din cauza dactilografei principale, domnişoara Ţoancă-mică, cu muzeograful şef, tovarăşul Petrescu-Villanova. Acesta din urmă, avînd rude la Ierusalim, ce-a făcut, ce-a dres, că muzeul a fost împărţit în două secţii : Muzeul propriu-zis şi Casa vestigială, ultima, desigur, sub conducerea lui Villanova. Conflictul ar fi putut să se liniştească, însă, din nefericire, Ţoancă-mică rămăsese dincolo, conform schemei, aşa că înfruntarea dintre cei doi directori continuase, mai aprig. Oraşul fusese împărţit în zone de influenţă, au fost precis delimitate sectoarele de activitate ale fiecărui muzeu, lucru destul de uşor deoarece prin mijlocul oraşului trecea un pîrîiaş care a fost luat ca graniţă. Întîmplarea făcuse ca în urma unor săpături efectuate chiar în albia pîrîiaşului, să se găsească la o adîncime de 8—10 metri, vreo treizeci de pietre ovale de mărimea unui ou de curcă. Cineva, nu se ştie cine, lansase ipoteza că ar putea fi ouăle unor reptile preistorice, poate chiar ale unor brontozauri ! Cazul nu ar fi fost fără precedent ; se amintea de celebrele ouă împietrite, de dinosaur, găsite în Tibet. Fără a fi încurajaţi de nimeni, cei doi muzeografi luaseră în serios acea ipoteză şi revendicaseră pietroaiele, fiecare pentru muzeul lui. Pînă la venirea

mea, cetățenii din Malu-Mare trăiseră un mic război civil pe chestia asta. Eu reușisem să-i potolesc întrucîtva dînd pietrele în custodia Casei vestigiale, după cîteva trageri la sorți foarte dramatice și foarte contestate, și înaintînd un raport la centru prin care ceream pedepsirea ambilor împricinați.

Din acest motiv, atît Decebal Marinescu cît și Villanova se uitau la mine ca la dracu, dar nu găsisem altă soluție și nici nu doream să mă fac părtaș la prostiile lor. O cunoscusem cu această ocazie și pe domnișoara Țoancă-mică, dactilografa principală, „o dulce copilă cu părul răvășit", cum scria Raminagrobis în ultimul său roman polițist : „O dramă malaeză". Aveam convingerea că de dînsa și numai de dînsa depindea liniștea orașului și nu am pregetat să-i comunic acest lucru între patru ochi, explicîndu-i că și războiul troian avusese loc tot cam din aceleași motive. La sfîrșitul campaniei mele am plecat cu Trabantul, lăsînd-o să se minuneze cît de deștepți sînt domnii de la București și să vadă singură ce mai are de făcut.

Întîrziasem puțintel însă aveam convingerea că făcusem o treabă excepțională. Mirandolina o să se bucure negreșit aflînd că avem o vilă numai a noastră, deși nu chiar în mijlocul plajei de la Mamaia cum probabil ar fi dorit dînsa. Eram sigur că REDUTA îi va plăcea și, la plecare, dădusem ordin familiei Iordan să umple odăile cu flori, îndată ce ne vom anunța sosirea. Rulam spre București cu viteză maximă, șaizeci de kilometri la oră și, la un moment dat, mîndru de mine, mă apucai să fluier cîntecul meu preferat : „Trecea fanfara militară". După ce scăpai de Vadul-Oii, continuai să mă gîn-

desc la mine și la Mirandolina și, pe neașteptate, îmi veni ideea s-o cer de nevastă, chiar în seara aceea ! De ce nu, în definitiv ? În fond, eram o pereche destul de potrivită !

Mă privii zîmbind în oglinda retrovizoare și, din rama îngustă, Johnson Nix, zis Arcașul Verde, zis Racheta Vie, fiul marelui Johnson Nix, campionul Sumatrei, surîse la rîndul său, cunoscutului arheolog Ionescu Nicolae, autorul a trei studii arheologice de răsunet mondial. N-avea de ce să-mi fie rușine de mine la ora aceea. Mă consideram un tînăr de viitor, încă nu împlinisem patruzeci de ani, plin de energie, sportiv, capabil de fapte mari. Acel început de chelie nu mă dezavantaja de loc, ținînd seama că astăzi, în condițiile civilizației noastre trepidante, bărbații își pierd, la o vîrstă destul de fragedă, podoaba capilară. Ba aș putea spune că-mi ședea chiar bine ! O sprînceană cu trei fire albe și o urmă de box în arcada zigomatică îmi dădeau un aer romantic, așa cel puțin pretindea Mirandolina ; eu mă consider, mai curînd un tip practic, un pămîntean sută la sută, nicidecum un mandolinist visător, cum i-ar place poate dumneaei să fiu. Nu mi-e rușine să recunosc că sînt fiul unor artiști de circ și că eu însumi am trăit și am lucrat într-un circ pînă la vîrsta de douăzeci de ani, cînd am intrat în facultate. Dacă nu ar fi fost mama cu voința ei de fier, și astăzi aș fi zburat la trapez pe sub cupola putrezită a bătrînului circ Alessandro. Tot dînsa hotărîse că e cinstit să-mi cîștig existența chiar în circul unde vieţuiam cu toții ca într-o familie mai mare, și, ca urmare, în decursul celor douăzeci de ani am trecut prin aproape toate nu-

mercle din program, de la acrobaţie şi contursiuni cînd eram mai mic, pînă la călărie, prestidigitaţie, trapez sau dresură de animale. În afară de asta am învăţat să cînt la toate instrumentele şi, jur, că nu există profesori de muzică mai conştiincioşi şi mai exigenţi decît artiştii de circ. E, de altfel, un lucru foarte explicabil : ca să cînţi bine cu capul în jos, atîrnat de o frînghie la cincisprezece metri înălţime, trebuie să cînţi foarte bine la sol, în condiţii normale ; altfel nu faci nici o scofală şi publicul te fluieră. Cu şcoala a mers mai greu fiindcă circul a colindat prin toată lumea în aceşti douăzeci de ani. A trebuit să mă lupt din greu cu examenele de diferenţă şi cine vede certificatele mele de studii se ia cu mîinile de cap ! Din cauza asta am şi terminat liceul cu vreo doi ani mai tîrziu de cum era normal, dar, în schimb, vorbesc şi scriu la perfecţie opt limbi şi mă descurc binişor în alte cinci sau şase. Am rămas prieten cu oamenii circului şi uneori mă pomenesc cu cîte o ilustrată din cine ştie ce colţ al lumii. Totdeauna tanti Adelaida, femeia cu barbă, e cea care semnează, în numele tuturor, dar ştiu că şi ceilalţi mă iubesc, atîta doar că nu sînt obişnuiţi să scrie scrisori, lucru pe care eu îl înţeleg foarte bine. După ce mi-am luat bacalaureatul, în Noua Zeelandă, mama a decis că e cazul să-mi aleg o meserie mai puţin primejdioasă şi tatăl meu, marele Johnson Nix, campionul Sumatrei, a fost, ca de obicei, de aceeaşi părere. Ne-am dat demisia, toţi trei, şi ne-am stabilit în Bucureşti unde am urmat arheologia. Pînă alaltăieri nu mai primisem cam de multă vreme veşti de la prietenii noştri, circarii, şi chiar ne întrebam ce o mai fi cu dînşii. Îmi

imaginam de pe acum cum or să se bucure ai mei cînd le voi spune că am întîlnit circul şi eram aproape sigur că se vor duce amîndoi la Constanţa, ca să-i revadă şi ei pe „vechii martori ai tinereţii noastre îndepărtate", cum scria Ramingrobis în altă carte : „Setea de timp", un volum de versuri care s-a epuizat complet în mai puţin de trei ani cît a stat în librării. Nici unul dintre noi nu ne pricopsisem, dar, în circ se spune că adevăratul artist moare sărac şi, cu asta, toată lumea e mulţumită.

Nu neg că viaţa agitată pe care am dus-o nu a avut şi influenţe nefaste, în special asupra culturii mele generale. Mărturisesc că, din această cauză, am evitat multă vreme societăţile mai distinse, avînd pesemne un oarecare sentiment de inferioritate, nemărturisit nimănui, nici chiar mie însumi. Pe acest fond de nesiguranţă, s-a strecurat, în viaţa mea, Mirandolina, şi, pînă acum, nu regret întîlnirea noastră. Sîntem colegi de institut, dar ea ştie să se descurce mai bine ca mine în societate şi nu pierde niciodată ocazia să facă pe c a s a m a r e. De la dînsa am învăţat multe, de ce n-aş recunoaşte, cum să mă port, de exemplu, pentru ca snobii să nu-şi dea cu coatele, să dau ochii peste cap cînd aud muzică electronică sau cînd văd tablouri non-figurative, pe care nimeni nu le înţelege. De dragul ei m-am prefăcut încîntat de acele creaţii demenţiale şi am zîmbit unor indivizi neţesălaţi şi obraznici, pe care în condiţii normale i-aş fi pocnit peste mutră fără măcar să-i întreb cum îi cheamă. Aş fi înghiţit şi foc pentru dînsa în primele luni, mai ales că în circ făcusem de cîteva ori treaba asta, cînd se îm-

bolnăvise titularul, însă recunosc cinstit că nu înţelegeam nimic din toate smintelile alea. Cînd m-aude vorbind aşa, Mirandolina ridică din sprîncene şi zice că sînt un teluric. Mă rog, accept şi asta, nu mă deranjează de loc că sînt teluric, din moment ce sînt un om raţional şi am o singură pretenţie : să înţeleg ce văd înaintea ochilor.

De la Urziceni încolo, m-am gîndit numai şi numai la Mirandolina. Sîntem prieteni de un an şi ceva, şi sînt nevoit să recunosc că niciodată legăturile mele cu aceste fiinţe gingaşe şi imprevizibile nu „au durat atît de mult, din cauza lor, desigur. Acum eram convins că descoperisem exact omul potrivit. Mirandolina e deşteaptă foc, ultra-modernistă, o sufragetă, cum o necăjesc eu uneori, o „businesswoman“ zice ea, cam englezită, mi se pare că are şi o licenţă în această limbă, în orice caz nu cu asta m-a dat gata pe mine, care vorbesc engleza de cînd eram în faşă. Are o mie de talente, fata asta, dar pînă acum n-a cîştigat nimic de pe urma lor. Fiind un copil al secolului meu, deseori îmi place să calculez în bani toate valorile umane. De pildă, socotind la preţul oficial toate substanţele din care e alcătuit corpul omenesc, n-ai să scoţi din buzunar mai mult de 418,75 lei, dacă pînă se tipăresc aceste rînduri nu se mai scumpesc sau nu se mai ieftinesc unele materiale. Recunosc că asta e doar aşa, o manie, şi nu dovedeşte nimic, iar Mirandolina este, în fond, inestimabilă. Mirandolina e, desigur, numele ei de panoplie, pe cel adevărat nu pot să-l divulg mai ales după cele întîmplate. O strig şi eu : Mirandolina ! cum o strigă

toată lumea, dar uneori mă întreb cu o secretă gelozie, cum o fi răsunat acest nume şoptit de altul înaintea mea? Căci deşi are numai douăzeci şi doi de ani, Mirandolina are un trecut despre care, ca orice femeie deşteaptă, nu vorbeşte şi nişte principii, foarte moderne, uneori profesate cu destulă imprudenţă. Eu o iau aşa cum e şi ţin la ea fiindcă e gingaşă, capricioasă, răzgîiată, snoabă, nedreaptă, nonconformistă, găteşte admirabil, e egoistă, are nişte picioare splendide etc., etc. Mă opresc cu descrierile aici. Cu toate că sînt mai marc ca ea cu aproape douăzeci de ani, de fapt numai cu şaisprezece şi jumătate, a recunoscut că mă iubeşte în felul ei, ceea ce indică o judecată sănătoasă şi mult bun simţ. Totdeauna m-am gîndit că dacă reuşesc să cîştig sumele colosale pe care le visez sistematic în fiecare noapte, dragostea ei o să crească şi, pînă la urmă, se va simţi grozav de fericită alăturea de mine.

Moştenirea primită la moartea lui Leopold, fie-i ţărîna uşoară! făcea ca speranţele mele să devină, peste noapte, realizabile. Abia acum îmi dădeam seama că, din clipa cînd pusesem piciorul în vilă, luasem, fără să reflectez, nişte hotărîri importante în privinţa viitorului nostru comun. Doar aşa puteam explica de ce îmbrăcasem cel mai bun costum din garderoba răposatului şi de ce purtam cu atîta grijă, în buzunarul de la piept, acel minunat inel cu diamante, găsit într-unul din sertarele biroului de la vila Reduta. Şi chiar dacă sărmanul Trabant nu mai corespundea cu actuala mea situaţie financiară, o să-l mai folosim totuşi cîtva timp, pînă reparăm

Mangusta. Trabantul fusese întotdeauna unul din punctele nevralgice ale relaţiilor noastre : Mirandolina refuzase cu încăpăţînare să se urce în el, batjocorindu-l cu cele mai grele epitete : cutie de pantofi, aspirator, gamelă, trotinetă, tîrlie, geamantan mîncat de molii, tomberon jupuit, cadă de baie din carton asfaltat, cărucior de îngheţată, căsuţă poştală, şi aşa mai departe. Nu căutasem să o conving de contrariul, deşi eram de altă părere, întrucît ştiam că nu suportă să fie contrazisă. Mangusta urma să rezolve pe tăcute toate nemulţumirile ei pe această temă. De altfel o soţie devotată trebuie să mai lase să treacă de la dînsa, nu să susţină morţiş că numai ea are dreptate ; cel puţin aşa spune o înţeleaptă zicală populară.

Dar va putea, oare, Mirandolina, să-mi fie o soţie devotată ? Nu eram prea sigur. În orice caz, nu o vedeam spălînd rufe şi nici legănînd copii. Pe mine copiii nu mă deranjaseră niciodată, mai ales că nici n-avusesem, dar cu Mirandolina, mare amatoare de spectacole, recepţii, bridge şi alte distracţii dintr-astea, va fi altă poveste. Poate că, avînd în vedere că ţine atît de mult la mine, voi reuşi, în cele din urmă să o conving să renunţe la acele fleacuri. „Dintre toţi, pe tine te-am iubit cel mai mult", aşa îmi spusese odată, cînd era cam cherchelită, şi eu am reţinut numai sensul moral şi mobilizator al cuvintelor ei. Totuşi, era bine ca, din spirit de prevedere, s-o iau repede şi pînă să se dumircască ea, să-i torn vreo trei-patru copii, pentru a dărui astfel generaţiilor viitoare toate înaltele

virtuți pe care le bănuiam ascunse în noi, imposibil de transmis altfel decît pe această cale.

*

„Fericiți cei săraci cu duhul", spune o vorbă din bătrîni, „că a lor va fi împărăția cerului !" Fluierînd într-una : „Trecea famfara militară", o cotii pe strada Mirandolinei. Avusesem dinainte grijă să umplu carlinga Trabantului cu flori și să tîrguiesc două sticle de șampanie. Dar sus, soneria de la apartamentul ei sună multă vreme fără nici un răspuns și asta făcu să-mi scadă entuziasmul la jumătate. „O fi după vreo cumpărătură", înjurai eu cu voce tare, înciudat. „E imposibil ca Alidada să nu-i fi spus că vin în seara asta...". În sfîrșit, fiindcă aveam și eu o cheie, intrai înăuntru după o scurtă ezitare, zicînd în sinea mea că de data asta să treacă de la mine și socotind să mă mai bărbieresc odată pînă vine doamna din oraș. În apartament plutea acel parfum suav care o însoțea pretutindeni, dar aerul îmi păru încremenit și străin iar pe mobilă observai că se depusese o pînză de praf, ceea ce însemna că locatara e plecată de mai multe zile...

„Am dat-o dracului", mormăii eu aruncînd florile și șampania într-un fotoliu. Căutînd prin cameră un semn, privirea îmi fu atrasă de un plic mare, alb, pus anume la vedere pe un gheridon. Pe plic scria cu litere mari : PENTRU P E P S I (așa-mi spunea ea mie), deci puteam să-l deschid.

„Scumpule", scria în bilet, „planul nostru a căzut baltă. Sper să nu fi prea nefericit din cauza asta. A intervenit ceva senzațional : Arhibald m-a cerut

de nevastă și eu am acceptat! Aș fi preferat, desigur, să fii tu în locul lui, dar nu te-ai prea grăbit și mi-a fost frică să nu rămîn fată bătrînă. Te voi iubi în continuare; îmi plăcea tare mult să fiu Ronți-Ronți a ta. Dar poate că e mai bine așa. Ca să mă uiți îți recomand pe Alidada, care se holbează totdeauna la tine de parcă ai fi hipnotizat-o. Adică ce știu eu ce faceți voi în biroul ăla cînd nu sînt de față? Ți-am lăsat toată mîncarea în frigider și o sticlă de whisky, cumpărată în cinstea revederii noastre, care nu a mai avut loc. Bea-o pe toată ca să-ți înneci durerea de a te fi părăsit. Ai și apă minerală alături, iar bicarbonatul e în cutia noptierei. Cu toată dragostea — Mirandolina.

P.S. Dacă pleci, nu trînti ușa prea tare, să nu se supere vecinii și lasă cheia la locul ei obișnuit, sub preș. A ta — M.

*

În viața mea nu mai întîlnisem atîta cinism! „...Bicarbonatul se află în cutia noptierei... să nu trîntești ușa prea tare!...“ Căutai prin cameră un obiect de sticlă sau de porțelan, cumpărat de mine, dar nici pomeneală de așa ceva; vicleana ascunsese cu grijă lucrurile ce s-ar fi putut sparge. Îmi amintii că luna trecută îi făcusem cadou un splendid halat de baie de culoare roz și mă repezii să-l sfîșii în bucățele, însă nici halatul nu se mai afla la locul său obișnuit. Mă năpustii atunci asupra băuturii din frigider, așa cum mi se sugerase. În douăzeci de minute eram tun și începusem să cuget. Da, Arhibald era un porc! Mirandolina o ingrată! După

toate cîte le făcusem pentru dînsa !... Vila, șampania, florile... Iar purtarea colegului și așa-zisului meu prieten Arhibald era de-a dreptul abominabilă. Am mai tras o dușcă și am compus un cîntec în onoarea lui :

„Arhibald este un porc
Mare cît un everest
Dacă-i dau una la țest
Praf îl fac pe dobitoc...“

Mai slab decît Sonata lunii, de acord, dar, pentru moment, mergea. Pe la jumătatea sticlei o inspirație grozavă mă făcu să sar de pe scaun. La ora asta, Arhibald și Miradolina tac și fumează liniștiți, unul lîngă altul, îmi făceam eu socoteala. Parcă vedeam pîlpîitul țigării și umărul alb al Mirandolinei. Ridicai receptorul cu furie și formai numărul lui Arhibald. Îmi răspunse o voce pe care nu mai pierdui timpul să o identific, fiindcă imediat începui să cînt melodia compusă de mine. De dincolo, un potop de înjurături groaznice făcu să se răsucească în mormînt toate mătușile și străbunicile mele defuncte ! Am închis repede, năucit, dîndu-mi seama că greșisem numărul, apoi am format din nou, de data asta cu mai multă atenție. După un moment lung de așteptare, cineva îmi răspunse, dar iarăși nu era vocea lui Arhibald. Plecat din oraș ? Aiurea ! Parcă nu știam eu că mîine are treabă la minister. Dar dacă glasul acela era contrafăcut și eu vorbeam în realitate chiar cu Arhibald ?... Mă apucai să-i cînt serenada arhibaldiană opus nu știu cît, dar de la primele note mi se închise telefonul. Spre norocul meu, fiindcă uitasem cuvintele și aș fi făcut

impresie proastă. Tot încercînd să mi le amintesc, golii sticla și, într-adevăr, după asta, versurile neroade ieșiră la iveală din colțișorul unde se pitiseră. Le urlai cu plăcere, devastînd frigiderul în căutarea unei alte sticle. Negăsind ceea ce doream, îmi veni o idee și mai măreață : să mă arunc în Trăbănțel și să dau o fugă pînă la Cassanova acasă, să-i surprind, pe el și pe Mirandolina într-un duet dulceag și siropos și să-i arăt necredincioasei cine e bărbat și cine nu. Chiar așa ! Îi dau două labe lui Arhibald, îl arunc afară pe geam, fac o percheziție severă în frigiderul lui și confisc toate băuturile ce se vor afla întîmplător acolo, apoi îmi iau adio de la prea frumoasa mea văduvă, cu o politețe mușcătoare, am să-i vorbesc cu „dumneavoastră" ca să știe că între noi totul s-a sfîrșit, și am să mă retrag frumos, cu sticlele în brațe, acasă, la depou, singurul loc unde mă simt fericit, unde nu mă deranjează mirandoline și arhibalzi sau alți indivizi prefăcuți și interesați, ce nu vor înțelege niciodată sufletul meu sensibil...

La Arhibald ușile sînt ferecate, după cum era de așteptat, dar eu pot să intru și prin bucătărie, fiindcă cunosc împrejurimile și am văzut mai de mult unde pune cheia. Înăuntru e vraiște de parcă ar fi trecut pompierii sau parcă proprietarul ar fi în curs de mutare. Pînă una-alta mă aprovizionez cu o sticlă neîncepută : „Brandy of Napoleon", o destup și trag cu urechea. Din dormitor se aud voci bărbătești discutînd în surdină. Cum vine asta... sînt mai mulți ?... Mă reped cu un umăr în ușă și cad în mijlocul celei mai suspecte adunări pe care am văzut-o vreodată. Într-un colț, Mirandolina, legată

cobză de un scaun și cu un căluș în gură, într-altul, Arhibald în cămașă, cu fața la perete și cu mîinile ridicate. „Pe ăștia îi cunosc...", am sughițat eu punînd sticla pe un bufetar. Dar mai erau acolo patru mutre cu care nu dădusem mîna niciodată. Îi recunoscui imediat după fotografiile din ziarele găsite la Leopold în dormitor : „familia Brown", în carne și-n oase !

— Noroc, băieți ! strigai eu în englezește, înșfăcînd un revolver de pe masă. Merge treaba, merge ?...

Alde Brown se răsuciră cu iuțeala fulgerului. Nu le dăduse prin cap că ar putea fi surprinși prin bucătărie, așa încît nu aveau revolverele pregătite.

— Jos labele, Harry ! mîrîii eu ca Humphry Bogarth în „Spionul din Hong-Kong" și distrîndu-mă grozav în sinea mea. Am trăgaciul foarte sensibil și în consecință tremur pentru viețile voastre aflate în pericol.

— Tu cine dracu' mai ești ? behăi susnumitul. Ai terminat tot ce aveai de făcut pe lumea asta și ai venit aici, nu ?

O parte din convorbirea mea cu Harry nu a fost transcrisă exact deoarece el se încăpățîna să folosească tot felul de expresii intraductibile, din care reieșea că își făcuse studiile pe sub poduri și pe la diverse case de corecție. În nici un caz nu frecventase Oxford sau Cambridge. În locul cuvintelor triviale am pus eu de la mine un text mai moderat, restul, adică ceea ce s-a întîmplat, este descris cu fidelitate.

— St ! Mai multă decență ! l-am povățuit eu în cele din urmă. Dezlegați-o pe doamna. Arhibald, dacă vrei poți să te întorci, deși am oroare de mutra ta de șobolan de latrine.

Banditii făceau tot ce le porunceam fără a se arăta prea impresionați de situația în care se aflau. Probabil își dădeau seama că au de-a face cu un amator. La un moment dat avusei chiar impresia că zîmbesc. Unul din ei se repezise la Mirandolina și-i scosese călușul.

— Mulțumesc, George ! șoptise ipocrita dînd ochii peste cap. Cunoșteam figura ; cu tertipuri de-astea mă dăduse cîndva gata și pe mine și, desigur, de curînd, și pe Arhibald... Dezleagă-mi și picioarele ; Tom m-a strîns prea tare cu frînghia.

Era adorabilă, îmbrăcată cu halatul meu roz, de baie, și cum îi lua pe banditi la „per tu", iar picioarele despre care vorbise, îl făcură pe George să roșească la față și să umble cu ele de parcă ar fi fost de sticlă.

— E o grosolănie din partea voastră, rînjii eu, să turburați doi tineri fericiți tocmai la începutul lunii lor de miere.

— Să vezi... încercă Arhibald să găsească o justificare, dar nu-i dădui voie să vorbească.

— Tu să taci ! Și mîinile sus, seducător infam și dezgustător ! De fapt, poate că ar trebui să-ți fiu recunoscător că m-ai scăpat de această viperă, tocmai cînd eram gata-gata să fac prostia să o cer de nevastă !

Era prea mult pentru sensibilitatea lui George, care în tot acest timp masa gleznele Mirandolinei, cu mult zel și pasiune, din bunătate creștinească. Pe neașteptate, se destinse ca un arc și mă izbi cu capul în burtă, azvîrlindu-mă peste un fotoliu. În cădere scăpai revolverul din mînă. Crezîndu-mă scos din luptă se năpustiră cu toții asupra mea. Voiau probabil să mă lege, însă era evident că nu cunoș-

teau adevăratele mele resurse. O mică fentă și cei doi bandiți al căror nume nu avusesem încă plăcerea să-l cunosc, fură pocniți cap în cap și se prăbușiră anesteziați pentru cel puțin zece secunde. Un medic bun ar fi putut să le facă operație de apendicită, fără ca pacienții mei să se trezească din somnul lor fără vise. Pe Harry, un genunchi la trei coaste îl proiectă, cu răsuflarea tăiată, sub pat, de unde nu mai avu curajul să iasă. Asaltul dat de George mă izbise cu ceafa de spătarul fotoliului, dar și atacatorul meu pierdu minute prețioase pînă să iasă din șifonier, unde intrase fără a deschide ușile.

— Fii atent, idiotule ! urlai către Arhibald. Nu mai ține mîinile alea în sus și vino să-mi dai o mînă de ajutor. Cînd scoate capul, sărim amîndoi pe el !

Nu înțelesei de ce mă privea cu atîta melancolie tîmpă și nici George nu-mi dete răgaz să reflectez prea mult. În secundele următoare, fusei nevoit să mă feresc de picioarele lui, apoi reușii să-i plasez o lovitură la plex, o lovitură ticăloasă învățată în lumea circului. Cînd îl văzui și pe el la podea îi poruncii lui Arhibald :

— Acum ce stai, blegule ! Leagă-i bine cu o frînghie pînă telefonez la miliție să vină să-i ia.

N-aș fi crezut, pentru nimic în lume că o să se repeadă la mine și atunci n-am înțeles de ce a făcut-o. Un reflex de apărare m-a salvat de lovitura lui perfidă și, după primul moment de stupoare, am reușit să-l prind în brațe și să-l dau cu capul de perete de cîteva ori, pînă am simțit că se înmoaie. Calea spre telefon era liberă însă Harry începuse să foșnească pe sub pat. Îl trăsei afară de picioare și-i mai cîrpii una a la Old Shatterhand. Halatul roz scăpase din legături și se apropia de mine cu ochii scînteind de

admirație. Cred și eu : patru indivizi puși cu botul pe labe, plus Arhibald : avusese ce vedea. N-aveam însă chef de efuziuni.

— Gata, gata ! i-o tăiai eu, fără complimente că n-avem timp de pierdut. Mai bine, dacă vrei să-ți arăți admirația, ia sticla de colo și toarnă-mi ceva de băut, pînă mă înțeleg cu cei de la miliție.

Auzii clipocitul alcoolului în pahar și apucai chiar să ridic receptorul, cînd o izbitură grozavă mă atinse drept în moalele capului și totul mi se întunecă dinaintea ochilor. Dar știui, chiar în clipa aceea, că obiectul cu care fusesem doborît era o sticlă pătrată și albă, cu o etichetă roșie pe care scria cu litere înflorate : „Brandy of Napoleon". Al lui Napoleon la Waterloo, probabil !...

CAP. III.

STRATEGIA UNOR BĂRBAŢI SINGURI

La început, Raminagrobis nu vru să creadă nici un cuvînt din cele ce-i povesteam.

— Ascultă, măi, Arcaş Verde, setos de aplauzele galeriei, mă luă dumnealui tare, cu mine să nu faci pe deşteptul, că eu sînt tat' al tău ! Uiţi că ai în faţa ta pe cel mai mare autor de romane poliţiste al tuturor timpurilor şi că toate cele opt cărţi ale mele s-au epuizat chiar în ziua cînd au fost date pe piaţă ? Cum o să te lovească Mirandolina pe la spate, cu sticla ? În ce scop, „cui prodest ?“, dacă ştii ce înseamnă asta.. Sau mă crezi cretin ? Ţi-a căzut în mînă cine ştie ce broşură nenorocită, scrisă de Michael Landon sau de altcineva, şi vrei să faci pe eroul pozitiv ? Hai, mărturiseşte cinstit lui nenea Raminagrobis şi o să vezi ce bine ai să te simţi după asta.

— Ai cuvîntul meu, ce naiba !

— În cazul acesta precis minţi !

— Eu îţi povestesc ce ştiu, şi tu, rabi, o să-ţi dai seama, în marea ta înţelepciune, ce e adevărat şi ce nu. E bine ?

— Domnul face ironii ? Bine... dă-i drumul !

— Ce să-i mai dau drumul, că, de fapt am spus tot. M-am trezit legat fedeleş, cu banditii în jurul meu, îngrijoraţi ca nişte mame la căpătîiul copiilor dragi, bolnavi de scarlatină. Venise şi un al cincilea tîlhar, am aflat imediat că se numea Brutus şi era şeful familiei. Am să-ţi povestesc scena, cuvînt cu cuvînt, întocmai cum s-a petrecut. Brutus mă recunoscuse imediat : eu eram apărătorul lui Leopold şi cel care-i luase la goană din curtea vilei Reduta, cu ajutorul panterelor. Cînd văzu că încep să mişc, scoase un pumnal şi mă întrebă, cu blîndeţe, ce-i puteam spune despre potir.

— Prea puţin, începusem eu să cînt, Leopold aiura ceva despre un potir şi despre nişte diamante, dar n-a lămurit subiectul din cauză că, între timp, a decedat. Cred că diamantele se află în potir, că invers ar fi mai greu.

— Ce vă spuneam eu, copii ? se adresase Brutus, triumfător, acoliţilor săi. Şi din nou către mine : Pe acolo, prin casă, n-ai găsit cumva aşa ceva ?

— Nimic asemănător, Brutus. Şi m-am uitat bine, te rog să mă crezi, fiindcă eram şi eu interesat.

— E-n regulă, acum poţi să pleci, zise banditul fără să mă dezlege. George, du-l mai bine în baie. E mai curat.

În favoarea mea intervenise tocmai Mirandolina ! Dumneaei se apropiase de Brutus, mînă-n mînă cu Arhibald şi rostise răspicat ca s-o audă toată lumea.

— Dacă faci treaba asta, Brutus, va fi nevoie să ne omoriţi şi pe noi !

— Poate c-o s-o şi facem !

— Atunci luaţi-vă adio de la potir. Nici eu, nici Arhibald n-o să vă mai ducem la locul unde ar putea fi găsit.

— Parcă ne înțelesesem altfel, de ce nu sînteți corecți ? Și pe urmă tipul ăsta ne-a omorît un om.

— Să fiți sănătoși ! Cînd ați discutat cu noi nu știam nimic despre diamante. Ne-ați spus că e un obiect de familie. Și nici nu a fost vorba să ucideți pe cineva.

— Ascult-o, Brutus, intervenii eu în favoarea Mirandolinei. Are o logică perfectă.

Îmi trase un șpiț care mă făcu să nechez.

— Tu să taci din gură ! răcni el furios. Și termină cu bancurile astea ieftine. Mă rog, se întoarse Brutus către Mirandolina, să zicem că n-o să-l curățăm : o să se țină tot timpul după noi.

— Vai, Brutus, nici nu știi ce discret e ! Și pe urmă, o să-l punem să promită că nu va face una ca asta !...

Un hohot de rîs colosal răbufni din piepturile păroase ale celor cinci tîlhari. Era tare puștoaica ! George, mai ales, o privea cu o admirație nedisimulată, părînd gata să se arunce de la etaj la un singur cuvînt al ei. Atît că locuința lui Arhibald se afla la parter. Brutus calcula :

— Îl legăm bine și-l lăsăm aici, încuiat. Dacă e deștept și poate să se dezlege singur, într-o zi sau chiar în cîteva ore va fi liber. Pînă atunci, noi sîntem departe, ba poate am și pus laba pe potir. Voi ce ziceți ?

Cu trei voturi pentru, unul contra și o abținere, propunerea lui Brutus fusese acceptată. Abținerea venea de la unul din tîlhari care încă nu-și revenise. Mai făcură cîteva noduri suplimentare și mă tîrîră în baie. Mirandolina intră după mine și se apucă să se îmbrace. Închisei ochii să n-o văd deși cu

auzul îi urmăream fiecare mișcare. Cînd termină mă împinse ușor cu piciorul.

— Ceau, Pepsi, îmi spuse ea cu glasul ei cel mai dulce. Cînd voi fi pe plajă am să mă gîndesc tot timpul la tine. Ai fost superb cu imbecilii ăștia.

Și mă sărută pe frunte, ca o soră.

★

— Ea tot pe tine te iubește, rosti sentențios Raminagrobis, care se considera un bun cunoscător al sufletului omenesc, avînd o bogată experiență de viață.

— Mersi ! Atunci de ce a plecat, rabi ?

Marele filozof ridică din umeri. Nepătrunse erau tainele inimii de femeie. El însuși avusese mult de suferit în tinerețe din această cauză. De aici venea, de fapt, succesul romanelor sale ; personajele înfățișate acolo erau întotdeauna ființe în carne și oase iar nu niște fantome inventate și fără nici un pic de consistență. Povestirile lui Raminagrobis despre femei sînt sobre și de un dramatism reținut. Îi plac mai ales despărțirile, pe care le istorisește cu lux de amănunte, și în așa fel ca el să apară într-o lumină cît mai favorabilă. Nu-l contrazic niciodată, deși în unele cazuri știu precis că lucrurile s-au petrecut altfel. În timp ce el povestește eu mă gîndesc la ale mele. Și toată lumea are de cîștigat.

Nu cred să fie mulți oameni în stare să se deslege singuri așa cum făcusem eu după plecarea banditilor și a celor doi infideli. Pentru mine n-a fost nici ușor, nici greu. M-a ajutat foarte mult experiența căpătată în tinerețe, ca acrobat și, în special cea din perioada cînd făceam pe omul-șarpe. Au cam troznit unele încheieturi pînă să izbutesc să fac, din

nou, după atîţia ani, arcul, şi să ajung, aşa cum eram legat, cu picioarele la gură, dar, pînă la urmă a mers şi, după aproape o oră de eforturi supraomeneşti, am reuşit să mă eliberez. Am spart cu umărul uşa de la baie şi m-am repezit la telefon să mă sfătuiesc cu Raminagrobis, să văd ce-mi rămîne de făcut. Ca supremă măsură de siguranţă, bandiţii tăiaseră firele, ca-n orice film ieftin cu gangsteri, made in U.S.A. ! Dacă merseseră cu gîndul atît de departe, atunci puteam să mă aştept că mi-au găurit şi cauciucurile la Trabant. Numai la gîndul acesta şi mă apuca furia ! Din păcate n-aveam pe cine să mi-o vărs ; totuşi, în lipsă de altceva, confiscai băuturile aflate în frigider şi sării pe fereastră lăsînd toate luminile aprinse şi robinetele deschise. Ca să aibă de ce să se bucure perechea Arhibald-Mirandolina, cînd s-or întoarce din misteriosul lor voiaj de nuntă.

Raminagrobis, care e niţeluş misogin, mă pune să repet cuvînt cu cuvînt ce-a spus Mirandolina şi ce am răspuns eu. În general e de acord cu punctul meu de vedere. Are perfectă încredere în reflexele mele, el zice : în instinctul meu, dar se cam îndoieşte că sînt capabil să judec în mod ştiinţific o situaţie, aşa cum numai el ar fi în stare să o facă. Adevărul e că, de cîte ori am fost în vreo încurcătură, degetul meu cel mic sau un al nu ştiu cîtelea simţ m-a făcut să presimt orice primejdie cu cîteva fracţiuni de secundă înaintea altora. În astfel de situaţii acţionez prompt, aproape fără să judec, de parcă mişcările mele ar fi conduse de un pilot automat. Totul se naşte spontan, la inspiraţie, mă simt ca un dirijor care improvizează amănuntele, mişcîndu-se totuşi relaxat într-o bucată arhicunoscută. Raminagrobis mă laudă, dar cu jumătate de gură. Pentru el voi

rămîne veşnic un executant isteţ, dar întrucîtva mărginit. Un pumn care loveşte, nu un creier care calculează. El este partizanul acţiunilor bine ticluite, după cum reiese şi din cărţile scrise pînă acum, şi recunosc că uneori are o imaginaţie diabolică. În toate aventurile care au urmat, i-a urmărit pe adversarii noştri ca şi cum ar fi fost nişte piese de şah şi, atît manevrele lor cît şi contraloviturile noastre, au fost studiate de dînsul înainte de a avea loc. Aşa susţine el, eu n-am avut niciodată posibilitatea să-l verific.

— Ai observat ce calm sînt, mă face atent prietenul meu, deseori. Aceasta numai şi numai fiindcă ştiu totul mai dinainte. Datorită logicii, bineînţeles.

Cu toate acestea, rareori poate să prevadă cînd are bere la bufetul de pe strada noastră şi cînd nu, iar cînd nu găseşte se înfurie groaznic. Cînd mă vede că zîmbesc, recade imediat în hieratismul lui obişnuit dar eu ştiu că joacă teatru. E o figură stranie, lunganul de Raminagrobis, nimeni nu contestă acest lucru. Într-un mic cerc de prieteni din copilărie, i se mai spune şi astăzi : „Chinezul“, sau „doctorul Fu-Manciu“, cu toate că pe vremea aceea nu era chiar aşa de enigmatic. Mai curînd cred că i s-a dat porecla amintită, fiindcă nici unul din amici nu-şi putea explica de ce lasă să scape goluri perfect parabile (juca portar într-o echipă de cartier, chiar de dînsul înfiinţată). Din punctul meu de vedere, consider că şi azi i se potriveşte această poreclă şi, în consecinţă, o folosesc de cîte ori cred că e cazul, observînd întotdeauna pe chipul lui un larg surîs de satisfacţie, la amintirea gloriei fotbalistice de odinioară. Dacă îi dai sfoară pe tema asta, e în stare să te ţină pînă la ziuă ca să-ţi povestească ce meci

a făcut el în '46, pe „federație" cu „Industria sîrmei", cînd a salvat un gol „in extremis", cu pumnul, și, datorită acestei vitejii, echipa a putut rămîne în district, pînă în anul următor cînd a fost descalificată. Refuză să admită că acel plonjon a fost o întîmplare și că mingea l-a lovit în mînă, după cum nu va recunoaște nici că înainte de meci mestecase pătrunjel ca să nu-l miroasă antrenorul că se drogase cu „adio mamă".

— Am dus o viață sportivă, suspină el deseori cînd vorbește despre trecutul său fotbalistic, prefăcîndu-se că ignoră amănuntul cu pătrunjelul. Pînă în momentul cînd m-am împrietenit cu tine. De ce ți s-o fi zis Pepsi, îmi e imposibil să pricep.

Îl las să bată cîmpii, dacă așa vrea el și mă gîndesc cît de ciudat este că din tînărul subțirel de altă dată a ieșit matusalemul de astăzi, de nouăzeci și patru de kilograme, înalt ca gardul și care face tot timpul pe adormitul dar o trîntește tocmai cînd ți-e lumea mai dragă. Are cap serios, Chinezu, dacă a reușit, la o vîrstă atît de fragedă, să zicem doar patruzeci, să piloteze un ditamai Fiat 850 ! E clar că nu Raminagrobis este numele său adevărat și că, asemenea tuturor celorlalte personaje, am fost nevoit să-i găsesc un pseudonim de circumstanță. Cine vrea să știe ce înseamnă, n-are decît să-l citească sau să-l recitească pe Rabelais sau pe La Fontaine. Eu i l-am ales pe acesta fiindcă adeseori a jucat un rol de arbitru între mine și Mirandolina. Un arbitru nedrept sau subiectiv, va spune Mirandolina, însă, în viață, bărbații au deseori nevoie de un astfel de judecător, în timp ce femeile îl refuză, probabil fiindcă se consideră infailibile.

Dintr-un alt punct de vedere, misterul acesta pare de prisos, Raminagrobis fiind destul de cunoscut în Urbe. E inginer, ca mai toată lumea, scrie cărţi poliţiste, e membru al „Asociaţiei Internaţionale a Inventatorilor“, şi e necăsătorit, deocamdată, ca şi mine. În lumea inventatorilor din lumea largă a devenit celebru în urma publicării, într-o revistă franceză, a articolului : „Uzina personală“, scris de el. Din articol reieşea că atît de multe aparate de uz casnic s-au inventat în ultima vreme că nici un bărbat n-ar trebui să se însoare înainte de a obţine diploma de inginer. Un grup de sufragete din Marea Britanie au protestat vehement, spunînd că dacă cerem tot felul de diplome, majoritatea fetelor or să rămînă nemăritate. Autorul a răspuns pe un ton subţire, s-a făcut mult haz pe chestia asta, şi, în cele din urmă s-a ajuns la concluzia că fiecare e liber să se însoare cum l-o tăia capul, lucru bine-cunoscut, de altfel, din cele mai vechi timpuri.

*

— Ascultă, îmi întrerupse Raminagrobis gîndurile, nu cumva ai aflat dacă Arhibald al tău şi-a luat concediu sau a plecat într-o delegaţie ?...

Eu habar n-aveam, însă colaboratoarea mea, Alidada, trebuia să ştie. Îi dădurăm un telefon şi după ce ne făcu să aşteptăm puţin, fiindcă tocmai se spăla pe cap, ne răspunse. Da, persoana în cauză îşi luase concediul, şi el şi Mirandolina, dar nu spuseseră nimănui unde vor să se ducă. Închisei şi mă uitai la rabi ca la un oracol care nu vrea să ambreieze. Dînsul medita profund.

— Cîţi ani are ? întrebă într-un tîrziu.

— Arhibald ? Patruzeci și ceva...

— Am întrebat cîți ani are puștoaica de la telefon, idiotule ! Te faci că nu înțelegi !

— Aha ?!... Douăzeci și doi.

Cifra păru că-l satisface.

— Zici că Leopold a șterpelit niște diamante și că familia Brown le caută de înnebunește ?...

— Îhî !

— Zici că voiau să intre noaptea în vilă, peste tine, și că tot în vilă ai găsit numele și telefonul Mirandolinei notat pe calendar ?

— Întocmai. Ai o memorie de fier.

— Mai susții că Mirandolina, înainte de a ieși din baia unde tu zăceai ca o zdreanță omenească, legat fedeleș, ți-a șoptit că tot timpul cît va fi pe plajă o să se gîndească la tine ?

— Acesta este adevărul, o, tu, fericitule din lotus. Și m-a sărutat pe frunte...

Mă privi ca și cum i s-ar fi făcut dintr-o dată silă de viață.

— Ce dracu' mă, tu nu vezi că toate drumurile duc la Roma și că...

— Și că ce ?...

— Și că noi trebuie să ne repezim imediat pe litoral să vedem ce se întîmplă acolo. Vilă avem, bani avem, ne mai trebuiesc niște diamante. E clar ?...

*

Eu nu sînt de capul meu cum e Raminagrobis, am serviciu, niște proiecte, sarcini, un colectiv din care fac parte. Nu pot să-mi pun coada pe spinare și să plec în concediu așa, cînd mi se năzărește, așa că o să mai dureze cîteva zile pînă să pot pune

în aplicare ideile marelui detectiv. Între timp, la institut, atmosfera a devenit sufocantă. Fuga lui Arhibald și a Mirandolinei a făcut senzație iar eu sînt blestemat să joc în această dramă rolul soțului inocent. Suport din ce în ce mai greu mutrele fericite ale colegilor, care se bucură că nu sînt ei în locul meu. Sînt convins că fiecare crede că lui nu i se pot întîmpla asemenea lucruri. Uite ce mi-a făcut Mirandolina! Acum toți pricăjiții își închipuie că au dreptul să se umfle în pene cînd trec pe lîngă mine și să mă bată pe umăr: ei sînt iubiți, sînt duri, femeile se tîrăsc la picioarele lor, sînt virili, în timp ce eu cine știe ce beteșug ascuns am. Unii mă invită la masă ca să demonstreze că nu se tem pentru fericirea căminului lor și, mai ales, nu se tem de mine, iar bodegarii, la aperitive, își dau, fără îndoială cele mai grozave aere și dezgroapă cele mai infame aventuri din tinerețe, ca să arate că activitatea lor de conchistadori începe din ceic mai vechi timpuri și e, deci, de presupus, că va dura la infinit.

Dar femeile sînt și mai greu de suportat. Ele trec pe lîngă mine ca mama răniților printre paturile unui spital, copleșindu-mă cu bunăvoința lor și cu surîsuri încărcate de făgăduinți. În cîteva zile mi s-au oferit atîtea inimi nobile și credincioase spre consolare, că aș fi putut umple o căruță cu ele. Încă din primele zile ale naufragiului, se remarcă printr-o activitate specială madam Micșunescu, o doamnă de la contabilitate, cam măricică dar care nici nu se gîndea să iasă de pe ring altfel decît făcută knock-out. Această inimă duioasă începu să mă înconjure cu atenții și să-mi dăruiască în fiecare zi niște prăjiturele numite corăbioare, făcute, zicea ea, cu

propria dumneaei mînuşiţă. „Trebuie să te hrăneşti", ciripea ea aruncîndu-mi priviri atît de languroase încît aş fi putut bea cafeaua fără nici o picătură de zahăr. Am dedus că e abonată la cinematecă şi nu lipseşte de la filmele de altădată, cu Dita Parlo sau Francesca Bertini, cînd se suferea al naibii din dragoste. Atunci oamenii erau mai sensibili, astăzi însă femeile au devenit mai cinice, toate în afară de Micşunească, îngerul meu păzitor.

N-am ştiut niciodată ce gust aveau corăbioarele căci le dăruiam, întotdeauna, pe furiş, femeii de serviciu. Mă iritau însă la culme toate manevrele acestea de învăluire, cusute cu aţă albă şi atunci m-am gîndit, cum era şi firesc, la bunul meu prieten Raminagrobis. Mălai-mare făcea o impresie excelentă damelor, povestea frumos despre ţări pe care nu le văzuse niciodată, avea un repertoriu colorat, cu efect verificat, adaptabil pentru tot felul de situaţii. Graţie acestui repertoriu, susţinea el, reuşise pînă acum să scoată rochia de pe orice dulcinee avidă de senzaţii tari. Doamna Micşunescu avea patruzeci şi cinci de ani, deşi nu-i mărturisea chiar pe toţi, în orice caz era o fiinţă ornamentală, înaltă, dreaptă, majestuoasă, mersul ei era princiar, parcă defila printre drapele şi stindarde. Pe Raminagrobis l-a amuzat în orice caz : el e mort după astfel de specimene, adică e bucuros să aibă la colecţie şi un astfel de exemplar de cobră regală. Aşa stînd lucrurile nu-mi fu greu să i-o bag pe gît, se înţelege cu toată discreţia de care eram capabil.

Găsii un motiv oarecare şi-i invitai pe amîndoi la un restaurant. „Cei mai buni prieteni", turuiam eu, nesincer, „singurii care m-au înţeles în nefericirea mea !" Cum un bărbat care joacă asemenea roluri e

întotdeauna ridicul, cei doi se solidarizară fără să vrea. În seara aceea, Raminagrobis ne povesti despre o călătorie făcută în misterioasa Indie, într-un stat din munți, aproape inaccesibil pentru occidentali, unde el fusese, chipurile, ca participant la o expediție pornită în căutarea unor exploratori dispăruți. Mai auzisem gargara aia în diferite variante și știam precis că nu pusese în viața lui piciorul prin acele locuri dar îl lăsai să se umfle ; ba chiar îl încurajai cum știui mai bine. Doamna Micșunescu îl mînca din ochi în timp ce mie nu-mi mai acorda nici o atenție. Eram fericit ! Raminagrobis o purta pe victimă de-a curmezișul întregii Indii, povesti cum au găsit, într-o pădure, un copil crescut de lupi, apoi cum au nimerit la curtea unui rajah care avea un harem. Bietele femei urmau să fie îngropate de vii la moartea rajahului ! Baliverne ! Cu această ocazie se lansă în relatarea unor aventuri galante absurde, cică pe unul din ei îl răpiseră femeile într-o noapte și, a doua zi, i-au găsit numai oasele. „La figurat, stimată doamnă, la figurat," sporovăia Mălai-mare fixînd-o cu ochii lui oblici, de chinez. Doamna Micșunescu asculta îmbujorată, totul era expus în termeni academici și o întîmplare asemănătoare fusese povestită și de Homer, în Odiseea. Nu putea să se formalizeze. Dovedi că e o femeie de lume, acordînd acelor povestiri licențioase o atenție binevoitoare și amuzată.

Roadele micii noastre agape se arătară chiar de a doua zi. Corăbioarele nu-mi mai asediară biroul iar doamna Micșunescu se învîrtea de colo pînă colo, îmbrăcată în rochii vaporoase, fredonînd tot timpul și tîrînd după ea, ca o cometă, o lungă trenă de parfumuri aţîţătoare. Cînd vorbea cu mine ridica din

sprîncene, pentru a sublinia că o face doar în interesul serviciului și ca bună samariteancă. Avea ore fixe la coafor și pedicură, era misterioasă, feminină, iar ochii ei rotunzi și mari cît un vasistdas, străluceau în permanență de entuziasm și tinerețe. Mă prefăceam că sînt adîncit în hîrtiile mele și că nu observ această schimbare. Bravo Raminagrobis ! Cascadorul îmi telefona de cîteva ori pe zi, dîndu-mi comisioane, punîndu-mă să-i comand flori, bilete la spectacole, mese la restaurant. Totul cu larghețe, fiindcă eu plăteam. Despre madam Micșunescu nu scăpa nici o vorbă și nici eu nu-l întrebam, cunoscînd că rareori vorbește despre gingașele ființe cu care se întîmplă să fie în relații de cofetărie.

Apoi, după vreo săptămînă, madam Micșunescu plecă la mare și Raminagrobis rămase în București. Zîmbea interiorizat ca un Budha în poziția lotus și mesteca o enormă pipă de abanos pe care o purta întotdeauna la dînsul, nu știu de ce, fiindcă nu era fumător. Eram atît de curios să aflu ce s-a întîmplat, că, în prima duminică, m-am și repezit la mare, cu Trabantul, ca să văd cu ochii mei ce e cu Micșuneasca. Cînd colo, dumneaei se afla pe plajă cu însuși Vicepreședintele ! Un Vicepreședinte întinerit, bronzat ca un lup de mare, învîrtindu-se ca un cocoș pe lîngă o Micșunească înțelegătoare, cucerită definitiv. Nu le stătea rău fiindcă aparțineau unor contingente apropiate și avui impresia că abia acum romantica noastră colegă de la contabilitate își găsise persoana potrivită. Mai rămăsei cîteva minute, ascuns pe după niște cabine, ca să admir spectacolul. Domnul, atent, îi aranja din minut în minut parasolul și o întreba dacă se simte bine ; doamna,

languroasă, torcea toropită de soare, acordîndu-i din cînd în cînd cinstea de a o unge pe spate cu Nivea, căci începuse să se cam jupoaie. Mă rog, era un spectacolul idilic și plin de învățăminte. Precizez că Vicepreședintele cîștiga binișor, era în tratative să-și cumpere Mercedes și, cum știm, în general vorbind, femeile sînt dispuse să se jertfească pentru astfel de oameni.

La înapoiere îl regăsii pe Raminagrobis foarte relaxat. Se purta cu mine ca și cum m-ar fi salvat de la moarte cu prețul vieții sale și mă puse să plătesc o masă regească, la Lido, cu șampanie și icre negre, de parcă am fi sărbătorit salvarea mea dintr-o catastrofă de cale ferată. Mult mai tîrziu, aflai că nu-i displăcuse episodul. Madam Micșunescu fusese superbă, el trebuise să joace un rol foarte dificil, de Grand de Spania care cucerește o Infantă. Chiar în momentele cele mai grele ea se purta ca o andromacă, erai dator să-i spui cuvinte mari, fraze superbe, pline de pasiune dar și cu sensuri filozofice, morale și nobile. El, ca meseriaș bătrîn, avea o provizie inepuizabilă de citate celebre ; bănuiesc chiar că le are trecute într-un carnețel pe care tare aș vrea să pun mîna odată. În orice caz, Chinezu e un tip prea organizat ca să lase totul la voia întîmplării, așa că a-ntors-o cum a vrut el. Apoi, cu discreție, i-a făcut loc Vicepreședintelui, mare privitor de dame bine, dar cam inhibat, probabil din cauza funcției. Chinezu apreciase că Micșunească merita oricum să i se facă un serviciu, fiindcă, în fond, era o fată admirabilă și n-avea nici o vină dacă bărbatul ei murise într-un accident de avion, lăsînd-o singură pe lume. Știam de la Mirandolina că gătește bine

iar Vicepreşedintele e un gurmand extraordinar. Se potrivesc bine : el sobru, ca orice oficial, ea prezentabilă ca o catedrală gotică şi excelentă amfitrioană. Îi binecuvîntez şi o fac cu aprobarea lui Raminagrobis, care a declarat că, Cecilia, aşa o cheamă pe Micşuneasca, e o adevărată doamnă, cam obositoare, dar, în orice caz, demnă de o soartă mai bună, aşa cum e de prèsupus că va avea lîngă noul ei partener.

*

Între timp, cum spuneam, la institut atmosfera continuă să fie irespirabilă. Am impresia că toată lumea mă priveşte, toţi încep să şuşotească după ce trec eu, unii îmi strîng mîna de cîteva ori pe zi, radioşi, de parcă mi-ar prezenta condoleanţe. M-am hotărît să înşfac vreo doi, aleşi la întîmplare, să-i bag într-un spălător şi să le trag o bătaie soră cu moartea, pentru ca o dată scăpaţi să poată cugeta mai bine la iubirea faţă de aproapele nostru şi aşa mai departe. Cred că starea de permanentă iritare o datorez şi faptului că aprobarea concediului meu întîrzie nepermis de mult. Alidada mă urmăreşte, cu ochii în lacrimi, cum mă tot învîrtesc, ca un leu în cuşcă. În cele din urmă mi-a sugerat să mă duc cu însumi să văd ce e cu cererea şi iată-mă pe scări, ca o furtună, spre cabinetul directorului general. Am să-i bat cu pumnul în masă, deşi sînt sigur că nu el trebuia să-mi rezolve cererea, am să urlu, am să fac scandal ! Am de gînd să-l iau repede, dar întîlnesc în drum o piedică neaşteptată : secretara lui, care mi se aşează în cale, declarînd că dacă nu sînt anunţat, nu voi putea trece decît peste trupul

ei. Privesc cu plăcere acest trup, e niţeluş cam plăpînd, şi chiar îl strîng uşurel în braţe, camaradereşte.

— Las-o mai încet cu devotamentul, scumpo, îi şoptesc la ureche cu tandreţe. Costel mă aşteaptă ; avem vorbele noastre.

Mă priveşte de parcă aş scoate flăcări pe nas dar nu îndrăzneşte să mă pună la punct. Te pomeneşti că sînt prieten cu tovarăşul Dragomirescu ?!... Dar chiar aşa, cum poţi să-i spui pe nume unui director general ?...

— Mai discutăm noi cînd mă-ntorc, îi spusei eu dîndu-i drumul cu părere de rău. Poate ieşim undeva diseară, ce zici ? Acum gata, fă-ne repede rost de nişte cafele şi să nu ne deranjeze nimeni.

Directorul general e la birou, îşi tunde cu o forfecuţă curbă cîteva fire de păr care i-au crescut în nas. Cînd mă vede, bagă repede forfecuţa în sertar şi ia o figură nemulţumită. Îi fac semn că nu e nevoie să se ridice şi mă trîntesc într-un fotoliu.

— Ce-i asta ? mormăie dînsul. Unde e Genoveva ?...

Şi-l văd cum pipăie pe sub tăblia mesei apăsînd probabil pe vreo sonerie. Secretara intră speriată. (Va să zică Genoveva o cheamă !) Se aşteaptă, desigur, la un perdaf, dar intervin înainte de a apuca directorul general să deschidă gura :

— Mai fără zahăr, iubito. Aşa vrea şeful. Nu, Costele ?...

Directorul general e sufocat, nu ştie ce să spună. Dă din cap şi Genoveva iese val-vîrtej, oferindu-ne un spectacol minunat pe care-l urmăresc fără a-mi ascunde admiraţia.

— Bravo, șefule ! îl felicit, arătînd din cap spre ușa pe unde a ieșit secretara. Mai merge, mai merge ?

— Tincre, ce-nseamnă asta ? Și ce dorești ?

— St ! Nu fi așa de protocolar. Vreau să plec în concediu, am și dat o cerere de patru zile dar văd că se întîrzie. Atunci m-am gîndit la tine. Ce zici, îmi pui o pilă ?

— Fără discuție ! Chiar eu îți aprob cererea. Cu ochii închiși. Nu, nu e nevoie să-mi arăți nici un certificat medical. Sînt convins că îl ai.

Îl îmbrățișez și plec lăsîndu-i pe birou o hîrtie de douăzeci și cinci de lei, să bea și el o bere. Mă crede pesemne nebun și poate chiar sînt. În orice caz, nu mai puteam aștepta. Vreau mare, soare, liniște, singurătate... Iarăși ochii mirați ai secretarei. Încerca să intre și ne-am lovit. În urma ei, femeia de serviciu cu cafelele. Îi fac semn să le lase pe măsuța secretarei și o apuc pe Genoveva de cot.

— Lasă că le bei singură, îi spun. Acum notează : Ionescu Nicolae, strada Libertății nr. 45, apartamentul 12. Ai scris ? Buun ! Te aștept mîine după-masă la șase. Te iubesc. Iată cheia !

Și o sărut. După care dispar cu pași elastici, de iscoadă indiană, în direcția de unde am venit. N-am lăsat-o să scoată nici un cuvînt : sînt situații cînd trebuie să lucrezi repede ca să-ți zăpăcești inamicul. Raminagrobis, care e un rafinat, m-ar dezaproba dacă ar afla cum am procedat. Ca să fiu sincer, abia acum îmi dau seama că am acționat fără să cuget prea mult și mă întreb cine e oare această Genovevă ? N-o cunosc, n-am vorbit cu ea niciodată și așa, din senin... Și-o fi zis că sînt cam scrîntit la cap ! A,

nu, asta nu e nici o nenorocire. Cum se supără așa îi și trece, dar dacă studiez mai bine problema, dacă eram deștept dădeam cheia, mai curînd, Alidadei. Nu pot să-mi explic cum de am zăpăcit lucrurile chiar în halul ăsta. Din fericire, voi avea posibilitatea să o dreg, însă nu acum imediat, mai încolo, peste două săptămîni sau o lună.

Merg pe stradă și gîndesc intens, după un obicei care îmi este caracteristic. Calculez, cum am spus... Genoveva — fascinația necunoscutului. E bine zis! Așa ar scrie și Raminagrobis în romanele sale melaeze. Alidada?... Puritate, nevinovăție, grație... Toată ziua ronțăie bomboane învelite în staniol, ca un copil de grădiniță. Cred că nu are nici douăzeci de ani fata asta!? Ba nu, trebuie să fie mai mare, că altfel n-avea cînd să-și termine facultatea. Puritate, deci, ochi naivi, mari... Nici n-am avut cînd s-o sărut, deși lucrăm împreună de cîteva luni. Probabil că mă consideră un bădăran! Și cînd colo mie nici nu mi-a dat prin minte, tot timpul meu fiind închinat, în exclusivitate, Mirandolinei. Unei ființe nesincere, care n-a găsit altceva mai bun de făcut în lipsa mea, decît să-și ia tălpășița cu neisprăvitul de Arhibald. Tocmai cu Arhibald, care e mai mare cu trei sau patru luni decît mine! Asta nu înțeleg! Îmi face impresia că fata asta are o atracție morbidă către indivizi tomnatici, sau, în orice caz, se întîmplă ceva ciudat cu ea.. Aș minți dacă aș spune că nu-mi pare rău că a plecat. Mă simt sărac și păgubit, lipsit de vlagă ca o frunză fără clorofilă. Dar vila Reduta n-o să stea goală în vara aceasta. Raminagrobis e invitatul meu și are nevoie de societate. E datoria mea de gazdă să găsesc soluții pentru ca musafirii

să nu se plictisească. Ce-ar fi, de exemplu, dacă Alidada și Genoveva ar veni și ele cu noi ? Să văd întîi ce zice și Chinezu. Mă îndoiesc că, în principiu, se va opune, poate numai dacă are alte obligații de aceeași natură. Desigur, ar fi fost minunat să petrec acolo concediul numai eu și Mirandolina ! Dar dacă soarta a vrut altfel !... Adio deci, Mirandolino neică ! Pe numele tău adevărat Nicoleta Popescu. Nu, nu e nici o nenorocire că ți-am divulgat secretul. Alde Nicoleta Popescu sînt pe lumea asta cu miile ! Numai la noi, în România cred că trec de un milion ! Dar în celelalte țări de limbă latină ! Adio și șoșoi în bafta ăluia de te-a răpit !

*

— Ce te tot moșmondești ? îmi spuse la telefon, în aceeași zi, pe la prînz, Raminagrobis. Vino-ncoa și dă raportul.

— Ba să vii tu, că am în casă patru sticle de bere și nu știu unde am pus tirbușonul.

— Patru n-ajung. Am să mai aduc eu zece !

— Dă-i bătaie că am noutăți.

Veștile pe care i le-am pregătit eu, le consider senzaționale, așa că îl las să se instaleze bine în fotoliu. În dreapta o sticlă rece de bere, sub picioare un taburet, între el și fotoliu îndop perne. Mă privește ca și cum toate aceste dovezi de recunoștință i s-a cuveni. Bea pe-ndelete primul pahar și-mi face semn să-i mai torn unul și să dau alunele mai aproape. Abia după asta îmi permite să-i vorbesc.

— Mai întîi află că am obținut formele de concediu și o să-ți spun și în ce fel. Secretara directorului

general este o făptură de categoria întîi ! Am poftit-o mîine după-masă la mine. Dar pe urmă m-am gîndit că mai bine le invităm, pe ea și pe Alidada, pe litoral. Toată vila Reduta e a noastră. Ce părere ai de proiectele mele ?

— Dă telefon imediat !

— Cui ?

— Întîi lui Alidada și apoi secretarei ! Cum o cheamă ?

— Genoveva. Douăzeci și patru, douăzeci și cinci de ani. Și ce să le spun ?

— Te privește !

Îl recunosc, așa face întotdeauna ! Ție îți dă brînci și te încurajează să faci imediat toate nerozîile posibile, iar dumnealui nu acționează decît în urma unor mature cugetări ! Totuși dau telefoanele necesare. Fetele tocmai se spălau pe cap. (Ce naiba, astea se spală toată ziua pe cap ?) Cică nu se așteptau, nici nu știu ce să ne răspundă, să se mai gîndească... Parcă erau vorbite. Le-am spus la revedere cam desumflat și m-am întors spre genialul Raminagrobis privindu-l cu amărăciune. Adică, ce atîta suferință ! Dacă e vorba de pupeze, găsim noi și la fața locului, cîte vrei. Numai că începe să ți se cam facă lehamite de atîtea mofturi.

Raminagrobis mă urmărește cu coada ochiului.

— Ai simțit cum le sticleau ochii ? zice el turnîndu-și bere.

— Pe dracu' ! Inventezi !

— Pur și simplu cunosc sufletul omenesc. Ca orice scriitor.

— Zău ? Atunci ai putea fi mai clar, nu ?

— Sfinte Sisoe, ţie trebuie să ţi se explice orice lucru. Ţi-a spus vreuna că nu vine ?

— Nu. Şi ce-i cu asta ? În schimb, nici una n-a spus că vine.

— Vai de capul tău ! Cine nu refuză de la început, înseamnă că îşi rezervă dreptul să accepte mai tîrziu. Vor să fie niţeluş rugate. Aşa e piesa, bătrîne saltimbanc ! Parcă n-ai fi fost în viaţa ta artist, aşa judeci !

— Eşti deştept, nevoie mare. Şi acum tu ce-ai mai face în locul meu ?

— Simplu ca bună ziua : le-aş mai da un telefon !

— Ce, nu ţi-e bine ? Nu le-am dat adineauri ?

— Tocmai de-aia. Au avut timp destul să reflecteze. Cinci sau zece minute. Prea mult chiar. Fii sigur că au şi luat legătura una cu alta. Graba noastră o să le impresioneze în mod pozitiv. Spune-le să facă cereri de concediu imediat şi, peste trei-patru zile, venim noi să le luăm cu maşina ; cînd vor crede ele că sînt gata cu toate pregătirile. Prin maşină înţeleg Fiatul meu ; dacă pomeneşti ceva de Trabant compromiţi totul.

Numerele celor două fete sunară cîtva timp ocupat ; probabil îşi telefonau între ele aşa cum presupusese marele cunoscător al sufletului omenesc. Apoi o prinsei pe Genoveva. Surprinsă, nehotărîtă... Aşa de repede ?... Nu, nu ştia ce să spună...

— Alo, interveni Raminagrobis luîndu-mi receptorul din mînă. Aici celebrul scriitor Raminagrobis. Sărut mîna. Mă bucur că mă cunoaşteţi din romane. Pepsi mi-a vorbit cu admiraţie de dumneavoastră. Poftim ? Da, am studiat ani de zile fenomenul malaez. Am şi o mică proprietate acolo, un fel de castel

dăruit de statul malaez o dată cu cetățenia de onoare. Nu, nu mă refer la un stat malaez propriu zis, folosesc un termen generic, ca să mă înțeleagă toată lumea. Atunci ?... Greutăți ? Le vom învinge ! Ce-ar fi să luăm masa astă-seară, toți patru, la Ambasador, de exemplu ? Ca să discutăm în tihnă problema. E clar. Atunci, la șase venim să vă luăm cu mașina. Nu, e doar un biet Fiat 850, închiriat, Mercedesul l-am ciocnit alaltăieri și e încă la atelier. Sărut mîna.

Închise telefonul privindu-mă semnificativ.

— Ai văzut cum se lucrează ? zise el. Fă și tu la fel cu cealaltă, că doar exemple personale ți-am dat mai multe de cît era nevoie.

Și Alidada fu surprinsă, dar acceptă invitația la masă. După asta terminarăm cu telefoanele. Eu rămăsesem cam în urmă cu berea și, în afară de asta, nici nu-i prezentasem marelui înțelept noutățile.

— Am aici două hîrtii extrem de interesante, începui eu ștergîndu-mi spuma de pe buze. Ți le dau în ordinea inversă a importanței. Mai întîi o telegramă din Malu-Mare.

Raminagrobis mirosi hîrtia ca să facă pe interesantul. O mirosea degeaba, că era telegramă telefonată, dar nu zisei nimic. Cuprinsul ei era următorul : „Vizite azi noapte. Rezolvat cum știți. Stromboli rănit. Vă așteptăm să veniți cu doamna. Să trăiți. Veta și Dumitru Iordan.“

— Hm, zise Raminagrobis cu o privire încărcată de supoziții. Și cealaltă veste ?...

Era un articol apărut în Informația Bucureștiului. I-l dădui să-l citească singur. Ziarul mi-l trimisese Inspectorul, tocmai de la Malu-Mare, iar articolul respectiv era subliniat cu roșu.

— Hm, făcu din nou Raminagrobis. Urmă de pantof numărul treizeci și șase și jumătate, mînușă bej, de damă, cinci puncte. Îți spune ceva deosebit articolul ăsta ?

Îi adusei dosarul cu toate măsurile Mirandolinei. I le luasem cîndva cu metrul de croitorie și cu șublerul, fiindcă urma să plec în străinătate, la Paris, și voiam să-i aduc de-acolo niște lucruri mai deosebite. N-aș fi crezut să mai am vreodată nevoie de aceste măsurători. Parametrii Mirandolinei, dacă pot să mă exprim astfel, corespundeau cu cei din ziar.

— Ia mai citește o dată articolul, porunci Dalai-lama. Cu voce tare, te rog, credeam că se înțelege !

Era o simplă notiță, fără vreun comentariu, care suna astfel : „Ieri seară, indivizi rămași necunoscuți au încercat să pătrundă prin efracție în Casa vestigială din orașul Malu-Mare, dar au fost surprinși de paznic care a dat alarma. Răufăcătorii au fugit. Cu ocazia cercetărilor, s-au găsit la fața locului o mînușă bej, cinci puncte, și urma unui pantof de damă, numărul 36 și jumătate. După o verificare amănunțită, tovarășul Petrescu Villanova, directorul Casei vestigiale, a declarat că nu lipsește nimic. Se bănuiește că e vorba de o ceată de huligani beți. Cercetările continuă.“

CAP. IV.

SIRENA ȘI ACOLIȚII EI DAU PESTE UN RECHIN-TIGRU

Pe litoral am plecat singuri ; eu chiar a doua zi după agapa de la Ambasador, Raminagrobis o zi după mine. Era o nouă tactică a marelui detectiv. Cele două mielușele urmau să ia concediu cît mai repede cu putință și să ne anunțe cînd sînt gata cu bagajele, ca să venim să le remorcăm.

Întîlnirea de la Ambasador se desfășurase într-o atmosferă cordială și prietenească, poate niţel cam sobră după gustul meu. Fetele aveau unele prejudecăți. Alidada în special, Genoveva parcă mai puțin. Noi interveniserăm, după cum era și firesc, cu contraargumente. Raminagrobis pusese în bătaie artileria lui grea și declarase că, la nevoie, noi puteam lua cameră în oraș, pentru a împiedica mahalaua să bîrfească, însă ar fi fost o crimă ca ele să nu locuiască chiar în vilă. „Gîndiți-vă ce avantaj colosal," turuia el, „din curte direct pe plajă !" În fața acestor cuvinte perfide, Alidada se refugiase îndărătul lentilelor enorme ale ochelarilor ei italieni și părea ocupată să-și desfacă o bomboană din învelișul ei de staniol ; Genoveva se arăta, cum am spus, mai comprehensivă. Amintindu-mi că Micșunească și Vice-

președintele se aflau încă pe litoral, le spusesem fetelor că voi invita și această pereche respectabilă și astfel aparențele vor fi salvate. În orice caz, mai devreme de o săptămînă-două, ele nu puteau să plece, așa că nu mai insistarăm de pomană. A doua zi, pe la cinci dimineața, un telefon mă zvîrlise din pat, în mijlocul camerei. Raminagrobis ! O condusese pe Genoveva cu mașina în Drumul Taberei și dînsa îl poftise sus să bea o cafea. Într-un vas cu portocaie zăcea o telegramă uitată, pe care caiafa o citise în timp ce gazda își pregătea tratația. Mi-o recită la telefon : „Mari dificultăți. Sîntem cazați în muzeu. Nu vom mai putea scrie. Mirandolina.“ Telegrama fusese expediată din Malu-Mare !!

N-o auzisem niciodată pe Mirandolina vorbindu-mi de secretara directorului general și nu-mi dădeam seama pe moment ce legătură ar fi putut fi între ele. Tot felul de secrete și de șiretlicuri feminine care mă făceau să urlu. Aveam polițe grele de plătit Mirandolinei și, oricît s-ar ascunde ea, pînă la urmă tot o să dăm nas în nas într-o bună zi, că doar n-o să se ducă pe o insulă pustie cu Arhibald al ei.

Ne hotărîsem, deci, să plecăm separat și acolo să ne facem că nu ne cunoaștem. Copilării, desigur, dar Chinezu ținea morțiș la treaba asta. Spunea că dacă vrem să scoatem o carte din ceea ce ni se întîmplă, eram datori să mai complicăm și noi, pe ici pe colo, lucrurile. El urma să tragă la „Clopotul Mării“, incognito, și spera ca, într-o săptămînă, dacă găsea acolo un vin ca lumea, să limpezească definitiv toate încurcăturile. Înțelesei că-i place cuvîntul „incog-

nito“ și nu mai adusei nici o contra-propunere, fiindcă ar fi fost în zadar. Mă aruncai în Trabant și o pornii spre litoral cu viteză cosmică. În trei ore eram la Constanța și, în primul rînd, mă repezii la circ să văd ce face Stromboli.

Circul se împiciorogase bine. În vîrful lui strălucea o oriflamă albastră cu alb, vechea și glorioasa lui oriflamă ! Sub conducerea bătrînului Kamma, trei elefanți bătătoreau pămîntul în fața intrării principale. Mă consideram de-ai casei, așa că trimisei un groom după domnul Adalbert Măcelaru. După cîteva minute acesta veni în fugă. Mă îmbrățișă cu căldură dar părea cam amîrît. Nu, cu Stromboli nu era nimic grav. Îl pîndiseră cînd ieșea de la „Clopotul Mării“ și-l loviseră cu un box pe la spate. Nu-i văzuse la față fiindcă indivizii o luaseră la goană cînd a început să țipe.

— Și atunci de ce ești amărît, nene Adalbert ? Taxele prea mari sau nu găsiți iarbă pentru elefanți ?

Nu, chestiile acelea se aranjaseră. Oamenii erau cei care-i făceau greutăți. Rîndunica, de exemplu ! Lipsea de la repetiții, toată noaptea prin baruri... Și trapezul nu permite astfel de escapade. Găsise un alt demagog, un așa zis impresar italian care îi promisese că o înscrie la festivalul de la San Remo. Să fim serioși ! Parcă San Remo ar fi vreun festival de trapez sau de salto-mortale ! Nu, zău, fetele astea nu judecă absolut de loc.

— La fel era și Serafima, biata maică-sa, oftă Adalbert, ștergîndu-și fruntea cu o bucată avînd aceleași culori ca ale oriflamei. Nu știu ce să mă mai fac cu ea !

— În fond, ce, ai vreo obligaţie ? Las-o în pace şi atinge-o la salariu !

— St ! Uite-o că vine !

Un tip melancolic, cu o faţă de cal o însoţea privind-o galeş dintr-o parte şi cu ei mai era un fel de popă, cu un veston închis pînă sub bărbie şi cu ochelari de orb, foarte la modă. Pe Faţă-de-Cal îl chema Capoforte iar orbul se recomandă pater Bonifaciu. Deci era chiar popă. Nu arătau ca nişte oameni obişnuiţi să alerge după fuste şi mă întrebam de ce nu-şi văd de treabă sau să se apuce de ceva mai potrivit cu vîrsta lor, Rîndunica fiind un vînat prea greu pentru dînşii.

— Îţi recomand pe Kapi şi pe Pater, ciripise fata strîngîndu-mi mîna într-un anumit fel. Noii mei prieteni. Părerea lor e că aş avea mari şanse în muzica uşoară.

Lîngă mine, domnul Adalbert pufăia sceptic. Cei doi se prefăcură a nu băga de seamă. Mă înclinai, rînjind, în faţa noilor cunoştinţe, recomandîndu-mă cu numele purtat cîndva în arenă de tatăl meu : Johnson Nix.

— Cu picioarele tale, mă adresai întîi Rîndunicăi, e imposibil să nu ai succes, oriunde te-ai duce. Chiar şi în muzica de operă... Apoi către Capoforte în bătaie de joc : Şi cum merge treaba, maestro ? Aţi mai descoperit şi alte talente ? Ca să aveţi un transport mai mare.

În italieneşte întrebarea mea avea un înţeles echivoc, pe care nu-mi dau seama dacă l-am prins

exact în versiunea românească. Important era ca cei doi indivizi să priceapă că-i luam drept un fel de negustori de carne vie și așa se și întîmplă.

— Sîntem datori să ne ajutăm semenii să nu-și țină talentul îngropat, a spus sfîntul Bartolomeo di Siracuza.

Vorbise Pater. Mai tîrziu aveam să mă conving că în realitate era mai șmecher decît ar fi părut. Tăcea ce tăcea, impenetrabil în dosul ochelarilor săi de orb și intervenea, prompt și discret, exact în momentul cel mai potrivit. Față-de-Cal, în schimb, vorbea mult și fără talent, iar cînd i se părea lui că a spus una bună, ne privea pe toți pe rînd, cerșind aplauze.

— Știi ce ? zise Rîndunica, i-am spus lui Pater despre bietul Leopold și ar vrea să se roage la mormîntul lui.

— Hai acum, că vă duc pe toți cu mașina !

Îi luasem prea repede. Se sfătuiră din ochi și rămase pe altă dată deoarece mai aveau unele treburi de rezolvat la Mamaia. Chiar în momentul acela erau în întîrziere în altă parte, numai și numai din plăcerea de a discuta cu domnișoara Rîndunica și cu prietenii ei. După ce plecară, Rîndunica mă invită în cușeta ei fiindcă voia să se schimbe. O refuzai cu o grabă care o făcu să rîdă.

— Parcă ți s-a pus un nod în gît, mă ironiză ea. Credeam că nu mai e nevoie să-ți spun că am și un paravan în cușetă. Mă schimb în două minute și pe urmă merg cu tine. Mi-ai promis că-mi arăți vila.

O privii de sus și pînă jos, ca pe un tablou nonfigurativ.

— Ar fi interesant să te asist la schimbarea toaletei, îi mărturisii în cele din urmă, din păcate am de discutat cu nenea Adalbert niște probleme cu adevărat importante. Sper că poți să te dezbraci și fără spectatori.

— Ete-te scîrț ! Faci pe nebunul ? Rudimentarule !

— Deci, peste o oră, plecarea !

Domnul Adalbert Măcelaru zîmbea fericit. După ce Rîndunica dispăru, mă bătu pe umăr.

— Ești un dur, Nicule ! De-aia te iubesc eu !

— Parcă dumneata n-ai fost tot așa în tinerețe !

— He, he ! I-ar trebui cineva s-o mai pună la punct.

— Găsiți-i și voi unul și măritați-o mai repede.

— Crezi că nu ne-am gîndit ? Dar îți scapă printre degete, ca țiparul.

Pe urmă trecurăm la alt subiect mai actual. Panterele trebuiau să se întoarcă la circ, pentru repetiții, și apoi bandiții erau acum lămuriți în privința celor patru feline și ne temeam să nu împuște vreuna, la o nouă încercare de a pătrunde în vilă. Ori toată lumea știe că o panteră dresată costă o avere. Nu voiam ca din cauza mea, circul să sufere vreo pagubă. De aceea mă gîndisem ca în locul panterelor să iau vreo două-trei cobre.

— Mai știi să umbli cu ele ? mă întrebă domnul Adalbert.

— Pe naiba ! Hai să vezi !

Alesei două, groase cam cît piciorul și-i făcui o demonstrație. Reptilele erau aproape domesticite și se învîrteau în jurul trupului meu după cum le șuieram. Dacă se ivea ceva care să le irite, cîteva cuvinte

în limba hindi, cunoscută de mine la perfecţie, erau de ajuns să le potolească.

— Ce mai tura-vura, zise domnul Adalbert, ce-nveţi în tinereţe nu mai uiţi niciodată ! Asta e sfînt ! Ascultă, de ce nu dai tu dracului arheologia aia şi să vii să lucrezi iar cu noi ?

— E-he, ce bine ar fi ! Dar am mai îmbătrînit şi eu. Atunci să le iau pe astea două şi să le bag în port-bagaj. Ce le dau să mănînce ? Tot ouă, foi de salată, broaşte, iepuri de casă ?...

— Dacă ştii ce mai întrebi ?

Eram gata cu cobrele cînd apăru Rîndunica cu o rochie care îţi tăia răsuflarea de scurtă şi de străvezie ce era. O trimisei imediat să se schimbe.

— Ce dacă sîntem la mare. Nu vreau să se uite lumea după mine ca după urs.

Se execută în silă şi numai după ce o ameninţai că o las la Constanţa. Directorul îşi freca mîinile.

— Cred că diseară ţi-o trimit înapoi, bătută măr, dacă mai umblă cu dintr-astea. Eu, unul, nu înghit aşa ceva.

— Vedem noi, spuse nenèa Adalbert, care era un sceptic. În orice caz, mai struneşte-o niţel, dacă poţi.

În maşină, după prima sută de metri, Rîndunica vru să se lipească de mine. Oprii imediat maşina şi-i poruncii să stea ca lumea pe locul ei ; n-aveam chef să intrăm într-un stîlp de telegraf.

— Brută ! zise ea. Eşti o brută !

— Dar trăiesc, nu ? Altfel de mult eram în gips sau şi mai rău.

— Parcă n-ai fi lucrat în viaţa ta la trapez, aşa vorbeşti, mi-o întoarse ea. Şi să ştii că de ce ţi-e frică nu scapi.

— S-o crezi tu ! Astea sînt prostii !

— Eşti foarte politicos, n-am ce zice. Un tip rudimentar.

— Spun adevăruri, asta e ! Nu ca escrocii ăia ai tăi care mint de îngheaţă apele.

— Care escroci ? Ce, nu ţi-e bine ?...

Se înfierbîntă şi începu să-mi demonstreze ce suflete nobile aveau „Pater“ şi „Kapi“. Primul era confesor al ordinului Magdalenelor iar celălalt profesor de muzică religioasă la mînăstirea sfintei Barbara din Palermo, aparţinînd aceluiaşi ordin călugăresc. Pater era un sfînt, jurase să nu se însoare niciodată, iar celălalt se trăgea dintr-o veche familie de nobili care aveau ca deviză : „non bis in idem“. Rîndunica nu ştia ce însemnau acele cuvinte, însă bănuia că aveau un sens umanitar, înălţător.

O lăsam să flecărească, scrutînd trambulina de asfalt a şoselei, aparent nepăsător, în realitate foarte atent să nu scap nici un cuvînt fiindcă pomenise şi de mînăstirea sfintei Barbara, pentru stareţa căreia răposatul Leopold lăsase, prin testament, un măreţ inel cu diamante, spre veşnică aducere aminte. Ce legătură putea fi între traficantul de pietre preţioase, căci asta fusese în fond bietul Giuseppe, şi stareţa unei mînăstiri, nu puteam ghici, dar degetul meu cel mic îmi spunea că aici trebuia căutat firul întregii afaceri. Nu întrebai nimic, fiindcă eram aproape sigur că şi Rîndunica, moştenitoarea unui inel asemănător, era probabil o verigă, poate inconştientă, în această poveste tenebroasă şi plină de riscuri, în care mă băgase întîmplarea.

— Of ! zisei eu, mi-ai împuiat capul cu deștepții ăia ai tăi. Uite și Malu-Mare ! Mai întîi la „Clopotul Mării" să mîncăm ceva și să bem un șpriț.

— Așa devreme ? Mă gîndeam să facem și noi plajă măcar o oră.

— Mai pe seară e mai bine.

Pufni în rîs apoi mă luă de braț fără ca eu să mă mai împotrivesc. Așa coborîrăm la Clopotul, parcă eram în luna de miere. Cîrciumarul, care era grec, ne șterse o masă discretă și ne aduse două halbe cu spumă, că vinul tocmai i se terminase.

— Lume multă, nea Papastratos, ai ? întrebai eu uitîndu-mă pe la mese.

— Domne, e nenorocire. Dar lasă că e bine ! Nu mai am nici o cameră liberă. Pe toate mi le-au închiriat niște englezi care nici măcar nu dorm la mine. Plătesc în dolari așa că n-am dreptul să-i întreb nimic.

— Vezi să nu-i încarci la socoteală, că ăștia nu prea cunosc prețurile.

— Poftim ? He-he-he-he, e bună ! Să vă aduc și nițel pește prăjit ? E o minune, vă jur pe sufletul meu !

— Dar cu lămiile tradiționale alături, nu ?

— Nici nu se mai discută !

Rîndunica își sucise gîtul și privea spre intrare. Cum sta așa, mușchiul sternocleidomastoidian i se arcuise splendid sub pielea fină și fără nici o cută a gîtului, și, mărturisesc, o clipă fui ispitit s-o ating cu vîrfurile degetelor.

— Fii atent nițel ! mă trezi ea din contemplare. Ce-o fi acolo ?

Într-adevăr, din stradă se auzea o hărmălaie mare apropiindu-se, niște voci omenești care se huiduiau cu furie. Toți cei de la mese ridicaseră capetele și priveau în spre ușă. Papastratos ieși neliniștit de după tejghea, aveam impresia că vrea chiar să tragă obloanele, cînd o zburătură de pavaj, aruncată cu putere, făcu țăndări vitrina principală.

— O mie două sute ! gemu cîrciumarul. M-au nenorocit !

— Ce e, domnule ? Ce se întîmplă-afară ?

— Nu vedeți ?... Atacă neoliticii !

— Pe cine ?

— Pe paleolitici !

Mă lămuriră cu greu dar tot mă lămuriră pînă la urmă. Conflictul dintre cele două muzee, departe de a se stinge în urma anchetei făcute de mine, izbucnise cu și mai mare furie, imediat după plecarea mea din localitate. Directorul Casei vestigiale, tovarășul Petrescu-Villanova, îl acuza pe celălalt confrate, de incompetență, metode dictatoriale, cultul personalității, iar tovarășul Decebal Marinescu, directorul Muzeului, îl făcea pe celălalt cum îi venea la gură : profitor ordinar și oportunist, beneficiar necinstit al unor legături de rudenie suspuse. Cînd Casa vestigială anunțase că se va profila pe cercetări asupra epocii paleolitice, prăpastia dintre cele două instituții devenise și mai mare, directorul Muzeului declarînd în public, că aici, în regiunea litoralului, neoliticul este mult mai important și că în această direcție își vor orienta dînșii întreaga lor activitate. Urmaseră reclamații și scrisori anonime către forurile tutelare, după asta, cei doi directori se bătuseră, într-o seară, chiar aici, la Clopotul Mării și, în sfîr-

șit, iritația ajunsese la culme de cînd, într-o noapte, indivizi necunoscuți încercaseră să pătrundă, la adăpostul întunericului, în Casa vestigială, probabil cu intenția de a o devasta. Nimeni în Malu-Mare nu se îndoia că făptașii sînt din cealaltă tabără așa că, în zilele ce urmară acestei întîmplări, se produseră ciocniri pe străzi iar muzeografii, înarmați cu ciomege, făceau de pază, zi și noapte, în jurul clădirilor respective.

— Sînt niște măgari, îi spusei eu Rîndunicăi. Și doar le-am pus în vedere să se astîmpere. Dar știu ce-am să le fac : le iau ouăle de brontozaur și le trimit la București !

— Vai, Nicule, ce rudimentar ești ! șopti Rîndunica cu admirație, lipindu-și piciorul de al meu.

Povestea cu ouăle de brontozaur începuse să mă cam enerveze. Găseam că e absurd ca, după ce ai lucrat ani de zile împreună cu cineva, la același Muzeu, cum era cazul cu cei doi directori, să ajungi din senin și fără motive temeinice la un conflict atît de grav, care se putea solda chiar cu victime omenești. În primul rînd îl condamnam pe Petrescu-Villanova, care, avînd rude mari, împărătești, reușise să disloce în alt local, secția paleolitică din vechiul muzeu, pentru ca, puțin după asta, să obțină autonomia sub numele de Casa vestigială. Era un caz unic în analele muzeologiei noastre, dar lui Villanova puțin îi păsa, din moment ce el devenise director. După primele busculade își împărțiseră sectoarele de activitate, luînd ca graniță pîrîiașul ce trecea prin mijlocul orașului, numit Gîrlița, acesta devenind un fel de Oder-Neise între cele două muzee. După asta părea că războiul dintre neolitici și paleo-

litici avea să înceteze, cînd, în albia rîului se găsiseră acele blestemate ouă de brontozaur. Le dădusem în custodie paleoliticilor, dar măsura îi nemulţumise profund pe ceilalţi. Ei susţineau, nu fără o oarecare dreptate, că brontozaurii n-au trăit nici în neolitic, nici în paleolitic, deci ouăle ar fi trebuit să fie atribuite muzeului principal, cu atît mai mult cu cît, fiind găsite în albia rîului, ceilalţi nu puteau invoca principiul teritorialităţii. În plus, locul cu pricina era mai aproape cu cîţiva centimetri de malul neoliticilor decît de cel al paleoliticilor. După cum s-a văzut mai tîrziu, măsurile luate de mine, în loc să-i potolească, agitaseră şi mai mult spiritele.

Ieşiserăm pe trotuar ca să vedem mai bine ce se petrece. Nu era o bătălie organizată : grupuri răzleţe se înjurau de la distanţă şi dădeau cu pietre. Erau destul de mulţi şi de-o parte şi de alta, ceea ce însemna că aveau adepţi şi în rîndul populaţiei civile, din dreapta şi din stînga Gîrliţei. Cei doi directori şedeau, fiecare pe cîte-un mal, înconjuraţi de partizani, şi-şi arătau de departe pumnul, unul-altuia. Fiindcă aveam de gînd să le mai trîntesc un raport, privii cu atenţie în jur, ca să văd totul cu ochii mei şi să nu pot fi minţit mai tîrziu. În acest timp, se apropie de noi, în fugă, o tînără fată pe care o cunoşteam foarte bine.

— Veniţi repede, colo, după casă, hohoti ea cu părul în ochi. Pe Gicu l-au pocnit în cap cu o piatră.

— La uite la ea ! izbucni Rîndunica luînd-o în braţe. Ce faci Ţoancă-mică ?...

— Rîndunica !...

Asistam la o întîlnire emoţionantă între două foste colege de primare, dar mă grăbii să le atrag aten-

ția că, undeva, după casă, Gicu suferea, singur și părăsit. O luarăm la fugă după Țoancă-mică și-l găsirăm pe Gicu la locul indicat, sprijinit de un perete, plin de sînge și amețit.

— Capul nu îi e spart, constatai eu pipăindu-i-l. Hai să-l ducem în cîrciumă !

Era mai mult o simplă zgîrietură peste care turnarăm spumă de drojdie, în timp ce Gicu, plin de recunoștință, într-o mînă ținea mîna salvatoarei sale, iar cu cealaltă o privea în ochi cu nespusă adorație. (Lui Raminagrobis i-a plăcut foarte mult fraza aceasta, zicea că e pe linia unor bune tradiții literare ale genului, un fel de neoclasicism în materia respectivă, și pe chestia asta am lăsat-o neschimbată.)

— Are ceva rudimentar, observă Rîndunica uitîndu-se cu atenție la rănit. E iubitul tău ?

— Da. Platonic, bineînțeles.

Privirăm cu și mai mult interes chipul tînărului. Îmi dădui seama că era primul iubit platonic în carne și oase pe care-l vedea Rîndunica. Totuși Gicu n-avea nimic deosebit în înfățișare. Doi ochi albaștri de gîndac, o frunte lisă ca un dos de oglindă, un nas modern, extraplat din cauza loviturii primite și încolo nimic interesant.

— Nu vă căsătoriți ?

— Ba da. Dar mai are de trecut cîteva probe.

— Cum vine asta ?

Țoancă-mică voia să fie mîndră de bărbatul pe care și-l va alege ca soț, drept care inventase niște încercări. Astăzi, de exemplu, Gicu trebuise să facă dovada vitejiei sale. Sub ochii fetei, înaintase pînă aproape de malul pîrîului, unde se afla directorul neoliticilor, și-l injurase de șase ori, la interval de

douăzeci de secunde înjurătura. Cei de dincolo, cum era normal, dăduseră cu pietre în el și vreo cîteva îl și nimeriseră în plin.

— Dar Gicu n-a dat nici un pas înapoi înainte de terminarea misiunii, adăugă Țoancă-mică plină de mîndrie.

Mă uitai la ea dintr-o dungă. Nu era rea. Cîteva coșuri mici pe frunte nu contau. Ca date pozitive, înregistrai : un perimetru toracic substanțial, și clearance-ul, adică depărtarea de sol, în limite convenabile. Părea cam într-o ureche dar nu eram sigur că-i stă rău. Îi doream lui Gicu să iasă cu bine și cît mai repede din toate încercările. Acum însă era cazul să intervin mai înainte ca numărul victimelor să crească. Cu Rîndunica de mînă, o pornii spre locul unde se aflau cei doi directori. Cînd mă văzură se crispară la față, vădit dezamăgiți de prezența mea acolo.

— Ce plăcere ! scheună Petrescu-Villanova, cu o voce în falset. Nu vă așteptam astăzi !

— Discutam niște probleme științifice, se grăbi Decebal Marinescu să precizeze, făcînd cu ochiul adversarului său.

— Ar fi fost mai bine să vă potoliți. Acum care e situația ?

Mai proastă ca înainte ! Se trecuse la acte de violență. Pe mine erau făcuți foc, în special Marinescu. Petrescu-Villanova mai puțin. Cînd aflară că sînt acolo în concediu iar nu în calitate oficială, Marinescu începu să-și arate colții. Dacă n-aveam delegație nu existam pentru el. Puteam veni să vizitez muzeul, ca orice creștin ortodox, dar să nu mă aștept la favoruri. La rînd cu toată lumea ! Trebuia să

fie foarte vigilent acum, de cînd se încercase o spargere la Casa vestigială. Mișunau tot felul de suspecți pe litoral. Nu, fără delegație nu sta de vorbă nici cu propria lui familie ! Villanova, mai diplomat, nu spuse nimic, rezervîndu-și dreptul să ia cuvîntul la urmă.

— Nu mă sfiesc de dumneavoastră, ne mărturisi el după ce inamicul său plecă fără să-și ia rămas bun, dar o să vă spun niște lucruri curioase. Eu n-am nevoie de delegație, vă cunosc, știu cine sînteți, ne-ați atribuit nouă, în mod just, ouăle de brontozaur, e-n regulă... Pedeapsa pe care o voi primi în urma raportului făcut de dumneavoastră n-are nici o importanță și n-am s-o pun la inimă. Știu eu cum să bramburesc hîrtia aia. Dar iată ce s-a petrecut în ultima săptămînă.

Ca să nu stăm în picioare intrarăm la Clopotul și Villanova comandă bere. Rîndunica, discretă, declară că băuse destul și, pînă ce punem noi țara la cale, ea o să se repeadă peste drum ca să mai schimbe două vorbe cu Țoancă-mică. Villanova se declară fericit ; avea cea mai vie admirație pentru domnișoara Țoancă-mică, deși aceasta lucra la Muzeu. Dar sufletul ei era alături de cei de la Casa vestigială. După asta, rămaserăm singuri la masă, în fața unor halbe cu un guler impresionant.

— Acum cîteva zile a apărut în biroul meu tovarășul Arhibald, de la Minister, începu Villanova. Îl cunoașteți cumva ?

— Oarecum. Relații de serviciu, înțelegi.

— Da. Era însoțit de o doamnă, brunetă, ochi albaștri, o ființă cu totul remarcabilă, vă rog să mă credeți.

— Probabil mă-sa.

— Nu, domnule, că era tînără. Soţie sau cam aşa ceva. Mai curînd aşa ceva, că n-aveau verighete. Au vizitat Casa vestigială în amănunt. Încîntaţi, mulţumiţi. În special păreau sensibili la obiectele de cult, am şi eu vreo cîteva pocaluri, cădelniţe, potire, unele de fier, altele de argint, frumos ornamentate se înţelege, totuşi obiecte ce se pot întîlni în orice muzeu. În timp ce vizitau sălile, un telefon primit de la agenţii mei externi mă informă că, mai întîi trecuseră pe la muzeul celorlalţi, al neoliticilor cum li se spune de cîtva timp. Imediat am dat ordin să le scurteze traseul ; aşa fac cu toţi cei ce nu ne acordă întîietate. Dincolo, se interesaseră de un anumit potir, o piesă fără valoare după cîte ştiu eu din auzite, şi şezuseră cîteva ore, cu coniac şi cafele, în cabinetul lui Marinescu. Să le fie de bine ! De la noi au plecat imediat după vizitarea sălilor, fără a face vreo observaţie specială. Apucaseră însă să vadă unde ţinem ouăle de brontozaur. Ei bine, în aceeaşi noapte s-a încercat forţarea uşilor la Casa vestigială şi am găsit urmele despre care aţi citit probabil în Informaţia Bucureştiului.

— N-ar fi exclus ca vizitatorii de care vorbeşti să se mai găsească încă în localitate. Cum am putea afla noi unde stau sau măcar unde au stat ?

Era o treabă foarte dificilă. Villanova făcuse unele cercetări în sectorul lui dar dincolo nu avea curajul să se aventureze. Îl întrebai dacă nu cumva cei doi ar fi putut locui în vreo baracă a şantierului. Nu, nici acolo ; barăcile fuseseră demontate de două săptămîni şi arheologii care mai rămăseseră erau cazaţi în oraş pe la diferiţi cetăţeni. De altfel, şantierul era

pe drojdie, iar dirigintele lui, Vicepreşedintele, îşi pierdea vremea pe la Constanţa, unde se mutase, în societatea unei nobile făpturi, o vampă oxigenată şi cu un dos de chitară electrică. (Dama era Micşunească, fără discuţie !)

— Dar cu potirul ăla cum ziceai că stau lucrurile ?...

Acum vreo lună, cînd muzeele nu erau încă despărţite, venise în Malu-Mare un grup de arheologi, care tocmai se întorceau dintr-o călătorie în Turcia, făcută cu vaporul Transilvania. Printre excursionişti se afla şi tovarăşul Arhibald, care adusese de-acolo un potir de bronz, ornamentat cu tot felul de arabescuri. Fiindcă era destul de incomod, avea un picior înalt şi atîrna vreo trei sau patru kilograme, îl lăsase în păstrare la Muzeu, cu gînd să-l ia acasă altădată, după ce vor termina plimbarea. Probabil că acum venise după obiect şi Marinescu, un acaparator de mîna întîi, ca să nu-l mai dea înapoi, mintea cu nerusinare că s-a pierdut sau că l-au luat cei de la Casa vestigială cu ocazia mutării. Minciuni sfruntate, care de altminteri îl caracterizau.

Cam asta era tot ce-mi putea spune Villanova şi, din fericire, Rîndunica, parcă avînd darul proorocirii, tocmai terminase şi ea vizita şi revenise la masa noastră.

— Ţoancă-mică e o dulce, ne informă ea ţuguindu-şi buzele. O iubesc !

— Şi aveţi perfectă dreptate, încuviinţă Petrescu-Villanova solemn. Cum v-am spus, este dactilografă principală d i n c o l o, cu toate acestea se bucură de toată stima şi consideraţia mea.

Își luă la revedere și noi ne grăbirăm spre vilă, cu gînd să mai prindem o oră-două de plajă, pînă s-o-nsera. Familia Iordan ne primi cu ploconeli.

— E frumoasă doamna, îmi șopti Veta lui Iordan, dar e mult mai tînără decît dumneavoastră.

— Zău ? Află că nu e nevastă-mea și că peste două ore o duc înapoi cu mașina, la Constanța. Pînă una-alta, duceți-mi bagajele sus.

Rîndunica o luă înainte cu coana Veta, fiindcă voia să se spele puțin și să-și caute un costum de baie. Iordan se repezi la portbagaj și, după ce-l deschise, auzii un geamăt. Se speriase de cele două cobre, neisprăvitul !

— Du-le sus și dă-le ceva de mîncare, îi poruncii eu. Niște șoareci sau broaște. Da' mai bine șoareci !

— Cum ? Să și pun mîna pe ele ?

Aruncai cobrele pe umăr, regretînd că n-am avut parte de un valet stilat, care să execute ordinele ce-i dai, fără fel și fel de întrebări stupide, și urcai cu ele în vilă, instalîndu-le într-o cameră de debara. Ca să-l liniștesc pe administrator, luai cheia la mine. Rîndunica apăruse într-un superb halat de baie de culoare portocalie. Era splendidă !

— Sînt cel puțin douăzeci de rochii aici, în dulapuri, mă informă ea. Și toate celelalte... Leopold ăsta al tău era un afemeiat !

O lăsai cîteva minute să se admire singură în oglinda din hol și mă repezii să-mi fac și eu rost de un costum. Apoi coborîrăm în fugă faleza. Era ora cinci și o căldură sufocantă. Rîndunica se aruncă imediat în apă și eu după ea. Ne bălăcirăm vreo jumătate de oră și urlarăm ca bezmeticii toate cîntecele pe care le cunoșteam, inclusiv „Trecea fanfara mi-

litară". Printre chiote, Rîndunica mă puse la curent cu cronica nescrisă a orașului, informații sigure aflate de la Țoancă-mică, adevărata cauză a conflictului, dar credincioasă lui Gicu pînă la moarte.

— Află că știam mai de mult treaba asta ! Așa că las-o mai încet cu bîrfa !

Ieșirăm pe mal. Rîndunica se întinse ca o șopîrlă la soare.

— Ai ceva împotrivă dacă fac plajă în monokini ? întrebă ea ducînd amîndouă mîinile la spate. Sau ți-e indiferent ?

— Dacă dă peste noi vreun inspector o să te amendeze.

— Nu-mi vine să cred. Totuși am să stau pe burtă, e mai puțin primejdios pentru tine.

— Treaba ta ! Faci cum vrei !...

Fata asta era o rîzgîiată și n-avea, nefericita, pe nimeni să o pună nițel la punct. Desigur, lumea cir-

culuj nu e o școală de călugărițe, dar nici așa, să te dai în stambă pe unde te duci. Crescuse, sărmana, fără mamă, fără tată, trăia și ea cum văzuse pe altele și era păcat, că arăta destul de bine și părea fată deș-teaptă, dacă o luai la bani mărunți.

— Recunoști că am un corp splendid ? mă contra-zise ea.

— Ei, splendid ! Vezi să nu ți-o iei în cap. Ești bine făcută, dar asta nu înseamnă că nu sînt și altele mai grozave.

— Mă rog ! Deci sînt frumoasă ! Îți place să mă privești !

— Ei, da ! Și ce-i cu asta ?

— Dacă un lucru e frumos și tuturor le place să-l privească, nu înțeleg de ce să-mi fie rușine de el.

De altfel la circ nu sînt plătită ca să apar încotoșmănată pînă-n gît.

— Acolo e altceva. Îți faci meseria.

— Dă-mi voie să-ți spun că publicul nu se prea omoară după ce fac eu la trapez. Se uită mai mult la picioarele mele. Cînd o să cad și o să mi le rup, o să am timp destul să fac pe moralista.

Nu mai zisei nimic. Într-un fel avea și ea dreptate : soarta acrobaților la trapez nu e de loc ușoară. Privii gînditor marea albastră și liniștită și toată încordarea nervoasă pe care o simțeam de la plecarea Mirandolinei, dispăru ca prin farmec. Lîngă mine, Rîndunica sporovăia înainte, dar nu mai eram atent la ce spune. Urmăream o șalupă, o ambarcațiune elegantă care se tot învîrtea prin fața noastră la vreo cincizeci de metri, și, după cîteva minute o văzui că se îndreaptă spre noi cu toată viteza.

— Șase ! o făcui atentă pe Rîndunica. O barcă cu motor vine-ncoa. Mă tem că te-au văzut prin ochean.

— Fii atent să vezi cum îi joc eu pe deștepții ăia, spuse musafira mea aranjîndu-și în grabă costumul. Numai să nu fie de genul ambigen.

Pe plajă săriseră acum trei indivizi atletici, „familia Brown", vechii mei prieteni cu cefe de taur și nasurile operate. Erau la prima zi de plajă fiindcă arătau ca niște raci opăriți.

— Am pus laba pe tine, mîrîi cel mai inteligent dintre ei. Panterele au plecat de o jumătate de oră cu mașina circului ; ești la cheremul nostru. În sfîrșit, o să-l vezi pe dracu' !

— Dar, dragii mei, protestai eu, nu vedeți că sînt în compania unei doamne. N-ar fi mai bine să veniți mîine dimineață între nouă și unsprezece ?

Un călcîi în coaste mă făcu să închid pliscul : banditii n-aveau chef de glume. Șeful echipei, George, îmi băgă pistolul sub nas.

— Hai, mișcă mai repede. Vrem întîi să scotocim vila.

Ședea cu spatele la Rîndunica, neconsiderînd-o probabil un adversar periculos și aceasta fu greșeala lui capitală. Cît ai zice „pește", fata îl încolăci cu picioarele ei de trapezistă pe după gît și mie îmi fu ușor să-i scot pistolul din mînă și să-i țin la respect pe ceilalți.

— Lasă-l să răsufle puțin, îi poruncii eu tovarășei mele. Hai, George, pune placa. Ce tot căutați, ce e cu potirul... Tot ce mă interesează... A, nu știi ?... Ia mai strînge-l nițel !

În cele din urmă George își aduse aminte totul. Era vechea lor idee fixă : potirul și diamantele ! Nu puteam să-i servesc cu așa ceva oricît m-aș fi străduit. În casă nu era nici un potir și nici diamante. Și dacă ar fi existat, ele ar fi fost ale mele, eram doar moștenitorul legal al lui Giuseppe, pe care dînșii îl asasinaseră. Nu înțelegeam de ce își mai pierd timpul de pomană cu treaba asta cînd sînt atîtea de făcut pe lume. Uite, de exemplu, citisem deunăzi în ziar că în Columbia se construia o șosea la trei mii de metri înălțime. O lucrare gigantică, pe măsura ambițiilor lor. Făceau rău că nu se reped într-acolo să dea o mînă de ajutor !

— Ne omoară Brutus dacă și de data asta ne întoarcem fără nici un rezultat, gemu George. Ascultă, ce-ai zice dacă ai cîștiga două mii de dolari din treaba asta ?

— E puțin, George. Gîndește-te cît de mult s-a scumpit viața în ultimii cincizeci de ani.

— Hai să zicem trei mii !...

— Să fim serioși ! Fără douăzeci și cinci la sută nici nu stau de vorbă.

— Șeful mai curînd își scoate un ochi decît să scape o sută de mii de dolari din mînă. Dar dacă îi curăță pe cei doi prizonieri ?

— Și ce cîștigă cu asta ? Înseamnă că și-a luat adio de la potir.

— Deci tot la tine e !

— Asta o s-o știți precis cînd o să aduceți bănișorii. Acum cărați-vă fiindcă observ că doamna se plictisește.

Se făcură că pleacă spre șalupă apoi se azvîrliră din nou asupra noastră. Era un truc răsuflat, și eu și Rîndunica ne așteptam să-l încerce. Atacul lor neghiob nimeri într-un păienșeniș de judo și de karate și, înainte de a apuca să dea și ei, erau la pămînt. Se predară într-un singur glas, dar nu-i puteam lăsa așa. Le înecarăm barca iar lor le dădui drumul pe plajă după ce le confiscai costumele de baie. Rîndunica rîdea să se prăpădească.

— Ești un rudimentar, scumpule, un dur, șopti ea emoționată. Hai la tine să bem și noi un păhărel.

Se făcuse seară așa că ne retraserăm cu torțe în vastele mele apartamente, și, după un rapid duș cu apă dulce, ne reîntîlnirăm pe terasă în fața a două mari pahare cu băutură portocalie din colecția defunctului. Rîndunica sorbi și își lăsă capul pe umărul meu suspinînd fericită.

— Mă simt așa de lenoșă. Vila mi-o arăți mîine dimineață, nu ?

— Peste o jumătate de oră te duc cu maşina la Constanţa. I-am promis lui Adalbert.

— Eşti fraer.

— Se poate. Dar să ştii că tot ce am obţinut eu în viaţă a fost numai şi numai prin luptă.

— Şi eu ţi-am picat aşa, mură-n gură ?... Totdeauna eşti atît de scrupulos cu femeile ?

— Numai cu cele din circ. Doar pentru ele simt ceea ce tu n-ai să înţelegi niciodată.

— Ba înţeleg foarte bine. Vreau şi eu să fim prieteni dacă altfel nu se poate. Te admir. Mi-a plăcut cum i-ai pus la punct pe golanii de adineauri. Eşti un dur. Hai să mai bem ceva.

Dădui să-i torn dar ea se răzgîndise. Văzuse dincolo o sticlă de Campari şi veni cu ideea să-i tragem şi din ea o duşcă. Îmi porunci însă să stau pe loc fiindcă mă serveşte ea şi se repezi în camera cealaltă cu paharele în mînă. După cîteva clipe îmi amintii că uitasem să-i spun unde sînt lămîile şi mă luai după dînsa. În prag însă mă oprii încremenit. Rîndunica scosese din poşetă o sticluţă şi turna din ea, într-un pahar, un lichid albicios, cu siguranţă un narcotic. Mă întorsei la loc în vîrful picioarelor şi mă tolănii în fotoliu, aprinzîndu-mi o ţigară. Curînd apăru şi dumneaei, zîmbitoare, întîrziind intenţionat în contralumină.

— Şi lămîie ? întrebai eu pufăind nevinovat dintr-unul din trabucele lui Leopold. Campari fără lămîie e ca nunta fără lăutari. Vezi în sertarul din dreapta, sus.

Puse paharele cu grijă pe masă şi se repezi după lămîie. Asta şi voiam. Imediat îl golii pe cel din faţa mea într-o saxie şi-l umplui la loc cu whisky. Lichi-

dul arăta puţin mai deschis la culoare dar pe terasă era întuneric şi nu se prea băga de seamă.

— Succes în toate ! îmi ură Rîndunica după ce puse lămîile în pahare. Şi mai multă baftă ca pînă acum.

Dădui de dușcă paharul plescăind cu plăcere.

— Amară mai e, fraţilor, băutura asta ! Dar parcă te-nviorează !

Mai vorbirăm cîteva minute de una de alta apoi începui să dau semne de oboseală. Rîndunica se cuibărise în braţele mele şi, din cînd în cînd, mă cerceta cu atenţie. Curînd capul îmi căzu pe umăr şi începui să răsuflu uşor, ca şi cum adormisem. Musafira mea se repezi la comutator şi stinse şi aprinse lumina, de trei ori, una după alta. O lăsai să mai repete semnalul şi, cînd auzii scîrţiind pietrişul pe aleea principală, mă sculai binişor şi mă apropiai de ca pe nesimţite.

— Să n-aud nici o şoaptă, bibilico, îi poruncii eu în timp ce o imobilizam. Va să zică de-astea-mi eşti ? Ei lasă, că-ţi arăt eu ţie !

Era prea uluită ca să-i treacă prin cap să dea alarma şi nu se dezmetici pe deplin nici cînd o închisei în camera unde ţineam cele două cobre. După ce o încuiai acolo, mă întorsei cu şerpii pe terasă şi-i lăsai să circule liberi prin întuneric. Curînd după asta, două siluete îmbrăcate în negru săriră balustrada. Aprinsei lumina brusc.

— Puteaţi alege o oră mai matinală, rînjii eu căci, deşi agresorii erau mascaţi îi recunoscusem din primul moment. Nu, Pater ? Ce serviţi : whisky sau Campari ?

— Unde e Rîndunica ? șuieră Capoforte scoțînd pistolul. Părinte am căzut într-o cursă sau ce dracu' e asta ?...

— St ! Nu ți-e rușine, Cap-de-Cal să înjuri în fața părintelui ? Luați loc și băgați pistoalele în buzunar. E un sfat prietenesc.

Pater calcula.

— Tu du-te și caut-o prin casă. Pînă te-ntorci, eu îl țin la respect pe ăsta.

Habar n-aveau de cobrele mele și ca să nu moară proști șuierai o dată și cei doi aliați ai mei ieșiră din întuneric și se încolăciră în jurul trupurilor celor doi vizitatori nenorocoși. Aceștia încremeniră instantaneu, ca nevasta lui Orfeu la ieșirea din infern. Nici ochii din cap nu mai îndrăzneau să-i miște.

— Sînt veninoase, îi informai eu binevoitor, dar foarte ascultătoare. Să vă scap mai întîi de revolverele alea ca să puteți bea un păhărel. Nu, să știți că nu mușcă decît la ordinul meu.

Cerîndu-mi scuze, intrai în casă și după ce aruncai armele într-un sertar, o eliberai pe Rîndunica din închisoarea ei și o poftii pe terasă, la ședință. Cei doi oaspeți ne așteptaseră neclintiți, în aceeași poziție.

— Relaxați-vă, îi invitai eu destupînd o nouă sticlă de whisky în fața lor. Sau tu o ții tot pe Campari, scumpo ?

Trădătoarea lăsă capul în pămînt. Crezuse că a găsit și ea un fraer și dăduse peste un rechin-tigru. Putea să-și închipuie, că la vîrsta mea, nu mă mai îmbătam cu apă rece și că toate avansurile alea aveau să-mi dea de bănuit. Bă, fetelor, eu sînt

tat-al vostru ! Sînt de acord că pot foarte bine să-i cad cu tronc vreunei nefericite ; femeile sînt atît de ciudate ! Iar după ce ai dobîndit o moştenire, atît de spectaculoasă cum era aceea pe care mi-o lăsase Leopold, e firesc ca în jurul tău să roiască un cîrd întreg de admiratoare. Atît că eu nu suport să mi se joace teatru în viaţa particulară, îl miros de la distanţă şi, în plus, am pretenţia să fiu iubit nu pentru parale, ci pentru calităţile mele naturale, care, slavă domnului, sînt cu carul. Pînă să ajung la filozofia asta am şi fost tras pe sfoară de vreo şase sau şapte ori şi declar că îmi ajunge !

— Ei, noroc şi dumnezeu să primească, părinte ! închinai eu. Cînd faci slujba aia la mormîntul lui Giuseppe ? Bănuiesc că pentru asta aţi venit ?

— Fiule, goneşte viperele, mă imploră popa. N-am curaj nici să respir.

Un şuierat şi şerpii mei se retraseră înapoi în întuneric. Cei doi martiri dădură peste cap paharele cu whisky şi mai cerură cîte unul. Marea artistă suferea profund. Le poruncii să pună banda, dar mai repede. Pater fu primul care se înscrise la cuvînt. După părerea lui, Giuseppe Spaghetti fusese un mare ticălos cît timp făcuse umbră pămîntului. Plecat de mult în America, se înhăitase cu nişte gangsteri şi făcuse avere cu traficarea pietrelor preţioase furate. Urmărit de poliţie, se refugiase în ţara lui natală, şi prin tot felul de tertipuri reuşise să scoată din minţi chiar pe stareţa mînăstirii sfînta Barbara. Se întîlneau noaptea în pavilionul locuit de călugăriţe, unde Leopold venea pe furiş. Avînd acest exemplu în faţa ochilor era şi normal ca şi celelalte călu-

găriţe să adopte nişte moravuri mai puţin austere decît s-ar fi cuvenit.

— Vezi ?... şopti Rîndunica. Şi tu ziceai...

— Lasă gura ! răcnii eu. Spune, părinte, mai departe !

Într-o noapte, Giuseppe, bîjbîind prin întuneric, se împiedicase în nişte covoare şi căzuse peste un vas metalic aşezat într-o firidă scundă, rupîndu-şi două coaste. Îndurerată, maica stareţă azvîrlise vasul pe fereastră, dar la plecare, în stradă, Giuseppe dăduse peste acelaşi pocal şi-şi mai rupsese încă o coastă. Era desigur un semn ceresc, aşa că rănitul luase cu sine vasul, un potir de bronz din secolul al XVIII-lea. Nici o valoare intrinsecă, dar vinovatul se gîndea probabil să-l dăruiască bisericii din satul său natal.

— Şi atunci, ce atîta tevatură pentru un nenorocit de pocal, fără nici o valoare ? Scuză-mă dar nu vă înţeleg de loc.

— Întîmplarea a făcut, preciză părintele Bonifaciu, umezindu-şi beregata cu un strop de whisky, ca tocmai în vremea aceea marele cazuist al ordinului Magdalenelor să descopere în nişte pergamente că vestitul potir al sfîntului Pancraţiu, din care, dacă beai, scăpai pentru totdeauna de colici abdominale, de torticolis, de pemfigus şi de psittacoză, se afla undeva la mînăstirea sfintei Barbara din Palermo. Ne porunci, mie şi lui Capoforte, să-l găsim şi să-l aducem în grabă, dar, din nenorocire, era vorba tocmai de vasul aruncat pe fereastră. Cu lacrimi în ochi stareţa ne mărturisi totul şi noi porniräm în căutarea lui Giuseppe. Îl regăsirăm în Sicilia dînd tîrcoale circului Alessandro, apoi dispăru

o dată cu circul. Aflarăm de la duhovnicul Maffiei că era căutat de asociaţii lui în legătură cu dispariţia unui colier de diamante şi-i luarăm urma. Traversase Mediterana cu potirul în geamantan, deghizat în îngrijitor de elefanţi, cu concursul unei frumoase acrobate de la circ, pe care n-o numesc. La Istambul îl pierdurăm din ochi dar izbutirăm să ne împrietenim cu domnişoara Rîndunica şi dînsa ne promise că o să ne ajute. Într-adevăr, acum cîteva zile ne-a trimis o telegramă să venim repede la Constanţa că Leopold a fost ucis şi singură nu mai poate da de urma potirului.

— Hai, acum dă-i drumul tu, mă adresai cu asprime domnişoarei Rîndunica. Şi fără iordane, ai înţeles ?...

— Hă-hă... mi-a promis că mă ia de nevastă, începu să bîzîie incorecta, şi că mergem la Hollywood ca să facem cinematografie. Era cam gras şi mult mai în vîrstă decît mine dar nu-mi displăcea fiindcă era totuşi un dur. Familia Brown venise cu nişte diamante din America şi Leopold, deşi erau asociaţi, le-a ascuns în potir şi s-a făcut că nu ştie nimic. Da, potirul are fundul dublu care se deschide cu un clenci. Trebuie să-i ştii secretul. S-au percheziţionat unul pe altul, diamantele nicăeri ! În aceeaşi zi, Giuseppe a întins-o şi, din cauza asta, bănuielile au căzut pe dînsul. La Istambul i-au luat urma şi el a intrat într-un magazin de antichităţi şi a pus potirul pe un raft. Apoi a luat-o la goană. După ce a scăpat de urmăritori, m-a trimis pe mine să cumpăr potirul, dar acesta fusese, între timp, vîndut unui turist român. Lui Arhibald. Leopold s-a luat

după cumpărător iar eu am venit peste cîteva zile cu circul.

— Şi aici de ce nu şi-a luat potirul înapoi ?

— Fiindcă Arhibald zicea că l-a pierdut !

— Deci, adio diamante ! Tu ce te-ai mai băgat ?...

Ei da, dar Leopold făcuse cercetări şi aflase că potirul se pierduse la Muzeul din Malu-Mare ! După teoria lui existau trei posibilităţi :

a) potirul să fi fost şterpelit de cei de la Casa vestigială ;

b) Decebal Marinescu, directorul muzeului să-l fi oprit pentru sine şi, din ură personală, să fi dat vina pe cei de la Casa vestigială ;

c) potirul să fie la Arhibald şi acesta, în înţelegere cu Marinescu, să încurce lucrurile pînă scapă de urmăritori.

La toate aceste ipoteze, Rîndunica mai adăugă una :

d) potirul se putea afla chiar la Leopold şi acesta mintea că nu-l are, pentru a trage chiulul atît urmăritorilor cît şi ei, care îl ajutase cînd îi era mai greu.

— Va să zică nu mai puteai trăi fără diamante ! Bravo, bă ! La tac-tu acasă numai diamante ai purtat !... Aflaţi, porumbeilor, că potirul nu este aici. Şi dacă ar fi aici, ar fi atît de bine ascuns încît voi singuri nu l-aţi putea găsi cîte zile oţi avea. În afară de faptul că, după cum aţi văzut, ştiu să mă apăr foarte bine. Totuşi, consider că dorinţa voastră de a vă lua înapoi potirul este cinstită. Doresc din toată inima ca ordinul Magdalenelor să se vindece pentru totdeauna de colici abdominale, torticolis, pemfigus şi psittacoză, dacă într-adevăr suferă de aceste

boli. Vă promit că, după ce se potolesc lucrurile, potirul, fără diamante, va fi al vostru. Şi nu mai umblaţi cu minciuni sfruntate : că puteţi voi să lansaţi pe cineva în muzica uşoară, la San Remo, că nu se prinde. Fetele noastre sînt prea deştepte ca să vă creadă şi de altfel au fost păcălite de alţii înaintea voastră. E ruşinos, mai ales pentru tine, părinte, să umbli cu tertipuri dintr-astea, că eşti faţă bisericească.

Mă ascultau toţi trei foarte stingheriţi. Înghiţeau cam greu micul meu discurs dar n-aveam ce le face. Le mai turnai cîte un pahar de whisky, ca să li se pară soarta mai puţin crudă apoi le dădui liber.

— Aşa ! Acum căraţi-vă ! Bănuiesc că aveţi maşina pe undeva pe-aproape. O luaţi pe farfuza asta, care e frumoasă pe dinafară şi proastă pe dinăuntru, ca baia comunală. Să fiţi cuviincioşi pe drum şi să o duceţi direct la ea acasă, că am să verific. Cu cîntec înainte, marş !

După ce băgai cobrele la căldură, rămăsei pe terasă respirînd adînc răcoarea piperată a nopţii. Dinspre mare venea un miros sălbatic de sare şi catran şi de funii ude. M-aş fi îmbarcat, în noaptea asta, pe o corabie de piraţi, să străbat toate mările cu sabia goală în mînă ! Eram al dracului, şmecher şi turbat ! Pe toţi îi pusesem cu botul pe labe, inclusiv pe această dulce Rîndunică, sirenă perfidă cu ochi languroşi. Raminagrobis o să rămînă cu gura căscată cînd i-oi povesti ce grozav am răsucit lucrurile ! He-he ! Meritam din plin un Campari ! Fără somniferé în el, un Campari turnat cinstit-lăutăreşte. Mă şi grăbeam să mi-l ofer, cînd auzii un automobil apropiindu-se cu zgomot. Un Wartburg manevrat

prosteşte. De o mînă de călugăr, probabil. În dreptul vilei păru că încetineşte, apoi auzii o voce subţire strigînd :

— Bestie ! O să ne mai întîlnim noi ! Eşti o bestie, un rudimentar !

Şi o flacără mare izbucni în curte. Mi-adusei aminte de maşina lui Leopold, părăsită de mine lîngă un boschet chiar în apropierea porţii şi mă repezii într-acolo. În cursa mea nebună mă izbii nas în nas cu alde Iordan, în cămăşi de noapte cu rîuri.

— Ia-uitea ! se mirară amîndoi într-un glas.

Foştii mei musafiri, şi aici recunoscui mîna Rîndunicăi, aruncaseră peste sărmana Mangustă o sticlă cu benzină, aprinsă. Îţi făcea şi rău să o vezi în ce hal o aduseseră nemernicii ăia.

— Dar domnişoara unde e ? mă întrebară cei doi, grijulii.

Răspunsul meu păru să-i zăpăcească complet, căci se retraseră imediat pe călcîie şi intrară în casă în pas alergător, trîntind cu putere uşile după dînşii.

CAP. V.

ÎNCEPE RĂZBOIUL CELOR TREIZECI DE OUĂ

Raminagrobis se tunsese scurt şi purta pe cap o caschetă albă, părînd un bătrîn lup de mare în retragere definitivă. Ascultă cu bunăvoinţă informaţiile pe care i le dădeam, sorbind tacticos din sticla adusă de mine şi, cînd consideră el că era de ajuns, mă opri cu un gest.

— Gata! Curtea e luminată! Ceea ce s-a făcut e bun făcut, ce să mai vorbim! Ai lucrat la inspiraţie, în mod empiric, şi totuşi ai făcut cîţiva paşi înainte. Te felicit! Nu mă aşteptam!

— Mulţumesc, rabi! Stai să-ţi mai torn.

— Pe viitor să-mi torni fără să mai ceri permisiunea. Ai mînă liberă în problema asta. Iar în ceea ce priveşte afacerea noastră, începînd de astăzi ea va intra pe mîini sigure. Rolul tău e să faci pe prostul. Cred că n-o să-ţi vină greu. De-acum intră în acţiune logica de fier a bătrînului Raminagrobis, zis Chinezu, spaima infractorilor de pe toate continentele!

Avea deseori astfel de momente de entuziasm facil, eu mă obişnuisem să-l las să peroreze fiindcă ştiam că asta îl face fericit. Pentru următoarele

zile își pregătise destul de bine terenul. Trăsese în gazdă chiar peste drum de Clopotul Mării, la părinții lui Țoancă-mică, al cărei tată era mecanic-auto. Bucuria lui, căci avea ocazia să mai mestereasc㠄 niţel. Îmi porunci să trimit chiar mîine Trabantul și Mangusta la ei în curte, pentru revizie generală. Țoancă-mică îl interesa ca om. Îl cunoscuse și pe iubitul ei, pe Gicu, și le promisese amîndurora tot sprijinul. Era în Malu-Mare de mai puțin de douăzeci și patru de ore și se împrietenise cu toată lumea. Băuse chiar și o țuică la Clopotul, unde Papastratos îi arătase geamul spart cu ocazia luptelor dintre neolitici și paleolitici, și-l pusese la curent cu toată bîrfa orășelului.

— Concepţia mea este următoarea, îmi comunică marele înțelept, după o matură reflexiune. Elementul principal în această afacere sînt ouăle de brontozaur !

— Fii serios ! N-au nici o legătură cu ceea ce căutăm noi !

— Așa crezi tu !

Conversația avea loc în camera lui Raminagrobis, o încăpere mare și luminoasă, la parter, mobilată rustic și avînd o fereastră care dădea în grădina plină de zarzări și de moșmoane a locuinței. Mălai-mare era găzduit împărătește, aceasta din cauză că mecanicul făcea și el parte, probabil, din șleahta inventatorilor și căpătase față de eruditul său coleg o profundă veneraţie. În timpul convorbirii noastre, intrase Țoancă-mică, după o scurtă ciocănitură la ușă, aducînd dulceţuri și cafele. Observai că își dăduse cu ruj pe buze și că miroase a parfum, și-mi fu niţeluș necaz pe Raminagrobis. Cum naiba se făcea că totdeauna Chinezu dădea peste cîte o pleașcă,

fără să facă nici cel mai mic efort ? Nu, era strigător la cer !

— Vă mulţumesc, domnule consilier, şopti tînăra copilă, privindu-l cu devotament pe marele înţelept, că i-aţi promis lui Gicu ajutorul dumneavoastră. De-abia aşteaptă să ne căsătorim.

Era să întreb ce nevoie avea Gicu de ajutor la căsătorie, dar amintindu-mi de probele pe care trebuia să le treacă şi nevoind să spun o grosolănie, tăcui. Raminagrobis o apucase pe fată de mînă şi o poftise să ia loc.

— Stai jos, fiica mea, rosti caiafa cu o voce solemnă, prefăcută. Discutam tocmai viitorul tău. Prietenul meu e de părere că bătăliile dintre cele două muzee sînt din ce în ce mai violente şi se teme să nu avem, pe viitor, şi victime omeneşti. Cum mai merge Gicu, cu nasul ?

— Îl doare grozav. Numai cînd îl sărut eu pe frunte îi trece pentru cîteva minute, apoi iar încep junghiurile.

— Să stea în pat, cu comprese reci şi cu mîna stîngă ridicată în sus.

— E imposibil ! A fost numit şeful unui grup care apără Casa vestigială şi a jurat să-şi facă datoria pînă la ultima picătură de sînge.

— Atunci, dă-mi voie să mă tem pentru viaţa lui !

Celebrul detectiv, profund cunoscător al sufletului omenesc, cugetă cîteva clipe intens apoi sări în picioare cu un aer iluminat.

— Am o idee genială, spuse el. Pepsi, te rog s-o notezi. Să împărţim ouăle de brontozaur juma-juma. În felul acesta pacea va fi salvată !

— Şi Gicu în afară de orice pericol ! şopti Ţoancă-mică radiind de fericire.

— Vorbim să n-adormim, intervenii eu. Credeţi voi că Villanova o să accepte împărţeala atîta timp cît ouăle de brontozaur sînt la el ? Să fim serioşi !

Ţoancă-mică reflecta cu capul în pămînt.

— O să-l conving eu, domnule consilier, spuse dînsa într-un tîrziu. Mie nu-mi refuză nimic. Dar o să mă coste. Tot ce vă rog e să nu-i spuneţi lui Gicu, niciodată, nimic.

— Îi facem o cinste lui Villanova la Clopotul Mării, dacă e atît de pleşcar şi gata. Pe urmă îţi iei transferul de la tovarăşul Marinescu, te încadrăm la Casa vestigială, ca să fii la un loc cu Gicu, vă căsătoriţi imediat şi aţi terminat bîlciul ! Pepsi vă va fi naş !

— Numai că Marinescu o să-i refuze transferul, obiectai eu care ştiam ceva mai multe decît Chinezu în problema aceasta.

— Cînd îi aduci pe tavă zece ouă de brontozaur sau cîte or reveni partea lui ?... Fugi de-aici că prea eşti sceptic !

— Cu tovarăşul Marinescu am să discut şi eu, şopti Ţoancă-mică îmbujorîndu-se la faţă. Mi-a spus că, pentru mine ar face orice, oricînd. Sînt curioasă să văd dacă se ţine de cuvînt.

— Bine, copila mea, încheie Raminagrobis privind-o lung. Atunci du-te întîi la Villanova, nu mai pierde timpul. Gîndeşte-te că tot ce faci e pentru dragostea voastră, a ta şi a lui Gicu.

Rămaserăm singuri şi tăcuţi. Ţoancă-mică părăsise încăperea ca un brav stegar ce merge la moarte sigură. Nu înţelegeam de ce ne cramponam noi de aşa-zisele ouă de brontozaur, dar prietenul meu îmi

închise gura declarînd că sînt opac și că îmi interzice să mai discut despre acest lucru.

— Bine-bine ! Și de ce îți zicea : „domnule consilier“ ?...

— Așa m-am prezentat și așa mă știe toată lumea. Sînt consilierul juridic Raminagrobis din București. În concediu medical. Surmenaj. O să stau aici toată vara să mă reconfortez. Dar să lăsăm vorbăria și să vedem ce mai avem de lămurit în prima urgență. Am și făcut o listă, ți-o dau ca să mă verifici, să nu uităm ceva important.

Îmi întinse o bucată de hîrtie pe care erau scrise următoarele :

1. Să o cunosc și eu pe Rîndunica aia să văd ce-i poate pielea.
2. Să dau costumul cel alb la călcat că s-a cam șifonat în genunchi.
3. Legătura cu directorii celor două muzee.
4. Scrisoare Genoveva. (Mă plimb noaptea pe faleză și mă gîndesc la tine. Etc., etc. Și vreo două metafore).
5. Poate aflu prin artizanii-inventatori unde se ascund Arhibald și Mirandolina.
6. Idem unde se ascunde familia Brown.
7. Să-mi iau țigări.
8. Să văd ce e cu Țoancă-mică (mai tîrziu nițel).
9. De umblat la mașinile lui Pepsi să vedem ce au.

— Le-ai cam amestecat, maestre, observai eu după ce citii lista. În sfîrșit, mie ce sarcini îmi dai ? Să-ți iau țigări sau să-ți duc costumul cel alb la călcat ? Fiindcă de punctul unu sau opt bănuiesc că ai să te ocupi singur.

— Fără ironii, Taxon ! mă puse la punct marele detectiv. Începem de mîine. Astăzi o să fim numai

și numai mecanici-auto. Ne ajută și gazda care e un as. Ar fi bine să te repezi pînă acasă și să aduci niște tonifiante. Adică vin și eu cu tine ca să remorcăm mașinile chiar în seara asta.

Pînă tîrziu ne luptarăm cu șaibele și cu piulițele. Tatăl lui Țoancă-mică era un artist și, din cauza băuturii, se ambală voind să-i demonstreze musafirului de ce e el în stare. Avea și doi ucenici pe care îi mobilizase la lucru, plus noi doi, treaba mergea repede. Cînd se întunecă aduse un Petromax în curte și mai continuarăm cu lucrul încă vreo două ore, pînă pe la vreo unsprezece. Motoarele celor două mașini fură demontate și piesele băgate în gaz. Caroseria Mangustei, scaunele și cauciucurile erau numai bune de aruncat, dar lui Raminagrobis îi intrase în cap să înlocuiască motorul Trabantului cu cel al Mangustei și gazda, entuziasmat de această idee și puțin cam pilit, izbucnise în urale. Așa meștereală mai înțelegea și el, se vedea cît de colo că „domnul consilier" este un om mare, poate trîntește și un articol. Jură că și mîine dimineață tot de treaba asta o să se ocupe și, în cele din urmă, plecă la culcare cîntînd, susținut cu grijă, parcă ar fi fost de sticlă, de cei doi ciraci ai săi. Abia dispăru în camera lui că și auzirăm portița de la intrare scîrțiind. Se întorcea Țoancă-mică.

— Ar fi păcat să nu iasă bine, zise ea trîntindu-se pe o bancă, după cît am alergat astăzi și după cîte sacrificii am făcut. Sînt moartă de oboseală. Gicu va trebui să-mi fie recunoscător toată viața.

Intrarăm în casă pentru ca fata să ne dea un raport detailat. Petrescu-Villanova consimțise să împartă cu ceilalți ouăle de brontozaur, în dorința de a

da un ajutor tovarășesc activității de cercetare a colegilor de la Muzeu. Dăduse și o declarație scrisă, pe care fata o dusese lui Decebal Marinescu, în schimbul transferului.

— Dar acum vine partea interesantă, continuă Toancă-mică. Pe cînd mă aflam la Muzeu în problema transferului, aud o mașină intrînd în curtea din spate. Decebal era dincolo după un tirbușon. Ce să caute o mașină în curtea din spate mi-am zis eu ? Mi-am luat repede pantofii în picioare și m-am apropiat de geam. Patru bărbați cu mutre de boxeri și o femeie se îndreptau spre clădirea veche, care e închisă pentru reparații capitale. Am avut impresia că femeia este prizoniera celor patru dar nu sînt chiar sigură și n-am avut timp să verific, fiindcă, auzind pașii lui Decebal, am sărit repede la locul meu, pe canapea, ca să nu-i dea de bănuit. După ce am mai stat de vorbă un pic cu directorul, mi-a dat transferul și m-a condus pînă la poartă. În aripa veche, o odaie din fund, de la etaj, era luminată. Sînt sigură că tipii ăia sînt cazați acolo.

— Știi cumva ce marcă era mașina din curte, întrebă Raminagrobis ?

— Cred că Fiat 1800.

— Bine. Ai făcut treabă serioasă, Gicu o să fie fericit. Acum du-te să mănînci ceva, că ți-o fi foame.

— Nu mi-e foame de loc ! Și Decebal și Villanova m-au tratat cu fursecuri. Am luat cîteva și în poșetă, pentru Gicu. Să vă dau și vouă ?...

— Lasă. Păstrează-le pe toate pentru Gicu. Noi sîntem profilați mai mult pe murături decît pe dulciuri.

După ce plecă fata, Raminagrobis sări în sus.

— Aia sînt oamenii tăi, bătrîne, iar femeia e Mirandolina care ţi-a dat cu sticla în cap. Hai să-i luăm prin surprindere !

Gîndul că în curînd voi putea pune mîna pe femeia necredincioasă, care de data aceasta era, poate, prizonieră, precum şi pe asasinii lui Leopold, îmi dădea aripi. Totuşi, în curtea muzeului pătrunserăm cu multe precauţiuni, deoarece, la fiecare intrare, muzeografii făceau de planton, înarmaţi cu suliţe luate din panoplii. Clădirea veche părea părăsită. Intrarăm pe o portiţă şi-i dădurăm ocol. Într-o margine se afla maşina despre care ne vorbise Ţoancămică.

— Întîi să le tăiem retragerea, şopti marele strateg ridicînd capota maşinii.

Mă repezii la ventiluri şi le deschisei, unul cîte unul, fără să uit roata de rezervă. Între timp, tovarăşul meu îşi umpluse un buzunar de bujii.

— Uite şi fereastra luminată, şopti el după ce privise cu atenţie clădirea. E cam sus, dar pentru un fost acrobat nu contează ; te urci frumuşel pe burlan şi ai să-ţi vezi visul cu ochii.

Însemna să stric un costum de haine nou-nouţ, abia în dimineaţa aceea scos din garderoba lui Leopold, însă ar fi fost meschin din partea mea să fac astfel de calcule, cînd costumul nu mă costase nici un ban. Mă căţărai şi, dincolo de geam, în lumina palidă a unei lămpi cu gaz o văzui într-adevăr pe fosta mea iubită. Se dezbrăca părînd că se pregăteşte să se culce. Coborîi cîţiva metri şi-l informai pe Raminagrobis care era situaţia. Intenţionam să intru peste ea şi să-i cer o explicaţie. El n-avea nici un rol în treaba asta, decît să fie cu ochii în patru

și să dea alarma dacă apar de undeva bandiții sau vreo echipă a muzeografilor.

Urcai din nou pe burlan. Spre norocul meu, fereastra camerei alăturate era deschisă. Îmi făcui vînt înăuntru apoi ieșii pe coridor și ciocănii la ușa Mirandolinei.

— Sînt gata ! strigă ea. Vin imediat !

Cînd se pomeni cu mine în cameră începu să tremure ca piftia. Se lipise de zid, cu mîinile apăsate pe inimă, și mă fixa cu ochi de Meduză. Nu știa ce să spună. Aruncai o privire rapidă prin încăpere. Era clar că aici locuia de cîteva zile, de aia nu o găsisem eu în tot Malu-Mare. Îmi dădui seama că în noaptea aceea avea drumuri misterioase de făcut, fiindcă îmbrăcase un tricou și niște pantaloni negri ; uniformă de spărgător.

— Rău ai mai ajuns, cucoană, îi spusei cu dispreț. Unde sînt cheile false ? Și diamantul de tăiat geamurile ?...

Tresări ca un cal nărăvaș pe care-l împungi cu un pinten. Cînd începu să vorbească îmi dădui seama că va avea loc încă una din celebrele noastre certuri.

— Nu eram sigură că ești tu, în carne și oase, zise ea, dar acum te recunosc precis. După bădărănie !

— Zău ? După bădărănie ?... Află că n-am de loc intenția să vorbesc cu o infractoare cum aș vorbi cu o contesă.

— Infractoare ? Asta-i bună !... Ți-am furat ție ceva ?

— He-he, ce tupeu ! Dar la Casa vestigială cine voia să intre prin efracție, tata ? Pantofi treizeci și șase și jumătate, mînuși bej, cinci puncte Ce, crezi că eu sînt tîmpit ?

— Nu ești tîmpit, ești prost ! Numai eu am mînuși cinci puncte ? Și, în plus, n-a dispărut nimic, dacă nu mă-nșel.

— N-ai avut timp, că ai fi șparlit totul, bibilico, le-ai fi lăsat rafturile goale nefericiților ălora. Dacă nici eu nu te-aș ști ce apucătoare ești și ce moartă după bani.

— Mulți bani ai cheltuit tu cu mine ! ? Că-ți tremura mîna și cînd era vorba să-mi oferi o înghețată de doi lei !

— Lasă că o să te îmbuibe Arhibald al tău după ce veți reuși să furați diamantele.

— Ei da, dacă vrei să știi, Arhibald e un bărbat atent și foarte tandru. Mîngîierile sale sînt pline de duioșie.

— Mi-e și silă cînd te aud cu cîtă nerușinare te lauzi cu activitatea ta amoroasă. Ai putea fi mai blazată, că ai, slavă domnului, destulă experiență în materia asta !

— Așa vorbești, nemernicule ? Ei bine, află că eram sătulă pînă peste cap de gingășiile tale de brută egoistă și mereu aflată sub influența alcoolului. Proastă am fost cînd m-am încurcat cu tine și-mi pare bine că, pînă la urmă, tot am reușit să te las mască, tocmai cînd îți era lumea mai dragă !

— Bine ai făcut ! Pentru asta o să-ți rămîn recunoscător o viață întreagă. Iar din punctul tău de vedere, e pur și simplu splendid. În felul acesta vei putea să-ți urmezi adevărata vocație și să deschizi o casă de rendez-vous.

— Să-ți fie rușine ! Măgarule ! Huliganule !

Începu să-mi arunce în față cele mai groaznice adevăruri, era splendidă și mă simțeam aproape fe-

ricit să o aud din nou înjurîndu-mă, cînd văzui că figura ei se destinde fără vreun motiv aparent şi pe buze îi înfloreşte cel mai serafic zîmbet pe care mi-l oferise vreodată. Imediat îmi trecu prin minte că schimbarea asta la faţă ascunde o mare primejdie pentru mine însă nu avui timp să raţionez prea mult fiindcă o lovitură dată cu ştiinţă pe la spate, mă făcu să-mi pierd uzul raţiunii, înainte de a putea întrezări măcar chipul laşului atacator.

X

Cînd făcui ochi, Raminagrobis era la căpătîiul meu şi-mi masa, cu putere, ceafa.

— Dacă-aş avea puţin coniac, îmi spuse el, te-aş pune într-o clipă pe picioare.

— Dacă nu e, nu e ! Nu-mi mai spori, de pomană, suferinţa. Mai bine spune-mi ce s-a întîmplat ?

— Cînd te-am auzit grohăind mi-am dat seama că eşti atacat. Ca să mă urc şi eu pe burlan ar fi durat prea mult şi apoi mă puteau aştepta la fereastră şi să-mi dea cu ceva în cap. Am claxonat de cîteva ori şi, imediat, toată banda, inclusiv Mirandolina, a răbufnit pe uşi şi pe ferestre. N-am apucat să-i întreb de vorbă că au şi sărit gardul, făcîndu-se nevăzuţi în grădina publică. M-am repezit pe scări şi te-am găsit aici, făcut groggy. Interesant e că muzeografii nu au dat importanţă zgomotelor. Asta mă face să cred că sînt de conivenţă cu tîlharii. Totuşi e bine să ne grăbim, că dacă se dă alarma şi ne prind aici, pînă să ne lămurim noi, putem încasa o ciomăgeală serioasă.

Avea perfectă dreptate, așa că părăsirăm camera în cea mai mare grabă, tot pe ruta aeriană care era cea mai rapidă, în timp ce dinspre clădirea nouă a muzeului se auzeau comenzi militare. Se mișcau cam moale muzeografii ăștia, probabil făcuseră armata la manutanță și lui Raminagrobis nu-i plăcea acest lucru. Ca să-i întărîte, cînd ajunserăm din nou în dreptul Fiatului, claxonă de cîteva ori prelung, apoi bloca claxonul cu un băț de chibrit. Urmă imediat o ploaie de pietre, nu observarăm dacă erau neolitice sau paleolitice fiindcă se făcuse întuneric și fiindcă nu țineam neapărat să-i vedem și efectele. Ne grăbirăm să ajungem acasă, pe căi ocolite, în partea opusă a orașului.

Treceam amîndoi ca niște fantome pe străzile pustii, în timp ce, în urma noastră, dinspre muzeu încoace, zgomotele înviau unul cîte unul. Dar noi mărșăluiam pe uliție încă adormite, pe trotuare asupra cărora întunericul se vărsa lent ca o smoală. Noaptea, urbea mirosea al dracului a pește și marea foșnea într-una ca un lan nevăzut de porumb cu frunzele uscate de secetă. Apoi chițăi o geamandură și lumina unui reflector trecu anapoda peste cer. Un cor de glasuri bărbătești începu să vocifereze în noapte. Dar toată hărmălaia venea din altă parte decît cea știută de noi. Cu sentimentul că n-am făcut nici o scofală o luarăm la fugă spre locuința lui Raminagrobis. Pătrunserăm mai întîi în grădină apoi, prin fereastră, în camera lui. Spre marele nostru noroc nu ne văzuse nimeni. Ce se întîmplase în altă parte și de ce vuia acum orașul, o să aflăm noi și mîine dimineață.

Mă pregăteam să plec și eu spre casă cînd o ciocănitură discretă în ușă ne anunță că aveam vizitatori. Era Țoancă-mică, ciufulită, cu ochii cîrpiți de somn și, în spatele ei, Gicu, într-o stare de agitație de nedescris. Nici nu era în stare să scoată un cuvînt. Îi turnarăm un deget de coniac dar asta îl zăpăci și mai rău.

— Da' spuneți o dată, frate, ce s-a întîmplat ! se răsti Raminagrobis exasperat. A intrat cumva peste tine ?

— Nu, zise Țoancă-mică. Gicu să facă una ca asta ? S-a întîmplat ceva mult mai grav : acum o oră s-au furat ouăle de brontozaur de la Casa vestigială. Tovarășul Villanova spunea că dă foc orașului. Nu, Gicu ?...

*

Eram sortiți, pesemne, să colindăm orașul în noaptea aceea, dar cui îi mai ardea acum de somn ! Pînă se echipă Țoancă-mică dădurăm repede cîte o dușcă pe gît, ca să ne recăpătăm elasticitatea țesuturilor și a glandelor cu secreție internă, apoi o pornirăm, toți patru, în trap săltat spre Casa vestigială. Aici era o adevărată tragedie. Toate luminile aprinse, à giorno, iar Villanova, în cămașă de noapte, alerga de colo pînă colo, prin curte, fără nici un rost, zmulgîndu-și părul. Cînd ne văzu, veni în fugă spre noi, pierzîndu-și într-una papucii.

— Ne-au ucis, tîlharii ! gemea el. Perfizi, bezmetici, inexorabili ! Ah, Marinescule, Marinescule !... Cu mîinile acestea îl voi sugruma, domnilor, v-o jur ! Îmi pare bine că e aici și tovarășul de la minister să

mă audă. Pe urmă, ce-o fi, o fi, nu-mi mai pasă de nimic !

— În fond cum s-a-ntîmplat ? Dacă te tot văicărești și nu vorbești ca lumea, n-o să înțelegem ce spui.

Da ? Bine ! Era clar, după Villanova, că atentatorii cunoșteau locurile și știau că se face de gardă zi și noapte la fiecare intrare. La Casa vestigială erau tot atîtea intrări cîte ieșiri, precizase în mod inutil Petrescu-Villanova. Prin ce anume mijloace nu se știe încă, banditii reușiseră să-adoarmă cele două sentinele, doi muzeografi principali în care Casa vestigială își pusese cea mai mare nădejde. Ce-or fi mîncat, ce-or fi băut, nu se știa la acea oră, deoarece victimele nu se treziseră din somnul lor artificial. Pe urmă s-a operat în liniște. Abia cînd venise schimbul se dăduse alarma și, imediat după asta, descoperiseră nenorocirea.

Ne apropiarăm de cei doi muzeografi. Dormeau cu gura căscată, părînd că n-au de gînd să se trezească pînă la ziuă. Tot pipăindu-i, Raminagrobis descoperi că unul avea o mică înțepătură după ureche. Îl căutarăm și pe celălalt și găsirăm o înțepătură asemănătoare la ceafă, puțin deasupra gulerului.

— Aici s-a lucrat cu o sarbacană, glăsui celebrul detectiv improvizat. Treabă curată. Printr-o țeavă cît un fluier, dar mai subțire, se suflă de la distanță o mică săgeată înmuiată într-un narcotic cu efect instantaneu. Dacă vrei să-ți omori adversarul folosești o otravă puternică, de exemplu veninul de viperă sau curara. În Malaezia se practică uneori sistemul acesta. Dacă ați fi citit măcar una din cărțile

mele n-ar mai fi fost nevoie să vă dau atîtea explicații acum.

— Perfect, s-a folosit o sarbacană. Dar cine a folosit-o și în ce scop ? Și ce-i de făcut ?...

Și Villanova voia să cunoască aceste amănunte esențiale, dacă era posibil.

— Nimic mai simplu, continuă Raminagrobis pedant. Făptașul e cineva care a avut nevoie de niște ouă de brontozaur.

— Îi omor ! răcni directorul Casei vestigiale.

— Stai niței. Sau altcineva care, în schimbul lucrurilor furate, inestimabile din punctul vostru de vedere, vrea să obțină altceva, mult mai important după aprecierea lui.

— Haiti ! se complică lucrurile, șopti lîngă mine Toancă-mică, dîrdîind de frig. Ce interesant raționează domnul consilier, nu Gicu ?

„Domnul consilier" ridicase o sprînceană, flatat.

— Dar o sarbacană... nu știe oricine să o folosească. Și, întrucît de la gard pînă aici sînt treizeci de metri, cel care i-a adormit pe muzeografi trebuie să fi fost un expert. Există vreun turist din India în localitate ? Sau din Malaezia ?...

— După cîte știm noi, nu !

— Au găsit vreun ticălos pe undeva și l-au plătit bine. Unii pentru bani sînt în stare să-l omoare și pe ta-su !

Mă gîndeam, fără să vreau, la prietenii mei, circarii, însă căutai să alung din mintea mea orice bănuială. Totuși, îmi aminteam ca prin vis că bătrînul cornac, Kamma, proprietarul elefantului Rajah, apăruse cîndva în program, acum vreo treizeci de ani, sub numele de „Omul cu sarbacana". Dar ce interes

ar fi avut Kamma să se amestece într-o afacere atît de murdară ? Nu, mai bine îmi ţineam gura şi mă făceam că nu ştiu nimic. Ce să-l mai care de pomană pe la miliţie pe bietul om, pentru amintirile mele care nici măcar nu erau sigure.

— Dar cu hîrtia aceea din buzunarul plantonului ce-o fi ? se întrebă, cu voce tare, Gicu.

Într-adevăr, unul din adormiţi avea în buzunarul de sus al hainei un fel de scrisoare, pe jumătate ieşită în afară, gata să cadă. Villanova o desfăcu tremurînd şi, la lumina unei lămpi electrice de buzunar, citi cu voce tare :

SĂ SCOATEŢI POTIRUL DE UNDE OŢI ŞTI. ALTFEL OUĂLE DE BRONTOZAUR VOR FI ARUNCATE ÎN MARE LA 1000 DE METRI ADÎNCIME. MÎINE LA ORELE 18 VĂ VOM CHEMA LA TELEFON SĂ NE SPUNEŢI CE-AŢI HOTĂRÎT. SĂ ŞTIŢI CĂ NU GLUMIM DE FEL.

BANDA MÎNA NEAGRĂ

Ha, ha ! „Banda Mîna Neagră !“ Alt nume mai original nu găsiseră ? ! Îţi venea să şi rîzi ! Se vedea clar că sînt nişte amatori ! Villanova însă nu înţelegea subtilităţile.

— Ce-s idioţiile astea ? începu el să zbiere, ieşit din minţi. Doamne sfinte, m-am săturat ! De unde să scot eu potirul, dacă habar n-am unde e ? Şi cum o să mă pot împăca pînă mîine cu Marinescu, un capsoman şi, în plus, duşmanul meu de moarte ?

— Hai să ne gîndim, propuse Raminagrobis. Să căutăm, cu calm, o soluţie. Pentru început, sînt de părere ca Ţoancă-mică să se ducă după directorul

Muzeului și să-l poftească aici, iar pînă vine el noi ne căutăm dacă n-au rămas niscaiva urme. Ce zici, Ivancă-mică, ești în stare să-l aduci pe Marinescu în dinți, aici, într-o jumătate de oră ?

— Dar să vină și Gicu cu mine, că mi-e frică de el.

Gicu era încîntat să o conducă. După plecarea lor începurăm să cercetăm terenul de jur împrejurul curții pînă cînd Villanova descoperi, lîngă poartă, două urme de picior desculț. Era, fără îndoială, picior de bărbat că prea era nasol. Căutarăm din nou și mai dădurăm peste o urmă. Și apoi alta. Direcția plaja. Aici se pierdură în nisip, dar Raminagrobis ne lămuri că, ținînd seama de sensul general al mișcării, e mai mult ca sigur că infractorul intrase în apă, cu ouă de brontozaur cu tot.

— Ia lăsați-mă-n pace cu teoriile aste, domne ! protestă Villanova. Păi știți dumneavoastră că trei-zeci de ouă de brontozaur cîntăresc, pe puțin, zece kilograme ? Aș vrea să te văd eu cum le iei în brațe și pleci așa prin apă, nebun de fericire.

— Dar cine spune că a înotat cu ele, scumpule ? Ce dracu' măi, voi nu raționați de loc ? A mers frumos pînă i-a ajuns apa la brîu și bineînțeles că îl aștepta o barcă. Vezi ce simplu e ?

Petrescu-Villanova se scărpină în cap. Într-adevăr cam așa trebuia să se fi petrecut lucrurile. Păi atunci însemna că n-o să mai punem mîna pe făptuitor în veci vecilor. Și eu aveam cam aceeași impresie. După mine nu exista decît o singură soluție : să le dăm potirul, și gata !

— De unde să-l scot, măi fraților ? se tînguia într-una directorul Casei vestigiale. Ce mă tot omorîți

cu ușa încuiată ? Vreți să mă fac eu potir, dacă nu-l am ? Da ! îmi amintesc cînd l-a adus Arhibald, dar nu l-am luat eu fiindcă nu mă interesa barocul italian nici cît negru sub unghie. Abia dacă m-am uitat la el. Uite, acum dacă mi l-ar pune cineva pe tavă, n-aș putea să jur dacă e tot ăla sau altul...

Eu, personal, eram aproape convins că spune adevărul și nici Raminagrobis, prudența și înțelepciunea personificată, nu părea că se îndoiește. Dar poate că potirul se afla dincolo, la Marinescu ? După cîteva minute de „angoasă" (așa m-a pus Raminagrobis să scriu, ca să dau un aer mai intelectual acestor însemnări) apăru și echipa de șoc în frunte cu Țoancă-mică. Directorul Decebal Marinescu pășea în urma ei, încurcat. Ar fi preferat, desigur, ca Villanova, care era mai tînăr, să fi venit la dînsul, dar situația părea mult prea gravă ca să mai ținem seamă de protocol. Era meritul domnișoarei Țoancă-mică, numai dînsa izbutise să-l facă să înțeleagă necesitatea acestei întrevederi urgente și neobișnuite.

— Ca să fiu cinstit, mormăi el fără să ne dea mîna, întîi am crezut că vreți să ne trageți clapa cu ouăle. Dacă nu insista domnișoara Țoancă-mică și nu-mi explica în amănunt cum stau lucrurile, se putea întîmpla o nenorocire și mai mare, fiindcă nu sînt omul care să se lase păcălit, așa cu una cu două.

— Dar nici n-am avut acest gînd, scumpe și distinse confrate, protestă Villanova. Nici măcar o secundă nu ne-am gîndit să ne batem joc de dumneavoastră. Eram prea zdrobiți sufletește pentru ca să ne mai ardă de așa ceva. Mîine te așteptam să-ți alegi cincisprezece din cele treizeci de ouă, așa cum ne înțelesesem, și, cînd colo, uite ce s-a-ntîmplat.

E o grea pierdere pentru știință, dumneata îți dai cel mai bine seama de asta. Sîntem datori să-i facem față amîndoi, strîns-uniți. În aceste momente tragice, micile noastre pasiuni trebuie să dispară.

Avea și ăsta un papagal de te durea capul, ba îl găsise acum să umble și la „O scrisoare pierdută", însă Marinescu era prea acrit ca să piardă timpul cu vorbe.

— Hai să fim serioși, mîrîi el și făcînd un gest brusc, lăsă să-i scape de sub haină mîneca înflorată a unei cămăși de noapte, brodată în roșu și galben, pe niște splendite motive din Țara Oașului. Concret, ce s-a întîmplat, ce-i de făcut, ce părere au și tovarășii de la București ?...

Raminagrobis, care, nu știu din ce cauză, se considera cel mai lucid dintre noi, îl puse la curent în cîteva cuvinte.

— Așa că, încheie dînsul, nu ne mai rămîne altceva de făcut decît să le dăm potirul, să se spele cu el pe cap. Să se ducă acum Țoancă-mică să-l aducă.

Marinescu vru să ridice iar mîinile în aer însă își aduse aminte la timp că plecase fără bretele. Preciză că i se făcuse lehamite de povestea cu potirul. Toată lumea îl ancheta, Arhibald și cu nevastă-sa îi răscoliseră tot muzeul, în fiecare noapte o voce necunoscută îl amenința la telefon cu cele mai cumplite chinuri dacă nu restituie obiectul. Și realitatea e că n-avea nici cea mai mică idee unde ar putea fi ascuns blestematul de potir.

— Vă jur că nici nu m-am uitat bine la el, acum cîteva săptămîni cînd l-a adus deșteptul de Arhibald la mine să i-l păstrez.

— De unde spunea că-l are ?

— Îl cumpărase de la Istambul, dintr-un bazar, cu ocazia unei excursii făcute prin O.N.T. de către institutul vostru. Așa mi-a spus mie și cred că nu mințea fiindcă era cu un grup mai mare și au semnat cu toții în registrul de impresii. Mi-aduc aminte că m-am mirat că un arheolog poate să arunce banii pe o picsă atît de neinteresantă, apoi mi-am amintit că el e arhitect, nu arheolog. I-am spus să-l lase pe un raft. Pe urmă a intervenit mutarea în actualul local și despărțirea de Casa vestigială. Parcă numai de potirul lui aveam eu vreme să mă ocup pe vremea aia !

— Ei, acum trebuie să-l scoți, din pămînt, din iarbă verde, că altminteri tîlharii o să arunce ouăle în mare la 1000 metri adîncime.

— Vă jur pe copiii mei că nu știu unde poate fi. Pentru ouăle de brontozaur le-aș da toate potirele din muzeu, ce naiba !... Villanova mă cunoaște doar...

— Ce ne facem, fraților ? începu Villanova să se tînguie.

Lîngă mine, Raminagrobis începu iarăși să judece intens. Părea o fiară la pîndă, iar simțurile sale deveniseră receptive ca niște antene radar care string, într-un focar, imagini rătăcite în cosmos. Aș fi jurat că mintea îi zumzăie ca un stup sub țeastă și că, atît substanța cenușie, cît și cealaltă, suprasaturate de fosfor, au căpătat proprietăți luminiscente, magnetice sau de semiconductori ! !

— Am putea să le spunem, vorbi el într-un tîrziu, că au furat niște imitații și că ouăle adevărate sînt ținute, în realitate, sub cheie. De fapt, așa ar fi trebuit să procedezi, tovarășu' Villanova, nu ?

— Da, interveni Marinescu, dar nu e bine ce propui dumneata. Dacă le spunem că sînt imitaţii, or să le arunce, pur şi simplu.

— Exact. Îmi place că raţionezi ca un om normal. De aceea noi vom recunoaşte că sîntem în posesia potirului şi vom accepta schimbul.

— Eşti nebun, suflete ? mă opusei eu. De unde să le dăm noi potir ? N-auzişi ce spun oamenii ăştia de o jumătate de oră ?

— Faţă de astfel de criminali n-o să ne apucăm noi acum să facem pe corecţii. Îi amînăm vreo trei zile, pe motiv că sîntem în inventar, de exemplu, şi, după asta le ducem alt potir, să vedem ei ce zic. Dacă nu se înghite, mărturisim că ne-am înşelat şi le ducem altul sau îi chemăm să îl caute ei şi-i facem prizonieri. Mă rog, ideea nu e prea grozavă, dar cîştigăm timp şi putem să răscolim tot litoralul după vreun indiciu revelator. Dacă aveţi voi alte planuri mai bune să le auzim.

În fond, ce altceva se putea face ? Ne plimbarăm vreo jumătate de oră cu mîinile la spate prin curtea Casei vestigiale, dar nu ne veni nici o inspiraţie. Marinescu ne făcu semn să terminăm cu patrularea.

— Uite ce e, zise el, hai să vedem ce sarcini are fiecare. Să facem un fel de plan de măsuri. Sau mai bine zis o înţelegere.

— Perfect ! se declară de acord Villanova. Aşternem totul pe hîrtie, semnăm, punem ştampila. Ca să nu avem vorbe mai tîrziu.

— La asta mă gîndeam şi eu. Şi pînă scriem noi, o s-o rog pe Ţoancă-mică să mai dea o fugă, pînă la muzeu să-mi aducă ştampila. Tu ştii unde e, scumpo ? În sertăraş, unde ţinem noi fursecurile.

— Sub cutia de aspirine ?...

— Exact ! Şi, i-auzi ce zice Raminagrobis : să aduci şi registrul în care semnează vizitatorii, că vrea să verifice el ceva.

— Bine. Dar să vină cu mine şi Gicu fiindcă mi-e frică de cîini.

Între timp, fiindcă Decebal Marinescu refuzase să intre în Casa vestigială, tovarăşul Villanova porunci să se scoată o masă în curte şi muzeografii aduseră toc şi hîrtie pentru redactarea documentelor.

— Să-i zicem aşa, propuse Villanova : „Între Muzeul orăşenesc din Malu-Mare şi Casa vestigială din aceeaşi localitate, ambele reprezentate prin directori, a intervenit următoarea înţelegere...

— Da, zise Marinescu. Pune mai bine : convenţie. Mai departe...

— „Se constată, în primul rînd, că în zona Malu-Mare este necesar să funcţioneze cel puţin două instituţii muzeistice, dată fiind amploarea cercetărilor arheologice din ultima vreme şi abundenţa vestigiilor descoperite, din care, cele mai importante sînt, fără îndoială, un număr de treizeci de ouă de brontozaur.“

— Nu, obiectă Marinescu. Taie. Să zicem mai bine aşa : „Pornim de la existenţa, de fapt, a două zone muzeistice, delimitate în mod natural prin pîrîul Gîrliţa, care trece exact prin mijlocul oraşului“...

Îi lăsarăm să se ciorovăiască şi, după vreo douăzeci de minute, ne chemară să ne citească actul. Începînd din acel moment, toate forţele oraşului erau mobilizate pentru găsirea ouălor de brontozaur. Patrule pe uscat şi pe mare, posturi de santinelă, pînde. Urma să se cerceteze casă cu casă, persoanele străine de localitate să fie filate. Ostilităţile dintre cele două

muzee încetau pînă după găsirea și împărțirea, în mod echitabil, a ouălor de brontozaur. Arbitru îl numiseră pe Raminagrobis, dar acesta îi refuză, declarînd că voiește să lucreze din umbră și recomandîndu-mă pe mine în locul lui. Villanova își luase angajamentul să-l informeze și pe Inspector, însă îl sfătuirăm să procedeze foarte discret, să nu apară nici o uniformă, că altfel, totul se putea da peste cap foarte ușor. Tocmai terminaserăm lectura cînd se întoarse și Țoancă-mică, mereu însoțită de credinciosul Gicu. Aducea, cum i se poruncise, ștampila și condica vizitatorilor.

— Nu se afla unde mi-ai spus tu, zise ea. Am găsit-o tocmai în șifonier unde-ți ții prosoapele.

— Mă rog, principalul e că ai găsit-o. Te-a lăsat Ștefănescu să intri ?

— Pe mine să mă oprească Ștefănescu ? !...

Avea trecere mare în oraș Țoancă-mică, se vedea clar lucrul acesta și Gicu putea să fie mîndru că viitoarea lui soție se arăta a fi o fată descurcăreață, apreciată de șefii ei ierarhici precum și de colegi, ca să nu pomenim decît de calitățile ei morale. Iată că acum și Villanova avea nevoie de ajutorul ei.

— Ca să vezi..., exclamă dinsul, credeam că am ștampila la mine ! M-am zăpăcit de tot în noaptea asta. Dă tu fuga, iubito și ad-o ! Știi cutia neagră de stîb canapea ?... »Acolo !

Țoancă-mică dispăru imediat, ca un elev foarte silitor ce ascultă de tovarășul învățător și se-ntoarse imediat cu ștampila.

— Era chiar pe noptieră, în cutia unde-ți ții de obicei butonii.

Pînă să perfecteze ei actul, Raminagrobis răsfoi cu febrilitate registrul de vizitatori. Mă uitam și eu peste umărul lui și, pe una din pagini, găsirăm o inscripție datată din 10 aprilie : „Grupul de vizitatori care a vizitat Turcia, felicită pe tov. director al muzeului din Malu-Mare, tov. Decebal Marinescu, pentru modul interesant cum sînt prezentate exponatele. Semnau : Arhibald, Micșunească, Mirandolina, Genoveva, Alidada și Vicepreședintele.

— Ca să fiu sincer, nu au văzut nimic deosebit, precizã Marinescu, aflat probabil într-o criză de onestitate. Dar am fost coleg de liceu cu Vicepreședintele. Asta e explicația textului.

Se părea că ceea ce se putuse rezolva deocamdată, se rezolvase. „Acum hai să mai mergem și noi la culcare“, bombănise lîngă mine un muzeograf, „că sînt căpiat de somn“. Îi dădurăm dreptate și ne împrăștiarăm, care-ncotro, pe la casele noastre. Aveam același drum cu Raminagrobis și cînd trecurăm prin dreptul bufetului „La Clopotul Mării“, văzurăm lumină.

— Nu știam că Papastratos deschide de la șase, remarcă Raminagrobis. Hai să bem un ceai fierbinte înainte de culcare, că ne face bine. Poate are chiar de sunătoare sau de mușețel. Noroc, măi, nea Papastratos ! Ce-ai pățit ?

— Mușterii grași, domnu' consilier, se lăudă cîrciumarul. Adineauri mi-au venit chiriașii, trei barosani, englezi sau americani, numai dinți de aur în gura lor. Și-au luat fiecare cîte o sticlă de drojdie și s-au dus să se culce.

— Aoleo, bună idee, dă-ne și nouă cîte o drojdie. Și altceva ?

— Şi două doamne extra. (Papastratos şerpui cu mîinile prin aer zugrăvind nişte busturi şi şolduri după gustul lui).

— Tot americance ?

— Nu. De-ale noastre. Dar luxoase. Şi tinere.

Raminagrobis se întorsese către mine şi mă examină critic, din cap pînă-n picioare.

— Ai auzit ? întrebă el gustînd din drojdie. Şi ce măsuri iei ?

— O să trag un pui de somn pînă la douăsprezece.

— S-o crezi tu ! Te duci frumuşel acasă faci o baie fierbinte şi un duş rece, te bărbiereşti cu perdaf, iei o gustare şi la ora opt fix, antemeridian, eşti prezent aici, îmbrăcat în alb strălucitor, cu frezăţ dată cu briliantină, gata pregătit pentru plajă. La opt precis, sper că ai înţeles. Să nu ne-o ia alţii înainte !

Am oftat din rărunchi dar n-am zis nimic. Îl cunoşteam de multă vreme şi ştiam că în astfel de situaţii e inflexibil. Am plecat spre vilă abia tîrîndu-mi picioarele. Ştiam că iar urmează o zi grea. Să fie ale naibii de pupeze, nu putuseră şi ele să vină mîine ?

— Coană mare, îi poruncii eu doamnei Veta Iordan imediat ce-mi deschise, pune repede să fiarbă cafea într-o oală mai mare şi trînteşte-mi o tigaie de ouă cu şuncă pînă fac eu baie. Dar repede că mă grăbesc.

— A venit aseară nea Stromboli, zise femeia. Cu încă unul. Le-am făcut patul la mansardă. Aveau treabă cu dumneata dar cred că nu s-au sculat încă.

— Mă duc eu să văd ce vor. Dumneata vezi de gustare şi pune-i şi pe dînşii la socoteală.

Cel de-al doilea musafir al meu era Kamma, îmblînzitorul de elefanti. Dormeau, şi el şi Stromboli,

cu atîta convingere, de parcă de sforăielile lor ar fi depins soarta întregii omeniri. Soba era caldă şi, în jurul ei se uscau ciorapi şi pantofi plini de nisip. Reflectai cîteva secunde, apoi mă îndreptai în vîrful picioarelor spre scaunul unde indianul îşi întinsese hainele. Da, nu mă înşelasem ! Pe unul din poalele surtucului, într-un buzunar secret, dădui peste o sarbacană, iar pe cealaltă pulpană, într-un buzunar asemănător cu primul, un tub mai scurt, plin cu săgeţi subţirele ! Le băgai în buzunar şi ieşii fără zgomot. Va să zică aşa ?! Toată lumea e deşteaptă, numai eu sînt prost ? Bine, tovărăşeilor, o să vedeţi voi cine e adevăratul Johnson Nix, redutabilul asistent al marelui Raminagrobis. Fără să-i mai trezesc intrai în baie ca şi cum nu s-ar fi întîmplat nimic, fredonînd „Trecea fanfara militară“ şi, într-o jumătate de oră eram ferchezuit ca un ginere şi cu obrazul lustruit şi neted ca un parbriz de automobil. Iar în costumul de buret alb al lui Leopold, arătam ca un căpitan de cursă lungă într-o scurtă permisie pe uscat. Turistele alea de la Clopotul erau pierdute ! Poruncii madamei să aducă ouăle şi lui nea Dumitru să-i scoale pe cei doi aliaţi necredincioşi. Nu ştiam încă ce să le spun şi mă hotărîi să fac pe prostul. Pe urmă voi acţiona în funcţie de comportarea lor şi atunci să vedem noi cine e mai şmecher.

Înainte de a apuca să iau de trei ori din omletă îi şi auzii zdupăind pe scări. Arătau buimăciţi de tot, ca unii care au umblat toată noaptea, şi observai că renunţaseră chiar să se mai spele pe ochi. Îmi aruncau nişte priviri roentgen, de parcă-ar fi vrut să se asigure dacă am sau nu ceva la plămîni, însă

mă prefăcui că nu observ nimic, după cum îmi propusesem.

— Ura, să trăiți ! le strigai cu o veselie prefăcută. Somnoroșilor. Atacați și voi pateul și șunca asta. Și dincoace e cafea la discreție. Și să vedem care sînt problemele...

Nu știau de unde să mă ia fiindcă pe chipul meu nu se putea citi nimic. Oftară și se resemnară să înfulece din omletă, într-o completă neliniște lăuntrică. Aveau, de altfel, și o misiune oficială. Nea Adalbert îmi trimitea, prin ei, un bilet disperat :

„Fiule", îmi scria directorul circului Alessandro, „am încurcat-o rău de tot ! Rîndunica a dispărut și nu putem da de ea în toată Constanța. Dacă e cumva la tine atunci sînt liniștit, însă socot că ne-ai fi înștiințat. Mă tem să nu fi căzut victima unor don-juani, cum am văzut mai alaltăieri într-un film. Trimite-mi un răspuns urgent prin Stromboli și Kamma și dă-le și șerpii că am nevoie de ei. Dar cel mai bun lucru, după părerea mea, ar fi să te repezi tu încoace, ca să ne ajuți să o găsim. Te îmbrățișează — nenea Adalbert Măcelaru".

— De cînd lipsește individa asta ? îl întrebai pe Stromboli.

— Aseară n-a mai apărut nici la program. Am băgat panterele de două ori. O să ne fluiere publicul.

— Dacă aveți mașină, merg cu voi. Dar mai întîi să terminăm gustarea că e păcat s-o arunce.

Îl chemai pe Iordan și-i dădui ordin să-l anunțe pe Raminagrobis că lucrarea pe care o aveam de executat împreună, știe el despre ce anume e vorba, să caute să o rezolve fără concursul meu, deoarece eram nevoit să plec imediat la Constanța. O să-i poves-

tesc mai pe larg ce s-a întîmplat, după ce mă voi întoarce. În timp ce dădeam ultimele instrucțiuni, îl urmăream, cu coada ochiului pe pezevenchiul de Kamma. Indianul îl scruta pe nea Dumitru pînă în fundul sufletului, cu ochii lui negri ca două guri de pistol. Dedusei că îl bănuia acum pe majordomul meu de dispariția sarbacanei.

— Și cu asta, basta ! dădui eu semnalul, aruncînd șervetul de la gît. Să-i dăm bătaie, fraților, că ne-apucă noaptea și lucrurile se complică din ce în ce mai mult !

CAP. VI.

II. BAT MĂR PE VICEPREȘEDINTE

Singur în mijlocul arenei pline de talaș, domnul Adalbert Măcelaru părea că meditează asupra zădărniciei tuturor năzuințelor omenești ; mă primi cu un rictus amar pe figură. Presimțirile sale referitoare la soarta domnișoarei Rîndunica păreau să se adeverească și, martor îi era sfîntul Alessandro, patronul circului, că nu dorise nici o clipă lucrul acesta.

— Nu înțeleg de ce te zbuciumi atîta, încercai să-l liniștesc. O fi cu italienii ăia doi...

Dracu' să-i ia ! Dar fii atent să vezi ce telefon mi-a dat ieri. „Papa, zice, m-am săturat de oase rupte. Am găsit, zice, niște fraeri cu buzunarele doldora, americani se înțelege, și am înființat împreună o societate arheologică !! Ai înnebunit ? zic eu. De unde te pricepi tu la arheologie ? Ee-he, zice, nu e greu, papicule. Dacă ești deștept, orice merge ! Adică ea era deșteaptă ! Păcatele ei ? De altfel, zice, eu o să fiu cu partea tehnică ! Să cad jos, Nicule, nu alta ! Fu, cu partea tehnică ? zic. Ascultă, fetițo, vino acasă... Nu și nu ! Că o singură dată în viață poți întîlni un chilipir ca ăsta și nu vrea să-l piardă. După ce termină treaba aici, hop la Hollywood, unde americanii au relații grozave, și, zice, nu mă las pînă

nu fac trei filme de lung metraj, în culori și pe ecran panoramic !

— Fiu-fiu-fiu ! S-a țîcnit rău de tot !

— Ce să fac, Nicule ? Spune tu că ești mai deștept ! Unde s-o găsesc ? Ah, nenorocită a fost ziua aia cînd m-am lăsat de dresura de tigri ! Să renunț eu la o meserie cinstită, liniștită, pentru funcția asta nenorocită de director !... Și acum, spune și tu ceva, că de-aia te-am chemat !

— Ia-mă ușor ! Aș vrea să știu, mai întîi, de ce îți zice „papa" și „papicule" ?

— Așa-mi zice ea.

— Nu, nu, te rog ! Fără visul maicii domnului !

Domnul Adalbert Măcelaru privi în jur cuprins parcă de panică. Apoi ascultă cu atenție. Nu ne spiona nimeni.

— Știi, n-aș vrea să afle și Adelaida, oftă dînsul din rărunchi. Nici nu-ți dai seama cît de sensibilă e. În fine, ale tinereții valuri, înțelegi ?

— Nu-nțeleg ! De ce să nu știe tanti Adelaida ?...

Tot frămîntîndu-se și aruncînd priviri bănuitoare în dreapta și-n stînga, directorul circului Alessandro îmi mărturisi pînă la urmă că, în tinerețe, nu fusese nici el indiferent la farmecele frumoasei domnișoare Serafim, mama Rîndunicăi. Ei bine, fructul iubirii lor fusese această imprudentă copilă, care acum le dă tuturor atita bătaie de cap. Secretul nașterii ei îi fusese dezvăluit chiar de către domnișoara Serafim însăși, cu puțin înainte de moarte. Parcă presimțise ceva sărmana ! Așa se explica interesul deosebit pe care nenea Adalbert i-l purta fetei. Erau sentimente paterne firești. Iar Adelaida nu trebuia să știe fiindcă ar fi suferit mult. Era o ființă de un

caracter cum rar mai poți întîlni în lumea asta meschină. Ea îl susținuse tot timpul în carieră și tot datorită ei ajunsese din simplu băiat de grajd, directorul circului și un artist cunoscut pe toate continentele, în afară de Antarctica. Un caracter de aur, insistase domnul Adalbert Măcelaru, și în tinerețe, cînd era proaspăt bărbierită, ar fi putut suci capul oriștecui, dacă ar fi vrut.

— Nu mă îndoiesc, zisei eu. Altcineva mai știe despre Rîndunica ? Unde ar putea fi în momentul de față ?... Sau măcar la ce hotel locuiesc macaronarii aceia ?

— Încearcă la Perla, parcă așa am reținut eu. Și, în problema aia, discreție, Nicule, te implor, că mă nenorocești !

I-am dat toate asigurările posibile și am pornit-o prin Constanța în căutarea frumoasei dispărute. Ce ființă bezmetică și iresponsabilă ! În loc să se bucure și ea că are cine s-o țină din scurt ca să nu-și la lumea în cap, se purta ca o nerecunoscătoare și-i făcea numai griji aceluia care îi era tată și care ar fi dat orice s-o vadă fericită și la casa ei. Ce să mai vorbim, generație de aiuriți care cred că tot ce zboară se mănîncă. Merita să-i dai vreo două la spate.

La Perla, ambasadorii ăia de la recepție se uitau prin mine parcă aș fi fost de sticlă. O hîrtie de douăzeci și cinci avu darul să le învie spiritul de observație. Unul binevoi să-mi zîmbească apoi, obosit de efort, căzu într-un scaun și uită să-mi mai răspundă. Bun. Știam acum cum trebuie să procedezi dacă vrei să fii băgat în seamă. Lăsai să mai treacă vreo cîteva minute și-mi alesei o altă victimă, pe cel mai

arogant dintre ei. Îi adresai întrebarea în englezește, zornăind în buzunar cheile Trabantului. Îl văzui că sare ca ars și în cîteva secunde îmi dădu toate informațiile de care aveam nevoie. Cardinalul Bonifaciu și domnul amiral Capoforte locuiau chiar la etajul întîi: Zău, domnule ? Renunțai să mai aștept ca să-mi șteargă pantofii cu batista și mă repezii pe scări, spre camera indicată. Ardeam de nerăbdare să-i felicit pentru noile titluri, valabile desigur numai pentru perioada cît se aflau în excursie în țara noastră. Din cauza impetuozității mele uitai să bat în ușă, cum s-ar fi cuvenit.

În apartamentul unde intrasem, primul lucru pe care-l văzui fu un corp arămiu care ședea în cap în mijlocul odăii, cu picioarele în sus, și alături niște labe de gîscă și un furtun scurt de pescar subacvatic. Auzind ușa, echilibrul acelei ființe se sfărîmă ca un castel de cărți de joc. „Ai spus ceva, iubito ?“ se auzi o voce groasă din baie și eu făcui imediat la stînga-mprejur fiindcă recunoscusem glasul baritonal al Vicepreședintelui. Rămăsei cîteva minute pe culoar umflîndu-mă de rîs. N-aveam nici un motiv, sînt de acord, însă așa sînt eu construit, nu pot să văd dosul cuiva fără să pufnesc în rîs. Două cameriste trecură pe lîngă mine cu un coș de rufe și mă priviră mirate, întrebîndu-se dacă nu sînt cam într-o ureche. Le făcui semn că totul era cum nu se poate mai în regulă și că pot să-și ducă liniștite rufele la spălat. Greșisem camera, cei doi escroci locuiau alături, aici era apartamentul Micșunească și al Vicepreședintelui ! Ca o confirmare, ușa se întredeschise și în prag apăru un fragment din Micșunească, învelit într-un prosop și cu părul pus pe bigudiuri.

— Rîzi ca un nesimțit, mă ocărî ea. Să fi bătut la ușă ! Nici atîta lucru nu știi ? Și, în fond, ce găsești de rîs ?

— Vai de mine, nimic ! Hă-hă ! Astenie nervoasă, pur și simplu ! Și sînt și vesel de felul meu.

— Să-ți fie rușine ! Du-te la doctor !

— Înjură-mă că nu mă supăr. Am văzut niște forme superbe și sînt gata să suport cu seninătate toate consecințele.

— Zău ! ciripi ea îmbunată. Lingușitorule. Pe mine mă căutai sau ?...

— Nea Stelian e în baie ?

— St ! Nu vorbi așa că te-aude ! Da, e-n baie.

— Revin peste vreo oră, după ce și-o da jegul jos. Vreau să vă spun ceva la amîndoi. Și să știi că adineauri mi-a venit o idee foarte interesantă.

— Îmi închipui. Te rog să-ți vezi de treabă.

— Așa am să și fac, o să vezi. La revedere !

Alături era liniște de parcă cei doi italieni ar fi zăcut în baie cu beregățile tăiate. Sunai cu prefăcută sfială, ca să-i fac să creadă că e vreo cameristă și rămăsei cîteva secunde la pîndă. Pe dinăuntru, cheia se răsuci în broască. Cînd și clanța începu să se miște, mă azvîrlii cu toată puterea în ușă. Cu un dos de labă, fericit inspirat, îl anesteziai mai întîi pe Cardinal. Apoi îl faultai în mod grosolan pe Capoforte și tîrîndu-l de cravată pînă la intrare, închisei cu grijă ușa apartamentului. Eram iarăși toți trei, față-n față, ca-n vremurile bune de odinioară, cum ar zice poetul Raminagrobis. Prima mea grijă fu să-i las fără revolvere. Nu erau niște killeri dar putea să tragă vreunul din greșeală și de ce să nu evităm astfel de incidente.

— Doi la zero, oftă Bonifaciu, răsucindu-se pe covor. Pot să mă ridic ?

Încuviinţai. Rîndunica nu părea să fi trecut pe-acolo. În baie nimic, în şifonier nimic, sub paturi nimic.

— Dă-i drumul şi lui Kapi că a început să se învineţească.

— Bine, pater, dacă zici tu. Dar să nu faceţi vreo prostie.

Capoforte îşi zvîrli cravata de la git şi începu să aspire cu putere aerul. Profitai de pauză ca să mă uit după draperii şi să răvăşesc geamantanele.

— Vezi în noptieră, mă sfătui părintele. E una întreagă.

Se referea la o sticlă de spumă de drojdie pe care însă aş fi găsit-o şi fără indicaţiile sale. Umplui trei păhărele şi le făcui semn să se servească.

— O-ha-ha ! vocaliză amiralul. Te scoală din morţi. Ascultă : cum ai ghicit că vrem s-o-ntindem ?...

— Zi-i mai departe, îl încurajai eu. La ora asta eu pun întrebări.

Ce să ne mai dăm după degete. În ajun pater avusese proasta inspiraţie să joace la ruletă şi, ca orice ageamiu, se curăţase în zece minute. Cu alte cuvinte păpase toţi banii Vaticanului şi n-aveau nici cu ce plăti hotelul. În noaptea ce urma, se hotărîseră să fugă pe geam. Noroc că se aflau la etajul întîi. Mărturisii că cele ce-mi povesteau ei depăşea puterea mea de înţelegere. Doi înalţi demnitari, printre care o faţă bisericească, să fie chiar atît de putrezi pe dinăuntru ? Jocuri de noroc, corupere de minore, tot felul de escrocherii... Nu, datoria mea era să-i dau pe mîna miliţiei, deşi mă aflam în termeni foarte

buni cu Vaticanul, în sensul că nici unul din noi n-avusese nevoie, pînă acum, de celălalt. Dar mai intîi voiam să știu unde e Rîndunica. Un răspuns sincer, pornit din inimă, le-ar fi îmbunătățit în mod simțitor situația.

— Fiule, declară Bonifaciu, să stăm strîmb și să judecăm drept. În povestea asta, noi sîntem victimele și Rîndunica ne-a învîrtit pe degete cum a vrut. După ce a aflat de la noi tot ce voia să știe, am încetat de a mai fi Boni și Kapi ai ei. De vreo două zile colindă barurile cu un roșcovan în costum marinăresc. Un irlandez probabil, judecînd după accent. Tipul a închiriat un iaht mititel și aruncă cu banii în dreapta și-n stînga. În condițiile astea noi nu mai avem nici o putere.

Calculai la repezeală valoarea noilor informații. Era clar că nu încerca să mă mintă, l-aș fi mirosit imediat. Și, pe urmă, povestirea lor era foarte a la Rîndunica, ar fi fost greu să inventezi ceva atît de potrivit. Le făcui semn să mai toarne cîte o drojdie.

— Nefericirea voastră m-a înduioșat, sărmani pelerini ai ordinului Magdalenelor, le mărturisii eu. Vă iert ! Și am să vă dau și o mînă de ajutor. Uite aici o sută de dolari ca să plătiți hotelul. Aveți de gînd să plecați la Roma sau de unde sînteți ?

— Fără potir e imposibil ! Nici nu știu cum o să ne descurcăm.

— Lăsați-mă puțin să mă gîndesc. Asta e bună : acum am și grija voastră ! Să zicem că v-aș face rost să vă angajați la circul Alessandro ? Vă pricepeți cumva la acrobație, dresură, prestidigitație ?... Tămîie !... Atunci la ce sînteți buni ?

— Eu știu să cînt din muzicuță, declară părintele Bonifaciu cu modestie. Și în tinerețe eram un dansator bunicel de vals și polcă. Iar Capoforte e un as în materie de scrimă, după cîte știu eu.

— Și mă pricep și la cai, adăugă Capoforte mîndru. Ca orice nobil.

Era cam puțin, dar domnul Adalbert Măcelaru o să le găsească el ceva potrivit. Le dădui așadar cîteva rînduri către directorul circului Alessandro și-i părăsii, lăsîndu-le pe masă suta de dolari promisă și poruncindu-le ca, dacă află ceva despre Rîndunica, să vină imediat să-mi raporteze.

Uitasem de cuplul Micșuneasca-Vicepreședintele, dar cînd trecui prin dreptul apartamentului lor, o mînă păroasă mă apucă de haină și mă trase înăuntru. Mîna Vicepreședintelui! Era îmbrăcat în costum de judo — centură portocalie și mă privea aprig de parcă și-ar fi turnat în ochi cîteva picături de sublimat corosiv.

— Am trimis-o pe Cecilia jos, șopti dumnealui cu un surîs periculos pe buze. Nu suportă spectacolele sîngeroase.

— Păi ce, tu te bărbierești în fața ei ?...

— Să mă faci atent cînd trebuie să rîd. De altfel acum n-avem timp de glume fiindcă simt nevoia să te cotonogesc.

— Ce spui ?... Pot să știu și eu ce ți-am făcut ?

— Faci pe nevinovatul ? Află că te-am auzit adineauri, din baie, cînd îmi spuneai „nea Stelian !“

— Ei și ?... Ce te-o fi deranjînd atîta numele ăsta ?

— Sînt sigur că știi că pe mine mă cheamă Răducu. Numele cel mic. „Nea Stelian“ a fost folosit în mod peiorativ. Și încă în fața unei doamne !

Peste care ai dat buzna, fără să-ţi ceri scuze, în timp ce-şi făcea gimnastica de dimineaţă. Am auzit totul din baie.

— Bine dar asta nu m-a deranjat de loc. Ce, tu crezi că e prima dată cînd o văd pe Micşuneasca goală ?

— Ticălosule ! Insinuezi...

Se repezi la mine în mod laş, fără să mă anunţe, încercînd să mă trîntească la sol printr-o figură t a c h i - w a z a, adică din picioare. Atît îl dusese pe el capul, deşi, cînd îl vedeai cum se umflă în pene, ai fi jurat că e cel puţin Kyusse Mifune, celebrul judokan posesor al centurii negre în al zecelea d a n (grad). Îi răspunsei printr-o v o k o - s u t e m i - w a z a. figură făcută ca din întîmplare, cu o aparentă sîngăcie. După această primă rundă, măsuţa de corespondenţă din mijlocul odăii putea fi dată la reformă, fiindcă Răducu o turtise complet, căzînd peste ea.

— Prost să fii, noroc să ai ! mormăi el reluînd gurda.

Nu pot să afirm că judo, aikido sau karate nu mai au nici un secret pentru mine, căci aş spune un neadevăr. Şi nu voi aspira niciodată, să zicem, la al treisprezecelea d a n al ultimei categorii, pe care nici marele Jigoro Kano nu l-a obţinut decît postmortem. Dar am învăţat acest gen de lupte de mic copil, cu nişte japonezi autentici, circari ca şi mine şi am verificat eficacitatea figurilor nu numai pe t a t a m i adică pe saltea, ci şi pe cîteva străzi întunecoase din Hong-Kong şi Los Angeles, reuşind „să pun sufletul meu de acord cu intenţiile adversarului“, cum s-ar traduce cuvîntul a i k i, sau, mai

pe românește, dacă el vrea să mă omoare de ce să nu i-o iau eu înainte.

Vicepreședintele luă la rînd toate mișcările pe care le învățase papagalicește. Întîi un zbor peste șold, u k i - g o s i, ratat după cum era și firesc, apoi o o k u r i - e r i - d g i m e, ceea ce ar veni cam un fel de încercare de a mă înăbuși trăgîndu-mă de reverele de la haină. Abia după primele trei insuccese dezastruoase își dădu seama că nimerise peste unul mai tare decît dînsul. Dar era prea tîrziu ca să mai dea înapoi. De două ori îl blocai cu același procedeu, u d e - g a r a m i, și ultima dată îl azvîrlii în perete cu o aruncare circulară, t o m o e - n e g e. Dar îi dădui drumul înainte de a rosti cuvîntul m a i t t a: sînt învins, deoarece simțeam și eu nevoia să fac puțină mișcare. În jurul nostru pagubele materiale nu erau de loc neglijabile. În afară de măsuța de corespondență, vicepreședintele spărsese telefonul, rupsese ambele divanuri și spulberase o oglindă de la șifonier printr-o lovitură cu capul, dată cu o forță nemaivăzută de mine pînă atunci. Totuși continua să se bată în neștire, neizbutind să marcheze nici un i p p o n, punct, sau măcar vreo w a z a-a r i, jumătate de punct. Ca să-l readuc la realitate trebui să-l calc pe picior, figură cu totul nereglementară, și apoi să-l imobilizez prin cea mai savantă figură de o s a e k o m i - w a z a, cu care nu dam greș niciodată. Abandonă și, după ce ne scularăm de jos, avusei plăcerea să-l salut pînă la pămînt, rostind cuvintele pe care învingătorul e dator să le adreseze învinsului: „vă mulțumesc că mi-ați acordat șansa de a-mi arăta superioritatea fizică și tehnică asupra corpului dumneavoastră."

— Să zicem că, pentru moment, eşti mai tare, gîfîi încăpăţînatul. Marea mă cam oboseşte.

— Sigur că da, îi răspunsei privind cu discreţie la o pereche de pantofi de-ai Micşuncăscăi. Principalul e însă că ne-am dezmorţit niţel oasele.

Vicepreşedintele se lumină la faţă. Aşa gîndea şi el şi se părea că-i luasem vorba din gură. Pe urmă, schimbă discuţia ; era dornic să ştie ce propunere voiam să le fac, Cecilia îi spusese doar cîteva cuvinte, în grabă, şi nu înţelesese mare lucru. Îi explicai că devenisem proprietarul unei vile splendide la Malu-Mare şi-i pofteam, pe el şi pe Micşuneasca, să-şi petreacă restul concediului ca invitaţi ai mei. Mai făcusem această propunere şi altor colegi şi îi aşteptam să vină. O să ne simţim între ai noştri, aşa credeam eu. Deocamdată vor fi singuri în toată vila, cîteva zile. Vicepreşedintele se scărpină în cap.

— După bătaia asta, zise el încurcat, mi se pare cam nu ştiu cum...

— Ce bătaie ? A fost o întrecere sportivă, cel puţin asta e părerea mea. O să continuăm. La vilă am un tatami pe cinste.

— Şi pe Cecilia cînd ai mai văzut-o tu dezbrăcată ?

— A, asta era ? Păi, chiar luna trecută. Ne-a arătat la birou o poză, era întinsă pe o blană de oaie, goală-puşcă. Fotografiată la vîrsta de un an şi patru luni.

Se lumină la faţă, apoi un nor întunecă din nou fruntea lui senină.

— Bine. Fie, acceptă el oftînd. Acum să vedem ce zice şi Cecilia. Şi te rog să nu-mi mai zici „nea

Stelian" în fața ei. E clar ? Ca să evităm unele neplăceri.

O clipă avui intenția să-l iau iar de turul pantalonilor și să dau cu el de pămînt, însă apariția Micșunească mă determină să renunț. Era o adevărată lady fiindcă se făcu a nu observa dezastrul din cameră. Doar puțin ridică sprinceana, văzîndu-l pe Vicepreședinte domesticit și pe mine fără nici o zgîrietură. Voise desigur să se răzbune că o „passasem" și iată că lucrurile ieșiseră pe dos. Acum avea să-i facă mizerii campionului ei fiindcă se lăsase învins. Repetai propunerea și ea mă învălui într-o privire misterioasă înainte de a-mi răspunde. Apoi izbucni în rîs, fără să ne explice motivul, dar și fără a-l privi în ochi pe vicepreședinte. N-avea nimic împotrivă. O clipă doar mai șovăi, atunci cînd precizai că va fi și Raminagrobis cu noi, apoi, ca o adevărată luptătoare ce era, acceptă. Cu intuiția ei feminină, ghicise că urmăresc un scop ascuns, dar era sigură că nu voi unelti împotriva ei, fiindcă nici n-aveam de ce.

— Mutați-vă chiar azi, insistai eu. Vila stă goală și e păcat. V-aș fi lăsat Trabantul meu să duceți bagajele dar e la reparat. Păcat, fiindcă Cecilia îl pilotează ca o zînă.

— De unde știi ? insistă Vicepreședintele.

— Mi-a spus Mirandolina.

— Vai, dragă, ce gelos ești ! protestă Micșuneasca cu grație. E așa de absurd în zilele noastre. Eu m-am făcut că nici nu observ idila ta cu trapezista !

— Habar n-am de ce trapezistă e vorba, minți Vicepreședintele din baie. Nu, zău, ce trapezistă ? Vreau să știu și eu...

— Adică tu crezi că eu nu mi-am dat seama de cc mă cari în fiecare seară la circul ăla nenorocit. Mă mir că nu ne-am umplut de purici.

— Ce circ, ce circ ? mă băgai în vorbă.

— Circul Alessandro, aşa-i zice. Era una acolo care făcea tot felul de contursiuni la trapez. Înţelegi ? Şi dumnealui, lîngă mine, o sorbea din ochi. Ce, parcă eu eram oarbă ?

— Ţi se pare, iubito, behăi teatral vicepreşedintele şi se citea clar în vocea lui că îi pare bine cînd lumea îl consideră berbant. În acest moment eşti singura mea dragoste, ţi-o jur.

— Mda, zise Micşunească. De altfel, dumneaei trage la marinari.

— Adică cum ? insistai eu.

— Am zărit-o acum o jumătate de oră pe chei, cu unul. O suia într-o barcă. Nişte străini au închiriat yahtul Maramureş şi se vede treaba că dulcineea e sensibilă la valută forte.

Aflasem cîteva amănunte extrem de preţioase, aşa că Micşunească merita o compensaţie.

— Cînd ai văzut ce-am văzut eu, declarai, poţi să bagi mîna în foc că Vicepreşedintele n-are nici un motiv să se mai uite după femei în vara asta.

— Sigur, Pepsi ? Era prima dată cînd Micşunească îmi spunea astfel. Pe onoarea ta ?

— Îţi jur pe amintirea primei mele soţii care a murit de febră tifoidă.

— Ho, domnule, că te cred, nu te mai jura atîta !

Nu avusesem nici o primă soţie, dar îl auzisem pe Haminagrobis, de asemeni celibatar, jurînd de cîteva ori în acest fel şi constatasem că făcea impresie bună.

— Mă menţin să nu mă îngraş, precizează Micşunească, fiindcă fac gimnastică în fiecare dimineaţă. Dar cînd ai dat tu buzna nu mă aflam la ora de exerciţii fizice, ci îmi scoteam apa din urechi. Deşteptii care au inventat pescuitul subacvatic nu s-au gîndit să facă şi nişte căpăcele pentru urechi.

Îmi veni o idee.

— Îmi împrumutaţi şi mie un costum pentru douăzeci şi patru de ore ?

— Cu plăcere. Uite şi o puşcă cu aer comprimat. Şi fii atent că ai luat două labe pe acelaşi picior. Adică, nu contează.

— După urma lui, nu mai mîncăm noi peşte, cîte zile om avea, răcni Vicepreşedintele din baie.

— Cine poate să ghicească viitorul ? Nu ştii ce s-a-ntîmplat cu profeţii de la Cristos încoace ?...

Micşuneasca nu ştia dar ei nu voiam cu să-i spun.

— Lasă că afli de la Răducu. Acum mă grăbesc. Ne vedem la vilă. Şi, cu tine, scumpo, parcă văd că o să am în curînd o discuţie între patru ochi.

— Fugi de-aci că te lauzi.

CAP. VII.

O CRIZĂ DE EPISTAXIS

Planul meu era ca, o dată cu lăsarea nopţii şi folosind costumul de vînător subacvatic, să arunc o privire în interiorul yahtului Maramureş. Urmînd o inspiraţie de moment, mă hotărîi să nu-i povestesc deocamdată nimic domnului Adalbert Măcelaru, despre intenţiile mele. De unde să ştiu eu ce spune sau ce lasă a se înţelege de faţă cu alţii, şi pariez că trădătorii de Stromboli şi Kamma atît aşteaptă. Nu, nu mai am încredere în nimeni şi deci voi acţiona ca un lup singuratic. Bineînţeles, ceva-ceva tot trebuia să le povestesc, aşa că, pe seară, mă înfăţişai la tabăra circului Alessandro, după ce lăsasem costumul subacvatic într-o odăiţă închiriată în apropierea portului.

Domnul Adalbert nu era în cabina directorului, ci dintr-o incintă împrejmuită cu prelate jegoase, unde îşi făceau repetiţiile artiştii care lucrează la sol, auzii rîsete şi o melodie săltăreaţă cîntată la muzicuţă. Mă îndreptai într-acolo şi văzui că părintele Bonifaciu şi Capoforte făceau o treabă excelentă. Domnul Adalbert organizase o pantomimă intitulată Cardinalul şi teribilul Matamore şi cei doi se învîrteau cu o frenezie curat italienească.

— Nicule, îmi șopti directorul îndată ce mă apropiai de dînsul, ai avut o idee strălucită. Ăștia doi sînt geniali, Față-de-cal mai ales. Au circul în sînge, pentru mine e limpede ca lumina zilei. I-auzi-i.

Cei doi foști curtezani ai Rîndunicăi, unul îmbrăcat într-un halat roșu iar celălalt cu o pălărie plină de pene pe cap și cu o frigare în mînă s-au oprit și se insultă într-un limbaj macaronic irezistibil. Ceilalți clowni ai circului, pe care i-ai fi putut bănui mai blazați, stau pe marginea arenei și rîd în hohote.

— Sînt ge-ni-ali, repetă domnul Adalbert ștergîndu-și ochii de lacrimi. Ei, și acum spune-mi repede ce e cu Rîndunica.

— De-asta am și venit. În privința ei, te rog să fii liniștit că nu i s-a-ntîmplat nimic. A fost văzută acum cîteva ore la plimbare cu niște indivizi. Se dis-trează. Prostiile ei !

— Bine că e-n viață !

— Am să caut să stau cu ea de vorbă azi-mîine, cînd oi întîlni-o și ți-o trimit plocon la ușa rulotei, ai să vezi.

— Pe tine te-ascultă, suspină Adalbert. Eu n-am avut nici un succes.

— Dacă n-ai știut cum s-o iei.

Mai sporovăirăm cîteva minute, pînă se întunecă, apoi îmi luai adio de la toată gașca, după ce le prezisei lui pater Bonifaciu și lui Capoforte un viitor strălucit în noua lor profesie. Mă îndreptai spre cămăruța mea pe căi ocolite și, cînd mi se păru că noaptea a devenit îndeajuns de impenetrabilă, îmi

pusei costumul de pescar subacvatic, verificai puşca cu aer comprimat şi ieşii pe plajă.

Yahtul Maramureş era ancorat la vreo cinci sute de metri în larg, nu departe de o geamandură roşie cu dungi albe, pe care o reperasem încă din timpul zilei. Deşi era întuneric, înaintai cu prudenţă şi mai mult pe sub apă, pînă cînd ajunsei la geamandura care behăia ca o capră şi clipea sinistru dintr-un ochi de Polifem, de culoarea sîngelui. Ascultai cu atenţie. Pe Maramureş nici o luminiţă, nici un suspin. Doar briza de seară făcea să zbîrnîie, din cînd în cînd, parîmele, ca nişte corzi de contrabas. Departe, la linia vapoarelor, un cargobot învăluit în ceaţă, lansa trei semnale scurte de adio, dar pe mica ambarcaţiune din faţa mea — nici o tresărire. Mă hotărîi să mai aştept şi parcă aş fi fumat o ţigară, lucru cu totul imposibil în situaţia în care mă aflam. Rămăsei agăţat de geamandură, pufăind ca o focă, pînă cînd Carul Mare îşi schimbă în mod vizibil, poziţia osiei sale pe firmament. Se îndrepta spre dimineaţă, dar mai era destulă vreme pînă atunci. Cînd ceasul de la mînă îmi arătă ora douăsprezece, ceva păru că se mişcă pe bordul yahtului. O umbră se ivise la babord şi părea că are intenţia să lase la apă barca de salvare, căci auzii destul de clar scîrţîitul scripetelor, manevrate cu prudenţă. Totul era cum nici nu se putea mai limpede : sub protecţia întunericului, banda lui Brutus încerca să recupereze potirul şi eram sigur că nu se vor da înapoi nici de la crimă. Nu prea ştiam ce trebuie să fac, în orice caz nu era momentul să intervin, fiindcă în spatele primei umbre apăruse ca din senin o altă umbră. În mîna nouălui venit sclipea un cuţit enorm, dar cel care

umbla la scripete se întoarse la timp și o luptă pe viață și pe moarte se încinse acolo pe puntea plină de frînghii și găleți de aluminium. Apoi o altă umbră țîșni din adîncul vasului și bătălia deveni complicată. Asistam la această luptă inegală, fără să pot interveni și tocmai cînd mă gîndeam să-i sperii cu niște strigăte venite ca din fundul mării, una din umbre se zmulse din încleștare și sări peste bord înotînd din răsputeri către geamandură. Cei de pe vas făcură imediat rost de revolvere și începură să tragă asupra evadatului. Era prea mult pentru mine.

— U-hu-hu ! răcnii cu voce înspăimîntătoare, apoi descărcai la întîmplare pușca cu aer comprimat în direcția grupului de pe vas. Unul din vînătorii de capete scăpă revolverul în apă și duse o mînă la piept înjurînd îngrozitor. Îl atinsesem. Celălalt încetă imediat tirul și sări să-l ajute. Între timp, fugarul ajunsese la geamandură, din cîteva lovituri viguroase de brațe.

— Repede, să cîștigăm distanță, îi șoptii eu și o pornirăm amîndoi către plajă, înotînd din toate puterile. Cînd se aprinse reflectorul de pe Maramureș noi eram departe, în afara conului de lumină. Atinserăm țărmul în același timp și îi făcui semn necunoscutului să mă urmeze. Era obosit, îl auzeam cum gîfîie, dar și pentru mine fusese o cursă drăcească acești cinci sute de metri de la întoarcere. Îi poruncii să se stăpînească fiindcă nu voiam să sperii gazda și intrarăm în vîrful picioarelor în odăița care-mi servise ca bază de plecare. Cînd răsucii comutatorul, fără să vreau, un strigăt îmi scăpă de pe buze : omul salvat era Arhibald !

De bună seamă că numai o ironie a soartei ne pusese față în față, pe mine și pe Arhibald, în această noapte. M-aș fi lipsit bucuros de plăcerea de a sta aproape trei ore în apă dacă aș fi știut că rezultatul final va fi întîlnirea, cu totul dezagreabilă, cu acest individ bărbos și neţesălat, care mă trădase cu atîta nerușinare. Primul meu impuls fu să-l arunc afară în stradă, cu cîteva picioare în spate. Așa ar fi făcut orice om cu scaun la cap, însă în mine învinse acea stupidă pornire caritabilă, învățată în clasele primare care ne poruncea să dăm o mînă de ajutor, ca buni samariteni, aproapelui nostru căzut în restriște.

— Tu erai, deci, secătură ? îl întrebai cu sarcastic. Asta înseamnă că păgubașii sînt pe vas. Și unde ți-e amanta ? Ați reușit să furați diamantele ?...

Se uita la mine cu o mască suferindă, ca un Cristos bătut în cuie, străduindu-se să mă facă a înțelege cît de profund îl nedreptățesc vorbele mele. Dacă altunci l-aș fi văzut pentru prima oară în viață și dacă nu eram eu însumi Stan Pățitul, aș fi fost în stare să jur că am de-a face cu un om nevinovat, pe nedrept jignit în ceea ce avea el mai scump.

— Da, oftă el. Știu, aparențele sînt împotriva mea. Ai o țigară ?

— Ia tot pachetul de pe noptieră.

— Te știam neghiob, încrezut, înfumurat și cam într-o ureche, continuă Arhibald trăgînd cu sete din țigară, dar nu și imbecil. Nu, nu voiam s-o cred pe Mirandolina cînd îmi spunea că ai și această cali-

tate, deşi se pare că ea te cunoştea mai bine decît toţi.

— Hai, continuă, continuă. Pînă fac eu încălzirea poţi să-ţi deşerţi lada ta cu gunoaie.

— Dacă ai avea numai un singur atom de inteligenţă sub acea frunte pleşuvă, acoperiş lamentabil al vidului absolut, ţi-ai da seama că în fond eu ţi-am făcut un serviciu.

— Ce vorbeşti, domnule? Şi cu care-am uitat să-ţi cad în genunchi...

— Ai tot viitorul înaintea ta ca să repari greşeala săvîrşită. E drept că Mirandolina ţine mai mult la tine decît la mine. Am sesizat asta după cîteva zile şi mă tot întreb ce dracu a găsit la tine, că nici frumos nu eşti, nici deştept, şi eşti şi mai mare ca mine cu vreo doi-trei ani. Ştii vorba aia: barim să te ardă o ciorbă mai grasă.

— *Tu* eşti mai mare ca mine cu patru luni! Am cercetat la cadre. Ai început să minţi cu nerusinare şi simt cum încep să mă mănînce pumnii.

Arhibald se prefăcu a nu fi auzit ultimele cuvinte şi-şi continuă naraţiunea lui îmbîcsită. Cînd cumpărase potirul din bazar, fusese şi Mirandolina cu el. Leopold a ochit-o şi i-a propus tîrgul ştiind că femeile sînt mai receptive decît bărbaţii în astfel de ocazii. Mirandolina începuse prin a-i face ochi dulci credulului de Arhibald, apoi îl şi convinsese şi erau gata să plece în căutarea potirului cînd intervenişeră banditii. De voie, de nevoie s-au asociat cu ei sperînd că o să-i poată trage pe sfoară pe parcurs. La prima noastră ciocnire, trebuiseră să mă facă inofensiv fiindcă dacă se amesteca şi miliţia, atunci puteau să-şi ia adio de la diamante. Cînd se lămu-

riseră că potirul a dispărut şi că, deci, Arhibald nu le mai era de nici un folos, voiseră să-l cureţe. Noroc că intervenise Mirandolina.

— De unde avea ea atîta putere de convingere? mă mirai eu. Ea devenise şi mai inutilă decît tine.

— Nu se ştie. Brutus nu era de această părere. Pe mine m-au închis în cală, iar Mirandolina, după ce mi-a spus că nu sînt în stare să duc la bun sfîrşit o afacere care ne-ar fi umplut de bani, m-a concediat din postul de cavaler-servant, s-a aliat cu Brutus şi a coborît pe mal, cu intenţia de a-l seduce pe Decebal Marinescu.

— He-he! Ce carieră! Zi-i mai departe, că ai început să mă interesezi.

— Ce să mai zic? A, da! Astăzi pe seară a apărut pe vas o individă cu nişte ifose de ziceai că e cel puţin Sofia Loren în persoană. Harry o agăţase şi cînd a văzut-o pe bord i-a dat două labe şi a aruncat-o în cală, peste mine. Tipa se numeşte Rîndunica şi a plîns pe umărul meu patru ore. Cu o clamă de-a el am reuşit să deschid uşa cabinei şi restul îl ştii. Acum aştept să-mi ceri scuze şi să-mi săruţi mîinile.

— N-am înţeles de ce să fac asta, în loc să te pocnesc pur şi simplu.

— Păi, dacă nu mă băgam eu pe fir, tu erai şi astăzi cu Mirandolina. Poate o şi luai de nevastă. Dar dacă ea a fugit cu mine, înseamnă că nu era chiar aşa de moartă după tine cum ţi-ai fi închipuit. Acum are cuvîntul Brutus şi se pregăteşte Decebal Marinescu.

Mă uitai la interlocutorul meu cu dezgust. Fără îndoială că lucrurile pe care le spunea puteau fi adevărate, dar ce fire veninoasă trebuie să ai, ca să

vezi numai aspectele urîte ale vieţii ! Da, îmi făcea un serviciu spunîndu-mi toate acestea, însă, în acelaşi timp, cuvintele lui dărîmau în mine ceva care fusese atît de frumos altădată. Dacă iubita te părăseşte şi fuge cu altul, e o consolare să crezi că ea a ascultat de propriul ei instinct, de o pornire poate ilogică şi nedreaptă, dar în orice caz, sinceră. Că făcîndu-ţi ţie un rău nemărginit, ea a rămas undeva credincioasă sieşi, consecventă cu propriile ei aspiraţii. Mai trăisem astfel de despărţiri şi, uneori, eu eram cel care zdrobeam sub tălpi vechi jurăminte şi alianţe. Dar totul cădea ca o fatalitate, aşa cum veniseră şi sentimentele în a căror veşnicie credeam, şi nici unul din parteneri nu o făcea premeditat sau mînat de interese atît de ordinare, cum mi le înfăţişa Arhibald. Nu, Mirandolina nu putea fi atît de vicioasă, atît de perfidă, mi-aş fi dat imediat seama că sărutările ei au un gust contrafăcut, cosmetic. Nu voi lua în seamă insinuările acestui psihopat, care descriind păcatele imaginare ale fostei mele iubite, se zugrăveşte în realitate pe sine-însuşi.

— Bine, mă auzii eu spunînd, cu vocea hîrîind ca o placă de patefon uzată. Poţi să pleci. Ai tren la patru şi douăzeci.

— Mai rămîn. Nu pot s-o las pe Mirandolina în necunoscut.

— Te temi că pierzi diamantele ?

— Nu, domnule. Mă gîndesc că nu e deloc în siguranţă cu indivizii ăia. Sîntem oameni, ce dracu ! Şi mai e fata din cală. Şi ea este în pericol, mai ales că vorbeşte prostii tot timpul.

— Ce spune ?

— Cică numai ea știe unde sînt ouăle de brontozaur.

— Și ce-i cu asta ?

— Nu știu. Nici eu n-am înțeles. S-o fi luat după cretinii ăia din Malu-Mare.

Nu-mi mai răcii gura de pomană ca să-i explic și lui. Era suficient că știam eu. Totuși, oricît de neplăcută mi-ar fi fost prezența lui, Arhibald ne-ar fi putut fi de folos dacă voiam să le salvăm pe cele două nefericite.

— În fine, zisei eu, după ce făcui toate calculele, dacă vrei, poți să rămîi. Poate oi fi și tu bun la ceva, cu toate că, pentru moment, nu-mi dau seama la ce. Dar dacă dă cu ochii de tine neamul lui Brown, ești un om mort.

— Mă deghizez și nici dracu' n-o să mă recunoască.

Bună idee însă trebuia lucrat repede. Nu-l mai lăsai să-și termine țigara ci-l luai după mine, pe străzile Constanței, în cea mai mare viteză. În zece minute ciocăneam în oblonul rulotei domnului Adulbert Măcelaru. Acesta ne deschise în grabă ce-mi-du-și scuze că nu-și scoate fașa care-i presa mustața și meșa de pe frunte. Era nespus de mirat că-l sculăm la o oră atît de tîrzie și trebui să-i atrag atenția că exclamațiile sale pot trezi pe cei din rulota vecină, iar noi aveam nevoie de cea mai profundă liniște. Abia pricepu ce voiam.

— Să-i faci lui ăsta o mutră, cerui eu, să nu-l mai recunoască nici mă-sa care l-a făcut. Hai, dă-i drumul repede, că n-avem timp de pierdut. Aș vrea neapărat la Coasta de fildeș, înțelegi ?

Adalbert se considera un as în materie, îi şi plăcea treaba asta, aşa că trecu imediat la acţiune, după ce îl obligă pe Arhibald să lepede tot ce avea pe el. Între timp, făcui o scurtă inspecţie prin dulap găsind doar un rest de gin pe fundul unei sticle. Împărţit la trei nu era mare lucru, dar descoperirea mea fu primită cu un murmur de aprobare, pornit din inimă. Drămuindu-mi cu grijă porţia, ca să ţină cît mai mult, îi comunicai directorului doar ceea ce trebuia el să ştie.

— Rîndunica e prizonieră pe Maramureş. Omul ăsta a vorbit cu ea. El a reuşit să scape de-acolo înot, acum o oră. Organizează echipe care să pîndească yahtul şi, dacă cei de-acolo vin la mal după alimente, să-i facă nevătămători, cu discreţie, unul cîte unul, iar tu să-i închizi undeva pînă vin eu. Cu cît sînt mai puţini, cu atît arestarea celorlalţi şi salvarea Rîndunicăi e mai fără riscuri. Te las să organizezi cum ştii tu mai bine, că de-aia eşti director. Ai vreo cîţiva oameni de încredere să intre în dispozitiv imediat ce plecăm noi ?

— Sigur. Pe Stromboli, pe Kamma şi mai găsesc eu cîţiva. Pe Alfons...

— Te avertizez că Stromboli şi Kamma nu-mi inspiră nici o încredere. Nu pot să-ţi spun de ce.

— Hai, fii serios ! Îi cunosc prea bine ca să mă pot înşela. Sînt de aproape patruzeci de ani în circul ăsta, ca şi mine. Adevăraţi camarazi, fraţi de cruce, tovarăşi de suferinţă. Şi pe tine te-au ţinut în braţe cînd erai mic. Nu, nu vreau să mai aud nici un cuvînt împotriva lor.

Sancta simplicitas ! Marele om îmi dădea o lecţie de prietenie, pe care însă eu nu o puteam aprecia

la justa ei valoare în acele momente. Dar știui atunci de ce îl iubesc și îl admir pe acest burtos nițeluș ridicul, și mai înțelesei că artiștii făceau minuni, nu fiindcă el urla tot timpul la repetiții, ci pentru că descoperiseră că dincolo de bretelele lui de gumilastic și de osînza care se zguduia la fiece pas, domnul Adalbert Măcelaru ascundea tot atîta inocență cît o întreagă grădiniță de copii.

— Nici o vorbă în plus, repetă el și se cufundă prost dispus, în transfigurarea lui Arhibald.

Infamul seducător arăta acum ca un splendid senegalez de culoarea ciocolatei, numai palmele și tălpile aveau o nuanță mai deschisă. În locul părului său rar și spălăcit, ca de pisică înfometată, nea Adalbert îi lipise cu leucoplast o perucă merinos care-i făcea fruntea mai mică, schimbîndu-i complet fizionomia. Nu era nici o nenorocire, fiindcă fruntea lui naturală, lată de două palme, avea doar o valoare pur ornamentală. Cu ajutorul unui tinner bine ales, sprincenele lui deveniseră negre și focoase. La bărbierit, crută o mustață scurtă, în genul celor purtate de dințăreții de flamenco, asortată cu scrupulozitate la culoarea podoabei capilare, tot grație tinnerului. Ca să-l facă și mai de nerecunoscut, machiorul nostru, inspirat, îi îmbrăcă un dinte într-un fel de metal ce semăna cu aurul și-i făcu două injecții cu parafină la rădăcina nasului.

— Mișto, zise Arhibald admirîndu-se în oglindă. Acum, două săptămîni am să vă înnebunesc în blues-uri.

— Da, cam atîta ține, confirmă domnul Adalbert Măcelaru.

Treaba fiind terminată, luai imediat cuvîntul.

— Avem timp destul. Prea mult chiar. Acum fii atent aici. Te numești Ionathan și ești din Filadelfia. Lucrezi la circ. Grăjdar. La vilă te-am luat ca paznic pentru cîteva săptămîni. Ai înțeles ? Repetă !

— Ce să mai repet. Vorbim românește ?

— Cu mine vorbește englezește sau urdu.

— Nu știu urdu.

— Atunci englezește. Cu ceilalți, românește. Înțelegi tot dar ai un accent îngrozitor și nu ții seama de acordul dintre subiect și predicat.

— O să-mi vină greu.

— Ba o să-ți vină ușor, lasă că știu eu. Acum nenea Adalbert să ne facă rost de cîte un cal și să-i dăm bătaie.

Ne îndreptarăm spre grajduri unde echipa de șoc a circului Alessandro, convocată între timp de director, ne și aștepta. Printre ei Stromboli și Kamma. Mă făcui că nu-i observ. Domnul Adalbert îi puse la curent pe șoptite cu ce aveau de făcut, apoi cu și Arhibald ne luarăm rămas bun și ne pregătirăm de plecare. La ieșirea din incintă ne aștepta o umbră : Stromboli.

— Pleci, Nicule, zise fostul acrobat la bară fixă, și nu ne spui și nouă un cuvînt ?... Mie și lui Kamma ?...

— Nu vă spuse directorul ?

— Se-ntîmplă ceva ciudat cu tine. Te faci că nu ne vezi, ne ocolești. Dacă am greșit cu ceva să știm și noi.

Îmi sări mustarul.

— Ascultă, tataie, eu sînt om dintr-o bucată și nu-mi plac ipocriziile. Dacă te crezi nevinovat ce-mi tot bați capul ?

Mă privi ca și cum ar fi făcut o mare descoperire.

— Deci, tu i-ai șterpelit sarbacana lui Kamma! Frumos lucrat!

— Mă bucur că te bucuri. Să vă fie rușine!

Mă zmucii să plec dar apucase calul de dîrlogi și îl ținea strîns.

— Stai, domnule, să-ți explic. Spune-i negrului ăsta să se ducă mai încolo.

— Du-te, bă, mai încolo, n-auzi?

— Vasăzică, începu Stromboli după ce Arhibald se depărtă, nu mai ai încredere în bătrînii prieteni care te-au ținut în brațe cînd erai mic?

— Știi ce, m-am săturat de povestea asta; să lăsăm sentimentalismele! De ce ați furat ouăle de brontozaur?

Se scărpină în cap stingherit.

— Am spus eu că o să-ți dai seama... Dragă, eu sînt de vină! M-am luat după Rîndunica! A plîns, s-a rugat, n-am putut s-o refuzăm.

— Uite ce e, mie să nu-mi vii cu chestii de-astea! Ce, voi erați niște copii să vă luați după căpșorul ăla sec? Nu merge, te rog să inventezi altceva.

Stromboli păstră cîteva momente de reculegere fără a lăsa dîrlogii din mînă. Apoi îmi făcu o destăinuire senzațională: el era tatăl Rîndunicăi!! Fata nu avusese nici un folos în viață de pe urma lui; să-i satisfacă acel capriciu fusese singura ei rugăminte și singurul lucru pe care i-l putea el oferi. Te durea capul, începuse să plouă cu tați.

— De unde ai certitudinea că dumneata ești tatăl acestei guguștiuce?

— Ce dracu', mă, se glumește cu astfel de probleme ? Mi-a spus chiar biata Serafima la vreo săptămînă după ce s-a născut fata.

Buna domnișoară Serafim ! Își crescuse și ea puiul, cum socotise, în mintea ei zvăpăiată, că e mai bine ! O învățase o meserie primejdioasă care îți răpește toată tinerețea și te aruncă peste bord imediat ce ai început să șovăi, și-i lăsase moștenire o droaie de tați !

— Și unde sînt acum ouăle ?

— Le-am îngropat chiar la tine în grădină. Al treilea rond pe mîna stîngă sau al șaptelea pe dreapta.

— Bine, am să țin minte. Peste ce-ați făcut o să trag cu buretele. Acum lucrul principal e s-o scoatem pe Rîndunica din ghearele banditilor. Nu scăpați din ochi Maramureșul. Care cum coboară pe chei, după el, și panc-panc ! la coteț. Fiți la fel de șmecheri cum ați fost cînd ați șterpelit ouăle. E în joc viața singurei dumitale fiice.

După acest intermezzo, pornii în galop spre Malu-Mare, împreună cu Arhibald. Acolo urma să se dea bătălia decisivă. Ce se întîmplase în absența mea, nu puteam să ghicesc, însă aveam convingerea că Raminagrobis a știut el să le potrivească.

De aceea călăream spre Malu-Mare fără prea multă grabă, rumegînd în minte tot felul de gînduri fără nici o legătură cu aventurile prin care treceam de cîteva zile. Chipul Mirandolinei nu-mi dădea pace, revenea, cînd ca o sirenă ademenitoare, cînd ca o Meduză ce-și bătea joc de frămîntările mele nerostite. Alături, Arhibald, negru precum Voievodul Nenoroc, galopa impasibil, ocolind cu grijă tufele

de ciulini ce creşteau în voie printre dune. Aş fi vrut să-i pun o întrebare directă, copilărească şi în acelaşi timp bărbătească, dar ezitam, nevoind să-mi arăt slăbiciunea tocmai în faţa duşmanului meu. În cele din urmă nu mai rezistai.

— Ascultă, omule, îi spusei eu încetinind calul, aş vrea să ştiu un lucru... Eşti în stare să-mi dai un răspuns cinstit ?

Arhibald veni lîngă mine dar nu-i puteam vedea ochii din cauza întunericului.

— Despre ce e vorbă ?

— Ce-a fost între tine şi Mirandolina ?

Îşi căută cîteva clipe cuvintele cu care să înceapă.

— Ce să fie ? Nimic. În timpul excursiei la Istanbul am fost împreună tot timpul. Ştia de potir el, ulterior, a mai aflat şi de la Leopold ceva, în legătură cu adevărata lui valoare. Cred că a făcut pe îndrăgostita cu mine numai ca să ajungă în posesia diamantelor.

— De ce era în halat de baie cînd am venit eu la tine ?

— Banditii ne filau mai demult. Eram două piese preţioase pentru ei : fusese văzută discutînd cu Leopold iar eu păream a fi singurul om în măsură a şti unde se află ascuns potirul. Ne-au răpit pe fiecare de la domiciliul respectiv. Probabil că dînsa făcea baie cînd au dat buzna.

— Da, dar în camera ei praful era de un deget pe mobilă.

— Însoţise prin ţară o delegaţie de arheologi străini şi se întorsese acasă doar de cîteva ore.

— După cîte am văzut eu, în apartamentul ei nu era nimic deranjat şi focul nu ardea la baie,

— Banditii au căutat să șteargă orice urmă.

Avea o logică de fier, nu găseam nici o fisură în explicațiile lui, totuși ceva mă nemulțumea, poate o anumită intonație a glasului ori senzația că toată această poveste este, într-un fel, foarte, foarte neverosimilă.

— Cînd am cerut-o de nevastă, continuă Arhibald ca și cum ar fi vorbit singur, mi-a dat voie s-o sărut. Părea radioasă, plutea... Am căzut în cursă ca un nătărău ! Mare actriță, domnule !

— Dar în excursie? Nici atunci n-a răspuns avansurilor tale dezgustătoare ?

Izbucni în rîs. Nu, nici atunci. Altfel n-ar mai fi avut loc cererea în căsătorie. Nimeni nu mai cere un lucru pe care l-a obținut deja. Filozofia asta de huligan îmi făcea silă, dar mă și liniștea. Trebuia să-l judec după principiile lui de viață, dacă puteau fi numite principii cinismele alea. În cazul acesta, Mirandolina se reabilita oarecum. Zic : oarecum, fiindcă indiferent de interpretările ce se vor mai ivi pe parcurs, între noi se săpase o prăpastie definitivă. Dar îmi făcea plăcere să știu că nu mă înșelase cu maimuțoiul de lîngă mine.

În timpul discuției noastre mersesem cu spor căci se vedeau deja primele case ale orașului. Nu se luminase încă de ziuă dar zorile nu erau departe. În dreapta drumului foșnea marea ca o hîrtie creponată și luna, scăpată dintre vîrșii, se răzlețea tot mai mult spre apus. Cavalcada noastră nocturnă pătrunse pe străzile asfaltate, trezind cîinii din somnul lor superficial. Parcă eram Don Quichotte și scutierul său, Sancho Panza, în căutarea dulcineei

dispărute. Trecusem de jumătatea vieții și nu mă mai învățam minte !

Fiindcă se afla chiar în drumul nostru, mă gîndii să mă abat întîi pe la Casa vestigială, ca să văd dacă cei ce furaseră ouăle de brontozaur dăduseră telefon, așa cum scria în bilet, și ce pretenții mai aveau. Spre norocul meu, în noaptea aceea era de serviciu Gicu, în fruntea unei echipe de gealați, înarmați pînă în dinți. Mă recunoscu imediat și veni în fugă către noi.

Domne, e nenorocire ! glăsui el agitat. Mi-a telefonat adineauri mama lui Țoancă-mică. Fata a dispărut de-acasă în cursul după-amiezii și nu e la nici una din prietenele ei.

Ei, fugi de-aici ! Și Raminagrobis ce zice ?...

Nici el n-a mai dat vreun semn de viață astăzi. Îl așteptam la ora șapte, la telefon. Nu știu ce s-a întîmplat cu dînșii.

Era cam suspectă această dispariție.

Mă reped pînă la el acasă. Poate știe ceva și de Țoancă-mică.

Stați că vin și eu !

Lăsă comanda unui adjunct și pornirăm spre cantonamentul răutăciosului adolescent. Ca să nu-i sculăm pe ceilalți locatari, sărirăm gardul grădinii pe la un pîrleaz știut de Gicu și ne apropiarăm de bîrlogul marelui detectiv. Cu ajutorul unei lămpi electrice de buzunar, pe care o avea Gicu, puturăm arunca o privire înăuntru. Patul era ocupat, dar de sub pătură ieșea talpa unui picior, prea mic ca să fie al prietenului meu. Cuprins de presimțiri, propusei să ne întoarcem. Ar fi fost normal să plecăm și să revenim mîine dimineață, dar Gicu, care avea și el presim-

țirile lui, bătu cu putere în geam și strigă cu o voce sugrumată :

— Arde ! Săriți, arde !

Un cap ciufulit se ridică de pe pernă și în clipa aceea simții un puternic val de compătimire pentru nefericitul Gicu. Căci persoana care se odihnea în patul domnului consilier era chiar femeia visurilor sale, infidela Țoancă-mică, ființa în care își pusese toată încrederea. Și, imediat, lîngă ea, se ridică chipul buimăcit al lui Raminagrobis, în timp ce Țoancă-mică se ascundea sub pat.

Gicu stinse lanterna.

— Hai să mergem, zise el cu o voce obosită. Ne-am alarmat de pomană.

Părea un copil orfan, rătăcit în marginea unui drum de țară. În stradă ne spuse la revedere și se despărți de mine și de Arhibald zicînd că se duce să se culce. Înălțai din umeri : așa era viața ! Mai curînd sau mai tîrziu trebuia să treacă și prin asta, nimeni nu e scutit. Cel puțin așa gîndeam eu, și Arhibald care era mult mai bătrîn decît mine, îmi dădu dreptate. Cu cît te arzi mai devreme, cu atît devii mai înțelept și nu mai mizezi totul pe o singură carte. Ehei, unde sînt iluziile noastre de pe vremea studenției ? Pulbere și fum ! Acum orice ni s-ar întîmpla, nimic nu ne mai impresionează. Gicu era un tînăr gîscan, hrănit cu muzică ușoară și romane polițiste. Îi trebuia neapărat un șoc ca să iasă din stupiditatea lui credulă și ridiculă și, uite că l-a avut la timp. Să-i mulțumească lui Țoancă-mică, că ea l-a făcut om. Tu auzi, negrule, ce-ți spun ?

Arhibald înălță din umeri : puțin îi păsa lui de nefericirea lui Gicu. Propuse să mergem la culcare

şi eram pe punctul de a-i urma sfatul cînd mă auzii strigat. În urma noastră venea în grabă, aproape alergînd, cu un pardesiu pe umeri, Ţoancă-mică.

— Nu pot să-l las aşa, se zmiorcăi ea şi cred că era sinceră. Mi-e să nu facă vreo prostie.

— Da, zisei eu. Noi tocmai plecam.

— Este o neînţelegere. Am să-i explic.

— Firește, ai să-i explici. Deci, ne vedem mîine.

— Îi adusesem cafeaua şi dintr-odată m-am simţit rău.

— Ei da, aşa trebuie să se fi întîmplat... Ionathan, dă-mi calul !

— N-a fost nimic între mine şi Raminagrobis, jur !

— Să-i spui şi lui Gicu asta. Are să-i facă plăcere. Atunci, cu bine.

— Staţi, unde vă duceţi ? Gicu e în stare să se arunce de pe faleză şi voi plecaţi ? Nici nu ştiţi ce simţitor e. Haideţi să-l căutăm !

Nu înjur în faţa femeilor, un anacronic bun simţ, moştenit de la părinţii mei, care erau oameni simpli, mă opreşte. Dar ce-mi trecu prin minte în următoarele momente, e treaba mea şi nu cred că e nevoie să dau explicaţii cuiva. Mi-era un somn nebun şi pentru această păsărică inconştientă n-aş fi sacrificat nici măcar o pălărie găurită, dar era, poate, în joc, viaţa unui tînăr necăjit şi acest amănunt mă determină să iau, pe loc, o hotărîre.

Suie repede pe cal, în spatele lui Ionathan, îi porunci eu fetei. Ai vreo idee cam unde s-ar fi putut duce ?

Hai să-l căutăm întîi la Casa vestigială.

Nu se înapoiase acolo și nici la locuința părinților săi nu fu găsit. Nu ne rămînea decît să cercetăm plaja, de la un capăt la altul, ceea ce și făcurăm. După cîteva minute de galop văzurăm jos, pe stînci, la poalele falezei, un corp neînsufleţit. Ţoancă-mică scoase un ţipăt sfîșietor și leșină. O-ntinserăm pe iarbă și, după ce legarăm caii de niște ostreţe, coborîrăm pe plajă, pe o potecă sfărămicioasă. Sinucigașul era într-adevăr Gicu. Avea capul spart și probabil își frînsese și piciorul. Cum ne văzu începu să urle. Ajungînd lîngă el pricepurăm îndată ce se întîmplase. În durerea lui nemărginită, Gicu se gîndise să se înece și, în acest scop, își legase un pietroi enorm de gît și se azvîrlise în apă. Din cauza bolovanului însă, săritura lui fusese prea scurtă și asta îl salvase de la o moarte sigură. Îl cărarăm cu greu pe faleză, fiindcă gemea din tot sufletul. Văzînd-o pe Ţoancă-mică la pămînt, avu un nou șoc. Își închipuia probabil că e moartă, căci se zmulse din mîinile noastre și se prăbuși, cu inima sfîșiată, peste corpul nemișcat al iubitei. Romeo și Julieta la Malu-Mare ! Îl trăsei pe Arhibald mai la o parte și ne așezarăm pe niște bolovani, admirînd marea. La orizont, de sub pojghița de apă, o mică bilă de foc se zbătea să scape într-un mediu mai puţin dens. Și deasupra ei, norii se transformaseră în cai trandafirii și în palate de flăcări sau în corăbiile unor regi vikingi, morţi. Mă gîndii că toate bucuriile și nefericirile noastre sînt, ca și acest spectaculos răsărit de soare, doar un joc al aparenţelor și eram pe punctul de a-i comunica și lui Arhibald această constatare a mea, cînd îl auzii că sforăie. Fericiţi cei săraci cu duhul ! Mă resemnai să privesc mai

departe de unul singur pînă cînd, însfîrşit, cei doi inamoraţi reveniră la viaţă şi începură să suspine de ţi se frîngea inima. Auzii şoapte precipitate, întrebări scurte, guturale, un plînset cascadat al unei biete copile, fără apărare, victimă a aparenţelor, vocea groasă a unei personalităţi profund ulcerate, un cor de sughiţuri. Cunoşteam partitura fiindcă în facultate fusesem de meserie confident : mereu veneau să-mi împărtăşească durerile lor, numeroşi colegi sentimentali care se îndrăgosteau de cîte două ori pe lună şi aveau, din această cauză, tot felul de suferinţe. Însfîrşit, cele două suflete zbuciumate se apropiară, şchiopătînd, de noi, *Ea* susţinîndu-l de mijloc pe *El*, deoarece *El* părea grav rănit, atît la picior cît şi în amorul său propriu.

— Gicu n-are nici un pic de încredere în mine, îl pîrî Ţoancă-mică. Zice că i-am zdrobit inima. Şi de fapt el o zdrobeşte pe a mea.

- Nu ştiu... să mai verific, spuse Gicu circumspect, fără să o privească. Explicaţiile sînt, ce-i drept, logice, dar am încă unele îndoieli.

— Vai, ce bănuitor eşti, Gicule ! Nu te credeam chiar aşa...

N-aveam chef să mai pierd încă o oră pe ţărm, nu să asist la acest dialog idiot, aşa că le propusei s-o luăm din loc cît mai repede. Ei ar fi dorit să întindă discuţia, însă, cu ajutorul lui Arhibald, îl urcarăm pe Romeo pe-un cal şi pe Julieta pe altul şi pornirăm spre casă. Pe drum infidela turui tot timpul, dînd explicaţii ; dumncalui mormăia doar din cînd în cînd : „aiurea... nu te cred... şi dacă minţi ?“ Nu le dădeam nici o atenţie, iar Arhibald dormi de-a-mpicioarele pînă-n poarta dulcineei. Auzind

tropotul cailor pe caldarîm, Raminagrobis aprinse lumina din curte şi ne ieşi înainte cu un mers dureros. Avea fruntea legată cu un prosop şi aş fi fost în stare să jur că a pîndit întoarcerea noastră. Mă pregătii să asist la o reprezentaţie.

— Iubiţii mei, gemu Raminagrobis în transă, era cît pe-aci să mor. Vechile mele crize, Pepsi, tu le ştii. Dacă nu sărea copila asta blîndă, cu păr răvăşit, să-mi dea primele ajutoare... fuit !

Şi Mălai-mare scoase un sunet care, după el, ar fi trebuit să semene cu un filfîit de aripi, deci un suflet ce se înalţă la cer.

— Cînd am văzut sînge, povesti el, mi-am dat seama că sînt în primejdie. Am apucat să strig şi mi-am pierdut cunoştiinţa.

— De ce n-ai luat nişte diodoamidoarsenomonometilensulfosilat de sodiu ? intervenii eu perfid.

— N-am mai avut timp. Şi mi se pare că am terminat pastilele. Chiar azi trebuie să iau altele.

— Ştii, mă adresai eu către Gicu, suferă de epistaxis. Din naştere. Nu e nimic de făcut.

— Nu-i adevărat ! tună Raminagrobis. Nu-i din naştere, ci de pe front. Noi ăştia care ne-am petrecut tinereţea în tranşee, n-o să mai fim zdraveni niciodată.

— Dar Ţoancă-mică spunea că ei i-a venit rău, obiectă Gicu.

— Nu, Gicule, n-ai înţeles tu bine.

Raminagrobis ridică mîinile la cer şi rosti cu un glas inspirat.

— Blîndă copilă ! Desigur sufletul ei sensibil a avut un şoc văzîndu-mă cum mă zbat. Dar nu vrea să-ţi spună ţie, Gicule, ca să nu fii îngrijorat. Eu

însă știu că ești un om dintr-o bucată, un bărbat. Da, a fost îngrozită, dar tot a avut grijă de mine. Salvatoarea mea...

— Totuși, erați întinși unul lîngă altul și ea era fără rochie.

— Și-a rupt-o, Gicule, ca să oprească sîngele, Pepsi, să-mi aduci aminte să-i cumpăr alta.

— Și de ce s-a băgat sub pat dacă se știa nevinovată ?

— Tocmai îi scăpase un pantof din picior.

— Mda. Bine.

— Vezi, Gicu ? șopti Țoancă-mică. Și tu care mă bănuiai... Dar eu te iert. Te iert fiindcă te iubesc !

Ei, gata, nu mai puteam suporta ! Dacă lucrurile se aranjaseră cît de cît, n-avea rost să stăm aici în picioare ca să ascultăm acest dialog. Gicu părea nehotărît, dar îi făcui un semn lui Arhibald și acesta apucă dîrlogii calului. Totuși nu puturăm părăsi curtea înainte ca fraerul să sărute fruntea logodnicei sale și să își ia angajamentul că nu se va mai sinucide niciodată. Raminagrobis privea scena cu un zîmbet părintesc, însă prosopul îi alunecase pe o ureche și-l făcea să semene mai curînd cu un satir beat decît cu un om scăpat de la moarte. Nu pierdui ocazia să-i mai arunc o săgeată.

— Ești sigur că nu vrei să-ți trimit un doctor ?

— Nu, mulțumesc ! Acum sînt în afară de orice pericol.

— Ar fi bine să-ți faci un pneumonoultrasilicovulcanisis. După asta, parcă ești un nou născut.

— Nu prea cred. În sfîrșit, o să mă mai gîndesc. Acum duceți-vă, că mă simt slăbit. Noapte bună,

copii ! Noapte bună, Gicule ! Logodnica ta are un suflet de aur. Vă binecuvîntez !

Se pare că totul e bine cînd se sfîrşeşte cu bine. (Aici mi se pare că îl cam plagiez pe Shakespeare dar sper să nu fiu judecat prea aspru, mai ales că nici n-am văzut piesa. Şi, în afară de asta, eu vreau să spun altceva). Cum am ajuns acasă ne-am prăbuşit, eu într-un pat şi Arhibald într-altul, fără să ne mai spălăm pe dinţi. Dar n-am putut să adorm. Şedeam întins şi mă gîndeam ce ţi-e şi cu sufletul omenesc ! Da, uneori mi se întîmplă să reflectez asupra unor probleme filozofice mai importante. Lîngă mine Arhibald sforăia imperturbabil, ca un caporal în permisie. Mîine o să-l mut la mansardă, nesimţitul !

CAP. VIII.

ÎI SILIM PE GANGSTERI SĂ ÎNCHEIE CONTRACT

În zori, un vînt paralel cu țărmul umpluse plaja de raci morți și de alge. dar la ora zece, cînd ne trezirăm noi, soarele dogorea ca un reflector deasupra unui cer fără nici o pată. Ne scularăm cu părere de rău, căci am mai fi dormit, și coborîrăm in bucătărie. Cei doi Iordan erau la piață dar noi ne putcam descurca și singuri, amîndoi fiind cu armata făcută. Prăjirăm cîteva perechi de ouă la iuțeală, le infulecarăm repede, după care Arhibald luă o pușcă din cui și se duse să-și facă rondul. Eu intenționam să trîntesc mai întîi o baie, apoi să-mi salut oaspeții și, în sfîrșit, să cobor în oraș pentru a afla ce s-a mai întîmplat.

Toată viața imi dorisem o baie grandioasă în care să-ți poți întinde picioarele in voie, dar, pînă a moșteni vila Reduta, fusesem nevoit să mă mulțumesc cu firida din apartamentul meu, unde abia aveai loc să te scarpini in cap. Aici baia era enormă, cît sala de așteptare de la clasa a doua din Ciara de Nord, poate ceva mai mică. Mă pregăteam să mă transform intr-un domn foarte bine ras și extrem de civilizat, însă găsii baia inchisă. Dinăuntru se

auzeau niște vocalize, eventual din Bărbierul din Sevilla, mă rog, nu eram sigur. Deci, musafirii mei, Vicepreședintele și cu Micșuneasca, se și instalaseră ! Perfect ! Acum, în mod normal, ar fi venit rîndul celor două porumbițe, conform planului făcut de Raminagrobis. Era o perspectivă încîntătoare, oricine ar gîndi în felul acesta, și totuși eu șovăiam. Noaptea trecută Arhibald îmi dăduse niște explicații și nu puteam să fac abstracție de ele. Nu fiindcă aș fi dat doi bani pe sinceritatea lui sau fiindcă eu personal aș fi avut ceva comun cu acei îndrăgostiți stupizi care abia așteaptă, și doresc chiar, să fie mințiți, numai lucrurile să rămînă cum au fost. La mine era o problemă de principiu : mărturisirile rivalului meu mi se păruseră logice și, în plus, trebuia s-o scot pe Mirandolina din încurcătură, fie și numai pentru a-i arăta de la cine ar fi putut să aștepte un ajutor în viață și cît a pierdut plecînd de sub aripa mea ocrotitoare. Mă hotărîi să cobor în oraș și să iau legătura cu Raminagrobis. Intenționam să-l cert aspru pentru aventura din noaptea trecută, apoi renunțai, socotind că prea multă solidaritate cu nefericitul de Gicu ar fi părut de prost gust în situația în care mă aflam eu însumi. Deși, după cît se părea, Mirandolina voise doar să facă o afacere și îmi rămăsese totuși fidelă.

Cufundat în astfel de calcule, la început nu-mi veni să cred auzind, în timp ce străbăteam holul, un cor de ciripeli și rîsete ce venea dinspre terasă. Ca să mă dumiresc, pășii într-acolo în vîrful picioarelor, presimțind o priveliște plăcută. Și chiar așa și era : trei zeități, unse din creștet pînă în tălpi cu cremă Nivea, ședeau pe burtă ca să se bronzeze. Lipsea doar Paris care să ofere mărul de aur

celei mai frumoase. Nu le vedeam fața, așa că, pentru a nu face vreo gafă, îi făcui semn lui Dumitru Iordan, întors chiar în acel moment de la piață cu două paporniţe pline, să se apropie.

— Poţi să-mi spui şi mie ce se întîmplă aici ? îl luai eu repede.

Puse o paporniță jos şi începu să se crucească.

— Păi sînt musafirele dumneavoastră...

— Ia să le văd şi eu la față. Vino după mine !

Ne pregăteam să invadăm terasa, cu niște figuri crunte, cînd observai că, din partea opusă, printre saxiile cu trandafiri şi limba soacrei, apăruse o căpățînă neagră, vădit interesată de spectacolul ce i se oferea. Dar cele trei silfide sesizaseră şi ele prezența, că le văzurăm sărind în sus, ca arse, şi năpustindu-se spre uşă, gata-gata să ne dărîme. Cînd dădură cu ochii de noi se pitiră una după alta, lăsînd-o în față, la bătaie, pe Micşuneasca. După cum bănuiam, celelalte două erau Alidada şi Genoveva. Abea acum vedeam ce reuşită era colaboratoarea mea directă, fusesem un neghiob că nu-mi dădusem seama mai dinainte de acest lucru.

— Frumos din partea ta că le-ai luat pe fete sub aripa ta ocrotitoare, o felicitai eu pe Micşuneasca. Deşi ele nu se ascund chiar după o aripă. Dă-le sfaturi cum să se bronzeze şi în general transmite-le intreaga ta experienţă de viaţă. Dar nu înţeleg de ce nu luaţi ceva pe voi ? !...

— Taci din gură şi spune-i negrului să nu mai tragă cu coada ochiului, protestă cu glas piţigăiat Micşuneasca. În timp ce vorbea, îşi îmbrăcară la repezeală niște capoade. Micşuneasca era făcută foc : Am impresia că ne-aţi pîndit, maniacilor !

Îi făcui semn lui Arhibald să plece şi pe Iordan îl trimisei la bucătărie. Apoi mă adresai celor trei graţii.

— Fiţi binevenite în modesta-mi locuinţă de vară. Hai, nu mai fiţi bosumflate. Ehei, prin cîte o să mai treceţi voi în viaţă, acesta e doar începutul. Nu, Cecilia ?

— Prefer să nu înţeleg aluziile şi glumele tale nesărate.

— Eşti înţeleaptă şi de-asta te-a iubit întreg colectivul nostru. Acuma să-mi spui de ce ţi-ai pus o aluniţă falsă pe burtică ? E la modă ? Astă-iarnă n-o aveai.

— Nu ţi-e ruşine să insinuiezi ? Ce-or să creadă fetele ?...

— Aoleo, aşa e ! Atunci să schimb repede vorba. Unde e nea Stelian ?

Nea Stelian era la pescuit. Găsise o pereche de cizme de cauciuc şi o undiţă şi plecase jurînd că la prînz toată lumea va mînca peşte. Mă rog, toată lumea să mănînce ce vrea, pînă diseară. Pe la nouă, aşa, le pofteam la o serată chiar aici în vilă. În hol şi pe terasă. Să se facă frumoase, că urmau să sosească şi cîţiva invitaţi din oraş. Pe unul îl şi cunoşteau : era vorba de prietenul meu, Raminagrobis. Observai pe chipurile Micşunească şi al Genovevei o uşoară tresărire. Alidada, micuţa, era calmă şi senină. Pe ea o impresionase Arhibald, desigur o apariţie destul de neobişnuită, căci ţinu să mă întrebe :

— Îl invitaţi şi pe negru, maestre ?...

— Da, copilule, dacă vrei tu. De fapt el e paznic, dar am să-l pun să servească băuturile.

— Vai ce bine îmi pare ! bătu ea din palme.

Îi zîmbii și mă pregătii să plec. Mai aveam și niște treburi, destul de importante, așa că îmi luai rămas bun de la musafirele mele și coborîi în oraș. În drum spre Raminagrobis mă gîndii tot timpul la Alidada. Unde o fi trăit copila asta de-și putuse păstra intactă toată candoarea copilăriei nu prea îndepărtate ? Eram sătul de demoazele care fumau ca turcii și își dădeau părerea din trei în trei minute, convinse că ele sînt centrul universului. Unde te-ai ascuns tu, sfială, și tu, puritate, adevăratele podoabe ale domnișoarelor de pe vremea mea și a lui Raminagrobis ? Sensul acestor cuvinte arhaice a dispărut în bezna istoriei ; el este astăzi complet necunoscut acestor amazoane sigure de ele și moarte după afaceri. Dar ce facem cu gingașul anacronism care se chiamă Alidada, suava adolescentă cu priviri senine, parcă o înduioșătoare și niţeluș ridiculă poză din romanele roz ale doamnei de Ségur sau ale lui Guy de Chantepleur ? Scumpa și micuța mea colaboratoare !... Oare fără cuvîntul „colaboratoare“ n-ar suna mai bine fraza asta ?... Nu, încă nu, stimate domnule Pepsi ! Te rog nu te ambala, că ești om serios ! Prudență, discreție, tact ! Să nu cumva să luăm aparențele drept realitate și strălucirea foiței de staniol să ascundă lipsa de dulceață a caramelei.

În ultima sută de metri o analizai pe Alidada sub toate aspectele și nu-i descoperii nici un defect, ceea ce era îngrijorător. Trebuia neapărat să mă sfătuiesc cu Raminagrobis, un remarcabil cunoscător al sufletului omenesc, cum se recomanda el însuși. Îl găsii în mijlocul curții, sub Trabant, fluierînd o frumoasă melodie populară din munții Vrancei. Îi trîntii un picior și-i ordonai să iasă la raport.

—Bine, zise el ştergîndu-se cu nişte bumbac şi aruncînd cheia franceză în lădiţa cu scule. Dar n-ar fi mai bine să mergem la Clopotul ? În timp ce îţi povestesc ne punem metabolismul la punct cu cîte o drojdie.

Nu şi nu ! Voiam explicaţii acolo, pe loc. După care, voi aviza. Aşa că să n-o lungească mult şi să fie cît mai sincer, dacă ştia ce-nseamnă acest lucru !... Ştia foarte bine, precizase dînsul, mai curînd noţiunea contrară îi era necunoscută. Aşa că să fiu atent ca să mă pot ridica pînă la înălţimea cugetării lui.

— Pe Ţoancă-mică o admir pentru lipsa ei de prejudecăţi, declară profundul cunoscător al sufletului omenesc. Între noi n-a fost absolut nimic. Voi lupta pentru fericirea ei şi a lui Gicu. Tînărul mi-a făcut de asemeni o impresie excelentă. Meditativ, tolerant, sensibil la argumentele logice nu se încăpăţînează să creadă că numai el are dreptate... Şi, chiar, cu o oarecare filozofie, căci este foarte prudent în interpretarea acestui joc al aparenţelor care se numeşte viaţă. „Urechea te minte şi ochiul te-nşală“... nu, Pepsi ?

— Eşti un monument din ipocrizie ! Toate cuvintele nobile pe care le-ai rostit au şi un înţeles perfid. Sînt cutremurat de atîta cinism şi prefăcătorie.

— Ei bine, am să-ţi dovedesc că te înşeli ! Chiar astăzi vei fi martorul unei scene în care cei doi îndrăgostiţi, îmi vor mulţumi în genunchi, numindu-mă binefăcătorul lor. Hai să mergem la Casa vestigială !

Era cel de-al doilea obiectiv al meu aşa că nu mă opusei. Nici nu-l mai încolţii cu întrebările. Avea o idee şi mi-o ridică în slăvile cerului tot timpul drumului, fără să spună nimic precis. Ca să mă fiarbă.

Un vechi obicei al lui. Mă prefăceam indiferent, însă, într-adevăr, fierbeam. Știam că, pînă la urmă, o să-și dea drumul, fie și numai din plăcerea de a înflora lucrurile și de a se prezenta pe sine însuși într-o aureolă strălucitoare. Nu era în stare să păstreze prea mult timp sub tăcere niște fapte sau idei, menite să împodobească ilustra-i frunte, cu lauri. Totuși fierbeam, și el simțea prea bine acest lucru deoarece mă privea din cînd în cînd, cu coada ochiului. În sfîrșit ajunserăm la Casa vestigială. Aici — atmosferă de stare de asediu. La fiecare intrare, gărzi în costume de protecție, cu gulerele ridicate și cu ochelari moto pe nas. „Împotriva sarbacanelor", precizase tovarășul Petrescu-Villanova, ieșind în întîmpinarea noastră. Bandiții telefonaseră cu o zi înainte stabilind o întîlnire pentru astăzi, la Clopotul Mării, unde urma să se discute detaliile schimbului. Toată lumea părea foarte agitată. Aflînd că am sosit, își făcu imediat apariția și directorul Muzeului. Fuma țigară de la țigară și observai că îmbrăcase un ciorap pe dos ca să-i aducă noroc. Hotărîseră să meargă amîndoi la întîlnire, însă nu se simțeau prea la-ndemînă fiindcă se temeau să nu spună sau să facă ceva care să-i dea de gol. Și-atunci... adio, ouă de brontozaur și toate visele lor de muzeografi înveterați ! Mă oferii să-i însoțesc, ceea ce ei acceptară cu multă recunoștință. Raminagrobis urma să fie și el pe-acolo, însă își rezervase plăcerea de a acționa din umbră.

— Puteți să spuneți tot ce vă trăznește prin cap, ne povățui el. Natural, nu idioții ; ești atent, Pepsi ? O lungiți, bateți apa în piuă în legătură cu fiecare amănunt de procedură, ridicați tot felul de obiecții. În cele din urmă, ei o să se înfurie și o să spună

mai mult decît aveau intenţia. La momentul oportun, îmi voi face apariţia şi, din acel moment, rolul vostru a luat sfîrşit. Urmează partea subtilă a operaţiunii, pe care degeaba v-aş explica-o că tot n-o veţi înţelege.

Oricui, în locul meu, i-ar fi sărit ţandăra. Mă pregăteam chiar să-i dau o replică usturătoare cînd îmi dădui seama că, de fapt, chestiunea pentru care ne frămîntam atîta era rezolvată. Rondul al treilea pe mîna stîngă sau al şaptelea pe mîna dreaptă... Acolo se aflau ouăle de brontozaur, cheia întregii afaceri. Era un secret cunoscut numai de mine, de Arhibald care le păzea cu puşca în mînă, de Rîndunica, la ora aceasta prizonieră pe vas, şi de cei doi circari : Stromboli şi Kamma, ocupaţi deocamdată să-i facă inofensivi pe banditii de pe iahtul Maramureş. Toate ţîţele se aflau deci în mîinile mele, aşa că mă hotărîi să mă distrez puţin, să-i las pe toţi să facă pe detectivii, — în special pe Raminagrobis voiam să-l admir cum încurcă lucrurile —, să-i văd cum or să dea din colţ în colţ cînd vor trebui să schimbe obiectele. Era o situaţie tare, îi şi vedeam cu ochii holbaţi, iar eu învîrtindu-mă printre ei cu o figură miratăă, ca şi cum habar n-aş avea de nimic. Îmi stăpînii un rînjet diabolic şi îi dădui dreptate lui Raminagrobis.

— Sigur, rabi, planul tău este colosal ! Mă întreb ce ne-am fi făcut fără tine.

— Ar fi trebuit să mă inventaţi, glăsui cu măreţie atotştiutorul. Aşa a spus cîndva Voltaire. Nu vă mai prefaceţi că ştiţi, sînt sigur că n-aţi auzit niciodată numele ăsta !

Cei doi directori nu făcură nici o obiecţiune. Păreau hotărîţi să-şi joace, fără nici un cusur, micile lor roluri secundare. Ar fi mîncat şi carne de om

fără să clipească, numai să recapete prețioasele ouă de brontozaur. Peste o jumătate de oră urma să ne îndreptăm cu toții către Clopotul Mării, dar, pînă atunci Raminagrobis mai avea de îndeplinit o promisiune.

— Nu-l văd pe Gicu și nici pe Țoancă-mică, se miră el privind în toate părțile. Directore, nu vrei să trimiți după ei? Doresc să le dau o veste mare.

Chemați printr-un halebardier cu ochelari de motociclist, cei doi veniră în fugă. Erau mînjiți de plombagină pe nas și pe urechi și asta le dădea un aer patetic. Raminagrobis îi binecuvîntă de la distanță.

— Vorbesc în numele prietenului meu, Pepsi, care e un modest, declară el cu emfază. Vă amintiți că, nu de mult, s-a oferit să fie nașul acestei încîntătoare perechi? Ei bine, acum propune ca logodna s-o facem chiar în astă-seară, la vila Reduta, unde a și organizat o serată. Din partea nașului, tînăra pereche primește ca dar de logodnă cinci mii de lei, un superb inel pentru Țoancă-mică și un costum de haine pentru Gicu. Toți cei de față sînteți invitați din oficiu.

Aplauze discrete răsunară în curtea Casei vestigiale. Nu puteam să zic nimic, eram mare, eram generos, Chinezu calculase bine mișcarea și știa că, grație moștenirii, puteam, fără grijă, să accept cadourile, acordate de dînsul în contul subsemnatului. Strînsei așadar mîna celor de față și mă retrăsei discret, lăsîndu-l pe Raminagrobis să primească mulțumirile celor doi logodnici precum și ale altor muzeografi, printre care se părea că Țoancă-mică are numeroși admiratori fanatici. Deci, primul punct din programul răutăciosului adolescent se îndeplinise, cu complicitatea mea, bineînțeles. Urma par-

tea a doua a programului : întîlnirea cu banditii. Şi aici prevedeam cîteva momente tari, cîteva bluffuri. La luptă deci, bătrîni matadori. Voi aplauda din tribună, cu ironie, toate fentele voastre inutile !

Acestea fiind zise, ne îndreptarăm în monom spre Clopotul Mării : eu, Decebal Marinescu şi Petrescu-Villanova „şi ne era, zău, chiar la toţi, în piept inima rece". Raminagrobis dispăruse : urma să-şi facă o intrare senzaţională, la momentul oportun, dar, în urma noastră, ştergîndu-se pe lîngă zidurile caselor, păşea o echipă de şoc formată din cei mai belicoşi muzeografi, toţi înarmaţi cu halebarde, arhebuze şi topoare de silex, gata, la un semn al meu, să intervină, dacă se lăsa cumva cu bătaie.

Păşeam vesel şi sprinten, de parcă aş fi cîştigat la pronosport în dimineaţa aceea. După mine veneau cei doi directori, tăcuţi, neliniştiţi, dar fermi, cu fruntea şi piepturile eroice, palizi, gata la orice sacrificiu. Trecui repede pe sub firma lui Papastratos fiindcă mă temeam să nu-mi cadă clopotul în cap şi pătrunsei în tavernă cercetînd cu atenţie chipurile consumatorilor. Cîrciumarul, care ştergea nişte mese într-un capăt al salonului, azvîrli cîrpa şi veni în grabă în spre noi.

— Trăiţi ! ne salută el insistînd în mod nefiresc asupra literei „ţ". Poftiţi în camera mică. Vă aşteaptă nişte tovarăşi americani.

„Tovarăşii americani" erau, bineînţeles, Brutus cu doi locotenenţi : George şi încă unul, Samuel mi se pare, un tip fără gît, patrat ca un frigider, cu siguranţă fost luptător de catch. În faţa lor, pe masă, străluceau în lumina soarelui, patru drojdii semn că distinşii noştri interlocutori erau sensibili la frumuseţile folclorice ale litoralului nostru, dar şi că păs-

traseră, ca și noi, unul din ași în afara jocului, cu misiunea de a interveni numai în situații extreme.

— Hep-hep ! îi salutai eu, cu niște cuvinte care ar fi putut însemna orice. Să facem prezentările : colaboratorii mei Marinescu și Villanova, directori de muzee și domnul Brutus, șef de bandă de escroci și falsificatori internaționali, împreună cu doi dintre complicii săi : George, ucigaș și responsabil cu stupefiantele și Samuel, dacă nu mă înșel, gorilă de meserie, de curînd evadat din penitenciar. Să ne aducă și nouă cîte o drojdie !

Brutus îmi aruncă o privire plină de acid clorhidric, duse mîna spre subțioara stîngă, ca și cum ar fi voit să se scarpine, renunță, și, în cele din urmă, rosti cu voce spărtigoasă :

—Nu, Sammy, lasă revolverul ! Nu tragi decît la ordinul meu ! Și către mine : Fii atent cum vorbești. Samuel n-are de loc simțul humorului.

— E tînăr, replicai eu, mai are timp să se formeze. Să citești mult din clasici, Samuel, ai auzit ?

Gorila se răsuci pe scaun nemulțumit, dar nu răspunse. Ne așezarăm. Cei doi directori erau leoarcă de sudoare. Brutus, care ne cîntărea, înțelese imediat cu cine poate sta de vorbă.

— E a treia oară cînd ne întîlnim, îmi spuse el. Data viitoare te sfătuiesc să nu mai apari. În interesul văduvei și orfanilor tăi.

— Din fericire nu sînt însurat. Și în afară de asta vă informez că poliția e pe urmele voastre.

— Și ce ți se pare extraordinar în asta ? De la paisprezece ani e poliția pe urmele mele și, uite afacerile merg.

Nu se temeau ei de Interpol și erau să-și facă probleme din cauza miliției unei țărișoare patriar-

hale unde nu se mai spărsese o bancă dinainte de război ?! Generos, Brutus trecu peste asta și intră imediat în subiect.

— Unde e potirul ? întrebă el brusc privindu-l țintă pe Villanova.

— La loc sigur, intervenii eu repede. N-avea grijă, Brutus, că nu ni-l fură nimeni. Ați adus ouăle ?

— Pe mine nu mă iei la sigur, se înfurie tîlharul. Mă privește unde sînt ouăle ! Ia lăsați gura ! Și să se ducă unul din voi să aducă potirul. Nu, Sammy, nu acum !

Acest fel de a trata era de-a dreptul intolerabil. Brutele credeau că ne intimidează și poate cu cei doi directori le-ar fi mers. Însă mai eram și eu pe-acolo și fiul lui Johnson Nix, campionul Sumatrei, nu suporta ca niște canalii să urle la el și să-i dea ordine.

— Hai să plecăm, copii ! mă adresai eu celor doi directori, sculindu-mă în picioare. Cu ticăloșii ăștia nu se poate vorbi. Rămîneți cu bine !

Și în același timp, fără să mă uit, repezii o lovitură năpraznică, cu latul palmei, în spre dreapta, în direcția lui Samuel. Dinții gorilei pîrîiră ca niște vreascuri și auzii cu plăcere un obiect metalic căzînd pe podele. După un vechi obicei, individul scosese pistolul ; nu văzusem gestul, însă acel simț special mă avertizase la timp ca să-i pot tăia zarurile. Împinsei arma cu piciorul spre celălalt colț al încăperii și mă reașezai pe scaun. Brutus mă privea țintă

— Potolește-l pe idiotul ăsta, îi poruncii eu, dacă nu, îl desnod cu bătaia. Trebuie mai multă suplețe în relațiile cu publicul. Nu așa se tratează aface-

rile, s-o ştiţi de la mine. O să daţi faliment, nenorociţilor.

Şi-i mai repezii lui Samuel un spiţ după ureche, întrucît acesta încerca să mă placheze la picioare. Brutus îi făcu semn să se astîmpere.

— Eşti o persoană sensibilă, mă lăudă el, dar văd că ştii să şi dai. Samuel, o gorilă care mănîncă bătaie în halul acesta, e bună cel mult la curăţatul cartofilor. Eşti concediat !

— Stai, dragă, nu fi aşa de categoric ! intervenii eu. Mai dă-i şi lui o şansă.

— Regret, nu sîntem o instituţie filantropică. La noi trebuie să munceşti din greu şi să fii cu ochii-n patru. Altfel, în loc să-i cureţi tu pe alţii, te curăţă ăia pe tine !

— Puneţi-l şi voi la bucătărie. Poate îşi descoperă o nouă vocaţie.

Brutus şovăia.

— Bine, zise el în cele din urmă. Asta fiindcă insişti tu. Şi ca să nu rămîi cu impresia că ai avut de-a face cu nişte bădărani. Şi acum, hai să definitivăm afacerea cu potirul. Care din voi se repede să-l aducă ?

— Asta nu e o problemă. Dar văd că n-aţi venit cu ouăle !

— Ouăle ? Sînt la noi ! Imediat ce aduceţi potirul vi le dăm. Sper că aveţi încredere.

— Te pomeneşti că le-aveţi prin buzunare.

— Ei, nu ! Sînt puse bine într-un loc. Nu le-am luat ca să nu se spargă. Trebuie să umbli cu ele cum ai umbla cu nişte ouă, he-he-he !

— Să dea o fugă Samuel după ele. Nu te uita aşa urît, Samuel, de-acum încolo ăsta e viitorul tău : ceapă, cartofi, varză, ouă !

Ne mai ciorovăirăm vreo jumătate de oră dar nici unul din noi nu voia să cedeze. Decebal și Villanova mă priveau cu admirație, Samuel cu furie, George se uita nepăsător pe geam. Răbdarea lui Brutus era pusă la încercare. Crezuse că o să scoată de la mine potirul fără să dea în schimb ouăle și, uite că se-nșelase ! Mă distram enorm știind că ouăle sînt îngropate la mine în grădină și că erau păzite de Arhibald, înarmat pînă-n dinți cu o pușcă de vînătoare de 20 mm. Ne tocmeam degeaba, dar nimeni în afară de mine, nu știa, și aceasta mi se părea lucrul cel mai caraghios din lume. În disperare de cauză, Brutus propuse să ne întîlnim diseară, tot aici, dar fiecare să vină cu marfa. Nu, nu puteam diseară. Organizasem o serată, va avea loc și o logodnă, buna cuviință mă obliga să fiu tot timpul în mijlocul musafirilor mei. Mîine, nici atît, fiindcă era miercuri. Făceam parte dintr-o sectă religioasă care nu lucra miercurea. Brutus se înfurie și-mi ceru să termin cu tîmpeniile, dar eu țineam morțiș că, împotriva convingerilor mele, nu mă putea face să ridic miercurea nici măcar un ac de jos. În cele din urmă căzurăm de acord asupra zilei următoare, joia. Nici joia n-ar fi fost o zi tocmai-tocmai recomandabilă, dar, în sfîrșit, fiindcă avusesem plăcerea să mă conving de solicitudinea partenerilor mei eram dispus, la rîndul meu, să fac unele concesii. Deci rămînea pe joi. Ajunși aici cu discuțiile îmi veni o idee splendidă.

— Totul trebuie să fie legal, declarai eu inspirat. Ca să n-avem vorbe. Se pricepe vreunul din voi să întocmească un contract ?

— Ce-s aiurelile astea ? Nu e nevoie de nici un contract !

— Ba da, ba da ! Voi sînteţi străini, n-aveţi de unde să ştiţi ce tradiţii şi ce obiceiuri sînt pe la noi.

Marinescu prinse ideea din aer.

— Am văzut adineauri în cîrciumă pe domnul consilier juridic Raminagrobis, care a venit la odihnă în oraşul nostru. El ne-ar putea ajuta.

Îl felicitai din ochi.

— Bună idee ! O persoană neutră. El ne va face actul şi ne va servi de arbitru. Du-te şi cheamă-l încoace.

Pînă să se opună Brutus, directorul muzeului ţîşni pe uşă şi, după cîteva secunde se-ntoarse cu Raminagrobis. Dalai-Lama avea o pereche de ochelari pe nas şi juca rolul unui cărturar deranjat din preocupările sale ştiinţifice. Cînd auzi despre ce e vorba, ochii săi sclipiră, dar se stinseră repede. Îi plăcuse găselniţa mea dar se ferea a-mi arăta întreaga lui aprobare, ca nu cumva să cad în păcatul trufiei, atît de periculos pentru mîntuirea sufletului. Cît ai clipi din ochi umplu masa de hîrţoage, ne întrebă pe fiecare unde ne-am născut şi cum îi chema pe părinţi, ne ceru actele de identitate, ne puse să jurăm şi în cele din urmă încheie o înţelegere precum că joi seara la ora 20, la Clopotul, se va face, în mod necondiţionat, schimbul.

— Aşa, oftă el după ce eu, muzeografii şi Brutus semnarăm. Acum beneficiarul să aducă timbre în valoare de 500 lei.

— Dă fuga Samuel ! propusei eu. Însă Brutus era de altă părere.

— Potirul era al nostru şi nu facem decît să-l luăm înapoi. Nu înţeleg de ce sîntem noi beneficiarii.

— Fiindcă daţi un lucru care nu vă trebuie pe unul care vă trebuie.

— Și ei nu sînt în aceeași situație ?

— Nu. Ei primesc un lucru care nu vă trebuie și dau în schimb un lucru care vă trebuie. Sesizezi nuanța ?...

Brutus se încruntă cîteva clipe la unul din colțurile mesei, apoi renunță.

— Du-te, mă, după timbre ! îi porunci el lui Samuel. Deși ne-am complicat în mod inutil.

— Și, înainte de a viza actele, spuse Raminagrobis, vă rog să-mi achitați onorariul. Zece mii de lei. Tot beneficiarul suportă și această cheltuială, așa spune legea.

După o discuție înverșunată, Brutus scoase gologanii. Accepta toate scamatoriile astea numai ca să nu zică cineva că este meschin.

— Bănuiesc că nu sînteți o bandă de mîna doua ? întrebă Raminagrobis. Al Capone avea o armată întreagă de consilieri juridici. Poate voi lucrați mai în mic.

— Ei, în America avem și noi avocații noștri.

— Foarte bine. Și la noi aici legea e ca pretutindeni. Faceți atîta gălăgie pentru un fleac de zece mii.

— Nu e vorba de asta, zise Brutus, dar aș fi vrut ca actele să fie măcar bătute la mașină. Pun foarte mare preț pe aspectul exterior.

Și asta era o trăsătură frumoasă a caracterului său, îl încurajă Raminagrobis. De altfel, peste drum era un fel de birou de copiat acte : n-aveam decît să trecem strada și-ntr-o oră, cel mult două, rezolvam treaba. Mai mult de două-trei mii nu putea să ne coste.

— Hai, mă, mai repede cu timbrele ! se răsti Brutus la Samuel, care tocmai intra pe ușă. Că tipul

ăsta și-a pus în gînd să ne curețe de gologani pe căi legale. Nu, nu te mai las să scoți nici o vorbă, că iar ceri bani. Rămîne pe joi seara la opt. Dacă încearcă vreunul să mă tragă pe sfoară, să știe de pe acum că e un om mort și livid, Salabacrolsum !

Se retraseră de-a-ndaratelea, după ce goliră ţoiurile. Curînd după ei, ieşi Raminagrobis, cu un aer demn şi, la vreo cîteva minute, plecai şi eu, împreună cu cei doi muzeografi. Mă simţeam destins ca după o baie de aburi, numai tăişul palmei mă durea din cauza loviturii pe care o dăruisem antipaticului Samuel. Încă un duşman în plus, gîndii cu potrivindu-mi cureaua. Mărginit şi chiar cretinoid, dar luptător puternic şi primejdios. La viitoarea întîlnire trebuia anihilat în primele trei secunde, altfel mă nimicea. Mă despărţii de cei doi directori sfătuindu-i să întărească gărzile.

— Şi diseară vă aştept la vila Reduta, încheiai cu. Raşi, tunşi şi frezaţi. Ca la o logodnă. Vorba aia : ţara arde şi baba se piaptănă.

*

Totuşi, pentru mine sarcinile acelei zile nu se sfîrşiseră : trebuia să iau măsuri pentru buna desfăşurare a banchetului şi de asemenea să-l informez pe Inspector asupra celor întîmplate. Pentru prima treabă contam pe ajutorul neprecupeţit al lui Papastratos, care îmi primi toate comenzile cu un aer extrem de fericit, ceea ce însemna că mă încărcase binişor la socoteală cu ocazia pomenii. Cu Inspectorul trebuia să discut personal şi, fiindcă veni vorba de dînsul, vreau să răspund unei obiecţii făcute, nu demult, de către „genialul“ Raminagrobis.

— Suflete, îmi zisese atunci Dalai-Lama, mestecînd îngîndurat pipa sa de abanos, nu întrezăresc, nicăieri în povestea ta, rolul jucat în aceste evenimente de agenţii noştri de ordine şi siguranţă. Orice om cu scaun la cap şi-ar pune întrebarea asta. Ce, n-avem mamă, n-avem tată ? Ar reieşi că, oricui îi trăzneşte prin cap să tragă cu pistolul în ţara noastră, sau să răpească cetăţeni onorabili, poate s-o facă fără să-l împiedice nimeni. Hai să fim serioşi ! Îi nedreptăţeşti pe aceşti bravi apărători ai liniştii publice.

— Nu, rabi, mă jigneşti crezîndu-mă capabil de atîta nerecunoştinţă. Îţi jur că situaţia stă cu totul altfel de cum îţi închipui tu !

Şi fiindcă eram între noi, îi dădusem lămuriri complete asupra amănuntelor mai subtile ale întregii afaceri. De la bun început, Inspectorul şi cu echipa sa de agenţi versaţi şi unşi cu toate alifiile, urmărea pas cu pas desfăşurarea aventurilor noastre. Nevăzuţi-neauziţi, ca nişte umbre. Potirul şi ouăle de brontozaur îi interesau prea puţin, aproape de loc. Altele erau obiectivele lor, dar bineînţeles că n-aveau nici un motiv să mi le împărtăşească mie. Îl informam în fiecare seară pe Inspector asupra tuturor celor văzute şi auzite, şi el îmi dădea sugestii preţioase. Momentul ca ei să intre direct în acţiune era încă departe, totuşi controlau cu atenţie fiecare mişcare. Aflînd că notez toate întîmplările prin care treceam, Inspectorul strîmbase din nas. Adică aşa vine vorba, aceasta este expresia mea ; dînsul n-ar face niciodată vreun gest sau să spună vreun cuvînt care să contravină, fie şi într-o mică măsură, regulilor nescrise ale celei mai perfecte politeţi. Inspectorul este un gentleman desăvîrşit ;

ai jura că a învățat la Oxford sau Cambridge, între lorzii cei mai scorțoși și, cînd colo, el nici n-a visat să treacă pe-acolo iar liceul și l-a făcut într-un oraș nereședință de județ. Poate de-aici i se trage bunul simț și politețea care-l caracterizează și pe care le respectă chiar față de borfașii cei mai siniștri. Cînd l-am cunoscut prima dată, cu ocazia asasinării lui Giuseppe, mi-a părut puțintel cam emfatic ; abia mai tîrziu mi-am dat seama că acest om are, de fapt, un stil, sau mai bine zis niște principii de comportament, de la care n-ar abdica nici în fața morții.

— Tu totdeauna te ambalezi, mormăise Raminagrobis care nu suportă să lauzi pe altcineva în fața lui. Un tip nițeluș ciudat, într-adevăr. L-am cunoscut și eu : nu-l găsesc chiar așa de extraordinar.

Mie mi se păruse interesant, în orice caz mult deosebit de arheologii noștri de la institut. Mai întîi, niciodată nu l-am văzut neras, totdeauna e pus la punct, corect îmbrăcat. Într-o noapte dădusem buzna peste el, la ora două, să-i comunic ceva. Îmi deschisese după cîteva secunde, îmbrăcat din cap pînă în picioare, cu cravata la gît și cu freza impecabilă lucind ca o placă de patefon. De zece ani învăța limba engleză după cursurile de la radio, și ar fi trebuit să știe o engleză turbată, dar nu l-am auzit niciodată rostind vreun cuvințel. Să fi fost un timid ? Nu știu și, oricum, e cam greu să afirmi acest lucru despre un om care a descoperit cel puțin douăzeci de cazuri încurcate, nu pot să le zic celebre, fiindcă la noi ziarele nu publică astfel de știri senzaționale, că doar n-o să-i ajutăm pe huligani să facă schimb de experiență prin presă, ca-n alte țări. Totuși, dacă n-ar fi evitat în mod sistematic publicitatea, Inspectorul ar fi fost, după unii,

un fel Maigret român, comparație care n-are nici o valoare fiindcă pe mine personal, acest serial m-a lăsat rece ; cred că e singurul film polițist care m-a adormit cu mult înainte de a se sfîrși.

— Să stai și să scrii pe hîrtie tot ce-ți trăznește prin cap !... nu cunosc altă îndeletnicire mai periculoasă, îmi mărturisi Inspectorul în după-amiaza aceea, după ce-i povestii de întîlnirea noastră cu banda lui Brutus, la Clopotul. Cîndva, eram foarte tînăr pe-atunci, am scris niște poezii unei fete și, pînă la urmă, fata — nu că să mă însor cu ea.

— Și cum ai scăpat ?

— Păi ce, am scăpat ? Nu-ți spusei că e o treabă periculoasă ? Așa că, dacă vrei neapărat să ai complicații, continuă-ți însemnările, eu nu te sfătuiesc, dar, să schimbi numele și orașele și, în fiecare seară, îmi aduci hîrtiile aici să le închid în casa de fier. După ce se termină bîlciul, ți le dau să faci ce vrei cu ele. Iar despre mine și ai mei — nici o vorbă, ai înțeles ? Dacă aveam nevoie de glorie, mă făceam actor sau crainic sportiv cum e Cristian Țopescu.

Îmi dădeam seama și fără să mă prelucreze atîta, că meseria de detectiv cere prudență și discreție, așa că îi promisei tot ce dorea și astfel se explică de ce am eliminat din povestirea mea tot ceea ce ar fi putut avea legătură cu activitatea amicului meu, Inspectorul, și a echipei sale.

După asta, bucuros că cineva are grijă de noi, mă întorsei la vila Reduta. Musafirii mei se culcaseră ca să fie proaspeți la serată ; prin curte rătăcea doar silueta neagră a lui Arhibald, cu arma pe umăr, fluierînd o arie foarte africană. Bun, era în regulă ! Mă lungii în camera mea hotărît să dorm vreo trei

orc, dar nici nu apucasem să aţipesc cînd simţii un pas uşurel abia atingînd covorul. Apoi o mînă subţire, mirosind a cremă Nivea, îmi atinse fruntea. „Dă, Doamne, să fie Alidada", mă rugai eu în gînd, prinzînd pe întuneric braţul acela rotund şi neted ca o balustradă şi bîjbîind după butonul lămpiţei de noapte.

— Lasă, nu e nevoie să aprinzi, se auzi în şoaptă vocea Micşunească. Fă-mi şi mie loc. Dormeai ?...

Aprinsei totuşi şi mă refugiai pe marginea patului. Micşunească îşi acoperi ochii cu mîinile.

— În sfîrşit, zise ea, cum vrei... Am profitat că vicepreşedintele doarme....

— Ce fericit !

— ...Şi m-am strecurat încoace. Şi te rog să nu fii răutăcios. Ziceai că ai să-mi spui ceva între patru ochi.

— Eu ?... A, da ! Ştii, mi-am dat seama că Vicepreşedintele e un băiat de treabă, suflet mare, generos, un adevărat prieten.

— Zău ? Şi ce-ţi pasă ţie ?...

— Mă gîndeam că ar fi bine să te măriţi cu el. Are o situaţie frumoasă, e cineva...

Micşunească se cuibări pe marginea patului şi-şi strînse capodul. Mirosul de cremă Nivea dispăru. Musafira mea părea acum o gospodină cumsecade care îşi face socoteala banilor cheltuiţi cu piaţa.

— Ştii că m-am gîndit şi eu la ce spui tu ? mărturisi ea în cele din urmă. El pare foarte ambalat, înţelegi ?

— Da. Şi tu ?

— Îl apreciez mult. E o personalitate, parcă aşa spuneai ?

— Păi atunci hai să-ţi facem trampa.

— Vai, ce urît vorbeşti ! Cum ?

— Diseară, la petrecerea noastră o să se logodească doi tineri din localitate. Îmbracă-te şi tu în alb, ia nişte flori în mînă şi ţine-l de braţ pe Vicepreşedinte. Eu şi cu Raminagrobis o să încurcăm lucrurile în aşa fel încît musafirii o să vină întîi la voi să vă felicite. Îl silim, în felul acesta, pe nea Stelian, să ia o atitudine.

— Vai, ce drăguţ eşti tu, Pepsi ! Şi ce generos ! şi eu care credeam... Cum am să te răsplătesc, oare ? Hai să te sărut !

— Nu, te rog ! Nu acum. Ar fi contrar propriului tău interes. Îmi ţii însă contul deschis, da ? Cred că n-ai să exagerezi în rolul de soţie virtuoasă ?

— S-o crezi tu ! Află că cel puţin cinci luni de zile de-aci încolo nici n-am să mă uit la alt bărbat.

— Atunci Vicepreşedintele se poate considera cel mai fericit dintre oameni.

Micşuneasca plecă păşind ca o fantomă în vîrful picioarelor ei lungi. Mă uitai cîteva clipe după ea, cu admiraţie. Distinsă femeie, domnule ! Cu cîtă graţie ştia să păstreze aparenţele şi cît de discret, dar hotărît, îşi manifesta dreptul ei firesc la libertate şi independenţă. Aş fi compus în cinstea ei o odă, poate niţeluş ironică dar în fond sinceră, dacă nu m-ar fi deranjat tocmai cînd voiam să dorm. Ei, să mă fi trezit Alidada, ce bine ar fi fost ! Hotărît lucru, treceam printr-o zodie proastă, zodia samariteanului milostiv. Aranjam cu frenezie treburile altora, în timp ce ale mele ieşeau pe dos. Poate mă agăţam de idealuri străine tocmai fiindcă ale mele eşuaseră !... Nu-mi dădeam seama care era realitatea şi de altfel nu folosisem niciodată etichete chiar atît de pretenţioase pentru diversele mele aspiraţii. Era

straniu că Mirandolina ocupase atîta loc în viaţa mea fără ca eu să-mi dau seama. Ca un virus care te invadează încetul cu încetul, în mod insidios. Nu, comparaţia era nefericită. Anul petrecut cu Mirandolina nu fusese o boală ci o perioadă plină de viaţă şi de lumină. O perioadă pe care o trăisem pur şi simplu, fără să mă gîndesc că s-ar putea sfîrşi vreodată.

Tot cugetînd astfel, geamurile deveniră cenuşii apoi albastre. În caroiajul giurgiuvelelor negre, apăru pe firmament ca o pioneză de aur, steaua polară, călăuza marinarilor. Familia Veta şi Dumitru Iordan începu să zdupăie pe scări. Musafirii mei reveneau la viaţă din umbra caldă a aşternuturilor. O clipă îmi dorii să am puterea de a privi prin ziduri, ca printr-un geam de sticlă, eu rămînînd în continuare nevăzut. Poate m-aş fi strecurat în camera micuţei Alidada, să o privesc cum se găteşte şi să-i ascund lucrurile. Sau poate aş fi răscolit întreg oraşul şi portul în căutarea altui chip cunoscut. Nu-mi dădeam seama ce anume aş fi dorit cu adevărat să fac.

CAP. IX.

PREA MULTE LOVITURI DE TEATRU !

Cum spuneam, vila Reduta începuse să zumzăie. Îmi era lene să mă dau jos din pat, dar niște trîmbițe neiertătoare izbucniră dinspre aleea principală, risipind pentru totdeauna lenevia acelei după amiezi de repaus. Recunoșteam chiar aria, — sol-do-do-sol-do-re-mi-do-do-re-re-re-mi-re-do —, dar îmi era imposibil să-i dau deocamdată un nume. Am notat totuși notele în speranța că altcineva o să reușească să o identifice cîndva. La auzul acestei muzici sării din pat și deschisei larg fereastra. Un individ cu pantaloni scurți și verzi, à la Wilhelm Tell, și cu o arhebuză pe umăr, deschidea larg porțile de fier ale Redutei. Era Dumitru Iordan, dar ce i s-o fi năzărit să se îmbrace astfel ? Și de unde răsunau trîmbițele ?... Aveam să aflu în curînd, căci un landou alb, tras de cai gătiți cu panglicuțe și clopoței, intră în trap săltat pe aleea principală. Pe capră, un găligan în livrea sufla cu voluptate într-o goarnă argintie, plină de ciucuri și brandemburguri. Wilhelm Tell sărise pe scară și landoul, descriind un arc de cerc, trase la peron. Un canibal cu sulița ridicată țîșni dintre tufișurile de trandafiri și des-

chise portiera. Din landou coborîră, în pas elegant, Marchiza de Pompadour și doctorul Fu-Manciu. În timp ce trîmbița gîlgîia cu disperare spre cerul albastru : mi-fa-fa-mi-re-do-si-do-si-la, reușii să identific personajele. Canibalul era, firește, Arhibald, dar de unde o fi luat el amuletele și scalpii ? Marchiza de Pompadour nu era altcineva decît bine cunoscuta Țoancă-mică, iar însoțitorul ei, Raminagrobis, nici nu și-ar fi putut alege o deghizare mai potrivită decît sub masca misteriosului Fu-Manciu, diabolicul doctor din filmele de groază de acum patruzeci de ani. Mii de trîmbițe și de catapulte ! ideea cu balul mascat nu se putuse naște decît în căpățîna lui Mălai-mare ; de dimineață spusese el ceva, fără să insiste, nici nu reținusem propunerea, dar ceilalți o îmbrățișaseră, desigur, cu entuziasm. Începui să mă gîndesc serios la propriul meu costum, cînd auzii pe macadamul străzii un galop infernal și, prin poarta dată la perete, năvăliră în curte doi călăreți teribili : Decebal Marinescu ca Gladiator Trac și iubitul său confrate Petrescu-Villanova, costumat în Popa Șapcă, dacă mai țin eu minte, din cartea de istorie, figura acestui mare patriot.

„Îmi pun un cearșaf în cap", — mă gîndii eu — „și mă deghizez în El Zorab..." Însă lucrurile fuseseră aranjate altfel. Coana Veta lui Iordan, dădu buzna peste mine, după ce bătuse la ușă, și-mi așternu pe pat un costum pe care-l recunoscu-i dintr-o ochire, fiindcă mai demult mă aflasem deseori în pielea personajului, și încă în interes de serviciu. Mi se oferea, deci, prilejul, să mai fiu o dată Arcașul Verde, și nu vedeam nici un motiv să refuz.

— Mersi, coană Veto ! Vezi să nu te zgîrîi în arc. Dumneata ce eşti în seara asta ?

— Nu vedeţi ? Ghicitoare ţigancă ! S-a nimerit bine, că la desert vreau să le ghicesc fetelor în cafea.

— Minunat ! Ascultă... pe Alidada o ştii care e, nu ?... Aia subţirică, cu ochii mari. În regulă ! Ei să-i ghiceşti că un domn bine, cum aş fi eu, de exemplu, are pentru ea nişte sentimente foarte romantice.

— Adică, o iubeşte !

— Ei, da ! Însă trebuie spus mai pe ocolite. Ştii dumneata cum, şi o să am şi eu grijă...

Ghicitoarea plecă lăsîndu-mă să mă îmbrac, activitate ce nu-mi răpi prea mult timp. Arătam destul de bine sub pălăriuţa cu pană de cocoş şi mă gîndeam cum să fac să-mi lipesc o mustaţă, cînd auzii din curte nişte răcnete nefireşti. Mă uitai pe fereastră. Pe alee înainta greoi, Fernando Cortez, alias Inspectorul, în echipament complet de conchistador, iar, în jurul lui, Arhibald ţopăia frenetic dansul vînătorilor de capete, intonînd imnul sacru al canibalilor, din care auzeam clar doar două cuvinte : kai-kay, adică : te mănînc ! (Am spus : „doar două cuvinte“, deoarece cel de-al doilea „kai“ se scrie cu igrec).

Mă repezii pe scări, decis să-mi fac o apariţie senzaţională cînd, la intrarea în hol mă izbii nas în nas cu Vicepreşedintele, care făcea de gardă.

— Hop ! pe-aicea nu se trece ! îmi trînti el istoricele cuvinte de la Mărăşeşti. Fetele n-au terminat cu îmbrăcatul.

— Minunat ! zisei eu ca să-l înfurii. Hai atunci să aruncăm şi noi o privire !

Se înfipse şi mai tare pe picioare. Nu puteam trece decît peste cadavrul lui, ceea ce ar fi depăşit cu mult intenţiile mele.

— Eşti un tip turmentat, mă cîntări el. Cred că ai tot felul de complexe. Îţi recomand viaţa în aer liber şi mult, mult sport. Înţelegi ?

Mă uitai la el ca la un basorelief antic, şters de ploi şi de indiferenţa generaţiilor mai tinere. Totuşi Vicepreşedintele făcea figură onorabilă. Mai mult gol decît îmbrăcat, purta o piele de leu pe umeri, (unde naiba o fi găsit-o ?) şi o măciucă colosală în mînă. Dacă-l întărîtam prea mult ar fi fost în stare să mă şi altoiască. Bronzat, mai mult corpolent decît muşchiulos, era un Hercule cam trecut, dar arţăgos, gata la orice nerozie ca să dovedească doamnelor că vîrsta bărbaţilor se măsoară după succesele lor iar nu după anii la al căror număr nici nu merită să ne mai gîndim.

— N-ar fi exclus să-ţi dau ascultare, îi strecurai eu, fiindcă eşti mult mai mare decît mine şi ai apucat şi primul război mondial. Costumul însă o să te incomodeze : blana e foarte călduroasă iar ghioaga prea grea şi o să te împiedice la dans. Îţi recomand un costum de orator roman : un cearşaf aruncat pe umeri, şi gata !

— Nu e rea ideea.

— Şi puneţi şi nişte cothurni. Te fac mai înalt.

— S-a marcat şi asta. Ştii ce, dacă vrei să arunci o privire înăuntru, n-am nimic împotrivă.

— Mulţumesc, a fost doar aşa, o vorbă. Mă duc să văd ce mai e pe la bucătărie. Cred că autosifoanele o să ne facă iar pocinogul.

În oficiu privirea îmi fu numaidecît atrasă de un enorm turban portocaliu ce plutea printre cratiţe : era

Papastratos în rolul lui Sinan-Paşa, foarte mîndru de costumul său : şalvari, iatagan şi „cenci". (Cenci nu ştiam ce înseamnă dar mi-a fost ruşine să întreb.)

— Alahabad, am zis eu folosind un salut, după părerea mea, ieniceresc. Urdu-burdu-ţocali pic-poc !

— Eşmecherè, elbecherè, răspunse Papastratos.

Privii scurt împrejur ; totul părea în ordine. Papastratos îmi dădu raportul pe un ton emfatic :

„Salate à la boeuf, decorative — spuse dînsul.
Cu diademe de albuşuri fierte
Se instalează, fără să se certe,
Printre tartine, icre şi andive ;

Ca nişte padişahi cu largi turbane
Stau gogoşarii, cum le vine bine
Şi lîngă ei, în mari batalioane
Făcură haltă negrele măsline..."

— Eşti colosal ! îl întrerupsei eu. Habar n-aveam că printre noi se află un poet.

— Are şaizeci şi două de strofe, şopti Papastratos cu mîndrie, ştergîndu-şi mîinile cu o cîrpă.

— Fantastic ! Dacă vezi că se termină vinul, apari în scenă şi ne-o reciţi pe toată.

Îl lăsai pe gînduri, puţin cam dezamăgit după cum mi se părea mie, şi icşii în curte, unde unul din eroii principali ai acestei seri îşi făcea acum apariţia : Gicu ! Viteazul muzeograf purta cu dezinvoltură veşmîntul atît de simplu al nefericitului prinţ al Danemarcei şi, asemeni lui Hamlet, pe buzele sale părea că flutură turburătoarea întrebare, prea bine cunoscută de noi, dar al cărei răspuns va rămîne veşnic învăluit în mister. A muri... a dormi... părea

că se întreabă Gicu. Sau poate a visa... Nu, pe cuvînt, era un rol greu, — mă și grăbii să-l felicit —, și, probabil din cauza aceasta, simțise nevoia unui aghiotant, în speță a lui Ștefănescu, care, spre deosebire de Rozenkranz și Guildenstern, era deghizat în călușar și părea gata să se sacrifice numai lucrurile să iasă bine.

— Bravo, băieți! îi lăudai eu strîngîndu-le mîna. O să faceți senzație, plus că, în felul acesta, petrecerea noastră capătă un aer mai intelectual. Încă o dată, bravo! și duceți-vă de-i ardeți un spriț, că doamnele nu sînt încă gata.

Intrînd în hol, văzui că majoritatea invitaților coborîseră și-și tonificau organismul cu băuturile tari oferite de Wilhelm Tell. O scurtă exclamație ne întîmpină în prag. Gicu făcuse senzație: înainta acum gînditor cu o căpățînă de mort, pregătită din vreme, pe care Ștefănescu-Călușaru, o ținuse pînă atunci ascunsă într-o desagă. Madam de Pompadour se rupse de la brațul lui Fu-Manciu și-i alergă înainte. Hamlet predete căpățîna aghiotantului său și o apucă pe marchiză de mijloc, vîrtos. Popa Șapcă, aciuit lîngă pic-up, puse la întîmplare o bighină. Cîteva clipe cei doi dansară singuri, apoi o ușă laterală răbufni cu zgomot și cele trei silfide năvăliră în sală, ținîndu-se de mînă: Alidada în chip de Columbină, Genoveva în tradiționalul kimonou al lui Cio-Cio-San și Micșunească... fraților, mi-era și rușine să mă uit!... ca Salomee, iar despre costumul ei, ce să mai zic, era splendid, dar redus la strictul necesar, totul poetizat de niște văluri roz, care plutcau în jurul ei ca drapelele brikului Mircea de ziua marinei, cînd acesta arborează marele pavoaz. Totuși aplaudarăm, cuplurile se formară. La cererea ge-

neralâ Popa Şapcă puse o wigoombă. Mă băgai după un dulap de stejar, fiindcă în cameră se iscase un vîrtej care făcea să penduleze candelabrele. În timpul iureşului perechile se schimbară : Marchiza de Pompadour cu Gladiatorul Trac, Cio-Cio-San cu Fernando-Cortez, Hamlet cu Salomeea. Iar în colţul opus, sărmana Columbină se zbătea în ghearele diabolicului doctor Fu-Manciu. Ieşii repede de după mobilă şi mă pregăteam să o salvez, cînd interveni, în locul meu, Canibalul, de parcă mi-ar fi ghicit gîndurile. Liniştit despre partea asta, mă pregătii să rezolv cel de-al doilea incident al serii : costumul inuman de decoltat al Micşunească. O prinsei de mînă cînd trecu pe lîngă mine, plutind vaporoasă în vîrful picioarelor desculţe, şi o smucii din braţele lui Hamlet.

— Eşti cam carnivor, bătrîne, îi spusei lui Gicu care se oprise uluit. Du-te şi regăseşte-ţi logodnica ; uiţi că acum ai familie, ai obligaţii ?... Apoi, după ce ne amestecarăm printre ceilalţi iubitori de wigoombă, o luai la zor pe Micşunească : Ascultă, madam, eşti într-o ureche ? Ce te-a apucat să dai buzna aşa, goală, în sala de dans, tocmai cînd vrem să te măritâm ? Cum ţi-am ordonat eu să te îmbraci ?

— În alb, începu să se bîlbîie Micşunească... dar să vezi că...

— Gura ! În următoarele zece secunde te evaporezi pe uşa aia ! E clar ? Trînteşti un cearşaf pe tine şi te deghizezi în vestală. Veşmîntul tău sacerdotal va fi lung pînă la călcîie. Să nu te prind că-l ridici peste genunchi că te rup cu bătaia.

— Am să fac cum zici tu, Pepsi, suspină nefericita. Credeam că...

— Nu mă interesează ce credeai tu. Pe o măsuță ai să găsești două cununi de lauri ; una ți-o pui pe cap și pe cealaltă i-o îndeși lui nea Stelian pe urechi. El o să fie îmbrăcat în senator roman. Senatorul și vestala — o pereche potrivită ! Îl tragi, acolo, lîngă oglindă și așteptați felicitările.

Micșunească dispăru pe ușa indicată, ca uraganul Flora trecînd deasupra insulelor Bermude. Prin oglinda cea mare a holului privii din nou sala. Fu-Manciu dansa cu Cio-Cio-San, încercînd probabil să o vrăjească cu eternele sale povești ; îi făcui un semn discret de binecuvîntare iar el mulțumi cu un zîmbet foarte interiorizat. Columbina mea dansa încă cu Vînătorul de Capete, părînd fermecată de amuletele acestuia. Ne trimiserăm prin oglindă o mică fluturare de mînă, ca un semn de recunoaștere. „O blîndă copilă cu părul răvășit", cum scria Ramina-grobis într-unul din romanele sale malaeze. Ah, scumpa mea colaboratoare, dacă ai ști ce proiecte de viitor am făcut în legătură cu tine ! Să crape de necaz necredincioasa Mirandolina !

O rumoare subită sparse bîlciul : pe o ușă laterală apăruse Marele Vizir Papastratos cu un extraordinar punci în flăcări. De emoție, Popa Șapcă izbi cu cotul în brațul pic-upului și wigoomba se transformă în niște miorlăieli sinistre, apoi încetă brusc. Mă aflam lîngă castronul cu băutură și, scoțînd un urlet vînătoresc, poruncii să se închidă electrica. Holul rămase luminat doar de flăcările violacee ale punciului, care se răsfrîngeau pe chipurile musafirilor într-un joc tremurat de umbre. Cei de față păreau că rîd sau se strîmbă, chipurile lor se topiră ca niște măști de ceară, Madam de Pompadour se

transformă într-un cornet de înghețată cu frișcă, Gladiatorul Trac se sinucise înfigîndu-și în piept brațul sting transformat în trident, lui Fernando Cortez îi crescură urechile mari, ca niște aripi, și o mișcare îl strivi definitiv de un perete ; Hamlet începu să dueleze cu propriul său nas împotriva lui Fu Manciu ce părea o mască de gips, goală pe dinăuntru.

— Apropie-te, o, tu neliniștit prinț al Danemarcei și tu, marchiză... începui eu cu o voce cavernoasă și, imediat după vorbele mele, un dobitoc aprinse lumina !... Ce-nseamnă porcăria asta ?...

Dar nici unul din musafirii mei nu era vinovat de acest incident. În chenarul celor trei ferestre ale holului apăruseră trei personaje, costumate și ele ca pentru bal, dar pe care nu le invitase nimeni : Rîndunica, în chip de Cleopatră, agitînd un fel de gre-nadă lacrimogenă în mînă, împreună cu cei doi acoliți ai ei : Stromboli, mascat în Faraon, cu cele două cobre încolăcite în jurul mijlocului și Kamma ca Fakir sau gymnosofist, agitînd sarbacana în mînă.

— Pe noi ați uitat să ne poftiți, ciripi Rîndunica cu falsă veselie, dar tot am venit ! Toată lumea la colț ! porunci ea, și vă rog să nu-mi puneți nervii la încercare.

— Bine-ți mai șade, lichea bătrînă ! mîrîi eu trecînd pe lîngă Stromboli. Să nu te mai văd în ochi.

Bătrînul scamator roși pînă în albul ochilor.

— Bine, dar ți-am explicat, Nicule, cum stă chestiunea, încercă el să se dezvinovățească. Te rog să mă înțelegi și pe mine !

Rîndunica interveni cu autoritate :

— Nu mai vorbi cu el, tăticule. E un rudimentar. Ţi-am povestit doar că stă în calea fericirii mele. Noi să luăm ce e al nostru, adică potirul, şi apoi îi lăsăm să-şi continue petrecerea.

— Nu e nici un potir aici, intervenii eu. V-aţi deranjat degeaba !

— Zău ? Atunci o să ne mulţumim cu ouăle de brontozaur. Al treilea rond pe mîna stîngă sau al şaptelea pe mîna dreaptă. Du-te, papi, şi le dezgroapă, dar fii atent că negrul are puşcă.

Mă uitai repede prin hol : într-adevăr Arhibald dispăruse. Ehei, treaba n-o să le fie atît de uşoară acestor tîlhari de drumul mare ! De altfel, în sală se aflau şi eroi. Mă refer la cei trei muzeografi, care nu concepeau să stea cu mîinile în sîn în timp ce ouăle de brontozaur le zburau de sub nas. Fără să se sfătuiască în prealabil, ei se năpustiră orbeşte către inamicii din ferestre, sperînd să-i ia prin surprindere. Era o acţiune măreaţă, dar disperată şi inutilă în acelaşi timp, fiindcă la un şuierat al lui Stromboli, una din cobre îl imobiliză pe Popa Şapcă iar cealaltă pe Gladiatorul Trac, în timp ce o săgeată pornită din sarbacana lui Kamma îl adormi pe Hamlet, amînînd cu cîteva ore logodna proiectată. Informată în cîteva cuvinte de Fu-Manciu asupra efectului temporar al narcoticului, Columbina suportă cu bărbăţie această lovitură a sorţii.

Urmă un moment de stupoare, nici unul din noi nu ştiam ce să facem şi tocmai acum se găsi Micşunească să intre în scenă. Se îmbrăcase ca vestală, aşa cum îi poruncisem, şi avea în mînă o cunună de lauri pe care, fără multă vorbă, o aşeză pe capul

Vicepreşedintelui. Era evident că nu-şi dădea seama de atmosfera din încăpere, căci începu să turuie :

— În timp ce-mi schimbam costumul, iahtul Maramureş a ancorat în faţa plajei şi nişte indivizi, deghizaţi în piraţi, au coborît din el îndreptîndu-se încoace. Erau extrem de originali dar nu ştiam, Pepsi, că i-ai invitat şi pe americani la petrecere.

„Ea bine vorba nu sfîrşea, la uşă iată, se-auzea, o lovitură...' Cu un zbor greoi de bîtlan de baltă, Dumitru Iordan, îmbrăcat în hainele lui Wilhelm Tell dar avînd un destin mult mai nenorocit, pătrunse planînd către mijlocul încăperii, unde se prăbuşi greoi, rupîndu-şi arhebuza. După el se năpusti Samuel, bruta, îmbrăcat în corsar englez, frecîndu-şi pumnul şi, în urma acestuia, amiralul Nelson, cu un plasture negru pe ochiul scos şi cu două pistoale ultramoderne în mînă. Brutus ! Simţii o sudoare rece curgîndu-mi de-a lungul spinării. Columbina leşină pe tăcute, parcă făcînd o reverenţă. De-o parte şi de alta a oglinzii încremeniseră două cupluri : Senatorul cu Vestala şi Cio-Cio-San cu diabolicul doctor Fu-Manciu. N-o zării pe Alidada însă îmi închipuii că mititica s-o fi ascuns după vreo perdea. De fapt nici n-avui timp să gîndesc prea mult, căci Brutus luă comanda :

— Sus mîinile ! ordonă el cu voce răguşită, trăgînd două gloanţe de revolver în torta uriaşă, cu cremă de ciocolată, pe care Papastratos o considera capodopera vieţii sale... Primul din voi care mişcă, să se considere un om mort, îngropat şi cu parastasele făcute !

Şi mai trase un foc în torta de ciocolată ! Era un semnal, pesemne, căci auzii troznind nişte bastoane

de cauciuc și asistenții Cleopatrei : Faraonul și Gymnosofistul se prăbușiră pe splendidul covor persan moștenit de la Giuseppe, alături de Wilhelm Tell, într-un somn fără vise. În locul celor căzuți, apărură în chenarul ferestrelor, cunoscuții acoliți ai lui Brutus, George și Harry, primul costumat în corsar englez, celălalt în corsar francez. Brutus se repezi la Rîndunica și-i luă grenada din mînă, împingînd-o apoi cu fața la perete.

— He-he-he-he ! gîlgîi el cu plăcere, văzîndu-se stăpîn pe situație. Dacă-i bal — bal să fie ! Scoateți repede potirul ! Cu tine vorbesc, Piază-rea !

Mie mi se adresase, neștiind însă că nu-mi plac pseudonimele. Luai un pișcot dintr-o farfurie și începui să-l mestec în mod distins. Asta păru că-l înfurie. Răcni din toți bojocii :

— Samuel ! Șo pe el !

Bestia era chiar lîngă mine și mă luă pe neașteptate, cu un dos de labă atît de violent că mă proiectă într-un perete unde dărîmai tencuiala. Mă întorsei amețit, tocmai la timp ca să primesc un croșeu de dreapta care-mi zgudui toate gîndurile, ca un cutremur de gradul nouă. Eram întins pe podea, cu fața în sus, și din nas îmi gîlgîia sîngele, însă nu-mi mușcasem, din fericire, limba. Lîngă mine se afla trupul lui Kamma și, tot făcînd pe leșinatul, începui să-l pipăi pentru a-i lua sarbacana. Dar Brutus n-avea timp de pierdut.

— Potirul ! răcni el încă o dată. Și, văzînd prea puțin entuziasm la mine, comandă : Samuel, accelerează-l !

Nu găsisem sarbacana dar îmi recăpătasem sîngele rece și eram fericit că am prilejul să-i dau o

nouă lecție gorilei asmuțite de Brutus contra mea. Cînd Samuel se apleacă, decis să mă cîrpească din nou cu pumnul lui păros și mare cît o măciucă, îi trîntii, cu o mișcare fulgerătoare, amîndouă picioarele în obraz, năucindu-l și propulsîndu-l vertiginos înspre peretele de care sta proptit Brutus. Scopul meu fusese, de fapt, ca atacatorul să facă un carambol cu falsul amiral Nelson și, amîndouă căpățînile să ia mandă în perete. Și chiar așa se și întîmplă, fiindcă băgasem mult efect în lovitură. Îmi frecai mîinile fericit, mai ales că, pînă să-și vină ei în fire, găsisem și sarbacana, ba o și încărcasem. Însă nu voiam să fac uz de ea pînă nu-l poceam bine pe Samuel. La următoarele trei salturi, dantura individului era țăndări iar obrazul lui, lătăreț și antipatic, arăta ca o piftie de porc, vinătă, uitată săptămîni întregi în frigider. Nici eu nu scăpasem ușor : mă simțeam de parcă m-ar fi bătut cineva cu un scaun, dar nu-mi păsa, căci vedeam cum moralul adversarului slăbește. În cele din urmă bestia puse mîna pe cuțit.

— O.K. Samuel ! îl auzii pe Brutus. Ia crestează-mi-l nițel ! Și voi puneți mîna pe dame, poate o să ciripească ele mai repede !

Nu puteam să văd ce se petrece în sală căci trebuia să-mi apăr pielea. Reușii să-i fac o fentă nemernicului de Samuel și să-i reped amîndoi pumnii, făcuți căpățînă de miel, în ceafă. Bestia zbură spre ușă, ca o dropie, dar cînd să treacă prin ea, aceasta se deschise singură și auzirăm urletele înspăimîntate ale nefericitului, căci dincolo era o pivniță al cărei gîrlici fusese, probabil, uitat deschis.

Pe unde ieșise bruta intra acum domnul Adalbert Măcelaru, o sută douăzeci de kilograme, îmbrăcat în gonfalonier și cîntînd marșul din Aida.

— Mîinile sus ! răcni Brutus agitînd revolverele. Harry, George, țineți cu dinții de muieri și la nevoie...

Sarbacana mea îl atinse chiar deasupra reverului redingotei, în carotidă. Amiralul Nelson se frînse din mijloc apoi se prăbuși pe covor, scăpînd pistoalele din mînă.

Cu tot acest succes, în sală situația se menținea critică fiindcă Harry și George țineau pe Micșunească și pe Genoveva sub amenințarea pumnalelor. Domnul Adalbert Măcelaru îmi făcu cu ochiul.

— Și acum, doamnelor și domnilor, anunță el, un mic tur de iluzionism.

— Nici o mișcare în plus, strigă George, dacă țineți la viața ăstora.

— Zău ? Atunci... hocus-pocus !

Întreaga asistență izbucni în aplauze ; cei doi gangsteri se priviră cu un aer cretin : fioroasele lor pumnale se transformaseră în morcovi. Le aruncară inciudați la pămînt și se căutară de pistoale. Dar bărbații se treziseră din frică și trecură la acțiune. Vicepreședintele îl aduse pe George, în pumni, pînă în mijlocul holului, unde ne dădu o frumoasă reprezentație de judo, încheiată cu o spectaculoasă, aruncare peste umăr, în japoneză : ippon-seoi-nage sau kata-seoi. După asta, George nu se mai sculă să-și ia restul. Pe celălalt, pe Harry, Raminagrobis îl strînse într-o cravată și-l vîrî în mijlocul asistenței, cu ochii bulbucați.

— Eu nu uit, zise Mălai-mare, că ne-am adunat aici pentru o frumoasă ceremonie: logodna lui Gigel cu Ţoancă-mică. Canaliile astea au venit neinvitate, dar noi nu-i dăm afară. Trebuie însă să contribuie la întemeierea acestui tînăr cămin. Harry se va duce pe iaht să aducă cadourile. Te sfătuiesc să fii mînă largă, Harry, sînteţi o firmă veche şi Brutus s-ar supăra să afle că te-ai zgîrcit. Wilhelm Tell o să-ţi dea o mînă de ajutor.

Îmbrăţişarăm cu multă căldură propunerea lui Raminagrobis, apoi domnul Adalbert Măcelaru luă cuvîntul.

— Nu e nici o vrăjitorie, onorat public, începu dînsul. Un simplu fenomen de sugestie colectivă, arhicunoscut în lumea circului. Am aflat de petrecere de la Papastratos şi am adus cu mine două tinere talente extraordinare care vor răspîndi faima circului Alessandro pe toate meridianele.

Bătu din palme şi pe uşă apărură Faţă de Cal şi părintele Bonifaciu, îmbrăcaţi, unul în Sherlock Holmes, iar celălalt în August Prostul, puţin cam stingheriţi dar gata să ne dea o reprezentaţie. Domnul Adalbert îi opri cu un gest.

— Nicule, i-aţi uitat pe ăia, zise el arătînd spre cei doi directori de muzee, completamente inhibaţi în îmbrăţişarea primejdioasă a cobrelor. Şi să-i înviem şi pe ceilalţi cu nişte coniac. Reţeta asta nu dă greş niciodată.

Luai repede cobrele şi le închisei într-un bufetar, ca să nu mai sperie lumea. Între timp Rîndunica primi cîteva perechi de palme de la domnul Adalbert şi începu să bîzîie, iar Gladiatorul Trac şi Popa Şapcă începură să facă gimnastică sueedză ca să-şi

pună sîngele în mișcare. Domnul Adalbert îmi făcu semn să mă apropii.

— Nicule, îmi șopti el entuziasmat, ăștia doi sînt colosali ! Îi angajez imediat cu niște onorarii fabuloase ! Te rog să mijlocești tu afacerea, dacă mă iubești.

— Aici n-ai brodit-o, nene Adalbert. Dumnealor sînt muzeografi și directori. N-au să recunoască în ruptul capului că sînt ridiculi și că lumea ar putea rîde de ei. Ehei, cîte talente nu se pierd din cauză că mulți dintre noi avem o părere greșită despre posibilitățile noastre.

Lumea începea să se miște și morții prinseră din nou viață. Imediat ce-și recăpătă elasticitatea, Popa Șapcă puse din nou pic-upul în funcție. Se nimeri să fie o nouă wigoombă. După un scurt program în care Peter și Kapi ne făcură să rîdem cu lacrimi, perechile se formară iar. Micșunească dansa agățată ca o iederă de Vicepreședinte, pe care-l numea „energicule“ sau „magnificul meu invincibil“, ceea ce mi se părea exagerat. Marchiza de Pompadour, trezită din leșin, căzu imediat în brațele Gladiatorului Trac. Fernando Cortez o rechiziționă pe Cio-Cio-San, iar Raminagrobis, zis și Fu-Manciu, se înfipse la Cleopatra. Cu ajutorul domnului Adalbert Măcelaru și al lui Kamma, reușirăm să-i redăm societății pe amiralul Nelson și pe nefericitul prinț al Danemarcei, care fuseseră atinși de săgețile sarbacanei. Stromboli avea căpățîna tare și se trezi singur, dar văzînd că pierde coniacul se trînti din nou pe spate, făcînd pe mortul. Numai antipaticul Samuel trebui spitalizat de urgență deoarece într-adevăr căzuse în pivniță, de unde abea îl scoaserăm cu niște

funii. Brutus urmărise întunecat operațiunea de salvare dar nu-i adresă nici o vorbă de încurajare. Asta însemna că gorila e concediată pentru a doua oară în douăzeci și patru de ore și deci cariera lui e distrusă. Cînd apăru și Harry, secondat de majordomul meu, amîndoi cu cîte două geamantane în mînă, așa-zisul amiral Nelson fu cît pe-aci să se sufoce. Adusesără și lucruri utile : cîteva cupoane de stofă, un aparat de radio cu tranzistori, patru pijamale de diferite mărimi, dar și obiecte luate în grabă, fără discernămînt, cum erau : un sextant în stare de funcționare, douăzeci de metri de cablu uns cu smoală, un telegraf Morse și harta marilimă a golfului Persic !...

— Și acum, fiindcă am rămas între noi, strigă Raminagrobis, profitînd de pauza ce se iscase, propun să felicităm, din toată inima, tînăra pereche !

Înainte de a termina el ultima silabă, Micșunească se și instalase în mijlocul oglinzii, ca la fotograf, cu Vicepreședintele de braț. Toată lumea dădu buzna să-i îmbrățișeze. Abia după asta căutau celălalt cuplu. Dar Gicu și cu Țoancă-mică nu reușiseră să-și adune gîndurile. Marchiza fusese călcată în mod barbar pe picioare, în timpul dansului, de către Gladiatorul Trac iar Hamlet, încă amețit, deschisese bufetarul ca să-i ia ceva de băut și dăduse peste cobrele închise de mine acolo. Alt leșin, alte suferințe, trebuiră cîteva palme zdravene ca să-l pună din nou pe linia de plutire. Se nimeri ca tocmai Rîndunica să-i dea aceste ajutoare, fiindcă se afla pe aproape, și această întîmplare îi prinse bine întrucît tot simțea ea nevoia să-și descarce furia pe cineva. N-o zăream pe Alidada și mă gîndii că mititica,

speriată, s-o fi refugiat în camera ei cînd au năvălit gangsterii. N-ar fi fost rău să mă duc s-o caut. Mă pregăteam să iau startul cînd cineva mă trase de mînecă. Erau Stromboli și Kamma, care mă priveau cu ochi languroși de ciine bătut.

— Pleci ? începu Stromboli... Și noi tocmai voiam să-ți explicăm ceva...

— Sînt sătul de minciunile tale cusute cu ață albă. Mă mir că nu ți-e rușine să mai dai ochi cu mine, spion josnic și trădător de meserie al celor mai buni prieteni.

— Explică-i tu, Kamma, se bîlbîi Stromboli lăcrimînd. Pe mine nu mă mai crede. Revin peste cîteva minute.

Nu mai aveam încredere în nimeni, nici măcar în bătrînul indian, care mă învățase să mă joc cu elefantul lui înainte ca eu să fi împlinit trei ani. Și-mi arătase toate tainele meseriei. De ce mă trădaseră amîndoi bătrînii, nu puteam pricepe ! Stromboli îmi dăduse o explicație ; acum eram curios să-l văd și pe Kamma ce mai inventează.

— L-ai rănit adînc în suflet, suspină îmblînzitorul de elefanți. El te iubește și tu...

— Schimbă și tu placa, trădătorule ! M-ați atacat în mod laș și perfid, deși voi m-ați crescut și m-ați învățat meserie. De ce ați făcut asta, spune repede ? !

Kamma se scărpină în cap cu vîrful sarbacanei.

— Știi, Stromboli crede că el este tatăl Rîndunicăi, zise el. Și ea îl joacă pe degete cum vrea.

— Bun ! Și tu ?...

Cu Kamma era ceva mai complicat, după părerea lui.

— Într-o noapte de vară a anului una mie nouă sute...

— Stop, n-am nevoie de amintirile tale din copilărie !

— Bine. Mă aflam în cuşeta mea, era ora douăsprezece noaptea, cînd a intrat Serafima să-mi ceară o revistă de modă.

— Păi ce, tu aveai reviste de modă în cuşetă ?

— Nu, dar ea credea că am. Din vorbă în vorbă... cum să-ţi spun... eram şi eu mai tînăr pe vremea aia... într-un cuvînt : m-am purtat ca o bestie.

— He-he, asta-i bună ! Şi pe urmă ?...

— Exact după doi ani şi jumătate s-a născut Rîndunica ! Înţelegi ?

— Nu, nu-nţeleg !

— Cum să-ţi explic... la elefanţi perioada de gestaţie este tocmai de doi ani şi jumătate.

— Ei şi ! ? Nici tu nici Serafima nu eraţi elefanţi. Kamma oftă ridicînd ochii spre cer.

— Sînt îmblînzitor de elefanţi din tată în fiu, Nicule, şi nu e de loc exclus ca în mine să se fi reîncarnat sufletul vreunui strămoş de-al lui Rajah. Lucru extrem de măgulitor pentru un paria ca mine, deoarece elefanţii au deobicei rang de brahman.

— I-ai spus lui Stromboli povestea asta ?

— Da, dar nu mă crede.

— Eu te cred ! Du-te, ia-l pe Stromboli şi ieşiţi pe terasă să vă mai răcoriţi. Vă iert pe amîndoi în bloc, fiindcă îmi dau seama cît de cretini sînteţi. Dar dacă vă mai prind cu mîrşăvii de-astea, deşi ţin la voi, vă rup cîte o mînă la fiecare, imbecili sentimentali ! Mă mir cum n-a dat o maşină peste voi cînd eraţi mai mici.

Plecă fericit, dar se întoarse repede cu Stromboli pl cu o sticlă din care băurăm toți trei pe rînd, apoi ne pupărăm și rostirăm din nou formula : amin și abracadabra, jurămîntul vînătorilor de tigri din Nepal, (transcris aici într-o traducere aproximativă) pe care ei îl călcaseră din dragoste părintească mm... știu eu ce-o fi fost în capul lor ? În timp ce fumam pipa păcii, Rîndunica trecu pe lîngă noi, purtată în ritmul unui vals de însuși domnul Adalbert Micelaru. „Rudimentarilor", ne strigă ea, dar înțelesei după ton că cele două palme trase de directorul circului, îi schimbaseră întrucîtva concepția despre viață, iar ambițiile sale în legătură cu filmul mm cu muzica ușoară trecuseră deocamdată pe planul al doilea. Din brațele corpolentului gonfalonier, frumoasa circului Alessandro trecu în ale lui Hamlet, care se vede că păstrase o frumoasă amintire palmelor trase mai adineauri. Îmi adusei aminte că trebuia să perfectăm logodna celor două perechi, că doar de asta ne adunasem și cheltuisem atîtea parale, și-i făcui, de departe, semn lui Popa Șapcă, să oprească, o clipă, blestematul de pic-up, că nu se mai înțelegea om cu om din cauza vacarmului.

- Sus paharul în sănătatea celor logodiți, strigai eu urcîndu-mă pe un scaun imediat ce muzica încetă. Mulți ani trăiască !

Improvizarăm la repezeală un cor dodecafonic, după asta urmară alte îmbrățișări de care beneficie din nou și perechea Vicepreședinte-Micșuneasca și, ca să dau o și mai mare greutate momentului, dăruii, fiecărei perechi, inele cu diamant din colecția Giuseppe-Leopold. În felul acesta Vicepreședintele se văzu logodit fără murmur și fără șovăire ; părea

niţeluş cam stingherit, în schimb partenera lui plutea în al nouălea cer de fericire.

— Sînt de părere să închinăm în cinstea lor cîte un pahar de punci, propuse Inspectorul, flăcările simbolizînd dragostea ce cuprinde inimile celor îndrăgostiţi.

Ia te uită, ce poet mai era şi ăsta ?! Se aplaudă totuşi cu frenezie, fiindcă la ora aceea am fi fost de acord cu orice timpenie şi Papastratos dădu foc băuturii infernale, împărţind apoi din ea, cu o lingură, tuturor celor prezenţi. Şi iar „mulţi ani trăiască", îmbrăţişări, aplauze... Şi cînd întreg vacarmul se potoli, din susul scărilor care duceau spre camerele musafirilor se auzi distinct o voce de femeie, prea bine cunoscută mie, rostind dispreţuitor :

— Să vă fie de bine !

Ridicarăm cu toţii ochii într-acolo şi zărirăm în capul scării, rezemat neglijent de balustradă, un cowboy subţirel, mascat, îmbrăcat în negru şi învîrtind pe degete, cu dexteritate, două Colturi enorme. Această deghizare însă nu putea înşela pe nimeni, căci, judecînd după coapse, se vedea clar că e femeie, iar glasul acela puţin cîntat, puţin pe nas şi cam arţăgos, dar dulce şi insinuant, nu-l putea avea decît o singură persoană pe lumea asta : Mirandolina !

— He, tu mai lipseai, nechezai eu cuprins de o inexplicabilă febrilitate. Fraţilor, feriţi buzunarele !

— Taci din gură, derbedeule ! mă apostrofă ea, apoi coborî cu demnitate trei trepte, tot jucîndu-se

cu revolverele. Ah, iată și banda lui Brutus! continuă Mirandolina, aruncînd o privire circulară,... și trapezista cu iubiții ei din import... Și craiul ăsta de provincie (arătă spre Decebal Marinescu) care m-a ținut sechestrată două nopți în muzeu, făcînd pe îndrăgostitul. Și tusea cu junghiul, adică genialul detectiv Raminagrobis cu bădăranul său asistent... Și poliția în persoană, sub masca unui conchistador, bînd punci cot la cot cu asasinii !...

— Vino, vino din Liban, mireasă ! îi cîntai eu suflecîndu-mi mînecile. Eram hotărît să-i aplic o corecție, de îndată ce voi pune mîna pe ea.

Cei din banda lui Brutus își lărgiră gulerele, ca la o comandă. Se sufocau. Nepăsătoare, Mirandolina mai coborî cîteva trepte. Domnul Adalbert Măcelaru o privea cu o nedisimulată admirație. Fierbeam în mine așteptînd să explodez precum vulcanii Kilauea și Mauna Loa.

— Doresc să intru în posesia potirului și a ouălor de bronzotaur, preciză Mirandolina, graseind ușor, cu afectare. În virtutea faptului că sînt cea mai deșteaptă dintre toți cei ce se ocupă de această afacere.

— Și cum ai să faci, iubito ? o luai eu în rîs, trîntindu-mă pe un scaun picior peste picior. Împărtășește-ne metodele tale de lucru.

— Foarte simplu. Punciul pe care l-ați băut adineauri era drogat. În curînd își va face efectul, începînd cu femeile care au o constituție mai delicată. Întîi leșin și după cîteva ore... la revedere în cosmos ! Dar dacă vă rugați frumos poate mă răzgîndesc.

Ne privirăm îngrijoraţi. Numai unei femei i-ar fi putut da prin cap aşa ceva. Domnul Adalbert Măcelaru nu înţelegea un lucru :

— Punciul a fost tot timpul în faţa mea, declară el. Nu l-am scăpat o clipă din ochi fiindcă îmi făcea poftă...

— Drogul a fost turnat de Papastratos, omul meu ! Bineînţeles că l-am plătit regeşte pentru asta !

Rumoarea ce se ridică din piepturile asistenţei îl îngheţă pe bietul responsabil de la Clopotul Mării.

— Nu-i adevărat ! răcni el, lipindu-se de un perete. Nu ştiu nimic !

— Căutaţi-l în „cenci“ !

Îl strîngeam de gît şi l-aş fi percheziţionat dar încă nu aflasem ce este acela „cenci“. Mă ajută Genoveva care era alături.

— Iată fiola, strigă ea după ce-l scotoci la piept. O sticluţă ca de penicilină, pe jumătate goală.

— Unde era ? În cenci ?

— Da, în cenci !

Înălţai din umeri. Tot nu ştiam ce este cenci, dar n-aveam acum timp să iau lecţii de limba turcă. Din colţul unde stătea lipită de „magnificul ei invincibil“, Micşunească se prăbuşi secerată, la pămînt, de parcă i-ar fi pus cineva piedică. Mirandolina pălise dar părea neclintită.

— E o doză mortală ? o întrebai eu.

— Mă tem că da. Neghiobul ăsta a turnat mai mult decît îi poruncisem. Din fericire, am antidotul !

— Şi, ce mai stai ? Dă-ni-l !

— Întîi aduceţi „marfa“ !

Fu rîndul Genovevei să-şi piardă cunoştinţa ! otrava lucra repede. Trebuia neapărat să luăm o hotărîre.

— Îţi jur că habar n-avem unde e potirul !

— Tu nu, dar poate ştiu ceilalţi cretini.

Fernando Cortez scoase un horcăit şi duse mîinile la piept. Îi venise rîndul. Îl privirăm neputincioşi cum face cîţiva paşi împleticiţi pînă în mijlocul holului, apoi se năruie pe covor ca lovit cu o măciucă în moalele capului şi, după cîteva zvîrcoliri, rămase nemişcat. Cei doi directori de muzeu căzură în genunchi şi jurară pe familiile lor că nu au nici cea mai mică idee unde ar putea fi găsit blestematul de potir.

Era momentul să intervin.

— Îţi dăm ouăle de brontozaur, monstrule ! strigul eu. Nu lăsa să se prăpădească atîta lume...

— Bine, acceptă Mirandolina. Deşi în cuvîntul tău n-am nici o încredere.

Şi scoase din buzunar o cutiuţă cu pastile albe, din care dădu cîte una la fiecare, sfătuindu-ne să o luăm cu multă apă şi să stăm cîteva secunde pe partea dreaptă. Ceea ce şi făcurăm. Cei trei convivi, asupra cărora drogul îşi făcuse deja efectul, reveniră pe ei la viaţă, în ordinea în care căzuseră, după ce le băgarăm cîte o pastilă pe gît. Ne privirăm în ochi, uşuraţi. Scăpasem de la moarte. Eram cît pe-aci s-o îmbrăţişăm pe Mirandolina, ca pe o salvatoare, cînd ne aduserăm aminte că tot ea ne dăduse otrava. Mă rog, eram datori, deocamdată, să-i predăm ouăle de brontozaur şi pe urmă, ce-o mai fi, vom mai vedea !

— Rondul trei, pe stînga, sau rondul şapte, pe dreapta. E clar ? întrebai eu pe Stromboli.

— Exact. Kamma cu mîna lui le-a îngropat alaltăieri.

Plecarăm cu toţii într-acolo, cu Mirandolina în frunte. Muzeografii tremurau, ca sub un ger de patruzeci de grade. Toate speranţele, toate visurile lor erau îngropate acolo şi, în curînd, aveau să se spulbere pentru totdeauna.

Ajunserăm aproape alergînd la faţa locului. Rondul trei pe stînga dispăruse : în locul lui era o groapă adîncă ! Furi necunoscuţi operaseră chiar sub nasul nostru ! Asta era culmea !

— Mă dusesem să dau la păsări, se auzi vocea coanei Veta, cînd l-am văzut pe negru şi pe domnişoara Alidada îndreptîndu-se în direcţia asta. M-am gîndit că fata a ieşit să ia puţin aer şi că îi porunci negrului să o însoţească. De unde să-mi dea mie prin cap că ei urmăreau altceva, nelegiuiţii !...

CAP. X.

HOȚUL DE PĂGUBAȘ SÎNT CHIAR EU !

Stăteam împietriți pe marginea gropii, tăcuți și sumbri precum stîncile de la Stonehenge, numai Mirandolina, atît de sigură pe ea pînă acum, capotă și era gata să se prăbușească, dacă nu săream să o prind în brațe.

— Vezi ce pățești, madam, îi șoptii eu, dacă te bagi în treburi nepotrivite pentru o femeie ? Nervii voștri nu rezistă...

Raminagrobis era lîngă mine și se oferi să o conducă în casă, pentru ca eu să pot porni, împreună cu ceilalți, în căutarea Alidadei, față de care, după cîte știa el, aveam intenții serioase.

— Dar trebuie să las casa în ordine, nu ? obiectai eu. O duc pe Mirandolina într-o cameră, aranjez totul și vă ajung din urmă, fiindcă într-adevăr sînt extrem de îngrijorat de soarta Alidadei.

Fu-Manciu rînji, era pur și simplu nesuferit în clipa aceea.

— Bună idee, zise el și parcă deslușii o undă de ironie în glasul său. Iată ce înseamnă să te simți cu picioarele pe pămînt, în cele mai dramatice si-

tuații. Dar de unde să ghicim încotro au luat-o fugarii ?...

Puțin îmi păsa mie cum o să se descurce : în acele momente mi-ar fi fost imposibil să mă gîndesc la altceva decît la trupul subțirel al cowboyului mascat, care se sprijinea de mine, ametit ca după un chef monstru. Îl întinsei pe iarbă și începui să-l desfac pe la nasturi, ca să-și vină în fire. Între timp ceilalți se depărtaseră, potrivit unei tactici a Inspectorului ; toată lumea răspîndită în cerc, în jurul Redutei, pentru a găsi o urmă ce ne-ar putea indica direcția în care au luat-o fugarii. Mirandolina suspina cu tresăriri nervoase, părînd pe jumătate inconștientă. Profitai de ocazie ca să o percheziționez și să-i șterpelesc din buzunarul dangarezilor, antidotul otrăvii cu care era să ne curețe pe toți mai acum o oră. Nu era fair-play ce făceam eu, mai mult ca sigur că o să mă mustre conștiința pînă la sfîrșitul vieții, dar evitam în felul acesta să mai trecem și altă dată prin astfel de situații critice. „Fetița lui tăticu — mormăiam eu pentru mine — cine e necăjită și supărată pe toată lumea ? Dar lasă că o pupă Pepsi al ei pe năsuc și-i trece". Spuneam vorbele acelea din simplă obișnuință, de felul meu sînt o fire tandră, deși mă feresc să mă descopăr, iar în situația dată, mă consideram un fel de agent sanitar, dator să arate compasiune, prin însăși natura serviciului său, oricărui suflet chinuit. Intențiile mele onorabile fură înțelese greșit de Mirandolina.

— Nu ți-e rușine ? mă îmbrînci ea cînd își veni în fire. Ce mă tot scotocești în sîn ?

Să-i fi spus că erau acolo doi cățelandri mici și impertinenți, pe care voiam să-i ocrotesc, nu m-ar fi înțeles.

— Ho, cocoană ! o centrai eu cu o voce uscată. Ce-mi faci mie aici pe pudica ? Ți-a venit rău și voiam să-ți masez inima.

— Ce săritor ești în astfel de situații !

— Nu mai face pe ironica ! Curiozitatea mea a fost pe deplin satisfăcută în ceea ce te privește, dacă vrei să știi.

— Și cu „fetița lui tăticu“ cum rămîne atunci ? N-o mai pupă tăticu pe năsuc ?

Spusesem vorbele acelea unei fantome, unei ființe ireale, creată doar de imaginația mea, nu obrăznicăturii, care, sprijinită într-un cot în iarba înaltă, mă privea ironic. Zîmbii cu milă : Mirandolina I nu știa că mai există și Mirandolina II, personaje aproape identice, numai că cel de-al doilea era înzestrat cu căldura și sfiala care îi lipseau primei Mirandoline. De fapt, fiecare femeie are o sosie, un fel de corp astral mai aproape de perfecțiune, mai ideal, și această sosie nu ne părăsește niciodată, dacă o iubim cu adevărat, oricîte neghiobii și zile fripte ne-ar face ipostaza ei pămînteană. Fosta mea iubită voia să se mai asigure încă o dată că și-a păstrat nealterate toate teritoriile cucerite ? Nu voiam să-i dau această satisfacție, cu toate că ambiția ce mă determina să mă port astfel îmi lăsa un gust amărui în gură, parcă aș fi comis o nedreptate.

— Nu mă lua și tu mereu în serios, scumpo, protestai eu pufăind pe nas ca unul prins cu ocaua mică. Făceam exerciții. Am niște șabloane și, cre-

zînd că tu nu mă auzi, le încercam, dorind să le aud cum sună.

— Deci n-ai mai rostit de mult astfel de vorbe ?...

— Într-adevăr, pe acestea, nu. Din cînd în cînd schimb placa. Femeile sînt atît de indiscrete. Să-ţi ajut să te scoli ?

— Nu, mulţumesc ! Mi-am revenit. Întoarce-te puţin să-mi pun în ordine îmbrăcămintea. Şi, ascultă... e ceva serios cu Alidada ?

— Prefer să nu răspund. Cred că înţelegi de ce, nu ?

— Mă rog. A da, uitasem că eşti discret. Sînt prietenă bună cu sclifosita aia mică. Domnişoara Caramea, aşa îi spuneam în liceu fiindcă mînca mereu bomboane ca să i se dezvolte sînii. Bomboane de ciocolată în staniol. Dacă vrei unele informaţii...

— Nu ţin neapărat. Îmi place să-l judec pe om după observaţiile mele proprii iar nu după spusele altora, care pot fi subiective. Dar ce, e ceva special cu ea ?...

— Special ? Nu ! Dar fiecare om trece prin tot felul de situaţii în viaţă. Uneori ridicăm pe un piedestal înalt tocmai pe fiinţa care nu merită. Nu e cazul cu Alidada, am vorbit doar aşa, în general...

— Bineînţeles ; copila asta nici n-a avut timp să aibă un trecut. Sau eşti de altă părere ?

— Ba nu, ai dreptate ! Mă gîndeam doar la unele fleacuri, aventuri copilăreşti. De exemplu, ştiai că în liceu a rămas un an repetentă ?...

— He-he ! Ce faptă abominabilă ! Asta mi-o face şi mai simpatică...

— Nu-i așa? Fugise de-acasă cu vărul ei și i-a găsit poliția după două săptămîni, ascunși într-o pădure...

— Ei, pe dracu! Nu cred nici un cuvînt din ce spui!

— A avut noroc cu Arhibald, care pe vremea aceea era directorul liceului. El a ajutat-o foarte mult, și ea, altminteri o fată cu mult suflet, i-a arătat, în multe ocazii, recunoștința pe care i-o datorează... O înțelegi și pe ea, nu?...

— Mda, se zice că recunoștința e o floare rară. Acum n-ai vrea să bem ceva?

— Păi, nu ne luăm după fugari? Parcă așa era vorba?...

— Ai dreptate! Uitasem. Dar să așteptăm semnalul celorlalți.

Semnalul nu întîrzie prea mult; cum îl auzirăm ne repezirăm într-acolo, spre drumul ce ducea către grădina publică. La lumina cîtorva lămpi electrice de buzunar, Inspectorul ne arătă un pantof alb, satinat, de columbină.

— Ne-a lăsat, pe furiș, semnul ăsta, ca să știm încotro s-o luăm, conchise Raminagrobis, care uneori părea de o naivitate de-a dreptul ridicolă.

— Sau l-a scăpat, pur și simplu, din picior, se auzi din întuneric vocea Mirandolinei.

Oricum ar fi fost, direcția ne era precis indicată: drumul ducea spre parcul orașului, iar, dincolo de acesta, se întindea faleza. Dacă înaintam cu ochii-n patru, n-aveau pe unde să scape. Pornirăm spre grădină, hotărîți, dar fiecare cu alte socoteli în minte, căci, la prima cotitură, banda lui Brutus se făcu nevăzută, la a doua dispărură muzeografii, iar

la poarta parcului constatarăm că și Rîndunica cu acoliții ei își luaseră tălpășița, fără să ne anunțe. Rămăseserăm totuși destui ca să putem scotoci parcul, metru cu metru, ceea ce și făcurăm, cu meticulozitate, avînd certitudinea că fugarii nu puteau să scape decît aruncîndu-se în mare, de unde puteau fi pescuiți lesne cu o barcă cu motor. Ne apropiam încet și sigur de cealaltă extremitate a grădinii publice și, cu toate că trecuse aproape o oră de la începerea acțiunii, nimeni nu descoperi vreun alt indiciu, în afara pantofiorului de satin al Columbinei. În schimb, în timp ce noi înaintam cu prudență, dintr-un ungher nu prea depărtat, izbucniră niște urlete, cîteva focuri de revolver sfîșiară liniștea nopții și imediat după asta ajunse pînă la noi un zgomot de luptă. Nu ne era prea greu să ne închipuim ce se întîmplase : pornirăm într-acolo în pas alergător, cu domnul Adalbert Măcelaru în frunte... Da, specialiștii lui Brutus, vruseseră să ne-o ia înainte, îmbarcîndu-se pe iahtul Maramureș și atacînd dinspre mare. Muzeografii, la rîndul lor, acționaseră fiecare pe cont propriu, gîndind că cel care va pune mîna pe Arhibald va deveni singurul proprietar al prețioaselor ouă de brontozaur și nimeni și nimic nu-l va putea sili să le împartă cu alți amători. Același raționament îl făcuse probabil și Rîndunica ; de mult aveam impresia că în clipele ei libere fata asta stă și judecă profund ! Perfect ! Deci, avînd același obiectiv, cele patru grupe se cotonogeau acum cu frenezie în luminișul din parc ; se trăseseră cîteva focuri de intimidare, iar cînd ajunserăm noi la fața locului, foarte mulți combatanți erau scoși din luptă, fiindcă muzeografii lup-

laseră ca niște turbați și loviseră numai la os.

— În numele legii, strigă Inspectorul cu o voce pe care nu i-o cunoșteam, sînteți arestați !

În același timp, nenea Adalbert țîșni pe lîngă mine călcînd cu toată greutatea celor o sută douăzeci de kilograme ale sale, și după ce trăzni doi nefericiți aflați pe traiectoria sa, o zmuci pe Rîndunica din mijlocul tumultului și aplecînd-o pe burtă, pe unul din genunchii săi, îi aplică o corecție cum nici unul din cei de față nu mai văzuse, mai ales într-o ambianță atît de poetică. Cînd plesniturile încetară și totul reintră în normal, începurăm să ne întrebăm din nou : unde sînt totuși Arhibald și complicea sau victima lui, Alidada ? Nici unul din grupurile beligerante nu dăduse de ei, necum lanțul nostru oficial de hăitași, conduși de însuși Inspectorul. Pornirăm să răscolim boschetele cu mai mare atenție, cînd vocea Vicepreședintelui ne anunță că făcuse o altă descoperire importantă : pe marginea falezei, într-un tufiș, se afla un costum foarte diafan și alte cîteva piese de îmbrăcăminte feminină, precum și cel de-al doilea pantofior al Columbinei. Era clar că cei doi imprudenți săriseră în mare și urma deci să-i pescuim cu ajutorul bărcilor. Ne îndreptarăm spre ieșire comentînd zgomotos întîmplarea.

— Ce naiba, dragă, spunea lîngă mine Mirandolina cu vocea tare, adresîndu-se Genovevei. Și-a scos absolut tot de pe ea, ai văzut ?

Începuseră s-o foarfece ! Nu-mi plăcea chestia asta așa că rămăsei cîțiva pași în urmă, ascultînd ce spunea domnul Adalbert Măcelaru într-un grup mai mare.

— Farmecul acestui parc e dat mai ales de statuile reprezentînd personaje mitologice. Poate sînt subiectiv fiindcă întotdeauna am admirat frumusețea corpului omenesc. Dar să luăm grupul din mijlocul luminișului pe unde am trecut : Nimfa și Faunul, sau ceva în genul acesta...

— Acolo în luminiș e un soclu gol, nene Adalbert, rînjii eu, ai vedenii ! Apoi făcui brusc fiindcă în clipa aceea mi se revelase întreg adevărul ! Lîngă mine, Raminagrobis, profund cunoscător al sufletului omenesc, făcuse și el legătura.

— Stop și fuga în luminiș ! ordonă el precipitat. Înconjurați statuia !

Ne năpustirăm în luminiș ca niște descreierați, încingînd în jurul statuii o horă satanică, zguduită de hohote de rîs și de strigăte guturale. Nimfa și Faunul începură să tremure, apoi căzură în iarbă ; toate lămpile electrice se îndreptară spre chipul plin de lacrimi al Alkladei. Era un spectacol prea patetic și femeile nu mai putură îndura.

— Nu vă e rușine, porcilor, izbucni Micșuneasca lîngă mine. Și după ce ne trăzni cîte o palmă, mie și Vicepreședintelui, aflați din întîmplare în dreapta și-n stînga ei, se repezi s-o ocrotească pe nefericita mea colaboratoare.

Se vede treaba că povestea despre solidaritatea femeilor are și un sîmbure de adevăr, pe care noi, bineînțeles, nu-l înțelegem. O dată cu Micșuneasca, toate celelalte musafire ale vilei Reduta se repeziră să ascundă, cu trupul lor, nuditatea sărmanei nimfe, doborîtă de pe soclu de niște bădărani. La rîndul său, domnul Adalbert Măcelaru îl trase pe Arhibald

într-un tufiș și-l ajută să-și facă din oriflama, pe care o purta în calitate de gonfalonier, un fel de sarong cum au indienii, numai că acesta era vopsit în pătrățele albe și negre, ca o tablă de șah.

Rămăsei cîteva clipe gînditor în mijlocul forfotei generale. Alidada îmi plăcea tot mai mult și nu era de loc pirpirie așa cum părea cînd o vedeai îmbrăcată. În orice caz impresia de fragilitate dispărea complet odată cu veșmintele. Iar consumarea caramelelor mi se părea o măsură absolut inutilă și trebuie să se țină seama că eu sînt un tip mai curînd rubensian decît rafaelic. „Cu un sistem muscular atît de bine precizat și dovedind multă vitalitate — cugetai eu cu melancolie — e și normal să o iei la goană prin crînguri ca o driadă, cu verișorii după tine".

Era o clipă de tăcere în luminiș; martorii acestei scene păreau cuprinși de sfială sau poate continuau în minte această stranie întîmplare, fiecare potrivit imaginației sale. În jurul Alidadei se formase la iuțeală un atelier improvizat de croitorie, se auziră poale sfîșiate cu unghiile și cu dinții, toate acele de siguranță fură rechiziționate. Cînd paravanul se destrămă, samaritencele aveau un fel de tunici scurte, în genul celei purtate de Artemis sau Diana, zeița vînătoarei, o modă plăcută și practică, după părerea mea, deoarece lăsa picioarele libere, numai Alidada era drapată pînă în călcîie într-un fel de burnus făcut din bricabracuri. Ceva țăcăni discret în întuneric lîngă mine, de parcă s-ar fi declanșat un aparat fotografic. Mă întorsei fulgerător, gata să-l neutralizez pe amatorul de poze indecente și

avusei plăcerea să-l văd pe Inspector punîndu-i cătușe la mînă iubitului meu confrate, Arhibald.

— Ura, Mișule ! strigai eu (pe Inspector îl chema Mișu)... eşti o forţă !... Apoi mă întorsei spre Alidada : Să ştii că arăţi destul de bine, — o felicitai eu. Domnul Adalbert Măcelaru vrea să te angajeze la circul lui pentru un număr de striptease. Ce zici ? Îţi faci şi damblaua şi te alegi şi cu gologani ! Nu e bine ?...

Ticăloasa mică începu să se bîlbîie :

— Să vedeţi, maestre... de fapt... am vrut doar să...

— Da, da ? ştiu. Aţi vrut să ne trageţi pe sfoară, nu ? Ei bine, nu ţi-a mers, păpuşico. Să vedem ce o să zică maică-ta de scena din luminiş...

De sub burnusul marocan se auziră suspine. Domnul Adalbert Măcelaru, milos, lăsă să-i lunece o lacrimă de-a lungul nasului. Interveni Mirandolina :

— Terminaţi cu torturile morale, brutelor !... Apoi începu s-o giugiulească pe vinovată : Hai, nu mai plînge, puişor ! De fapt, Pepsi te iubeşte. Da, da ! Imediat ce l-am părăsit s-a gîndit să-mi găsească o înlocuitoare şi tu erai cea mai la îndemînă. Ştii cît de lipsiţi de imaginaţie sînt bărbaţii...

Suspinele încetară brusc : Alidada deveni atenta ca un leopard care presimte o cursă.

— Ce bună eşti ! miorlăi ea în falset. Dar maestrul tot la tine ţine. Nu vezi că puţin îi pasă de ce ai făcut tu pe vasul bandiţilor sau cît ai stat zăvorîtă în aripa veche a muzeului ?... La el, sufletul contează.

Începui să mă simt prost fiindcă toată lumea se strînsese în jurul nostru și asculta. Mirandolina avea replicile gata formulate în minte.

— Ai dreptate, scumpo, zise ea părînd că zîmbește. Cînd a aflat de aventurile tale din liceu... atunci, cînd ai fugit în pădure cu tînărul acela... știi ce-a spus ?... „Și cu toate acestea — îți repet vorbele lui — este o bună colegă, punctuală și foarte conștiincioasă". Ca să vezi că e într-adevăr un om de fond, așa cum ai apreciat și tu.

Le ordonai să termine cu discuția asta stupidă, mai ales că lumea se uita la mine ca la un caraghios. Nu ne adunasem acolo, în toiul nopții ca să ascultăm cum două vipere se împroașcă cu venin. Să ne spună unde au ascuns ouăle de brontozaur și să mergem, că pînă la ziuă tot mai erau două ore de somn. Alidada puse mîna pe „nu-știu" : habar n-avea ce se întîmplase cu ouăle, ea ieșise în grădina vilei după ce groapa fusese săpată. Dacă nu o credeam cerea să fie percheziționată din cap pînă în picioare ; numai în felul acesta își putea dovedi nevinovăția.

— Bine, zisei eu. Faci pe enigmatica. În schimb, complicele tău prevăd că o să ne povestească tot, dacă-l strîngem nițel cu ușa. Mișule, ia pune-i și demoazelei niște cătușe ca să nu ne lase iar mască.

Mărturisesc că am avut o strîngere de inimă auzind din nou țăcănitul acela sinistru. Îmi părea nedrept ca obrăjorul ei suav, ca pozele îngerești de pe cutiile cu bomboane fondante, să fie inundat de lacrimi și ca o ființă, pe care o credeam o copilă neștiutoare, să fie arestată ca o hoață. Dar n-aveam ce-i face : singură își alesese această cale. Iar eu,

dacă voiam să recîștig stima celorlalți, trebuia să mă arăt dur, să calc în picioare orice sentimentalisme dulcege.

— Dar ce văd ? răcnii eu ca să-mi ascund turburarea. Alde Brown sînt liberi ? Ce, nu mai aveți cătușe ?...

Inspectorul mă lămuri că, formal, erau niște turiști străini, față de care aveam datoria să ne purtăm cu toată amabilitatea. Iar, în fond, nu făcuseră nimic.

— Ce vorbești, mă ! Și asasinarea lui Leopold ?...

— N-avem probe. Declarația ta poate fi contestată. Mai ales fiindcă, în calitate de moștenitor al mortului, poți fi animat de sentimente de răzbunare.

— Eu i-aș pune la zid fără multă vorbă.

— Vezi ? Cu afirmațiile astea în public, îți tai singur craca de sub picioare.

Logica lui mă făcea să urlu ; pînă mai ieri aș fi jurat că nu e tip formalist și iată că acum aveam o deziluzie ! Insistai, amintindu-i cum ne atacaseră chiar în acea seară cu pistoalele în mîini ; pentru treaba asta erau martori destui, slavă domnului !... Da, însă indivizii aveau permise de port-armă în regulă și puteau să declare că făcuseră doar o glumă, o farsă de bal mascat, după cum reieșea și din costumele lor, sau că eu însumi îi pusesem la cale, ca să distrez musafirii. Dar dacă făceam o plîngere în scris, că am fost atacat, îmi promitea că o să cerceteze.

— Mi-ai spulberat toate iluziile pe care mi le făcusem despre tine, îi mărturisii eu dezamăgit. Cu felul ăsta birocratic de a vedea lucrurile nu se poate merge înainte ! Primește condoleanțele mele !

— Nici nu mă aşteptam la altceva, zise Inspectorul cu o mutră de martir. Aproape că e şi normal să judeci greşit, cînd nu ai nici cele mai elementare noţiuni de drept internaţional.

— Şi cu toate acestea trăiesc foarte liniştit. Dar ce spune Arhibald putem să auzim şi noi ? Sau iar călcăm cine ştie ce regulă ?

La un semn al Inspectorului, canalia fu împrîncită în mijlocul luminişului. Era încadrat în dreapta şi-n stînga de siluete masive — a lui Raminagrobis şi a domnului Adalbert Măcelaru — şi nu mă putui opri să nu admir spiritul de prevedere al Inspectorului care hotărîse această măsură, deoarece altfel muzeografii l-ar fi sfîşiat de viu. Arhibald adoptase o atitudine intransigentă.

— Cu ce drept, vociferă el, aţi îndrăznit să-mi puneţi cătuşe, mie şi soţiei mele ? Voi reclama cazul mai sus ! O să iasă dandana mare !

Se auziră exclamaţii în grupul fetelor. Curiozitate, ostilitate, invidie... desfid pe cel ce pretinde că poate ghici ce se petrece în capul unei femei, cînd aude că o prietenă a fost cerută în căsătorie. Chiar în felul acesta, neregulamentar.

— Şi tu care nu ne-ai spus nimic, scumpo, mîrîi Micşunească. Lasă-mă să te pup !

O îmbrăţişară toate, sărutînd-o cam din vîrful buzelor şi aruncînd priviri ironice către prezumtivul soţ. Asistam la o înscenare ridiculă, mi-era jenă că sînt nevoit să particip la ea, fie şi doar în calitate de spectator, şi căutam în mintea mea nişte cuvinte, să-i usture.

— E o atitudine justă, remarcai eu în cele din urmă, adresîndu-mă celorlalţi. După scena penibilă

de pe soclu, Arhibald nu are, după părerea mea, de ales. Dragostea, o să vină şi ea mai tîrziu. Important e să ne facem datoria.

— Ce-ar fi să-i binecuvînteze părintele Bonifaciu ? îmi şopti la ureche perfida de Mirandolina.

Lansai această idee ca fiind a mea şi ea fu întîmpinată cu un murmur de admiraţie. Popa era îmbrăcat în cunoscutul costum al lui Sherlock Holmes, dar asta n-avea nici o importanţă, harul lui divin nefiind în funcţie de odăjdii. La ordinul meu, începu imediat să cînte nişte „Ave", cu toate protestele celor doi interesaţi, iar noi ceilalţi din luminiş ţinurăm doar hangul, necunoscînd cuvintele sacramentale.

— Magnific, interveni Raminagrobis, care avea boala să ţină discursuri, după ce slujba se termină. Un reporter cu cap ar scoate ceva senzaţional de-aici : Mireasa încătuşată ! O lună de miere după gratiile închisorii ! Onoarea unei hoaţe e salvată !

— Da, ar fi nostim, zisei eu nepăsător. De ce nu faci tu treaba asta ? Vor fi foarte fericiţi să se trezească eroii unui roman. Chiar malaez.

Mă întrerupsei fiindcă o rumoare se ridică în luminiş. Un grup de oameni cu făclii aprinse în mîini ne înconjuraseră : era oastea muzeografilor. În faţa pericolului, neoliticii fraternizaseră cu paleoliticii şi păreau decişi să-şi facă singuri dreptate.

— Dacă nu spui imediat unde ai ascuns ouăle, îi şoptii precipitat lui Arhibald, eşti un om mort. Cred că-ţi dai seama ?

— Nu ştiu nimic, urlă imprudentul... Apoi, fiindcă în luminiş se lăsase, după aceste vorbe, o tă-

cere mormîntală adăugă : Da, recunosc, eu am săpat groapa, dar ouăle nu erau acolo ! !...

Imediat mîini vînjoase îl înfăşcară şi cîteva funii subţiri îl imobilizară de soclul pe care, nu de mult, făcuse coregrafie cu Alidada. Sub comanda lui Decebal Marinescu, patru muzeografi se aliniară în faţă, la cîţiva metri şi struniră arbaletele luate de la muzeu. Căutam, cu febrilitate, o soluţie, înainte de a se întîmpla o nenorocire şi, din fericire, o găsi, înaintea mea, nenea Adalbert Măcelaru.

— Opriţi-vă ! strigă dînsul cu voce de tulnic. Arhibald nu e vinovat !

Într-o clipă sărirăm şi noi : eu, Inspectorul şi Raminagrobis, între arcaşi şi victimă. Călăii improvizaţi se priviră între ei, nesiguri. Domnul Adalbert îl chemă lîngă dînsul pe Stromboli şi pe Kamma ; cei doi gymnosofişti tremurau ca varga, din cauza costumelor lor sumare sau de frică, nu-mi dădeam seama în clipa aceea.

— Unde-ai ascuns ouăle, cap sec ! îl luă la zor directorul circului Alessandro pe fostul scamator. Spune repede că te strîng de gît.

— Rondul şapte, pe dreapta, dom director. Kamma cu mîna lui le-a îngropat, în timp ce eu făceam de pază. Sau rondul trei, pe stînga.

— Nu-i adevărat ! sări Kamma. Ţi-am spus clar : rondul şapte pe stînga, rondul trei pe dreapta. Uiţi de la mînă pîn' la gură !

— Cine mă, eu ? El e de mult dus de pe lumea asta şi dă vina pe altul.

— Cine vorbeşte ! Dom director să căutăm unde v-am spus eu : rondul şapte, pe drepta, ba nu, m-am

luat după ăsta, pe stînga am vrut să spun. Dacă n-or fi acolo să-mi faceţi ce-oţi crede de cuviinţă.

Pornirăm încadraţi de torţe şi lănci : Arhibald şi metresa lui în mijloc, mereu încătuşaţi : ceilalţi, vorbind agitaţi, pe margini ; puţin mai în urma grupului, Raminagrobis, sprijinind-o pe Genoveva de braţ, cu grijă, de parcă secretara ar fi fost oarbă. Simţii apoi o mînă căutîndu-mă în întuneric : Mirandolina ! Obosise şi avea nevoie de sprijin. Nu zisei nimic, fiindcă era întuneric şi nu ne vedea nimeni, apoi mă gîndii că braţul acesta subţirel şi călduţ se afla cît se poate de la locul lui, aici, lîngă al meu, şi mă simţii nespus de mulţumit, iar după asta îmi fu ruşine că sînt atît de bleg şi fraer, dar nu mă dădui la o parte ci merserăm aşa, unul lîngă altul, tăcuţi şi neliniştiţi, pînă în curtea vilei Reduta.

★

Intrarăm grohăind în curte, ca un „rond de noapte" bezmetic, pus pe distrugere şi pe terorizarea cetăţenilor paşnici. Agitîndu-şi torţele, muzeografii ţifneau isteric ; ceilalţi păreau mai reţinuţi dar gata să se integreze oricînd în acest val de nebunie colectivă. La locul indicat de Kamma, cei doi directori se aruncară pe brînci şi începură să îndepărteze pămîntul cu mîinile. Cowboyul mititel de lîngă mine căscă discret şi se cuibări mai bine.

— Sînt moartă de somn, ciripi el aproape de urechea mea. Nici nu ştiu unde am să dorm în noaptea asta.

— Reduta are destule camere. Mi se pare că i-am şi spus îngrijitorului să-ţi pregătească una.

— Lîngă a ta ? chicoti Mirandolina.

Ar fi meritat să-i trîntesc niște grosolănii, însă mă abținui fiindcă cei doi gropari necalificați începuseră să scoată ouăle, unul cîte unul, la lumina nopții. Judecînd după chipurile asistenței, parcă ar fi fost un moment solemn, dar mie unul mi se cam făcuse lehamite de toată povestea asta. Singura mea dorință era să-mi pot petrece în tihnă zilele de concediu care îmi mai rămăseseră. Ce-aveam eu comun cu aceste chipuri avare, mînate doar de ambiții și de instinctul de pricopsire ? Dacă autorul celebrului tablou „O înmormîntare la Ornans", ar fi văzut scena asta, pictura universală s-ar fi îmbogățit cu o nouă pînză, zguduitoare prin realismul ei : O deshumare la Malu-Mare. Într-adevăr, muzeografii aveau aerul că dezgroapă un mort ca să-l jefuiască. Singurul chip uman era, în acele clipe, mutrișoara șireată și somnoroasă a fostei mele iubite. Se vădea degeaba că n-are unde să doarmă ; mă auzise doar cu o oră înainte poruncind să i se pregătească odaia cu crizanteme. Întîmplător rămăsese neocupată, deși era cea mai frumoasă odaie a vilei. Așa eram eu, generos și superb, cu femeile pe care le iubisem în tinerețe. Iar faptul că această cameră se găsea într-adevăr lîngă camera mea, nu avea nici o semnificație specială. Era o simplă coincidență. La dracu ! doar mă cunosc bine : niciodată nu mi-au plăcut supele reîncălzite !

— Sînt numai douăzeci și nouă ! gemu Villanova de parcă i s-ar fi extras un dinte fără anestezie locală. Cineva a sfeterisit unul !

O scurtă anchetă stabili că îmblînzitorul de elefanți le furase din muzeu și le îngropase fără să le

numere, iar pe drum nu se spărsese nici unul din prețioasele ouă. Deci dispariția celui de-al treizecilea ou avusese loc cît timp acestea se aflau în custodia Casei Vestigiale.

— Eu îmi iau cele cincisprezece bucăți ce mi se cuvin, precizã Decebal Marinescu ferm, și-mi văd de treabă. Paguba s-o suporte cine n-a avut grijă de ele.

Era un punct de vedere sănătos, la care ne raliarăm cu toții, deși oamenii lui Villanova cam mîrîiau, avînd sentimentul că li se face o nedreptate. După asta, din întunericul unde sălășluia, Arhibald înălță o voce mare și arțăgoasă :

— Și nouă cînd ne dați drumul ? Hai mai repede, că mă grăbesc !

— Să-ți dăm drumul ? mă revoltai eu. Ce, ai căpiat ?

Inspectorul îmi făcu un semn să nu mă mai amestec. După el această cerere era întemeiată. Arhibald fusese arestat sub bănuiala de a fi furat ouăle, și, cînd colo, ouăle se aflau la mine în grădină. Nu, cel mai elementar simț de justiție îl obliga să-i pună imediat în libertate pe cei doi arestați. Ceea ce și făcu, fără multă vorbă.

— Bravo, bă ! Acum mai rămîne să mă arestezi pe mine, că tot n-am făcut nimic ! Știi vorba aia : hoțul de păgubaș...

Cele două bande de muzeografi plecară, fiecare cu prada sa, fără să ne spună la revedere, suspectîndu-se reciproc. Inspectorul se gîndea încă ce să-mi răspundă, cînd de el se apropiară nesuferiții de Brown și mai marele lor, Brutus, îi șopti ceva la ureche, înmînîndu-i și un fel de petiție. N-aveam

chef să pierd timpul și din cauza lor așa că le întorsei spatele.

— Hai la culcare ! dădui eu comanda, în calitate de gazdă. Mai e puțin și se face ziuă.

— O secundă, mă opri Inspectorul. I-auzi ce spun domnii aceștia : cică aveți un contract.

— A ! aiureala aia ? Să facă cu el ce-o vrea !

Inspectorul tuși.

— Aici e o clauză foarte delicată, zise el. Mă refer la articolul trei. Hai să-i dăm citire deoarece contractul se află la mine... Zice : „În momentul în care furnizorul va intra în posesia ouălor de brontozaur, este obligat să predea beneficiarului obiectul de artă medievală denumit de părți : potirul sfîntului Pancrațiu". E clar, nu ?

— Da ! Ei și ?

— Furnizorul a intrat în posesia ouălor. Acum trebuie să predai numitului Brutus B. Brown, potirul. Așa cere legea !

— Mă faci să rîd ! De unde să le dăm potirul dacă nu-l avem ? Asta a fost o momeală ca să scoatem ouăle de brontozaur de la ei.

— Dar nu le-au furat ei, recunoști ? Ați contractat deci un lucru inexistent. Îmi pare rău dar asta se numește escrocherie !...

— Oi fi vrînd să avem și scrupule față de niște gangsteri ! ? Știi ce, m-am săturat de teoriile tale ! Dacă ții neapărat să-i servești pe acești indivizi, du-te la muzeografi și ia-le potirul. Ei sînt furnizorii, nu eu !

— Din păcate singura semnătură valabilă de pe contract e a ta !

— Ce vorbeşti, domnule ! ? Au semnat şi muzeografii. În faţa mea !

— Da, dar fiecare l-a iscălit pe celălalt ca să poată contesta scrisul mai tîrziu. Aşadar, ai potirul ?

— N-am nici un potir şi te rog să termini cu prostiile astea !

— Aşa stînd lucrurile, încheie Inspectorul cu părere de rău, n-am încotro şi trebuie să ţin seama de reclamaţia ce mi s-a înmînat adineauri. În numele legii eşti arestat ! !

Sării să-l pocnesc dar Brutus îmi puse piedică iar blestematul de George îmi trînti un lat de palmă la rădăcina nasului, de mă ameţi cîteva clipe. Cînd mă trezii eram cu cătuşe la mîini iar Inspectorul mă privea îndurerat.

— Să mergem ! îmi spuse el. În lipsa ta, Raminagrobis se va ocupa de oaspeţi. Sînt convins că nu ţi-ai dat seama ce faci şi deci te vei alege doar cu o lună, cel mult două de închisoare. Raminagrobis s-a oferit să te apere.

— Doamne fereşte ! strigai eu. Spune-i să nu se amestece. Ce, vrea să nu mai ies din puşcărie în veci ai veci lor ?

CAP. XI.

IA FIINȚĂ SOCIETATEA BURLACILOR

După două zile de fierbere în suc propriu, Inspectorul se văzu nevoit să mă pună în libertate. Prea era strigătoare la cer arestarea mea și, în afară de asta, îmi mărturisi el, primise ordin și de la șefii săi ierarhici, să-mi dea drumul fără întîrziere.

— Dacă pocnești un Inspector, îl întrebai eu la plecare, cîți ani capeți, atoateștiutorule !

— Un an și jumătate, răspunse el. Dar, ce, nu cumva ești supărat pe mine ?

— Dar dacă-l înjuri, numai ?

— Hai, domne, fii serios și lasă-mă să-ți explic...

Mă prefăcui că mă lovesc de un colț al biroului și începui să debitez toate expresiile folclorice învățate în timpul stagiului militar, văicărindu-mă, chipurile, dar privindu-l țintă în ochi. Apoi plecai trîntind ușa, fără să-l mai învrednicesc cu o singură privire. „Prieten fals, ipocrit, viclean, asta-mi ești, domnule Inspector“ — îl judecam eu în minte în drum spre casă. „...În față îți zîmbește și e gata să-ți înfigă pumnalul pe la spate... Un gentleman plictisit și ironic, totdeauna extrem de îndatoritor,

amabil etcetera... Cine-ar fi crezut ?... Mă rog, adio şi n-am cuvinte !... Să nu-l mai văd în ochi !“ Eram atît de indignat că Raminagrobis care venea în urma mea, într-o maşină, trebui să claxoneze de două ori pînă să-l observ.

— Hai, urcă ! îmi zise el, să vezi ce bine a reuşit operaţia.

Haida-de ! Era chiar Trabantul meu şi într-adevăr mergea fără a fi tras sau împins de ceva. Totuşi îmi economisii laudele ca să nu fie cu ghinion.

— Se petrec lucruri misterioase în acest oraş ! mă informă marele cunoscător, prin metode logice, al sufletului omenesc. Dar mai întîi să vezi ce-a ieşit dintr-un Trabant corcit cu o Mangustă.

Ieşirăm din oraş pe drumul Constanţei şi se apucă să-mi arate cît de bine răspundea maşina la comenzi. Avea aerul că-mi dă lecţii, mie, care mă născusem într-o maşină de curse, aşa că îi poruncii să oprească imediat şi trecui la volan. După prima sută de metri îmi dădui seama că mi se făcea cadou o bijuterie : Trabantul se răsucea pe toate părţile ca o balerină, parcă-mi ghicea dinainte intenţiile. Îl băgai pe mirişte, apoi prin nisip — n-avea probleme ! De atîta îngîmfare, Raminagrobis părea că îşi dublase volumul său iniţial. Asta mă enervă. Mă năpustii în nişte rîpe din care ieşirăm fluierînd. Reveniţi din nou pe şosea asfaltată, la drum drept, mă înfipsei cu forţă în accelerator şi mi se zbîrli părul în cap văzînd că indicatorul de viteze trece de două sute. Încă vreo cîteva frîne nebuneşti şi trăsei pe dreapta. Trebuia să recunosc cinstit : noua mea maşină, deşi tot a Trabant arăta, era o capodoperă a genului.

— Tatăl lui Ţoancă-mică e un geniu ! recunoscui eu adresîndu-mă lui Raminagrobis. Să-i transmiţi felicitările mele !

— Le merită cu prisosinţă, surîse Mălai-mare, fiindcă a urmat întocmai indicaţiile mele. Numai de trei sau de patru ori am fost nevoit să-l corectez. Deci eşti mulţumit !...

— Mai mult decît atît !

— Atunci să-i dăm şi un nume... Ce zici de „Tragusta“ ?

— Adică „Trabant plus Mangusta“ ? ! E-n regulă !

Destupă la iuţeală o sticlă cu apă minerală şi o vărsă peste botul maşinii. Îl privii zîmbind, căci eram realmente încîntat de treaba făcută, şi mă pregăteam să fac cinste cu o masă nemaipomenită, cînd un Thunderbird vişiniu opri la cîţiva metri de noi. „Îşi închipuie că sîntem în pană — îi şoptii eu lui Raminagrobis — şi vor să ne ajute“. În realitate, ocupanţi Thunderbirdului, doi snobi cu aere de veterani ai volanului şi două false lolobrigide, desculţe şi cu pleoapele învineţite, parcă din cauza unor lovituri de pumni, se dăduseră jos ca să se distreze pe socoteala noastră.

— Te pomeneşti că nu vrea să urce panta, ne compătimi unul din snobi. De ce n-o folosiţi numai la vale ?...

— Dacă vă grăbiţi, îi spusei, noi nu vă reţinem.

— E bine că-l stropiţi din cînd în cînd cu apă, ne lăudă una din starurile fără nume. E foarte uman, am vrut să zic...

Tăcui fiindcă îmi venise o idee, dar lui Raminagrobis îi sări ţandăra.

— Ne-am oprit doar ca să admirăm priveliștea, zise el. Mașina dumneavoastră trebuie să fie foarte interesantă, văzută din spate.

Cei patru se priviră bucuroși; reușiseră să ne indispună.

— Dacă vreți vă remorcăm pînă la Constanța, ne propuseră ei. În felul acesta economisiți două zile din concediu.

Ne urcarăm în Tragusta cu dinții strînși. „Ia-o-ncet", mă povățui Raminagrobis și eu mă prefăcui că urnesc mașina din loc cu mare greutate. Pornirăm anevoie, cu douăzeci și cinci la oră, în aplauzele ironice ale echipajului de pe Thunderbird, care nu se grăbea să ne urmeze. După cîteva minute îi auzirăm venind din urmă. Mării ușor viteza dar îi lăsai să ne dea ocol. Cîteva clipe fuseseră din nou în frunte și iarăși Thunderbirdul ne înconjură, ceva mai greu de data aceasta, și iar ne lăsă înainte. Indicatorul de viteze arăta optzeci. Apăsai ușor și acul sări la o sută. Thunderbirdul se apropie văzînd cu ochii dar cei dinăuntru ne priveau uimiți. Cîteva clipe merserăm alături: apoi eu urcai la o sută cincizeci și-i făcui să piardă teren. „N-ai văzut ce ochi de broască au făcut", îmi șopti Raminagrobis fericit „dacă ar avea un tun la bord ar trage după noi". Îmi venise rîndul să le plătesc cu aceeași monedă. Așa era viața, nu puteam să-i ajut cu nimic! Menținui viteza constantă și-i lăsai să ne-o ia înainte, apoi cu o sută șaptezeci pe oră le dădui cu ocol, în timp ce Raminagrobis le făcea semne de îmbărbătare prin geamul portierei. Repetai figura, apoi mă lăsai cu toată greutatea pe accelerator și Tragusta țîșni de-a lungul șoselei, ca un proiectil, pînă îi pier-

durăm pe snobi din vedere. După care oprirăm pe dreapta și Raminagrobis făcu cinste cu niște sandvișuri. În timp ce mestecam, Thunderbirdul își făcu apariția spășit și frînă, cu modestie, lîngă noi. Snobii coborîră din mașină, cocoloșiți.

— Ne-am oprit să-i dăm puțină apă, explică Raminagrobis cu bunăvoință. E mai uman așa. Știți, cînd se încinge începe să sfîrîie.

— Ia lăsați bancurile, ne apostrofă un găligan cu pistrui. Cîte parale cereți pe jucăria asta ?

— Nu știu dacă o dă, spuse Raminagrobis întorcîndu-se spre mine. Mi se pare că e o amintire de familie.

— Ha-ha, bun bancul ! Deci, cîte parale ?...

— Cîte kilograme doriți ?

— Sînt plini de humor și de voioșie, ne lăudă gămiganul întorcîndu-se cu fața la ai săi, cu toate că nu vedea clar că glumele noastre nu-l distrau de fel. Ifumor românesc autentic !... Și către noi : O iau toată, puneți-mi-o la pachet. Zece dolari kilogramul, e bine ?

— Vrei să spui : o sută ? !

Rămase gînditor cîteva clipe privind lung Tragusta, ca pe o ființă iubită de care ești nevoit să te despărți, pentru totdeauna.

— Înseamnă că nu vindeți, zise el în cele din urmă. Păcat ! Ei, să zicem că ne-ați tras o cacialma strașnică. Ce dracu i-ați pus sub coadă ?...

— E în întregime tranzistorizată, îi șopti confidențial Raminagrobis.

— Ilă, hă, e tare !... Atunci, noi ne-am cărat. Poate mergem odată, undeva la un spriț și mai vorbim ?...

— Un şpriţ nu se refuză niciodată.

Fluturarăm batistele după ei şi cînd pata vişinie care ne obosea ochii dispăru în lungul şoselei, o luarăm şi noi înapoi, spre Malu-Mare, cuminţi, visători, digerîndu-ne în voie proaspăta victorie.

— Ziceai că se petrec lucruri misterioase în oraş, îl îmboldii eu pe Raminagrobis să-mi povestească întîmplările din ultima vreme, mai precis din cele două zile cît zăcusem în închisoare, arestat pe nedrept. Ai luat obiceiul să începi o frază şi apoi să schimbi vorba. Probabil că e un procedeu din romanele tale, ca să provoci un interes artificial în rîndurile cititorilor. Pe mine sistemul mă plictiseşte şi mă înfurie.

— Voi fi cît mai laconic cu putinţă, acceptă interlocutorul meu. În seara balului mi-am dat seama că între mine şi Genoveva sînt multe puncte comune. Ai auzit de aşa-zisele „afinităţi elective", nu? Ei bine, am dansat împreună, am ieşit pe terasă, am discutat...

— Îmi închipui ce-aţi discutat.

— Nu fii răutăcios. Natural, i-am pus şi cîteva întrebări esenţiale şi, dacă vrei să ştii, ea mi-a dat răspunsuri, în general pozitive. N-am insistat fiindcă îmi dau seama că relaţiile dintre oameni sînt foarte gingaşe şi, uneori, un cuvînt în plus strică tot ce ai clădit o viaţă întreagă.

— Fraza asta am citit-o şi în ultima ta carte, îl avertizai eu.

— Şi ce, nu e adevărată?... Deci, în puţine cuvinte, se stabilise între noi acea complicitate delicioasă, premergătoare unei depline înţelegeri. Ieri după-amiază urma să mergem numai noi doi, să-i

mai muzeul de la Agigea, pe care ea nu-l văzuse încă.

— La Agigea nu e nici un muzeu !

— Da ? În sfîrşit, asta n-are nici o importanţă !... Şi la ora stabilită... duduia n-a venit ! Nu ţi se pare ciudat ?

— De ce să mi se pară ciudat ! E prima dată cînd îţi trage cineva clapa ?

— Dacă vrei să ştii, da !

— Mă cam îndoiesc ! Oricum, tot trebuia să începi odată.

Fiecare e liber să-şi închipuie ce poftеşte, dar pe Luminagrobis îl frămîntau alte probleme mult mai controversate. În cursul dimineţii de ieri mă căutase domnul Adalbert Măcelaru şi, fiindcă eu nu eram acasă, i se spovedise lui : Rîndunica ieşise pe geamul culoarului şi-şi luase din nou zborul „spre alte zări mai bune". Căutînd-o prin port, împreună cu oamenii lui de nădejde, unul dintre aceştia, Stromboli se pare, dăduse pe puntea iahtului Maramureş pe... Genoveva ! Într-un costum de baie portocaliu, părînd că se simte excelent printre acele brute care îi urmăreau fiecare mişcare cu priviri lăcrimoase şi holbate. Ai fi în stare să crezi că fetele din ziua de azi se simt atrase mai curînd de forţa oarbă, brutală, de tipi instinctuali şi feroci, cu îndeletniciri violente, antisociale, decît de intelectualii de rasă, oameni sensibili şi rafinaţi, artişti în toată puterea cuvîntului ?

— Dacă biata fată n-a-ntîlnit nici unul din specimenele ideale de care vorbeşti !

— Vrei să fii ironic ? Să ştii că eşti mai reuşit cînd spui glume grosiere, de cantină... Ei bine, după plecarea directorului mi-a bătut în uşă Ţoancă-mică.

— Se temea probabil să nu faci iar o criză de epistaxis, care în lipsa unei îngrijiri adecvate să-ți fie fatală.

— Nu, domnule ! Era vorba de cu totul altceva. Din seara logodnei, Gicu nu a mai dat nici un semn de viață. Nici cei de la serviciu nu știu nimic despre dînsul, nici familia, nimeni...

Deci, trei persoane dispărute de la domiciliu : Rîndunica, Genoveva și Gicu !... Ar fi fost o prostie să punem totul pe seama unei coincidențe. Nu, toate aceste întîmplări erau actele unei piese ce se desfășura pe o scenă mai mare, în care toți aveam cîte un rolișor, fie că eram de acord — fie că nu, cu aceasta.

— Gîndul că o persoană necunoscută ne manevrează ca pe niște piese de șah, îmi mărturisi Raminagrobis, mă urmărește de cîtăva vreme. Am insomnii și, acum, după figura făcută de Genoveva, simt în permanență niște junghiuri în regiunea stomacului. Mă tem chiar să nu fi făcut un ulcer ; nu știu dacă ți-am spus că boala asta se dezvoltă pe un fond nervos. După ultimele cercetări științifice...

— Da, da, am citit și eu „Magazinul“ de săptămîna trecută... Iar pentru colici îți recomand o drojdie mică la Clopotul Mării. E un remediu verificat de-a lungul secolelor. Sau poate preferi un ceai de sunătoare...

— Nu, nu !... Cred că e mai bine să iau o drojdie, cum spui tu.

La Clopotul, un afiș mare lipit în geam, pe dinăuntru, ne informa că e închis pentru inventar, însă noi ne consideram clienți privilegiați iar licheaua de Papastratos trebuia să fie fericit că îl mai băgăm în seamă, după tentativa de otrăvire din

seara balului. Fiindcă la ciocăniturile noastre nu răspundea nimeni, Raminagrobis puse mîna pe o sfoară, legată de limba clopotului care-i servea lui Papastratos drept firmă, şi începu s-o agite în dreapta şi-n stînga. Arama prinse să zbîrnîie cu putere, iar Mălai-mare se înveseli, de parcă bătea toaca la Patriarhie. În sfîrşit, Papastratos binevoi să deschidă. Era înăuntru cu alţi trei indivizi cu servlete, cam piliţi, fiindcă pălăriile le şedeau strîmbe pe cap, iar unul dintre ei mîrîia încontinuu aceeaşi melodie : „Cît e Bucureştiul de la-at, badang-adan, numai la un colţ mi-e dra-ag, badang-adan !“ Probabil că inventarul se terminase cu rezultate pozitive, fiindcă toată lumea părea transfigurată. Fiind persoane de încredere, Papastratos ne lăsă să pătrundem în sanctuar şi ne servi cu drojdiile solicitate. Zîmbea silit şi ne şopti că „o să vă explic eu mai tîrziu...“, deşi noi ne dam seama ce se petrece acolo şi fără explicaţiile lui. Apoi plecarăm, ca să nu deranjăm şi mai mult organele de control în aducerea la îndeplinire a multiplelor şi delicatelor sarcini de serviciu ce le reveneau, conform planului de muncă din ziua respectivă... După cîţiva paşi, Raminagrobis se opri şi-mi spuse :

— E colosală doctoria asta, domnule. Parcă mi-a luat durerile cu mîna...

— Eram sigur, îi răspunsei eu, că ipohondriile tale numai cu drojdie se vindecă !...

Mă despărţii de remarcabilul cunoscător al sufletului omenesc în poarta Redutei. Se ducea să-şi oblojească orgoliul, ulcerat din cauza nestatorniciei feminine, să-şi recapete încrederea în sine însuşi,

prin cîteva ore de profunde meditări şi contemplaţie. Nu recunoştea niciodată că, în realitate, dormea tun în aceste ore. Nu insistai să mă întovărăşească. Aveam nevoie să fiu singur, ştiam că Mirandolina mă aşteaptă, că trebuie să cer şi să dau unele explicaţii, mă temeam de ochiul lui necruţător, de bufniţă, şi de toate prejudecăţile acestei lumi neroade, mă temeam de o înfrîngere ruşinoasă dar, în acelaşi timp, aş fi vrut să fiu aplaudat de galerie ca un învingător. Mă temeam de orgoliul meu absurd şi de istericalele Mirandolinei şi, cîteva clipe, în timp ce urcam treptele peronului, dorii fierbinte ca firea omenească să se fi schimbat peste noapte, să nu ne fie ruşine de adevăratele noastre sentimente, să nu împrumutăm ca nişte cameleoni, culoarea mediului înconjurător şi să credem în prostia şi gingăşia omenească...

În holul cel mare al vilei nu era nimeni, dar o adiere crîncenă de coniac şi tutun de pipă îmi dete de înţeles că o fiinţă omenească se zbuciumă, de cîteva ore, pradă unor ireductibile întrebări existenţialiste. „Altul care suferă din pricina dragostei“, gîndii eu în timp ce tăiam cu corpul, înaintînd, pînzele paralele de fum şi cumarină. Disperatul se afla chiar lîngă bar, clătinîndu-se ca un cocotier în bătaia simunului. Mă privea cu ochi turburi, în aspic, iar costumul lui de judo, cu centură portocalie, era fleşcăit ca o pînză de corabie.

— Ura, vice, îl salutai eu vesel. Imi pari cam obosit astăzi.

— Adică, vrei să spui că sînt beat, articulă musafirul meu, privind cu atenţie paharul pe tejgheaua barului. Vino-ncoa să-ţi rup o mînă.

— Mai bine, mîine. Dar ce s-a întîmplat? Te văd mîhnit...

Vicepreşedintele nu era mîhnit şi puţin îi păsa de toate femeile din lume. Faptul că Micşuneasca voia să rămînă sau să plece, lui îi era perfect indiferent. Libertate absolută — asta era deviza lui — iar dragoste cu sila nu se poate face. Era imposibil să nu fii de acord cu aceste mari adevăruri. „Dar ce s-a-ntîmplat, omul lui dumnezeu?“ „Nimic! Nu s-a întîmplat nimic!“ Şi începu să cînte: „Adios muchachos, tu rămîi de-acum cu bine, că fără tine, mi-o fi mai bine“. Pricepui.

— Unde e Micşuneasca? îl zgîlţîii eu pe nefericit. Termină cu bîlbăiala, că eşti bărbat. Nu ţi-e ruşine?...

— S-a dus, fluieră Vicepreşedintele a pagubă. Gîsotea cu Villanova şi, nu ştiu ce i-o fi spus ăla, că ieri şi-a luat lucrurile şi a plecat. Cred că s-a dus la el. Zicea că o să-mi scrie. Pfui!

Ce să mai vorbim, asta era viaţa! Nu ca în romanele dulcege în care „el“ şi „ea“ se uită ca viţeii unul la altul, pe parcursul a trei sute de pagini, şi, în urmă se căsătoresc, atît civil cît şi religios. Oamenii se adună şi se despart, urmînd impulsuri nedefinite, dar, se pare, imperioase. Villanova era mai tînăr cu cel puţin zece ani decît Micşuneasca, dar, dacă aşa i s-au aprins lui becurile, nici o raţiune din lume nu-l putea determina să renunţe la dînsa. Cît despre dumneaei ce să mai vorbim: ea nu mai judeca de mult cînd era vorba de amor, părea că se grăbeşte să se dea în stambă cît mai mult cu putinţă.

— Şi fetele ce zic? întrebai eu.

— Da' cine le-a mai văzut... Nici nu ştiu dacă mai sînt pe-aicea!

A, da ! desigur, musafirii mei se mai răriseră : Genoveva pe iaht cu piraţii, Micşuncasca de gîtul muzcografului, iar Alidada, marea mea decepţie, plecase probabil cu netrebnicul de Arhibald... Mă repezii pe scări spre camera Mirandolinei. În faţa uşii mă oprii fiindcă inima îmi bătea cu putere, din cauza alergatului. Înăuntru cineva, o voce de femeie, fredona un cîntec la modă. Bătui scurt şi apăsai pe clanţă, fără să mai aştept răspunsul. Coana Veta lui Iordan, în ţinută lejeră, îşi punea părul pe bigudiuri. Un metru şaizeci înălţime pe un metru şaizeci lăţime ; fugii repede afară orbit de atîta strălucire ! După cîteva secunde, coana Veta mă ajunse din urmă, drapată cu demnitate într-un capod albastru, presărat cu crizanteme galbene.

— Domnişoara a plecat de ieri, îmi spuse îngrijitoarea. Făceam curăţenie.

— A lăsat vreo vorbă, ceva ?

— Zicea că se plictiseşte şi că se duce să le dea o mînă de ajutor celor de la muzeu.

— Lui Decebal Marinescu, nu ?

— Da. Am înţeles că o să doarmă acolo şi m-am apucat să aranjez camera. Poate vine altcineva.

— Nu mai vine nimeni, coană Veto... Fă repede douăzeci de cafele negre şi adu-le jos la bar.

Trebuia să bat pe cineva şi, din fericire, Vicepreşedintele se afla încă în hol, plutind printre pînzele de fum, ca un peşte exotic. Era complet drogat, cred că băuse o sticlă de coniac, dar îi trăsei nişte ghionţi şi-l silii să înghită cîteva cești de cafea. Între timp, ca să ajungem la acelaşi numitor, dădui duşcă un pahar cu amestecătură, o băutură atît de hibridă şi de vitriolată, încît o clipă mă temui să nu-mi decalci-

floze sternul și coastele. Apoi ne luarăm la bătaie, după toate regulile artei, cu demnitate și cu dorința fierbinte de a ne face rău, cu toate că știam că nici unul din noi nu este vinovat de nenorocirile celuilalt. Încă de la primele lovituri renunțarăm la orice regulă și începurăm să ne pocnim orbește, care cum nimerea. După primele reprize, nici unul din noi nu mai arăta a homo sapiens. Dar ne trecuse amărăciunea și eram chiar veseli. Veseli și furioși. Cînd potrivnicul meu își sparse un dinte, făcurăm o pauză de reconfortare. Îi oferii o doză din sticla cu amestecătură și de la prima înghițitură căzu pe spate cu răsuflarea tăiată. „E minunată!“ răcni el ca un rinocer atins de gloanțe dum-dum. „Acum te mănînc de viu!“ Căzurăm de acord ca acea băutură infernală să se numească de azi înainte : tri-nitro-glicerină, și ne apucarăm din nou, sîrguincioși, de treabă.

Cînd intră Raminagrobis holul era țăndări. Cruțasem doar barul, în rest nici o mobilă nu mai era întreagă. Fiindcă afară se înserase, Raminagrobis răsucise comutatorul și abea acum avusei ocazia să-l văd pe Vicepreședinte în adevărata lui splendoare. O frunte cornută sub care doi ochi vineți și umflați luceau sinistru, într-o veselie nebună și fără sens. Pe buzele-i tumefiate, rătăcea un zîmbet timp, cretinoid. Centura portocalie îi ajunsese la pleznă. Șchiopăta și, cînd apucă paharul cu trinitroglicerină, îmi dădui seama că i-am răsucit prea tare mîna dreaptă.

— Eh, îi mărturisii eu lui Raminagrobis, care, de fapt, nu mă întrebase nimic, — o să poată bea și cu mîna stîngă.

Dalai-Lama nu înțelesese de la început, apoi se lămuri. Ne obligă să bem restul de cafele, apoi ne duse pe amîndoi în fața unei oglinzi rămasă, ca prin minune, intactă. Începurăm să fluierăm și eu și Vicepreședintele. Eram măreți și fioroși, bărbați răi și adevărați, numai forță și inimi împietrite. De nimic nu ne era frică ! Adio, frumoase trecătoare ! Rămîneți în cearșafurile voastre călduțe și parfumate. Vrem să respirăm aerul sărat al oceanelor ; mirosul prafului de pușcă ne desfată ! În lături sirene perfide — trec eroii, și ei nu se lasă îngenuncheați, pradă arcanelor voastre de mătase.

— Foarte bine ! zise Raminagrobis. Dar ce sînt eu de vină ?

Ne dădurăm seama imediat de greșeala comisă : nu-i turnasem de băutură ! Ca să mai scutească din întîrziere, Vicepreședintele îi întinse paharul lui cu tri-nitro-glicerină. Raminagrobis trase o dușcă, păru că o să-și dea sufletul, apoi se reculese.

— Mda, zise el ipocrit. Merge ! Adică am impresia că e tocmai ceea ce ne lipsește. Nici eu nu prea mă simt în apele mele...

Suflet sensibil ! Inimă îndurerată ! Îl adoptarăm imediat ca pe singura ființă ce lipsea din universul nostru bezmetic, bîntuit de taifunuri de coniac și tri-nitro-glicerină. Ne bătusem destul, acum era cazul să filozofăm.

— O viață are omul ! începu Raminagrobis ridicînd paharul și noi sărirăm să-l îmbrățișăm, de parcă am fi fost condamnați la moarte și el ne-ar fi adus vestea grațierii nostre... Cînd eram în armată, pe front, eram cincizeci de inși și dormeam grămadă

prin grajduri ori prin şcoli primare. Ei bine, în doi ani de zile nu ne-am certat niciodată între noi.

— Cît de bine sesizezi tu, învăţătorule — zisei eu — toate tainiţele sufletului omenesc. Ştiai, Răducule — mă adresai eu Vicepreşedintelui — că prietenul şi fratele nostru este un filozof ? Apropo, sper că-mi dai voie să-ţi spun Răducu ?

— Dacă-mi spuneţi altfel, sughiţă Răducu, înseamnă că vreţi să mă jigniţi. Am bănuit eu — continuă dînsul — că Rami e un filozof dar mi-a fost jenă să-l întreb direct. Nu voiam să-l jignesc ! Copii ! — izbucni Răducu în lacrimi — eu nu vreau să jignesc pe nimeni !

Sărirăm să-l potolim. Îl înţelegeam perfect, fiindcă eram făcuţi cu toţii din acelaşi aluat sufletesc. Numai plăcăşie, sensibilitate, prietenie. Alţii sînt cei ce ne jignesc şi nu ţin seama de marea poezie din sufletele noastre ! Am intuit bine gîndurile voastre, Răducule şi Rami ? Da, însă Rami avea şi unele propuneri practice la auzul cărora Vicepreşedintele pretinse să facem un tur de onoare : un fel de bruderşaft cu amestecătură, acţiune ce echivala pentru un neantrenat cu o lovitură de măciucă în moalele capului. Totuşi supravieţuirăm.

Conform propunerilor lui Raminagrobis, Reduta devenea de azi înainte un cuib al burlacilor înveteraţi. Aplauze, entuziasm ; eu şi Vicepreşedintele ne înscriserăm imediat ca membri fondatori, Raminagrobis de asemenea. Nu eram absurzi : femeile puteau intra dar n-aveau dreptul să stea mai mult de trei zile. Făcea excepţie doar coana Veta a lui Iordan, care trebuia să gătească şi să facă ordine şi curăţenie prin cameră. Vicepreşedintele se angajă să com-

pună marşul burlacilor ; deocamdată avea doar începutul melodiei şi primele două versuri :

Jurăm, jurăm !
Să nu ne însurăm !

Ne mulţumeam pentru început şi numai cu atîta. Ţi-era mai mare dragul să auzi glasurile noastre puternice, bărbăteşti, intonînd cu atîta fermitate noul nostru imn. Pe acest fond muzical îşi făcu apariţia nea Dumitru Iordan, om însurat, biet animal domestic, fiinţă sărmană care a uitat pînă şi înţelesul ideii de libertate.

— Domnişoara Ţoancă-mică vrea să vă vorbească, mă anunţă majordomul.

Ne uitarăm unii la alţii plictisiţi. Strîmbarăm din nas. Ce dracu mai voia şi pasărea asta călătoare ? N-aveam timp pentru fleacuri.

— Nu sînt acasă ! Aşa să-i spui, tataie !

— Păi a auzit vocile dumneavoastră.

De-aia nu mai puteam eu ! Şovăii totuşi o clipă. Ar fi fost prea de tot să-mi aducă vreo veste de la Mirandolina. Cei doi tovarăşi ai mei mă priveau pe sub gene. Voiau să vadă ce răspuns dau.

— Să fie sănătoasă ! mă hotărîi eu, adresîndu-mă lui nea Iordan. Eşti numai dumneata acasă şi îţi baţi nevasta. Ia să ne mai lase-n pace !

*

A doua zi ne trezirăm sumbri şi atemporali, cu capetele patrate şi puţin mai mari decît dimensiunile lor obişnuite. Vicepreşedintele era vînăt şi zgrunţuros, ca şi cum în timpul nopţii ar fi fost supus unor

fluri de incinerație, de la care a scăpat numai după mari eforturi. Nici Raminagrobis nu făcea o figură mai bună. Păşea precaut prin mijlocul odăii, fiindcă - zicea el — „creierul meu e ca de colofoniu (mai bine zis : de sacîz) şi, la fiecare pas mai brutal, clivează în sistemul ortoclinorombic". „Mai faci şi bancuri" ! — îl repezii eu — dar greşeam, cu siguranţă, deoarece, uitîndu-mă mai bine la dînsul, observai că părul începea să i se decoloreze la rădăcină, din cauza tri-nitro-glicerinei, desigur, iar, din direcţia unde se afla, venea în valuri un miros aromat — medicamentos, de parcă Mălai-mare ar fi fost îmbălsămat pe cînd dormea, fără ştirea noastră. Eu mă simţeam ca şi cum aş fi trecut printr-o piuă, fiecare osişor era aliniat la dreapta şi-n adîncime şi bine bătătorit ca piatra cubică pe drumurile naţionale („Naţionale şi religioase", spuse Vicepreşedintele cu un umor paranoic, încă neafirmat pînă la acea vîrstă). Sistemul meu muscular şi adipos căpătase o rigiditate de scoarţă de copac, cred că, fără să ştiu, eram străbătut, în toate sensurile, de vase de lemn şi, liber, urma să prindă rădăcini şi să dau fructe. Nişte fructe zemoase, perfide, pline de alcooluri grele, dătătoare de halucinaţii. Vînătăile de la ochi nu erau mare nenorocire ; o să purtăm ochelari de soare, şi eu şi Vicepreşedintele, şi o să meargă. Nici uşoara claudicatie a piciorului stîng, urmare sigură a lovirii mele de calorifer sau de colţul mesei, nu mă speria. Căzusem eu de la trapez şi tot revenisem cu timpul la forma iniţială. Rămăsesem însă cu gîtul strîmb şi asta mă afecta nespus de mult, deoarece îmi strica aspectul exterior şi mă împiedica să iau o poză marţială, de învingător.

Căutarăm o soluţie, cu toţi ai casei, dar blestematul de gît nu voia să cedeze. Nici nu suportam orice tratament. Coana Veta îmi propusese, de exemplu, să mă tragă cu nişte Diana, dar cînd se apropie cu lichidul de nasul meu, simţii că ameţesc. Într-atît de mult mă sensibilizase tri-nitro-glicerina, că n-aş mai fi suportat, cred eu, nici uleiul de candelă.

— Bine c-am scăpat numai cu atît, zise Viccpreşedintele. Acum ar fi cazul să ne dregem.

Îl privirăm cu admiraţie, dar, eu unul, eram contra.

— Ce, eşti nebun ! ? Nu mai tolerez nici sfînta împărtăşanie.

— Mă gîndeam la nişte lapte bătut...

Asta, da, propunere cuviincioasă ! Întîmplător exista o garniţă cu lapte bătut în casă şi nea Dumitru Iordan, auzind despre ce e vorba, ne-o aduse ca fulgerul. Jurarăm ca, de-acum înainte, singura noastră băutură să fie laptele bătut ; numai el ne putea da seninătatea şi echilibrul atît de necesar în munca noastră de creaţie.

— Vă propun o plimbare cu Tragusta, strigai eu după ce îmi înghiţii porţia. Şi făcui cîteva mişcări de gimnastică... Reflexele funcţionează perfect, ce zici, Raminagrobis ?

— „Cu-o moarte toţi sîntem datori !...“ Poate găsim pe undeva o ciorbă de peşte, să ne dregem.

— Şi tu, Răducule ?

— „Decît o viaţă tristă şi-un trai nesuferit...“

Nu erau complet redresaţi, dacă mă luau cu versuri, dar briza cu miros de sare şi iod, şi poate o scurtă baie, la apă mică, o să ne facă bine la toţi. Pornirăm în trombă, fredonînd cu glasuri dogite

inul burlacilor : „Jurăm, jurăm ! Să nu ne însu-
ăm !“, cînd, la ieșirea din hol, o ființă nefericită,
re dormise îmbrăcată pe o canapea, se sculă în
pul oaselor și începu să plîngă. Mă uitai cu asprime
a Dumitru care se apropiase de noi.

— Ce e cu dumneaei ?

— N-a vrut să plece, se dezvinovăți Iordan. Zicea
ă se arunce înaintea trenului.

— Perfect ! Primul tren e la opt și douăzeci. Dacă
se grăbește îl mai poate prinde.

Mari și disperate suspine din direcția canapelei
îi înmuiară inima.

— Ei, hai, nu mai plînge ! Ce s-a întîmplat ?

Țoancă-mică suferea intens și îi era imposibil să
vorbească. Îmi întinse un bilet și continua să bo-
nească, frecîndu-și într-una ochii cu o batistă mică și
udă. Vicepreședintele sări să-i aducă un pahar cu
ap iar Raminagrobis îi trase rochița peste genunchi.
Citii cu glas tare :

„Scumpo“ — scria în bilet, și Țoancă-mică preciză
că era scrisul lui Gicu — „Am reflectat mult înainte
de a-ți adresa aceste rînduri. Nu ne mai putem
vedea multă vreme de-aici înainte. Cercetările mele
m-au acaparat cu totul, opera mea se apropie cu
pași repezi de sfîrșit. Dacă ipotezele mele se verifică,
numele meu va figura cu cinste în galeria marilor
învățați ai lumii : Homer, Dante, Leonardo da Vinci,
Edison. În aceste condiții îmi este imposibil să mă
mai gîndesc la căsătorie. Viitorul meu îmi cere să
sacrific dragostea în interesul științei, căreia mă voi
dedica în întregime. Rămîi cu bine.

Prof. Gicu C. Niculescu“

— Nu știam că Gicu e profesor, se miră Raminagrobis care citise biletul peste umărul meu.

— E în anul doi la fără frecvență, murmură Țoancă-mică. Iar lucrările de care vorbește, există numai în capul lui. Gicu și cercetări !? De unde și pînă unde ? ! Ce, n-aș fi știut și eu ?...

Tonul grandilocvent al necredinciosului logodnic, mă făcea și pe mine să cred că altceva se ascundea sub proza neinspirată a acestuia. Era imposibil ca fruntea lui senină să ascundă înapoia ei o idee cît de minusculă. Sentimental și anost, fără sare ca o pîine graham. Gicu n-ar putea figura în galeria oamenilor iluștri decît ca element de contrast. Nu, hotărît lucru, altcineva vorbea prin pana lui neghioabă.

— Ei și ? Ce vrei să facem noi ?

— Să-l căutăm și să-l aducem acasă, zise Țoancă-mică.

Trecuse toate încercările, erau logodiți, ea îl mai iubea încă, nu putea să plece așa. După toate sacrificiile pe care le făcuse dînsa pentru dragostea lor. Era un ingrat, ar fi trebuit să-l lase în plata domnului și să se căsătorească imediat cu Ștefănescu, dar Ștefănescu lipsea, pentru moment, din localitate ; abia săptămîna viitoare se înapoia de la țară. Cercetări științifice !... Ce prostii or mai fi și alea ? Să renunțe el la dragostea lor pentru acea „operă" despre care nimeni n-a auzit nimic. Nu, era imposibil să înțelegi aceste raționamente absurde ale bărbaților. Au un alt fel de a judeca, altul decît cel normal.

— Ai ceva indicii sau bănuieli ? o întrerupse Raminagrobis. Poate o altă femeie, cumva ?...

Bineînțeles că da, însă n-am nici o probă. Am verificat toate prietenele noastre comune și n-am găsit nimic suspect. Trecutul lui Gicu e fără pată. Nu poate fi vorba decît de o cunoștință nouă, mă gîndesc la vreo sezonistă. În cazul acesta nu mai știu cum să-l urmăresc. Vă rog să mă ajutați.

Adică să aducem din nou în captivitate un sărman lunăr care abia și-a luat zborul, avid de libertate ?... Și atunci cum rămînea cu principiile noastre și cu dreptul sacru al fiecărui bărbat de a dispune de persoana sa cum crede el de cuviință ? Vicepreședintele o lămuri cu blîndețe că ne cerea imposibilul. Dintr-un anumit punct de vedere însă, cazul lui Gicu ne interesa și pe noi, fiindcă îl cunoscusem ca persoană. Sub această retragere, ascunsă sub un șirat de cuvinte gogonate, noi bănuiam, o altă voință, machiavelică, și niște scopuri, neapărat tenebroase, care ne vizau direct. Pentru a lămuri toate perfidiile inamicilor noștri, declarați și nedeclarați, îl vom depista pe Gicu de-ar fi ascuns și-n gaură de șarpe.

— Cît despre opera lui, ne spuse Raminagrobis în încheiere, cred că o putem rezuma într-un singur cuvînt : rahat ! Ascultați-mă ce vă spun !

O expediarăm pe Țoancă-mică, recomandîndu-i să se ducă acasă și să se spele pe ochi, că totul se va aranja. „Și te rog să ai încredere în nenea Raminagrobis“, îi spusese Mălai-mare la plecare, iar ochii lui oblici scînteiaseră o clipă în mod periculos, infirmînd toate jurămintele lui de castitate din seara precedentă. Mă rog, o să rămînem doar eu și cu Vicepreședintele să ducem lupta pînă la capăt. Doi oameni, strîns-uniți, pot face minuni în lumea asta plină de dentiști, de genii și de școli primare. Ne

azvîrlirăm furioși în Tragusta, dar cînd să răsucesc, cu un gest energic, cheia de contact, Vicepreședintele ceru time-out. Cică își uitase batista pe noptieră. Lipsi zece minute și se întoarse pipăindu-și pîntecele.

— M-a nenorocit laptele ăla bătut, zise el în loc de explicații. Să sperăm că asta e totul. Hai să-i dăm drumul!

Mă supărai pe accelerator și, în secunda următoare, un uragan se abătu de-a lungul șoselei Malu-Mare-Constanța, făcînd să vibreze frunzele salcîmilor de pe margine, ca niște zbîrniitori de zmeu date cu grăsime. Vicepreședintele făcu ochii mari cît nasturii de palton. Uitase și de burtă și de tot, far eu și Raminagrobis rîdeam de ne prăpădeam văzîndu-l cum se cramponează de locul lui, ca și cum ar fi fost posibil să cazi din mașină la viteza pe care o aveam. Pînă la urmă reuși să se aclimatizeze, deși îi lăcrimau ochii ca la cățeii hrăniți prea devreme cu carne.

— Mă, voi sînteți nebuni de legat, reuși el să îngaime pe un ton jumătate îngrozit, jumătate plin de admirație. Eu unul mi-am și luat adio de la viață.

„Jurăm, jurăm! Să nu ne însurăm!" începurăm noi ceilalți să răcnim fericiți și Vicepreședintele nu întîrzie să ni se alăture. Pe la jumătatea drumului, ca să demonstrez că sînt tembel și aiurit, băgai motorul în plin și așteptai, rînjind prostește, să ne ridicăm în aer și, eventual, să ne înșurubăm pe orbită. Indicatorul de viteze arăta două sute cincizeci, dar Raminagrobis îmi zbieră în ureche că s-ar putea să fie mai mult, deoarece îl montaseră cam la întîmplare. Alelei, fraților, și doamne-ajută! Zburam, de fapt, printr-un coridor de lemn cu acoperiș de frunze, deoarece pomii

de pe marginea şoselei se lăţiseră, ocupînd şi intervalul neplantat, şi formau un fel de parapet foşnitor, pe deasupra căruia strălucea o vipuşcă de cer, întreruptă din cînd în cînd, ca un fulger, de coroanele arborilor. Vicepreşedintele ceru din nou „time-out". Făcurăm haltă lîngă nişte tufe de mărăcini şi lăsarăm Fragusta pe dreapta, să pască asfalt. Vicepreşedintele se absentă discret. Rămăsei cu Raminagrobis, revărsaţi cu coatele peste capota maşinii, hăhăind cît ne ţineau plămînii, fără nici un motiv aparent, ameţiţi încă de beţia vitezei, lăsînd nervii să vibreze în voie. Fără să nici nu-i băgăm în seamă pe snobii de ieri, cu tot Thunderbirdul lor de culoarea sfeclei, numai cît dumnealor apăsaseră pe claxon de la distanţă, în semn de omagiu şi admiraţie. Le răspunserăm cu aceeaşi monedă. Aşa cerea codul de onoare al automobiliştilor vitezişti, scăpaţi de sub ochiul sadic al agenţilor de circulaţie. Ajuns lîngă noi, Thunderbirdul frînă pe patru roţi şi găliganul cu pistrui scoase capul pe laterală :

— Ei, aţi visat ceva frumos azi noapte ?

— Pe Lolobrigida, spuse Raminagrobis care căuta orice prilej spre a-şi îmbunătăţi pronunţia în italieneşte.

— Atunci ce-ar fi să zicem cincisprezece monezi per kilogram. Bani număraţi.

— Nu merge, că Lolobrigida era în costum de scafandru.

— Pfui ! V-am lăsat ! Mai rumegaţi problema. Şi ce-am zis, cu spriţul, rămîne valabil. Aiurusum !

— Frîne bune şi doamne-ajută !

În curînd şi Răducu fu, din nou, printre noi şi puturăm să ne continuăm drumul spre Constanţa,

intr-un ritm mai potolit, deoarece, pe măsură ce ne apropiam de oraș, șoseaua devenea tot mai aglomerată. Tragusta redevenită Trabant, mergea, modestă și ipocrită, cu cincizeci la oră, printre superbele autoturisme în care se lăfăiau pleziriștii : Taunus, Mustang, Masseratti, Alfa-Romeo... Eram împăcați în sufletul nostru și nu ne mai supărau zîmbetele batjocoritoare ale privilegiaților. Ajunși în Constanța, frînai brusc în apropierea circului.

— Am o idee, le spusei celorlalți. Vă las mașina ca să dați o raită prin oraș. Vedeți ce e cu iahtul Maramureș și căutați la farmacie un leac pentru Răducu. Cred că niște ceai de mușețel i-ar face bine. Între timp, eu mă reped să-l consult și pe domnul Adalbert Măcelaru. Circarii ăștia au uneori niște leacuri pentru animale, care nu văd de ce n-ar fi bune și pentru vicepreședinți. Ceva în genul prafului de pipotă de pasăre, dacă ați auzit. Asta te-ncuie cît ai zice pește !

— Da, doctore ! Măi, fraților, cîte mai știe omul ăsta !...

— Și, să nu uit : dați pastilele astea la analiză. Vreau să știu din ce sînt făcute.

Așa și procedarăm. Circul Alessandro se afla la ora corvezilor și artiștii făceau șmotru, în picioarele goale, ca toată lumea. Dar oriflama în alb și albastru, flutura binevoitor deasupra cupolelor de pînză. Domnul Adalbert Măcelaru își lua micul dejun împreună cu Stromboli, însă mă primi cu aceeași dragoste dintotdeauna. Praf de pipotă nu avea ; Vicepreședintele trebuia să se mulțumească cu prapur de ren fiert în oțet, despre care, de asemenea, se spunea că are proprietăți miraculoase.

— Cu ajutorul lui l-am vindecat pe Stromboli alaltăieri de psittacoză, ne mărturisi directorul circului. Cu ocazia turneului în Sicilia a stat în gazdă la o văduvă care avea trei papagali, sau ori fi fost blestemele văduvei, adăugă nenea Adalbert privindu-l peste umăr pe saltimbanc.

— Ei, pe naiba! protestă acesta. Psittacoză era. Dacă nici atîta lucru nu știu, atunci înseamnă că am trăit degeaba. I-am dat eu cu tot felul de alifii pînă și cu vleminschi — nimic! Acum vreo patru zile, îi vine directorului ideea: „ia, măi, niște prapur de rom, să vezi că-ți trece". Am pus praful într-un plic și am uitat de el. După ce te-a arestat pe tine, ne-am dus cu toții la Clopotul și l-am sculat pe Papastratos să ne dea cîte o țuică, fiindcă eram rebegiți. Atunci mi-am adus aminte de prafuri și le-am înghițit. În zece minute dispăruse orice urmă de psittacoză! Aveți cuvîntul meu de onoare!

— Mai bine nu-ți mai dădeai cuvîntul, îl luai eu peste picior. Noi te și crezusem. Așa ai stricat totul.

După această scurtă ciorovăială cerui vești despre Rîndunica. Tocmai despre asta discutau cînd veniserăm eu. Nu se întorsese acasă și nici pe iahtul Maramureș nu era, fiindcă duo Mascheratti o văzuseră ieri pe seară, într-o alimentară, însoțită de un tînăr. Erau cu sacoșele pline.

Cine sînt ăștia: duo Mascheratti?

- Păi, popa și cu celălalt, pe care mi i-ai trimis tu. Niște clovni înnăscuți, or să facă o caricră monumentală. Te claxonează cineva.

Sosise Raminagrobis cu Vicepreședintele și nu mai avea răbdare să mai aștepte. Aduceau vești senzaționale, după părerea lor.

— A venit peşte proaspăt la aprozar ! îmi strigă Dalai-Lama cu sufletul la gură. Hai să luăm şi noi vreo douăzeci de kilograme !

— Ce, eşti nebun ? Vrei să-mi miroasă maşina ? Dă-te la o parte că plecăm ! Ia, Răducule, praful ăsta !

Mă bombăni tot drumul pînă la Malu-Mare, dar nu-l băgai în seamă fiindcă mă îngrijora starea Vicepreşedintelui. Cu tot prapurul de ren fiert în oţet, făcurăm vreo cinci halte ca să-şi vină în fire. Cînd ajunserăm în oraş era epuizat. După o sugestie a lui Raminagrobis oprirăm în faţă, la „Clopotul".

— Alaltăieri, povesti Mălai-mare, aveam nişte colici extraordinare. Pepsi ştie. Credeam că mor şi m-am gîndit să iau o ultimă drojdie înainte de a da în primire. Am băut şi, adio colici ! Parcă mi le-a luat cu mîna ! Hai să încercaţi şi voi !

Papastratos încă nu se trezise din inventar căci uşa era încuiată dar Vicepreşedintele, în disperare de cauză, se agăţă de clopotul de la intrare şi începu să-l zgîlţîie. După zece minute ieşi o vecină să ne spună că responsabilul e plecat la bancă şi vine abia într-o jumătate de oră. Se vedea clar că minte. Ne hotărîrăm să-l asediem, însă după alte cîteva minute. Vicepreşedintele ne făcu semn că s-a mai îndreptat vînzarea şi că se simte mai bine. Pînă la vilă se înzdrăveni de tot, căci începu să cînte imnul burlacilor cît îl ţinea gura, încercînd să-l traducă în limba franceză, iar de îndată ce o văzu pe coana Veta, declară entuziasmat că are o foame de lup şi că îşi ia angajamentul să mănînce douăzeci de sarmale.

— Văd că prapurul de ren are efect şi cînd îl ţii doar în buzunar, mă făcu atent marele cunoscător al sufletului omenesc.

Căzui într-o profundă meditație, apoi revenii la viață. Din bucătăria Redutei ieșea un miros de sarmale și de leuștean care inhiba orice gînduri colaterale. Să ne fi trîntit coana Veta și vreo ciorbiță moldovenească, acrită cu borș sau cu corcodușe ?... În fața acestor perspective, toate enigmele legate de potirul sfîntului Pancrațiu se evaporară ca un abur ieșind dintr-o mămăliguță proaspătă, pripită. Iar lui Raminagrobis îi veni să leșine cînd văzu pe tavă numai cozi și mijloace de pește, fiindcă își făcea socoteala că și căpățînile trebuie să fie pe undeva pe-aproape, adăpostite într-o zemșoară turbure, bătută bine cu ou și poate, de ce nu, asezonată și cu nițeluș sancrasas verde.

CAP. XII.

BANDA LUI BRUTUS STRÎNSĂ CU UȘA

— Și cu pastilele alea ce rezultat îmi aduceți ? întrebai eu după ce terminarăm peștele. Mă, vouă trebuie să vă scot cuvintele, cu cleștele, din gură !

— A, da... își aduse aminte Vicepreședintele. Ei bine, nimic interesant ! Era piramidon ! Farmacistul se uita la noi ca și cum am fi fost beți.

— Chiar m-am simțit nițeluș caraghios, interveni Raminagrobis înțepat. Sper că n-ai făcut-o de băscălie. Știi că nu permit.

— Zicea, reluă Răducu demn, că speră ca analiza apei de la chiuvetă să o facem tot la dînsul. Înțelegi ? Om fin, dar tot nu s-a putut abține ca să nu subliniez, discret, ridicolul situației.

Mă uitam la ei cum se oțărăsc și se arată incapabili să facă o legătură logică între fapte, apoi îi scuzai, dîndu-mi seama că nici unul dintr-înșii nu știa despre ce pastile era vorba.

— Mă, nefericiților, îi stopai eu, păi ăla era antidotul dat de Mirandolina în seara balului, după ce ne-a otrăvit cu punci ! Ei, acum ați înțeles ?

— Otrava a fost inactivată de piramidon ! ! spuse Vicepreședintele într-o doară. E clar !

— Nu vorbi prostii ! Otrava nu era otravă !

— Da, zise marele detectiv a cărui frunte era, de vreo două minute, chinuită de gînduri. Otrava nu era otravă. Deci n-am fost otrăviţi !

Vicepreşedintele îşi trînti un pumn în cap şi se repezi după sticla de tri-nitro-glicerină. Îşi spunea, probabil, în sinea lui, că, în situaţii paradoxale, trebuie să-ţi dereglezi toate sistemele logice ca să poţi înţelege ceva. Abia îl puturăm convinge să renunţe. Explicaţia era, după Raminagrobis, mult mai simplă ; din nefericire, deocamdată, teoriile sale nu erau decît nişte simple ipoteze ce urmau să fie verificate.

— Vă rog să mă urmăriţi, ne spuse el. Am să raţionez cu voce tare. Aşadar, piramidonul fiind piramidon, punciul nu era otravă. Totuşi cele trei fete, plus Inspectorul, au căzut fulgerate la pămînt. Mă ascultaţi, Pepsi ?

— Da, maestre !

— Deci s-au prefăcut. Deci erau înţeleşi dinainte ! Deci toţi ceilalţi s-au mişcat după un scenariu dinainte stabilit. E clar că cei patru sînt complici dar poate că mai sînt şi alţii cu ei. În folosul cui se lucrează ? Din moment ce noi ştim că poziţia noastră e justă, înseamnă că toţi ceilalţi sînt necinstiţi ? Să fie oare Inspectorul înţeles cu gangsterii ? Refuz să-mi închipui ! Şi dacă scenariul continuă ?... Şi dacă cele trei fete joacă în continuare nişte roluri dictate de interese necunoscute nouă ? Înseamnă că Genoveva a plecat cu un scop, iar nu fiindcă i-ar fi căzut cu tronc banditii ăia ! Şi celelalte două la fel. Fraţilor, trebuie să verificăm imediat toate aceste ipoteze.

Îmi plesnea capul încercînd să deslușesc ițele acestor noi încurcături și de aceea Raminagrobis luă comanda. El avea o vorbă pe care spunea că a găsit-o studiind filozofii greci : „interessus fessum fert". Însă refuza cu încăpățînare să ne-o traducă, iar printre noi nu se afla nici un alt latinist. Ideea lui era să ne constituim într-un grup de acțiune rapidă, la care să cooptăm pe toți cei ce au un interes major în lămurirea definitivă a întîmplărilor din ultimele zile. Drept urmare, la căderea serii, cînd luna începe să plutească pe deasupra apelor ca o meduză fosforescentă, șase conspiratori : cinci bărbați și o femeie se găseau adunați în holul Redutei, într-o ședință ultrasecretă.

— Fraților, începu Raminagrobis neprotocolar, sîntem trași în piept, cum se spune cu o frumoasă expresie argotică. Noi trebuie să lămurim trei lucruri : ce legătură este între dezertori și potir, ce am aflat pînă acum și ce e de făcut. E clar ?

Nici o obiecțiune. În afară de mine și de Vicepreședinte, se mai aflau în hol : pater Bonifaciu și Caposforte, cei dintîi interesați în găsirea potirului și Țoancă-mică, mai ambițioasă și mai fără scrupule ca oricînd, dornică să-și recupereze logodnicul cît mai grabnic cu putință, pentru a-l părăsi atunci cînd va crede ea de cuviință, iar nu cînd i se năzare lui. Raminagrobis, Vicepreședintele și cu mine, întreprinsesem deja, pînă la această oră, unele cercetări și eram gata să le aducem la masa comună, spre a fi studiate.

— Perfect ! zisei eu. Să vedem ce am aflat. Acum cîteva ore m-am repezit din nou la Constanța. Otrava Mirandolinei este, pur și simplu, apă distilată. Nu

o nocivă pe cale bucală. decît dacă te-neci cu ea. Genoveva ia în fiecare seară masa la cele mai luxoase localuri pe cheltuiala banditilor. În curînd o să-i aducă în sapă de lemn. Am dat-o în primire lui Stromboli şi Kamma, care supraveghează îndeaproape şi iahtul. Despre Rîndunica nici o urmă. Am zis.

— Inspectorul face pe prostul, raportă Vicepreşedintele. Zice că el într-adevăr s-a simţit rău în seara aceea. Fără îndoială, minte. A luat act de dispariţia lui Gicu, care i se pare într-adevăr ciudată. Despre fuga fetelor s-a abţinut să facă vreo observaţie. Sînt neînţelegeri familiare, după părerea lui, şi n-are calitatea să se amestece.

— Eu l-am descusut pe Papastratos, relată Raminagrobis. Mut ca un rasol de peşte. Nu ştie cine i-a băgat sticluţa în cenci. Mirandolina a minţit afirmînd că e complicele ei. A adus un pelin extraordinar, dar asta e altă poveste. În concluzie, ştim că nu ştim nimic, vorba lui Socrate.

Ţoancă-mică făcuse şi ea unele cercetări personale înşa că ridică două degete :

— Vă daţi seama ce e în inima mea, începu ea lamponîndu-şi discret nasul cu batista. Am fost şi la Muzeu şi la Casa vestigială ca să cer un sfat. Nici Decebal Marinescu, nici Villanova n-au vrut să mă primească. Ştefănescu, care s-a întors de la ţară, mi-a şoptit că stau în birou cu prietenele dumneavoastră şi consumă toată ziua la cafele şi la coniac. I am spus lui Ştefănescu să tragă cu urechea şi să asculte ce vorbesc. În seara asta o să dea pe la mine să-mi aducă rezultatul.

Duo Mascheratti ascultau cu atenție, avînd aerul că nu înțeleg nimic. Îi surprinsei cum aruncau din cînd în cînd cîte o privire în oglindă, pentru a-și verifica mimica și aerul de perfectă imbecilitate, atît de necesar în noua lor meserie. Recunoșteam și eu, în sinea mea, că, din acest amalgam de date, nu se putea trage o concluzie. Chinezu însă avea altă părere :

— Deci ! zise Raminagrobis. Pentru analiza situației în care ne aflăm, voi folosi un silogism deductiv, încă necunoscut în logica modernă, o creație proprie, numită de mine, cu toată modestia : „silogismus raminagrobianus". În această seară îl veți auzi în premieră.

— Hai, dă-i drumul și nu te mai lăuda atîta !

— Fiți atenți. Alianța dintre Inspector și cele trei prietene ale noastre este un fapt dovedit ! Nu știu cum și cînd s-a produs, dar îmi permit să afirm că activitatea lor nu poate fi în contradicție cu legea.

— I-adevărat, acceptă Țoancă-mică. Din moment ce nu sînt căsătorite, sînt libere să facă ce vor.

— Nu domnișoară ! Mă gîndeam la altceva. Inspectorul le-a dat aceeași misiune, dar le-a plasat în locuri diferite. Cunoscînd ce interes comun pot avea muzeografii și gangsterii, putem deduce care este misiunea fetelor.

— Interesul comun este găsirea potirului, izbucni Vicepreședintele, iar misiunea fetelor e ca acest potir să revină celor în drept.

Îl felicitarăm pentru forța sa de a sintetiza lucrurile.

— Totuși, continuă el emoționat, mi se pare că e o misiune grea pentru niște fete. Închipuiți-vă : sin-

gure în mijlocul unor gangsteri sau muzeografi nemiloși, conduși de cine știe ce instincte sălbatice.

— Lasă că se descurcă ele, zise Țoancă-mică. Dacă și-au pus în cap să descopere potirul îl vor descoperi, să fiți siguri. Rămîne enigma Gicu. Îmi dați voie să continui eu ?

— Dă-i bătaie !

După Țoancă-mică erau două dispariții misterioase care n-aveau nici o legătură cu „silogismus raminagrobianus". A lui Gicu și a Rîndunicăi ! Dar dacă aceste dispariții erau legate între ele ? Să nu uităm că și Rîndunica avea un interes în găsirea potirului ; se considera chiar moștenitoarea diamantelor ascunse acolo. Să fi renunțat ea peste noapte la acest lucru ? Cunoscînd bine sufletul femeiesc, Țoancă-mică putea să afirme, cu mîna pe inimă, că nu ! Atunci ? Dat fiind că posturile principale de observație fuseseră ocupate de celelalte femei, Rîndunica se orientase cu siguranță asupra cuiva care să cunoască bine locurile unde s-ar putea ascunde potirul. Or, această persoană nu putea fi decît un muzeograf, respectiv Gicu, născut-crescut în Malu-Mare și fost salariat al celor două instituții muzeale.

Vorbele fetei stîrniră un entuziasm de nedescris printre cei de față. „Vorbește ca o inspirată", o binecuvîntă de departe părintele Bonifaciu, Raminagrobis o bătu pe umăr, Vicepreședintele făcu cinste cu cîte un coniac. Numai Față de Cal își surîdea singur în oglindă.

- Cu ce l-o fi momit, nu știu, zise Țoancă-mică, fiindcă nu e mai frumoasă ca mine. Să mai ai încredere în fostele colege de primare !... În fine, eu cred că, dacă-i punem sub observație, acesta e drumul

cel mai scurt spre a ajunge la potir. Fiindcă Rîndunica totdeauna a ştiut ce vrea. Şi eu la fel.

— Mai departe, genialo ! o încurajă Raminagrobis.

— Perechea infidelă, continua fata, nu doarme pe la cunoştinţe. Am verificat. N-a părăsit nici oraşul, fiind legată de căutarea potirului. Deci se ascunde undeva prin păduri sau parcuri. Sau poate în cimitir, fiindcă noaptea e cam răcoare. M-aş mira chiar să nu fie ascunşi în cavoul lui Papastratos. M-a dus şi pe mine Gicu, odată, să mi-l arate. Şi acum — izbucni Ţoancă-mică în lacrimi — e acolo cu alta !

Sărirăm toţi să o potolim, apoi făcurăm un plan de bătaie. Trebuia mai întîi să eliminăm pionii inutili, deoarece încurcau locul. Banda lui Brutus nu avea potirul, deci trebuia înlăturată din competiţie, mai ales că aveau boală să tragă cu revolverele. Sigur că lui Raminagrobis îi convenea treaba asta, fiindcă o recupera mai repede pe Genoveva. Declară chiar că are o idee şi că mîine dimineaţă, la prima oră, banditii vor fi cu cătuşe la mîini. Vicepreşedintele va cerceta muzeele, făcînd uz, la nevoie, şi de calitatea sa oficială. Capoforte se istala, în post fix, la cîrciuma lui Papastratos, iar Ţoancă-mică, împreună cu părintele Bonifaciu, urmau să scotocească cimitirele şi, în special, cavoul lui Papastratos. Eu trebuia să-l însoţesc pe Mălai-mare, fiindcă nu era exclus să aibă loc şi un schimb de argumente violente, la care mi-aş fi putut da o contribuţie substanţială. Îmi convenea de minune deoarece mereu mă chinuia gîndul că nu-i bătusem niciodată, pe săturate, pe acei ticăloşi, răpitori infami de fete nevinovate şi asasini dovediţi ai sărmanului Leopold.

Pentru moment, fiindcă orele erau înaintate, cel mai înțelept lucru ar fi fost să ne ducem frumușel la culcare, numai că Țoancă-mică își cam luase aere de general și veni cu altă idee :

— E tîrziu, recunosc, zise ea, dar pînă la ziuă se mai poate face ceva. Eu, de exemplu, vreau să mă duc să inspectez cimitirul, deși mi-e o frică groaznică de cîini. Dar nu-l pot lăsa pe Gicu în ghearele acelei dezmățate.

— Te însoțesc ! strigară în același timp Raminagrobis, Vicepreședintele și Capoforte.

— Vei merge cu părintele Bonifaciu, decretai eu, deoarece, în virtutea meseriei sale, se presupune că e cel mai cuviincios dintre noi. Raminagrobis se va duce să vorbească cu Inspectorul, pentru a-și pregăti schecîul de mîine, eu voi căuta să iau legătura cu Mirandolina, iar vicele cu Micșuneasca. „Interesus fessum fert“ cum spunea un mare înțelept al zilelor noastre. Iar Capoforte să-și ia în primire postul la circiuma lui Papastratos : e cea mai plăcută îndeletnicire din seara aceasta.

Mă strecurai spre Muzeu cu inima strînsă, ca la prima întîlnire cu Mirandolina. Doamne, cît timp trecuse de-atunci ! Numărai pe degete lunile : cincisprezece ! Și, dintr-odată, totul se prăbușise, din cauza acelui blestemat de potir. Dacă l-aș fi găsit în noaptea aceea, l-aș fi dat la topit, să facă din el jinc de căruță sau potcoave pentru caii de la serviciul barometric. Cu aceste gînduri, sării gardul dinspre grădina publică al Muzeului, și începui să mă strecor prin iarbă spre aripa veche a clădirii, unde știam că Decebal Marinescu are grijă să-și găzdu-

iască oaspeții mai importanți. Pași cadențați mă făcură să mă urc cu iuțeala fulgerului într-un corcoduș apropiat. Era patrula muzeografilor, înarmată pînă-n dinți, făcîndu-și rondul. Cei doi se opriră, chiar sub copacul meu, și-și aprinseră cîte o țigară.

— Urîtă noapte, zise unul. Frig, întuneric, burcază. Începe să se schimbe vremea.

— Eh, mai avem două săptămîni și gata ! Mult a fost puțin a rămas !

— Tu crezi într-adevăr că o să ciocnească ?

— De ce nu ? S-a stabilit că perioada de clocire e de șaisprezece zile. Patru au trecut.

— Ar fi ceva senzațional, îți dai seama ?

— Te cred și eu ! Va revoluționa toată palentologia !

Nu înțelegeam prea bine despre ce era vorba, și ultimele replici le înțelesei cu greutate, deoarece fereastra de la etaj se luminase și ea se afla chiar în dreptul corcodușului. Era camera Mirandolinei : infidela se întorsese de la masă și se pregătea de culcare. Ar fi trebuit să mă dau jos din copac : orice om binecrescut ar fi făcut așa. Dar nu puteam, din cauza patrulei și, în plus, nici n-am pretenția că sînt binecrescut. Rămăsei înțepenit, privind mișcările Mirandolinei. Mai întîi, era clar că Mărinescu nu reușise s-o domesticească, deoarece înainte de a-și pune pijamaua, fosta mea iubită trase zăvoarele și baricadă bine ușa cu un fotoliu. Așa, doamnă, sînt bucuros să constat că îți aperi demnitatea, chiar dacă acum, nu mai e nimic între noi ! Sincer vorbind, creștea mult în ochii mei. Pe urmă se pregăti de culcare și, cu toate că patrula plecase, n-aș fi coborît din corcoduș pentru nimic în lume. Spre marea

nea mirare, căci nu o știam bigotă, înainte de a se băga în pat, își făcu și rugăciunea. Nu înțelegeam cuvintele deși vedeam bine mișcarea buzelor, ceva gen : „înger-îngerașul meu", ba chiar mi se păru că rostește și numele de Pepsi, poate : „Doamne, dă-i sănătate și înțelepciune, iubitului și adoratului meu Pepsi". Vreau să spun că ar fi fost posibil să spună și așa, din moment ce nu o auzeam eram liber să-mi închipui tot ce poftesc. Și, cînd termină, stinse lumina și nu o mai văzui. Coborîi din corcoduș sfîșiat de contradicții. Să mă urc pe burlan și să-i bat în geam ? Ar fi urmat una din acele discuții monstruoase... Obrazul ei era destins și ochii limpezi... Era Mirandolina II în carne și oase ! Pentru prima oară, fantoma creată de mine se contopise cu imperfecta ei ipostază terestră, cu apriga și capricioasa Mirandolina I. Acum dormeau îmbrățișate, visînd poate flori și peisaje alpine. Și eu să le turbur ? ! Tocmai eu ! Sării înapoi gardul și pînă acasă mersei în vîrful picioarelor. Nu simțeam nevoia să aflu ce-au făcut ceilalți tovarăși...

A doua zi dimineață, pe la opt, mă deșteptai fluierînd o gavotă. Mă simțeam relaxat, aveam certitudini. Era clar că inspiram femeilor pasiuni durabile care nu le vor părăsi pînă la mormînt. Și asta mă distra, fiindcă purtarea mea era mai curînd ușuratică : așa eram eu : „ca albina din floare-n floare". Dacă ele luau în tragic aceste sentimente firești, le privea, eu îmi declinam orice răspundere. În timp ce reflectam asupra acestor grave probleme esențiale, nu stătui de pomană, numai ca să-mi admir dinții și să-mi fac semne de încurajare în oglindă, ci mă

și bărbicrii cu pedanterie, deoarece era prima dată cînd luam parte la arestarea unor gangsteri și voiam să arăt bine, ca la o premieră. După asta aveam de gînd să atac Muzeul cu ajutorul celor de la circ și să o pun în libertate pe Mirandolina. Merita cu prisosință acest gest. Revăzui mental filmul din noaptea precedentă, geamul luminat, rugăciunea și toate celelalte și încîntat de concluziile trase, mă apucai să cînt cu putere aria toreadorului. În plin vacarm, Raminagrobis năvăli în odaie, aproape trecînd prin ușa pe care o deschisese cu umărul. Lăsai aria neterminată și începui să mă pudrez. După Mălaimare intră Inspectorul cu revolverul în mînă. Văzînd că sînt singur, puse piedica și băgă arma în teaca de la subsuoară. Raminagrobis se sculă gemînd de jos.

— Ce urli așa, idiotule! mă apostrofă el furios, pipăindu-și șalele. Credeam că te torturează cineva și cînd colo.....

— Îmi pare rău că nu mă torturează nimeni. Ca să se adevereasică măcar o dată acel ciudat silogismus raminagrobianus.

— O viață întreagă a judecat cu coloana vertebrală, mă pîrî Raminagrobis Inspectorului, și uite că trăiește.....

— Și chiar n-ai recunoscut aria ?... insistai eu. Nu e o notă bună pentru tine. Carmen de Bizet sau cam așa ceva...

— Zău ? În orice caz era cîntată într-o gamă minoră și de la cap la coadă. În sfîrșit, bine că ești teafăr. La propriu, bineînțeles.

Binevoii să-i arunc o privire Inspectorului. Era ras proaspăt dar pudrat inegal, semn că fusese luat pe întuneric de acasă, și zîmbea prietenos fără să scoată

un cuvînt, făcînd avansuri disperate pentru a sparge gheaţa dintre mine şi dumnealui. Nu mă impresiona acea mimică, îl preferam pe Marcel Marceau, dar nu mă putui împiedica să zîmbesc văzînd aerul lui pedant şi freza ţeapănă cu fire paralele, parcă dată cu gomenol sau cu unsoare de căruţă. Se simţi încurajat în sentimentele sale de prietenie şi asistenţă socială şi se apropie cu mîna întinsă :

— Raminagrobis a depus o reclamaţie în numele tău, mă informă el puţin jenat. O găsesc întemeiată din punct de vedere juridic. Aş vrea însă să o contrasemnezi. Ca să n-avem vorbe.

Îl privii de sus pînă jos, parcă admirîndu-i hainele, apoi semnai cu un gest imperial, fără să scot un cuvînt, acceptînd cu indiferenţă stiloul pe care mi-l întinsese.

— Nu te mai lăsi de chestii de-astea, zisei eu în cele din urmă. Acum, care e următoarea mişcare ?

— Împachetarea bandei lui Brutus, zise Mălaimare, şi punerea ei la frigider. Cu cîntec înainte marş !

Iahtul Maramureş era solid ancorat în radă. O umbră ghemuită printre baloturi şi cabestane : Stromboli, ne informă că vasul avea o avarie la elică, fiind imobilizat pentru cîteva zile. Bănuii că el şi Kamma nu erau străini de treaba asta, dar nu scosei nici un cuvînt în faţa Inspectorului. Ar fi fost în stare să-i aresteze ! Privirăm puntea prin binoclu, în timp ce Inspectorul se repezise pînă la căpitănia portului ca să facă rost de o şalupă. Iahtul Maramureş era pavoazat cu ghirlande şi steguleţe multicolore, pe bompres se răsucea în spirală

un enorm șarpe de tufănele și umbra iepurelui, parîmele toate fusesră ornate cu bucheţele de cale, garoafe și lobidragi. Din cabina timonierului răsuna un cîntec de ghitară și alături de cabină, într-un hamac, Genoveva făcea plajă, glumind cu unul din piraţi. Lui Raminagrobis îi sări ţandăra dar se stăpîni. Scena mă înfuria și pe mine, deși secretara directorului general arăta ca o veritabilă sirenă. Îl compătimeam din toată inima pe Mălai-mare, mă și bucuram niţel că dumnealui o să simtă asta și o să se înfurie mai tare. Cînd sosi Inspectorul cu șalupa, atinsese punctul de fierbere. Fu primul care sări pe bordul iahtului, cu o mină sumbră parcă mergea la abordaj. Genoveva îl zărise de departe și se ridicase în capul oaselor, lăsînd picioarele să-i atîrne pe marginea hamacului. Era o apariţie de zile mari. Periculosul Fu-Manciu înghiţi în sec.

— Bună ziua, mormăi el negăsind altceva mai inteligent de spus. Ce mai faci ?

— Uriciosule, zise ea întinzîndu-i mîna spre a-i fi sărutată. Ariciule !

Mă băgai în vorbă cu obișnuita-mi grosolănie :

— Ia-ţi ceva pe tine, cucoană, că am venit pentru afaceri. Unde e clopotarul ăl mare ? Cu el avem treabă.

Îi aruncai o prelată pe umeri, deși Raminagrobis îmi făcea semne disperate să nu mă amestec, că stric totul. Era momentul cel mai rău ales pentru dulcegării, fiindcă din cabinele de sub dunetă, năvăliră pe punte alde Brown, toată colecţia, feroci și agresivi, avînd în mîini pistoale cu surdină, despiedicate, gata de tras. Inspectorul făcu un pas înainte.

— Jos labele ! porunci el. Vă vorbește un reprezentant al ordinei publice și aici nu vă aflați în Texas.

La un semn al lui Brutus, pistoalele dispărură în harnașamentele lor speciale. Căpetenia bandei făcu un pas înainte, cu o mutră arogantă :

— Iar ai venit cu neisprăviții ăștia ! tună el. Nu s-au mai învățat minte să nu se mai lege de turiști nevinovați, însetați de frumusețile folclorice ale litoralului dumneavoastră.

Raminagrobis scrise ceva pe o foaie de hîrtie și o înmînă Inspectorului.

— Cuvîntul „neisprăviți“ este o insultă. De la o lună la trei luni. Poftim reclamația scrisă.

Inspectorul citi cu grijă hîrtia și o băgă după aceea în buzunar.

Raminagrobis îmi făcu cu ochiul : nu cunoșteam planul lui dar înțeleseі că treaba merge bine.

— În fond, ce doriți dumneavoastră ? întrebă Brutus puțin cam dezorientat. Nu, Sammy, nu acum !

— Recunoașteți semnătura asta ? Glasul Inspectorului suna ferm ca al unui om care înțelege să-și facă datoria pînă la capăt.

— A, tîmpenia aia de contract ? Da, e semnătura mea. Și ce dacă ?. ...

— Cercetam un caz. La data respectivă s-au furat de la muzeu niște ouă de brontozaur. În contract, dumneavoastră afirmați că dețineți o asemenea marfă. Sîntem convinși că e vorba de alte ouă dar justiția vrea dovezi concrete și de aceea vă rugăm să ni le arătați pe cele care se află în proprietatea dumneavoastră.

— Îţi stă mintea-n loc! gemu Brutus. N-avem nici un ou, domnule! Ce, la dumneavoastră se găsesc ouă de brontozaur pe toate drumurile? Şi vă rugăm să ne lăsaţi în pace!

— Deci, continuă Inspectorul, nu e exclus ca ouăle pe care le aveaţi la data încheierii contractului să fie chiar ouăle furate! Vă atrag atenţia că din acest moment orice vorbă vă este înregistrată pe bandă de magnetofon. Aveţi dreptul să nu răspundeţi decît în prezenţa avocatului dumneavoastră.

— N-am nevoie de avocat! Iar tu, ori faci pe prostul ori eşti chiar prost! N-ai văzut că ouăle erau îngropate de indienii ăia în straturile de flori? Ce-mi tot baţi capul cu ele?

Inspectorul lăsase capul în pămînt, reflectînd cîteva clipe în tăcere. Apoi luă cuvîntul cu un calm neştirbit.

— Din păcate, fraza prin care îmi dădeaţi unele calificative puţin măgulitoare a fost şi ea înregistrată. Ca încadrare juridică ea constituie delictul de ultraj: de la trei luni la doi ani. Pe de altă parte vă comunic că incriminarea dumneavoastră în ceea ce priveşte ouăle de brontozaur s-a îmbunătăţit simţitor. Nu mai puteţi fi acuzaţi de furt din moment ce e vorba de aceleaşi ouă. Dar atunci rezultă că niciodată ouăle n-au fost în posesia dumneavoastră.

— Întocmai, se grăbi să precizeze Brutus. Iar dacă timpiţii aceştia îndrăznesc să pretindă altfel, o să-i dau în judecată.

Raminagrobis scrise din nou ceva pe o hîrtie pe care o înmînă Inspectorului.

— Pentru cuvîntul „tîmpiți". De data asta e un fel de recidivă. Dacă nu cumva se încadrează la huliganism.

— Nu cred, zise Inspectorul. Și te rog un singur lucru : să nu exagerăm !... Apoi se întoarse spre gașca lui Brutus ; Domnilor — le mărturisi el — sînt fericit să constat că nu puteți fi acuzați de furt ! Vă felicit ! Este o mare satisfacție pentru un reprezentant al justiției să constate că dracul nu e chiar atît de negru. The devil is not so black... încercă el să o dea pe englezește... și mai departe nu mai știu !...

Tradusei cu fraza corect, fiindcă elegantul Inspector începuse să-mi devină simpatic.

— Rămîne doar delictul de escrocherie.

— Care escrocherie ? tună Brutus. Nu, Sammy, nu ! Fii liniștit. Ce escrocherie, domnule ? Măsoară-ți cuvintele dacă nu vrei să dai naștere unor incidente diplomatice.

— Ați contractat în scris, îl lămuri Inspectorul cu blîndețe, un lucru pe care nu-l aveați. De la șase luni la trei ani. N-am ce vă face !

Acum îmi dădui eu seama că toată discuția asta fusese o operă de maestru. Tot acum se lămuri și Brutus, și ochii săi scînteiară. Samuel sta încordat ca un arc de ceasornic, dar n-apucă să se destindă fiindcă mie, fiind român, îmi venise, mai repede decît lui, mintea românului a de pe urmă. Cu un lat de palmă, dat cu sete, făcui să-i troznească simultan toate cele șapte vertebre ale gîtului său monstruos, de gorilă. Samuel trecu, fără tranziție, direct în lumea viselor. Aruncai o privire rapidă în jur.

Mălai-mare îl strîngea pe George de gît, cu o mînă mare și păroasă de urangutan, iar Inspectorul îl aruncase pe Harry peste bord, cu o foarfecă în plină figură. Pentru noi, pericolul nu mai putea veni decît din partea lui Brutus, dar acesta se zbătea cu hamacul în cap, prins în plasă ca un pește, sub privirile malițioase ale Genovevei. În următoarele zece secunde banditii erau cu cătușe la mîini și cu întreg armamentul individual confiscat.

— Deci, notă Inspectorul, clătinînd din cap cu mîhnire, atac cu mîna înarmată, comis asupra autorităților legale. E groasă !

— Pe complicea lor o iau eu pe garanție, se grăbi Raminagrobis să se ofere. E o ființă periculoasă și trebuie supravegheată îndeaproape.

— Dar să ai grijă să nu fugă !

— Mă predau, zise Genoveva fandosindu-se, însă cu o condiție : să-mi dați voie să mă îmbrac. Nu pot merge pe stradă în costum de baie.

După asta, pornirăm în marș triumfal spre domiciliile noastre. Lui Raminagrobis îi lucea fața de parcă era dată cu grăsime, iar lîngă el, Genoveva, pășea sfioasă ca o bibilică, cu capul în pămînt, formulîndu-și probabil minciunile viitoare. În fața închisorii ne luarăm rămas bun de la banditi : Inspectorul rămînea cu ei să le facă formele de internare și să vegheze să fie puși la drepturi, începînd chiar cu ziua respectivă. Pretenția lor de a li se da camere cu baie și cu vedere la mare nu fu luată în considerație, deocamdată. La despărțire Brutus ceru să-mi vorbească între patru ochi.

— Ascultă, pramatie, zise el aruncîndu-mi priviri furibunde precum Teodat în Regina Ostrogoţilor, acum pot să te înjur fiindcă n-ai martori. Noi aici n-o să stăm o veşnicie, ascultă ce-ţi spune un om mai bătrîn ca tine. Maximum o săptămînă-două. În acest timp îngrijeşte-te de cele veşnice. Te-am planificat chiar pentru luna asta. Să nu zici că nu eşti avertizat. Îmi iau adio de la tine ca de la un om mort.

— Adio, Brutus, îi răspunsei eu cu duioşie. Ne-am distrat binişor împreună. Nu vreau să stau în calea proiectelor tale de viitor, dar, fiindcă ţi-ai pus în cap lucruri imposibile, lasă-mă să-ţi recomand pe cel mai bun medic psihiatru din oraşul Constanţa. Sînt prieten cu el şi după cîteva zile de tratament, pun prinsoare că ai să te simţi mult mai bine. Iar dacă nu vei lua în seamă sfaturile mele, mă despart de tine cu un vechi salut românesc: să-ţi fie ţărîna uşoară!

În cele din urmă plecarăm spre Malu-Mare, cam înghesuiţi în Tragustă fiindcă o aveam şi pe Genoveva cu noi, dar lui Raminagrobis nu-i păsa de nimic, ba era chiar vesel, fiindcă ne cînta tot timpul cîntece de pe vremea milităriei sale îndepărtate. Genoveva părea preocupată.

- Mîine să mă duceţi înapoi pe iaht că mi-am uitat nişte lucruri, zise ea. Nişte fleacuri, însă pentru mine au o oarecare importanţă.

- Ascultă, fată, o întrebai eu, ce-a fost cu dispariţia aia? Ne-am dat seama din prima clipă că jucaţi teatru.

Şovăi cîteva clipe înainte de a răspunde. În sufletul ei se dădea o luptă cumplită între bine şi rău,

între adevăr și minciună și pînă la urmă minciuna învinse.

— Eu chiar am fost otrăvită, răspunse ea privindu-mă drept în față cu niște ochi limpezi, extraordinar de cinstiți. Nu știu cu ce, însă mi-am pierdut cunoștința. Poate ceilalți să se fi prefăcut, eu însă am fost otrăvită cu adevărat.

Nu mai insistai, deoarece aveam impresia că Raminagrobis este neplăcut impresionat de această discuție. Din cele ce știam era însă clar că adepta Inspectorului încearcă să facă literatură cu noi și n-o să renunțe nici dacă îi punem sub nas piramidonul și apa distilată. Mă lăsai păgubaș deocamdată și de îndată ce ajunserăm acasă, îi depusei pe cei doi musafiri și pornii să dau o raită prin oraș în căutarea Vicepreședintelui și a echipei Toancă-mică — părintele Bonifaciu. La Clopotul, Capoforte supraveghea intens dar nu observase nimic și nici nu primise vreo veste de la cei doi. Cele două muzee erau ferecate și pe porțile de fier de la intrare se vedea scris, pe un afiș mare și galben : închis pentru inventar. Un muzeu închis pentru inventar ! !... Era prima dată cînd auzeam una ca asta ! Intrai în parcul orașului privind cu atenție în dreapta și-n stînga, deși era absurd să-mi închipui că un Vicepreședinte s-ar putea ascunde prin tufișuri. Pe o bancă, o pereche cunoscută : Arhibald și Alidada, discutînd aprins. În orice caz nu era o discuție tandră, ca între doi tineri căsătoriți. Căzui între ei ca un fulger.

— Domnul și doamna Arhibald, dacă nu mă înșel ? îi atacai eu, cu ironie. Departe de lume, în

mijlocul naturii, singuri cu sentimentele lor. Ce faceți, turtureilor ? Și ce e cu tigaia pe care o țineți în mînă. ?

Tresăriră ca niște hoți prinși asupra faptului și Arhibald încercă să ascundă tigaia la spate.

— Văd că ați început să vă cumpărați oale, crăiți... tot ce trebuie într-o gospodărie. Dacă vreți vă fac rost de un cărucior de copii de la o verișoară de-a mea. Am auzit-o că vrea să-l vîndă.

Arhibald se mai decolorase, dar tot insipid și arogant se purta, iar domnișoara Caramea nu părea de loc îndrăgostită de dînsul.

— Da, sigur, se bîlbîi el. Într-o casă ai nevoie de multe...

— Dar tigaia din mîna ta este în stil baroc. Cred că nu sînteți așa de snobi ca să prăjiți ouă numai într-o cratiță cu basoreliefuri.

Alidada îi smulse obiectul din mînă și mi-l arătă. Era de fapt un talger cu scene de vînătoare decorate în relief.

— L-am găsit adineauri, zise ea, pe cînd treceam pe lîngă Casa vestigială. Cineva l-a aruncat în stradă de la o fereastră a podului. N-aș vrea ca pînă la urmă să iasă că l-am furat noi și pe ăsta.

— Ai judecat corect fiindcă toată lumea cunoaște ce obiceiuri urîte are bărbatu-tău.

— Nu mi-e bărbat, deocamdată. E superficial și nu-și cunoaște propriul interes. Vreau mai întîi să fac om din el.

— Bravo, dragă, se supără Arhibald. Da' ce, acum nu sînt om ? Și mă mai și certi în fața indi-

vidului ăstuia, care a confundat o cloaca maxima cu niște depozite jurasice.

Dacă n-ar fi fost Alidada de față l-aș fi cîrpit peste mutră, pînă la completa lui imbecilizare. Pentru moment îl înregistrai cu acele infamii, așteptînd clipa fericită cînd voi putea să-i lichidez contul. Mă prefăcui absorbit de studierea farfuriei zburătoare. Era un obiect de muzeu, dar cine oare se distra aruncînd exponatele Casei vestigiale pe ferestre ? Tot răsucind talgerul observai pe fundul lui cîteva cuvinte zgîriate cu un cui ascuțit. Îmi pusei repede ochelarii și reușii să le citesc. Mai întîi un text în românește : „Găsitorul să ducă această farfurie la vila Reduta“ și mai jos un șir de litere de tipar aparent fără nici un sens.

— Am încercat și noi să le descifrăm dar nu am reușit, spuse Arhibald. În chestiile astea, dacă nu ai cheia, e aproape imposibil să afli conținutul mesajului.

Mai privii o dată farfuria. N-aveam nici o idee și literele păreau că-mi joacă în fața ochilor. Le transcrisei cu grijă într-un carnețel :

P E A I E C S S I E D P I
R R V A T R T E A F E R R
I I E L R U E C E U I U A
Z N S A E R R E S L F D D
O C T S C I I C T B I E U
N A I E L M O I E A T N C
I S G P U I A L S N I T U

— Inscripția e proaspătă, remarcai eu, fiindcă urmele zgîrîieturii nu s-au oxidat. Mă gîndesc să iau

talgerul la mine și să-ncerc să-l descifrez cu ajutorul lui Raminagrobis, sau al altcuiva, specialist în rebusuri. Sper că n-aveți nimic împotrivă. Acum să-mi povestiți ce e cu voi și ce învîrtiți pe-aici.

Povesti Alidada. După ea Arhibald era un mare neînțeles : toată lumea îl condamna, însă nimeni nu încercase să stea de vorbă cu el, de la om la om. Potirul era proprietatea sa personală, putea dovedi acest lucru arătînd recipisa de cumpărare de la bazarul din Istambul, întocmită pe numele lui. Și, cu toate acestea, era vînat ca un cîine, de gangsteri, de muzeografi și de autoritățile locale, fiind în pericol să fie torturat sau chiar expediat pe lumea cealaltă, cu un glonț în burtă ! Ea, Alidada, nu mai putea de mila lui ! Nu știa dacă asta se numește dragoste, dar ar fi dorit ca bietul om să nu mai fie prigonit pentru dreptatea lui.

— Tu ce cîștigi, din afacerea asta ? o întrerupsei cu cinic.

— Eu ? Nu cîștig nimic. Dar nu pot suferi nedreptatea.

Rînjii. Mă aflam deci în prezența unei femei dezinteresate care luptă pentru dreptatea în sine, pentru conceptul de echitate, o idealistă în adevăratul înțeles al cuvîntului, gata să jertfească liniștea ei personală, numai ca lumea să devină mai bună. Făcui o reverență adîncă, de-mi trozniră toate oasele. Bravo dragă ! Și noi care te credeam o ființă obișnuită !

— Nu mai rîdeți, Maestre ! se supără Alidada, roșie la față. Deși exprimați întocmai gîndurile

mele, aveţi un ton ironic care schimbă complet înţelesul vorbelor dumneavoastră.

— Bine, bine ! Şi acum ce aveţi de gînd ?

Vorbi Arhibald. Cu o voce joasă şi chelălăitoare ca o tinichea de acoperiş cînd un vînt puternic o suflă în dungă. Voia să intre în stăpînirea potirului şi să-l folosească aşa cum va avea chef. Recipisa se afla la loc sigur, într-unul din cele zece mii de seifuri ale Băncii Naţionale. Cel care ar încerca să pună mîna pe ea n-ar face decît să demonstreze că e slab de minte. În plus, era singurul în măsură să bănuiască, cu cele mai multe şanse de probabilitate, cam unde ar putea fi dosit potirul. Deci, aproape toate atuurile se găseau în mîna lui !

— Pînă la victoria finală, glăsui el, să nu încercaţi să mă atrageţi iar în vreo capcană. Mă consider în legitimă apărare, aşa să ştii. De altfel nici n-o să bănuiţi unde m-am ascuns.

Alidada se agăţă de gîtul lui.

— Vai, Arhi ! se lamentă ea, numai te rog să nu mai mergem în locul acela. Ştiţi — se întoarse ea către mine — cîteva zile ne-am ascuns în cimitir. Noaptea e ceva lugubru. Apoi ieri am zărit o lumină ieşind din cavoul unuia, Papastratos. Un cavou cît o casă, cu nişte îngeraşi à la Donatello la toate cele patru colţuri. Proprietatea unor mari armatori de pe vremuri : familia Papastratos, plecaţi mai toţi în Grecia după război. Ei bine, lumina se mişca şi, deşi sînt materialistă convinsă iar nu idealistă cum mi-aţi spus ca să rîdeţi de mine, mi-a fost frică de strigoi şi am insistat să plecăm de-acolo. Pe tema asta ne certam cînd aţi venit dumneavoastră.

Vorbele ei treceau pe lîngă mine ca apa pe lîngă gîscă. Era aceeaşi Alidadă, cu ochi adînci ca spaţiul cosmic, dar scăpase de mult din zona mea de atracţie şi acum o priveam cu nepăsare cum se depărta tot mai mult, ca un meteorit, spre Calea lactee. Nimfa şi Faunul! Să-ţi vină rău, nu alta! Îi părăsii brusc, mormăind un bună seara sec, îngîndurat, îndreptîndu-mă spre Reduta, cu farfuria în stil baroc la subţioară...

CAP. XIII.

CUM SE DESCIFREAZĂ UN MESAJ MISTERIOS

În drum spre casă mă abătui pe la Clopotul ca să inspectez postul de observaţie pe care-l instalasem acolo. Capoforte era la datorie. Privea fioros pe la mese iar după surîsul lui imbecil se vedea clar că se află într-un avansat grad de intoxicaţie etilică. Pînă să ajung la dînsul, ca să-mi dea raportul, îmi ieşi în cale Papastratos, cu veşnica lui cîrpă de şters mesele în mînă.

— Vezi că la masa din fund, îmi şopti el, e unul de la poliţie. Trage cu urechea pînă nu mai poate. Mi-a gonit toţi clienţii.

— Nu mai exagera, văd că toate locurile sînt ocupate. Şi cu băutura cum stă ?....

— Lucrează tare. E profilat numai pe drojdie, dar văd că se ţine bine. N-ai vreo idee cum să-l scot de-aici ? Mi-a venit nişte vin şi mi-e şi frică să cobor în pivniţă să-l cupajez. Cine ştie ce poate să-şi închipuie.

— Vinul îl cupajezi cu apă, nu ?

— Ferească dumnezeu ! Avem instrucţiuni foarte severe în această privinţă. Dacă te prinde că faci altfel, harşti ! o zi din salariu. Nu vreau să risc.

Gîlgîia corectitudinea în el ! Îl privii cu admiraţie şi-l rugai să-mi aducă şi mie o doză, la masa lui Capoforte.

— Şi să ştii, nene Papastratos, că cetăţeanul de care te-ai speriat nu e ginitor. E omul meu. O să mă caute cineva aici, la Clopotul, şi l-am lăsat pe el să dea relaţii. Tot ce consumă treci în contul meu, e limpede ?

Papastratos îmi mulţumi din suflet. I se luase o piatră de pe inimă. Îmi aduse comanda şi dispăru fără întîrziere în beci, ca să cupajeze vinul. Văzîndu-mă, Capoforte duse două degete la tîmplă, într-un fel de salut milităresc.

— Noroc, şefule ! raportă el încercînd fără succes să se ridice. În timpul serviciului meu nu s-a întîmplat nimic ! Vino mai aproape să-ţi spun un secret.

Plecai urechea spre el, deşi duhnea a sală de disecţie.

— Au ăştia o drojdie colosală ! îmi mărturisi Capoforte, cu un zîmbet tîmp. Extraordinară. Îţi jur pe fericirea mea !

Aha ! Deci asta era ! Urmau desigur confidenţele unui beţiv, cu evocarea amănunţită a îndepărtatei sale copilării ! Mă grăbii să înghit drojdia şi să-mi iau la revedere, însă Capoforte mă apucase strîns de mînecă.

— Aveam nişte bubuliţe care mă chinuiau îngrozitor... continuă el.

- Da, da ! Într-adevăr bolile astea ereditare sînt foarte supărătoare.

- Nu, frate ! Le-aveam doar de vreo două luni. M-a blestemat un lăutar fiindcă nu i-am dat bac-

șiș. Ei, bine, din trei drojdii m-am vindecat! Ce zici de treaba asta?

— Vrei să zici că n-ai băut decît trei drojdii!?

— A, nu! Dar acum consolidez efectele tratamentului.

— Ești un înțelept. Să știi că ai credit nelimitat la Papastratos, dar fii cu ochii-n patru. Cum vezi vreo figură cunoscută, telefonul e în spatele tău.

— E clar, șefule! Și, auzi: azi, la prînz, din șase mateloți de pe Farandola, toți bolnavi de dizenterie de două săptămîni, trei s-au vindecat după ce au gustat din drojdie!

— Dar trei nu. Deci nu se poate trage nici o concluzie.

Înălță din umeri. Din nefericire, cam așa stăteau lucrurile. Dar poate că, studiind în continuare problema, se va ajunge la cine știe ce descoperire importantă, menită să ușureze suferințele întregii omeniri. Îl lăsai pradă cercetărilor sale științifico-umanitare și mă grăbii să plec, convins că de-aici n-o să iasă mare lucru. A fost una din greșelile capitale ale vieții mele, bineînțeles nu singura, însă trebuia să fii dotat cu clarviziune ca să bănuiești că tocmai Capoforte, deci un individ pe jumătate beat și pe de-a-ntregul caraghios, deținea în acel moment, fără să aibă habar, secretul după care alergau atîția oameni plini de inițiativă și fantezie, inclusiv marele Raminagrobis, geniul romanului malaez de aventuri și părintele necontestat al silogismului raminagrobian. (Țin foarte mult la fraza aceasta, întrucît ea mi-a fost dictată, cuvînt cu cuvînt, chiar de marele învățat).

Rătăceam, deci, în necunoscut ca o mașină fără faruri printr-o ceață londoneză, cînd ajunsei la vila Reduta. Iordan mă informă că musafirii mei se aflau în holul de la etaj și că dăduseră ordin să nu fie deranjați decît în caz că se demolează casa. Urcai în grabă, cu farfuria zburătoare în mînă, și un spectacol reconfortant mă aștepta într-una din odăi, numită de îngrijitori „odaia roz", fiindcă avea un tapet de satin de această culoare, presărat cu boboci de trandafir și porumbițe galeșe ce stăteau cioc în cioc pe aceeași crenguță. Un pic-up, așezat direct pe podea, într-un colț al încăperii, emitea ultimele acorduri dintr-un fel de imn celest, preclasic, executat probabil de un cor de bîlbîiți, fiindcă în loc de cuvinte se auzea doar un fel de bibap — ba-da-ba-da, și așa mai departe. În jurul pic-upului, pahare pe jumătate golite, farfurii cu portocale și furculițe și un platou mai mare pe care mai rămăseseră doar două sau trei bucăți de sancrasas verde. Raminagrobis trona în mijlocul încăperii, revărsat cu toți parametrii săi într-un fotoliu scund, plin de perne. Era înfășurat într-un imens halat de baie, alb-pufos și părea în transă. În dreapta și-n stînga fotoliului, pe două măsuțe turcești, scunde și sculptate în arabescuri, se aflau două castronașe cu apă fierbinte, în care Mălai-marc își ținea degetele. În spatele său, Genoveva, înfășurată într-un kimono de mătase, negru cu balauri de argint pe poale, îi masa tîmplele cu mișcări delicate. Cînd mă văzu scoase un țipăt scurt și-și controlă ținuta. Chinezu deschise anevoie pleoapele

– Simt un miros de drojdie, spuse el. Nu cumva a venit Pepsi, scumpo ?

— Nimic nu-ţi scapă, o, tu, fericitule din lotus, răspunsei eu în locul Genovevei. Sau ai vrut să faci bancuri ?

Schimbă, fără să se ridice, poziţia enormelor sale picioare goale, care se odihneau pe un vraf de perne, surîse, recăzu din nou în transă pentru cîteva clipe, apoi deschise ochii şi mă privi cu blîndeţe.

— Paharul din dreapta e al meu, mă informă dînsul. Mai pune-i cîteva cuburi de ghiaţă şi dă-l încoace ! Toarnă-ţi şi ţie. Nu, Genoveva nu mai bea, nu vezi că are treabă ! Continuă cu masajul, iubito. Pepsi e prietenul nostru, nu se formalizează.

Genoveva zîmbi aseptic, fără adresă, şi-şi continuă munca, fără să-i pese de mine.

— A, nu, bineînţeles, îl asigurai eu. Pînă-ţi face pedichiura...

— ...Adică manichiura...

— Mă rog... vă pun la curent cu toate noutăţile. Mai întîi, lumini intermitente, noaptea, la cavoul lui Papastratos...

— Păi ce, a murit cîrciumarul ?

— Nu, domnule ! E vorba de vreun străbunic de-al lui. Aşa... Pe urmă Alidada şi cu Arhibald se învîrtesc prin parc. Îmbrăcaţi omeneşte, de data asta. Umblă după potir. De la mansarda Casei vestigiale s-a aruncat o farfurie de metal pe care e zgîriat, cu un cui, un mesaj misterios. Nu l-am putut descifra. Cred că e de la Micşunească sau de la Vicepreşedinte.

De Mirandolina nu le mai spusei nimic. Sînt lucruri delicate, prea gingaşe ca să le poţi împărtăşi fie şi celui mai bun prieten. Nu mă temeam că Raminagrobis ar fi putut rîde de mine : nasul lui

mare mirosea imediat cînd e ceva serios - şi cînd nu. Dar era prea fericit în aceste clipe ca să suporte confidenţele altuia, şi indiferenţa lui m-ar fi durut mai mult decît o grosolănie. Trecui deci peste subiectul care mă frămînta cel mai mult şi-i întinsei farfuria. Celebrul detectiv îşi scoase degetele din gastronaşe cu un aer plictisit, se şterse cu un prosop şi se cufundă în studierea acelor litere fără înţeles.

- - După frecvenţa literei R. spuse el într-un tîrziu, pare a fi scris în limba spaniolă. Litera I este însă şi ea bogat reprezentată şi ea e caracteristică limbii italiene. Mai observ un număr mare de consoane şi acest lucru îmi sugerează o limbă scandinavă.

— Deci, după tine, ar fi un dialect hispano-italo-scandinav !...

- - Aşa ai înţeles tu ? Nu, suflete ! Raţionam doar cu voce tare ca să-ţi dai seama şi tu cum trebuie să judeci cînd ai de-a face cu scrieri criptice. Înregistrează tot, în cele mai mici amănunte : nu se ştie cînd vei mai avea ocazia să lucrezi cu cineva care se pricepe.

— Eu cred că e în românește, interveni Genoveva masîndu-i, în continuare, tîmplele. Nu pot să spun de ce, dar aşa am eu impresia.

Raminagrobis ridică ochii spre tapetul cu trandafiraşi şi colombe. Apoi sorbi prelung din paharul pe care i-l pusesem la îndemînă.

- Sigur, Pusi, consimţi dumnealui, refuzînd să se supere. Însă noi încercăm să fim logici, nu ?

— Cu alte cuvinte eu nu sînt logică !...

- Ba da, ba da ! Însă eu propun să procedăm prin eliminare. Tu ce zici, Pepsi ?

— Procedează prin ce poftești, totuși și eu cred că mesajul e în românește.

— Bun ! De acord ! Dar poți să dovedești ? Pe ce argumente logice te bazezi ? Asta să-mi spui mie. dacă mă iubești !

— În primul rînd sîntem în România... începu Genoveva.

— Deci asta ar fi, după părerea ta, una la mînă ! Mă rog... Acum să-l vedem și pe Pepsi.

— La Casa vestigială se află sechestrați Vicepreședintele și Micșunească. Ce nevoie avem să presupunem că există și un al treilea prizonier iberico-scandinav ? Pe urmă, sînt deja cîteva rînduri la început scrise în românește, cele în care se dă adresa destinatarului.

— Simplifici prea mult lucrurile. Dacă-i așa, de ce nu descifrezi tu cele scrise pe farfurie ?

Poate că m-aș fi apucat și de treaba asta dacă nu ne-ar fi bătut în ușă Coana Veta. Venise părintele Bonifaciu și domnișoara Țoancă-mică și voiau să ne comunice rezultatul investigațiilor făcute prin cimitir și împrejurimi. Țoancă-mică părea zdrobită, înainta sprijinindu-se cu încredere de părintele Bonifaciu, care se arăta foarte dispus să se devoteze întru salvarea acestui suflet nefericit. Le făcui semn să-și toarne băutură, dar Țoancă-mică refuză cu îndîrjire. Nu-i mai trebuia nimic, fiindcă inima ei fusese călcată în picioare de către Gicu. Da, umblase cu Boni peste tot, controlaseră tot cimitirul. În cavoul lui Papastratos nu era nimeni, dar într-un colț unde Gicu adusese cîndva niște paie, găsiseră o batistă de damă, cu inițialele R. P. și mirosind a 4711.

— Am simţit cum mi se rupe ceva în piept, începu să bîzîie Ţoancă-mică. Erau paiele noastre şi acum găseam o batistă străină în ele! Şi el care spunea că nu poate suferi parfumul 4711 !...

Nu-i mai spusei că bărbaţii nu mint decît pentru a le face plăcere suavelor, exclusivistelor şi intransigentelor lor iubite. Era prea dărîmată ca să filozofăm asupra minciunii şi asupra fericirii în dragoste.

— Şi profesorul nu era prin apropiere? se interesă Raminagrobis.

Cercetaseră cu atenţie dar nu găsiseră nici un indiciu, în afară de batistă şi de un rucsac în care mai erau cîteva cutii de conserve: paté de ficat şi carne de porc în suc propriu. Dacă noi puteam deduce din asta unde se ascundea Gicu, atunci părintele Bonifaciu îşi scotea pălăria în faţa noastră.

— Poţi să te descoperi, sfinţia-ta, spusei eu. Avem aici pe omul cel mai logic din întreaga Malaezie: poetul, inginerul şi creatorul de romane de aventuri, Raminagrobis, autorul celebrului „silogismus raminagrobianus". Ia fă-ne tu o demonstraţie, rabi, ca să vadă şi italienii de ce sîntem în stare.

— Sînt cunoscut deja în întreaga Italie, spuse Dalai-Lama cu modestie. Ca şi în oricare altă ţară din Europa. Cutiile de conserve trădează o aşezare omenească cu caracter durabil. Gicu şi-a stabilit cartierul general în cavoul lui Papastratos. Iniţialele de pe batistă o indică pe Rîndunica. Alidada spunea că a văzut lumini mişcătoare în nopţile trecute. Deci profesorul Gicu C. Niculescu caută un lucru foarte important, pe care speră să-l găsească chiar acolo, în cimitir. E ceva ce poate duce

la potir, căci altfel n-ar fi fost secondat cu atîta abnegație de Rîndunica. După ce se termină povestea asta, ai să vezi că tot la tine are să se întoarcă.

— Ah, zise Țoancă-mică (și lacrimile îi șiroiau pe obrazul răvășit) întîi am să mă răzbun groaznic și pe urmă am să-l iert !

Priveam pe geam de o jumătate de oră. Mi se ceruse să mă întorc cu spatele pentru ca Genoveva să se poată îmbrăca și mă executasem fără să crîcnesc. Nu mă deranja nici faptul că treaba asta dura atîta, deoarece o putusem urmări în voie, reflectată într-unul din geamurile ferestrei. Pater și Țoancă-mică se duseseră să facă baie, fiecare separat, și să-și pună ținuta în ordine. Raminagrobis rămăsese ca și singur în odaie, orb la toate, torturîndu-și inteligența numai și numai cu descifrarea mesajului aruncat de la mansarda Casei vestigiale. Ascultînd cu atenție, se putea auzi, din direcția lui, un sfîrîit ușor și persistent, ca al unor lămpi de radio ce funcționează de multă vreme la o tensiune maximă. O clipă mă temui chiar să nu se supravolteze, dar se vedea clar că lui puțin îi păsa de asta. Scrisese din nou literele pe un carton și le privea de parcă în ele s-ar fi ascuns taina fericirii veșnice :

P E A I E C S S I E D P I
R R V A T R T E A F E R R
I I E L R U E C E U I U A
Z N S A E R R E S I F D D
O C T S C I I C T B I E U
N A I E L M O I E A T N C
I S G P U I A I S N I T U

— Poți să te-ntorci, strigă Genoveva. Sînt gata!
— Nu-ți tragi mai întîi fermoarul?
— Aoleo, așa e! Dar de unde vezi tu cu spatele?
— Pur și simplu n-am auzit zgomotul respectiv.

Mă apropiai de fotoliul genialului detectiv. Îmi făcu semn să-i torn, fără să ridice ochii de pe hîrtie. Genoveva, complet îmbrăcată de stradă, veni ușurel pe la spate și se așeză pe una din laturile fotoliului, trecîndu-i o mînă pe după gît.

— Singurele formații care au un înțeles ar fi: NAIE, la începutul rîndului șase, OCT deasupra, PUIA și NITU în rîndul ultim și numeroase EI, EU și AI, răspîndite mai peste tot. Cu ajutorul lor, tot ce putem face e să batem pasul pe loc. Interesante îmi par și combinațiile de litere: PRVAT, RUEC, ZNSAER, RESI, BIEU, care nu înseamnă nimic și ISGP, care ar putea fi inițialele unei întreprinderi de stat. Și aici ne-am împotmolit! Mi-ar trebui o tablă de logaritmi și o riglă de calcul.

N-aveam chef să alerg acum prin oraș în căutarea instrumentelor cerute, și eram aproape sigur că nu le voi găsi în Malu-Mare. Îl sfătuii ca în lipsa lor, să mai tragă o dușcă pentru a-și încălzi circumvoluțiunile. În dorința de a sprijini munca noastră, Genoveva își începu din nou masajul cranian. Se scurse o altă jumătate de oră dar inspirația nu venea.

— De ce nu încerci să-l citești pe verticală, propuse atunci Genoveva fără a-și întrerupe activitatea. Eu de la început am vrut să vă spun, apoi mi-au venit alte gînduri și am uitat.

— Adică cum pe verticală?

— Începi cu litera P și în loc s-o iei la dreapta, cobori !

— E o idee și asta !,

Raminagrobis încercă singur, apoi citi cu voce tare :

„PRIZONIER ÎN CASA VESTIGIALĂ. SE PETREC LUCRURI MISTERIOASE. CECILIA ESTE ȘEFUL BANDEI. FIȚI PRUDENȚI. RĂDUCU."

Raminagrobis sărută cu un mare plescăit din buze, genunchiul aflat lîngă el, pe laterala fotoliului.

— Și frumoasă și deșteaptă ! zise el. Caz unic în istoria tuturor timpurilor ! Te-am cerut de nevastă astăzi ?

— Încă nu, dar nu e nici o grabă !

— S-o crezi tu ! N-am chef să se bage altul pe fir. Uite, Pepsi de-abia așteaptă.

— Lasă că știu eu ce așteaptă Pepsi.

Înălțai din umeri apoi le cerui să fie serioși. Biletul lui Răducu nu ne aducea nimic nou. Era doar un fel de confirmare scrisă a faptului că bietul Vicepreședinte avea o viziune infantilă asupra întregului univers. Ideea cu farfuria aducea prea mult a Jules Verne combinat cu Alexandre Dumas-tatăl, ca să nu ghicim că expeditorul a rămas credincios lecturilor din primele clase de liceu. Genoveva se arătă indignată de imaginea falsă pe care încerca să ne-o facă despre Micșuneasca. Cecilia — șeful bandei ! ! ?.... Să calomniezi în halul ăsta tocmai pe ființa care te iubește cel mai mult, acest lucru i se părea îngrozitor Genovevei. Ca să o liniștească, Raminagrobis trebui să facă uz de toată puterea sa de convingere. Tot pentru o atitudine mai to-

lerantă și mai plină de înțelegere pledă și Pater, care revenise în mijlocul nostru însoțit de Țoancă-mică, pentru a vedea ce avem de făcut în continuare. Raminagrobis le înfățișă un scurt rezumat al situației, omițînd să spună că descifrarea textului scris pe farfurie, o datoram, în exclusivitate, Genovevei. Apoi conchise :

— Muzeografii s-au baricadat în clădirile lor insalubre ca plăieșii lui Ștefan cel Mare în cetatea Neamțului. În jurul acestor fortificații, dau tîrcoale două *ganguri* deosebit de pofticioase, dar, pentru moment, ineficace : Arhibald-Alidada și Rîndunica-Gicu. Vă rog să remarcați că în fiecare *gang* se află cîte o persoană care ar putea cunoaște foarte bine povestea potirului : mă refer la Arhibald și la Gicu. Și chiar cele două fete au văzut obiectul. Eu zic să ne lăsăm conduși de flerul lor și să cercetăm muzeele.

— Asta știam și noi, îl întrerupsei eu, însă nu văd cum...

Ochii lui Raminagrobis sticliră. Chinezul cîntărise bine situația și avea și unele soluții. Ni le aduse, cu emfază, la cunoștință :

— Vom acționa dinăuntru în afară. Într-una din seri, domnișoara Țoancă-mică mi-a povestit că are o prietenă telefonistă.

— Aha ! În seara cînd ai avut criza aceea de epistaxis, nu ? Cînd era să dai ortul popii și așa mai departe ?...

— Cred că atunci, recunoscu Țoancă-mică lăsînd ochii în jos. Da, într-adevăr, sora lui Ștefănescu lucrează la telefoane.

— Te vei duce la ea și vei stenografia toate convorbirile celor două muzee.

Ia te uită ce-i dă prin cap! Excelentă idee! Să-l mai prind pe vreunul zicînd că timpul petrecut la televizor, pentru a urmări o mulțime de filme de aventuri, e timp pierdut! Din contră, Raminagrobis îl valorifica, în această clipă, cum nu se putea mai bine! Și se putea face chiar mai mult. Să tragem un fir secret chiar pînă la vila Reduta! În calitate de inginer, Mălai-mare putea foarte bine să facă treaba asta și nici nu se opune. Deci, Țoancă-mică la poștă, Raminagrobis instalator, părintele Bonifaciu să dea o fugă la circ cu un bilet pentru domnul Adalbert Măcelaru, Genoveva...

— Și eu vreau să mă reped pînă la Constanța pentru două-trei zile, spuse secretara directorului general. Mi-au rămas o sumă de rochii acolo și aștept și niște bani pe adresa unei prietene.

— Ai să-mi lipsești, iubito! gemu Raminagrobis teatral.

— Ei, ho, că nu se duce la capătul lumii!

Nu-mi rezervasem nici o sarcină specială, nu din comoditate ci fiindcă nu mă simțeam de loc bine. În timpul meciului de judo, de-acum cîteva zile, Vicepreședintele mă îmbrîncise peste un scaun și de-atunci rămăsesem cu ceafa sucită. Era un scaun greoi, cu ornamente multe, stil Ludovic XIX, puteam să îl arăt oricui nu mă credea.

— A existat și un Ludovic al XIX-lea? întrebă Țoancă-mică.

— Se pare că da, frumoaso. după unii. Știi, recent s-au făcut niște săpături în pivnița castelului, la Versailles bineînțeles, și s-a găsit acolo, un cadavru complet necunoscut. Ei bine, cineva a emis ipoteza că ar fi vorba de Ludovic al XIX-lea. Încă nu s-a stabilit precis, dar eu merg pe ideea asta!

CAP. XIV.

BABY ŞI ÎNCĂ ŞASE PUI DE BRONTOZAUR

Cîteva zile urmărirăm cu atenţie toate convorbirile telefonice ale celor două muzee şi, cu asta, ne lămurirăm definitiv. Muzeografii, mînaţi de ideile lor fixe, o luaseră razna ! Îţi venea să şi rîzi, dar, în fond, din punct de vedere medical, situaţia lor era cît se poate de gravă : se apucaseră să clocească ouăle de brontozaur ! Cînd am înţeles bine despre ce e vorba, întîi ne-am tăvălit de rîs, eu şi Raminagrobis, Ţoancă-mică mai puţin, fiind încă îndurerată din cauza josnicei comportări a infamului Gicu. Ea se mulţumea să zîmbească din cînd în cînd, îndeplinindu-şi în mod conştiincios îndatoririle de secretară a colectivului şi înregistrînd totul, cu ajutorul unui magnetofon, împrumutat tot de la sora lui Ştefănescu.

Cum am spus, muzeografii, negăsind probabil altceva mai stupid de făcut, se apucaseră să clocească ouăle de brontozaur, în speranţa că vor reuşi să scoată şi pui ! Cum ajunseseră la această concluzie de domeniul absurdului. nici nu încercarăm să deducem : de altfel, raţionamentele patologice nu pot fi reconstituite, susţine Raminagrobis, care s-ar

părea că are o oarecare competență în materie. Într-un limbaj acru-dulce, cei doi directori își comunicau zilnic succesele, dar țineau secrete mijloacele utilizate. Totuși, coroborînd o serie de date disparate, auzite în telefonul spion, Chinezu reuși să pătrundă toate tainele muzeografilor. La Casa vestigială, de exemplu, se adoptase o metodă mixtă, numită de dînșii bio-mecanică, în timp ce Decebal Marinescu, directorul Muzeului, nu admitea decît clocirea umană, considerată de el singura recomandabilă într-un caz atît de delicat. La început se gîndise să dea această sarcină de onoare femeii de serviciu, care avea șapte copii, deci toate calitățile unei mame ideale. Femeia însă, spirit incult și plin de prejudecăți neroade, refuzase, pe motiv că dacă o află bărbatul o rupe cu bătaia! Nici cu ceilalți muzeografi nu avusese mai mult succes, erau toți tineri și le-ar fi fost imposibil să stea nemișcați timp de șaisprezece zile cît calculaseră că va dura această corvoadă. Atunci, Decebal Marinescu se hotărî să le clocească el însuși și organiză ca totul să se desfășoare în cel mai strict secret. Se pare că pentru un bărbat treaba asta e întrucîtva degradantă, deși la unele specii și bărbatul clocește, iar la altele numai bărbatul. În fond, ceea ce contează este temperatura constantă a corpului. Ar fi pus în cuibar o gîscă sau o curcă dar, după studii amănunțite, muzeografii stabiliseră că brontozaurii aveau o temperatură mai apropiată de cea a omului decît de a altor viețuitoare. Directorul își dădea seama că e pus într-o situație caraghioasă, cu toate acestea era gata să sufere orice umilire în interesul științei! Îl încuraja în această hotărîre muzeografa Camelia,

o domnişoară bătrînă, partizană fanatică a culturii de prund şi îndrăgostită în secret de director, din cauza autorităţii pe care acesta o degaja în îndeplinirea sarcinilor de serviciu. Camelia se oferise să facă, ea însăşi, pe cloşca, însă Decebal Marinescu o refuzase, temîndu-se că muzeografa, fiind domnişoară bătrînă, ar putea să nu aibă temperatura necesară. Prefera să rezolve singur problema; numai astfel poţi fi sigur că un lucru se face aşa cum trebuie, obişnuia dînsul să spună în diverse ocazii. Iată-l deci, de mai bine de două săptămîni instalat pe un cuibar întocmit din vată hidrofilă, cu telefonul alături, vorbind cu ceilalţi subalterni numai prin intermediul Cameliei. Devotată, muzeografa îi aducea gustări şi aspirine iar seara, înainte de a adormi pe patul de campanie instalat în anticamera directorului, se ruga celui de sus, ca să iasă bine clocitul şi, dacă se poate, să reuşească înaintea celor din tabăra adversă. În perioada de incubaţie, Mirandolina nu avu nici un spor. Cred că nici nu ştia exact ce se întîmplă, deoarece îi fusese interzis să apară în faţa directorului. Putea vorbi cu el numai la telefon, dintr-un birou alăturat, şi e cam greu să fascinezi un bărbat în astfel de condiţii, complet nefavorabile dacă ţinem seama şi de faptul că directorul era căzut cloşcă. În consecinţă, fosta mea iubită se plictisea de moarte, deşi toţi ceilalţi muzeografi o copleşeau cu atenţiile lor, fals dezinteresate. Mirandolina avea voie să umble prin toate încăperile, în afară de apartamentul directorului, dar îi era interzis să părăsească muzeul. Se folosise de prilej pentru a cerceta cu atenţie exponatele, chiar şi pe cele ţi-

nute în lăzi, și ajunsese la concluzia că potirul nu se afla acolo. Multe din informațiile ce o priveau ne erau furnizate de Ștefănescu, care, suflet nobil și prieten desăvîrșit, luase obiceiul să o viziteze pe Țoancă-mică, în fiecare noapte, pe ascuns. Țoancă-mică era încîntată de atitudinea lui Ștefănescu: sobru, respectînd cu strictețe convenienței, animat numai și numai de dorința de a da ajutor sincer și prietenesc unui suflet zbuciumat din cauza unui amor neîmpărtășit.

Casa vestigială folosea, cum am spus, metoda bio-mecanică : un grătar de lemn, cîteva oglinzi menite să concentreze căldura soarelui, șapte-opt termometre : noaptea cineva se așeza pe grătar, cu o plapumă în cap, și acel cineva era chiar Micșunească !

— Parcă o văd ! rîse Raminagrobis cu lacrimi cînd auzirăm despre noile aventuri ale Micșuneștii. Domnule, femeia asta e formidabilă, are un umor involuntar și un dispreț total pentru căile bătătorite. Va fi eroina principală a viitorului meu roman.

Știam precis că așa are să se întîmple, fiindcă avea într-adevăr obiceiul să-și transforme prietenii și cunoscuții în personaje de roman, schimbîndu-le, într-o oarecare măsură, datele personale, după nevoile acțiunii respective. De acest tratament beneficiau și fostele sale iubite, mai ales cele care nu-i fuseseră devotate. „Eu am nevoie de personaje negative, — binevoia el să-mi explice uneori —, de unde vrei să le iau dacă nu din mediul înconju-

rător !“ Pe mine mă prezentase în cele mai neașteptate ipostaze : călugăr orb care provoacă un incendiu, baron scăpătat care se însoară cu o spălătorească, casier necinstit care fuge cu banii statului, trișor care varsă banii cîștigați la cărți în beneficiul unui azil de nebuni, actor bătrîn care bîrfește pe toată lumea și e fluierat de public. Și, de fiecare dată, destinul meu era cam același : după ce îmi pierdeam toți dinții într-un accident de cale ferată, adoptam un orfan și continuam să-mi cîștig existența cu albinăritul și creșterea viermilor de mătase.

La capătul celor șaisprezece zile de incubație se produse o tăcere mare, nimeni nu vorbi în ziua aceea la telefon, nici în ziua următoare, cînd, spre seară, Ștefănescu îi comunică lui Țoancă-mică, de la un telefon public, că unul din ouă a spart și, prin membrana translucidă, se vedea pulsînd o vietate încă necunoscută. Apoi comunicatul lui Ștefănescu se întrerupse brusc și în microfonul spion auzirăm vocea triumfătoare a lui Decebal Marinescu :

— Iubite confrate, am ținut să fii cel dintîi care să afle vestea că astăzi, în orașul Malu-Mare, a ieșit din găoace primul pui de brontozaur contemporan. Cunoscînd devotamentul dumitale pentru știință, sînt convins că te vei bucura.

— Într-adevăr. Ei, atunci, bravo ! Felicitările mele ! Și la noi s-a produs acum o jumătate de oră același eveniment, dar copleșiți de emoție, încă n-am anunțat vestea.

— La noi a ciocnit acum o oră !

— Ia stai puţin, cît aveţi dumneavoastră ceasul ?

— Zece şi douăzeci şi patru, după radio.

— Extraordinar, ceasul meu a stat ! Am uitat să-l întorc. Îmi cer scuze şi dă-mi voie să rectific : puiul nostru a ciocnit la ora nouă fix, deci cu douăzeci şi patru de minute înaintea puiului dumneavoastră. Desigur, asta n-are nici o importanţă.

— Bineînţeles, din moment ce vă referiţi la un ceas care nu marchează timpul cum trebuie. De altfel la noi a fost de faţă şi un reprezentant al Institutului de arheologie.

— Şi la noi au fost reprezentanţii Institutului. Doi, nu unul. Am încheiat şi un proces verbal.

— Să fiţi sănătoşi. Să vedem dacă o să vă trăiască. Şi încă ceva : mi-am permis să înregistrez pe bandă convorbirea noastră. Ai ceva contra ?

— Nu ! Şi eu am înregistrat-o ! Dar nu ştiu la ce o să vă folosească. Ministerul e lămurit asupra onestităţii fiecăruia dintre noi.

— Te referi probabil la ruda dumitale. Da, sînt convins că ea trebuie să te cunoască foarte bine. Vorba e dacă va binevoi să privească adevărul în faţă.

— Cum să nu. Cu atît mai mult cu cît, de data aceasta, adevărul se împacă foarte bine cu sentimentele sale de rudă apropiată.

— Poate vă dă şi o mînă de ajutor la întocmirea comunicării. Ar fi frumos din partea voastră să-i propuneţi să semneze coautor.

— O să ne aducem aminte cu recunoștință de sfaturile dumitale dezinteresate.

Imediat după această discuție, urmară zece convorbiri fulger, ultra-urgente, cu Bucureștiul : Decebal Marinescu raporta forurilor superioare acest eveniment memorabil în istoria paleontologiei. După părerea directorului, asistam la nașterea neo-paleontologiei, al cărei părinte și întemeietor urma să fie dumnealui personal. Casa vestigială însă, nu dădu nici un comunicat și nici nu înștiință Ministerul, așa cum declarase că o va face. Petrescu Villanova era circumspect, vorbea pe alt fir, secret, cu ruda lui, sau, pur și simplu, nu obținuse rezultatele cu care se lăuda ? Ne era greu să facem vreo presupunere, cît de cît întemeiată.

Mai așteptarăm cîteva zile, cu căștile la urechi. De la Muzeu aveam noutăți din oră în oră. Puiul de brontozaur ieșise complet din cochilia în care dormise atîtea zeci de mii de ani, și fusese botezat Baby. Semăna cu o orătanie mică și nevoiașe, era numai piele și os și scotea un chițăit slab ca de șoarece. Chiar în ziua primei ecloziuni sosise de la București, cu avionul, un delegat al Institutului, cu misiunea de a verifica faptele și de a lua măsuri ca puiul de brontozaur să fie bine îngrijit. După spusele lui Ștefănescu, delegatul fusese luat de la aeroport cu coniac și șliboviță și acceptase să fie, chiar el, nașul micii vietăți. Primul său raport fu obiectiv și înălțător. Se afla în prezența unui eveniment zguduitor, dar trebuia să mai verifice. Casa vestigială păstra mai departe tăcerea și nu îngăduise

delegatului să intre în clădire, deşi acesta avea ordin de serviciu semnat chiar de directorul general. Se presupuse deci, că la dînşii nu ciocnise, şi Muzeul primi, singur, toate onorurile cuvenite unei atari descoperiri. În jurul lui, autorităţile comunale constituiră o gardă de onoare, formată din fruntaşi ai oraşului, îmbrăcaţi în costume naţionale şi purtînd la braţul stîng o eşarfă argintiu cu galben, reprezentînd culorile judeţului. În fiecare zi la ora unsprezece, cînd puiul de brontozaur lua masa principală, orchestra liceului se instala sub geamurile muzeului şi cînta romanţe (În fînul de curînd cosit, Smaranda) precum şi muzică populară (De cine dorul se leagă, Ionel-Ionelule şi Marinică zis codaşul). Baby creştea vioi, se hrănea mai ales cu terci, în care i se puneau tot felul de vitamine, în special vitamina C., şi cetăţenii din Malu-Mare sperau să-l vadă, în curînd, alergînd pe străzile oraşului, cu o fundă roşie legată de gît, ca să nu se deoache. Prin Ştefănescu aflarăm un amănunt care ne dădea o imagine, destul de apropiată, a ciudatei vietăţi : femeia de serviciu, văzînd-o a doua zi după ieşirea din ou exclamase : „parcă e un pui de curcă, mititelul !“ şi, bineînţeles, i se desfăcuse pe loc contractul de muncă. Apoi Decebal Marinescu revenise asupra hotărîrii, ţinînd seama numai şi numai de faptul că femeia avea şapte copii şi că ignoranţa ei în materie de paleontologie nu putea fi pusă la îndoială. În zilele următoare ieşiră din găoace alţi şase puişori de brontozaur, semănînd leit cu Baby, la fel de voraci şi de neajutoraţi. Ei fură botezaţi : Bezu, Bîţu, Bombonel, Busuioc, Bimbirică, Biscamfor şi tot dele-

gatul ministerului le fu naș. Nume începînd, toate cu litera B pentru a marca astfel că se trag, toți, dintr-un strămoș comun. Ziarul local „Parîma" începu să apară zilnic, în două culori, publicînd un buletin despre starea sănătății celor șapte pui de brontozaur și despre progresele pe care ei le fac sub atenta îndrumare a cunoscutului om de știință Decebal Marinescu, directorul Muzeului, care se ocupa personal de creșterea lor.

*

—Gata ! zise Raminagrobis. Ne-am distrat destul ! Să vedeți voi că nătărăii ăștia o să ajungă celebri, mai cunoscuți pe întreg mapamondul decît Sir Francis Chichester Clark, care a făcut ocolul lumii, singur într-o barcă. Dar noi avem alte treburi de rezolvat și mi se pare că a sosit momentul să trecem la acțiune.

Într-adevăr, acum eram lămuriți asupra celor ce se petrec la Muzeu. Cei de la Casa vestigială erau mai misterioși, dar, judecînd prin analogie, ne era ușor să ne închipuim că și dînșii sînt ocupați tot cu clocitul. Se părea, totuși, că lor nu le-a reușit ecloziunea, deși în discuția telefonică dintre cei doi directori, înregistrată de noi cu ajutorul telefonului spion, Petrescu-Villanova afirmase că și la el a ciocnit. Pe urmă însă — tăcere absolută, nici un telefon, mister, cel mai profund mister !

— Deci ! continuă Mălai-mare. Punctul unu : în noaptea asta, atacăm Casa vestigială ! Mă irită tăcerea ălora. Fac pe deșteptii ? O să le arătăm noi ! Ție ți-a venit artileria de la Constanța ?

Da. De o jumătate de ceas ! Prin biletul trimis cu părintele Bonifaciu, cerusem niște ajutoare domnului

Adalbert Măcelaru și acesta mi le trimisese de îndată ce lipsa lor nu îi stînjenea lui programul artistic. Mîine aveau relache, deci mă puteam folosi cum voiam de serviciile elefantului Rajah, sub comanda bătrînului trădător Kamma, și de ale mini-maimuței Pișcot, un mic cimpanzeu indian, o specie foarte rară și în același timp foarte căutată de circari, din cauza inteligenței și agilității lor deosebite. Pișcot era un fiu mic, încăpea într-o servietă sau chiar în buzunarul de la piept, cu niște ochi șmecheri, veșnic băgîndu-și nasul unde nu-i fierbea oala, mirosind, încercînd să aibă și să pună mîna pe tot ce vedea în jurul său. Dacă voiai să-i faci o plăcere, să-l fi servit cu pișcoturi. Îi plăceau mult cele numite „limbă de pisică", dar se mulțumea și cu niște simple foi Lica, cu puțin zahăr deasupra. Pișcot avea o mare calitate: era foarte serios în serviciu. Cu ajutorul lui intenționam să pătrund la Vicepreședinte, să-l eliberez și pe urmă să vedem ce mai e și cu nefericita de Micșunească, și ce-o fi fost în capul ei cînd s-a făcut șefă de bandă. Rajah urma să fie folosit numai în situații extreme. Părintele Bonifaciu adusese și o desagă cu diverse ustensile, cerute de mine. Așteptarăm căderea nopții...

Dacă primăria din Malu-Mare ar fi avut un ornic, bătaia lui în miez de noapte ar fi însoțit cu sunetele ei grave primii pași pe care îi făcurăm în afara localutei, în formație de luptă. Casele din jur trecuseră de mult, cu șalterele răsucite, în somnul al doilea. Prin ferestrele deschise, răsunau, într-un fel de cromatism diatonic, violoncele și contrabași nevăzuți, făcînd să tremure într-una ciucurii de la

storuri. Trecurăm, toată caravana, în pas elastic pe străzi. Sub licărirea stelelor îndepărtate, care băteau în ferestre, Rajah părea o bucată enormă de rocă lunară, sau un asteroid cenușiu, ce plutea fără zgomot deasupra pămîntului. La Clopotul rămăsese un singur bec aprins, înăuntru. Privirăm prin vitrină : Capoforte, la locul lui, dormea cu capul pe masă. În dreapta, după colț, răsări din beznă Casa vestigială, cu un perete devorat de iederă. Cotrobăii prin desaga cu scule.

— Pișcot, scumpule, îi șoptii eu la ureche micului cimpanzeu, fii atent la mine : a-ba, e-be, o-bo, u-bu ! E clar ?

Pișcot mă pupă pe nas și luă cîrligul pe care i-l întindeam. Înțelesese perfect. Era vorba să se urce pe iederă sau pe burlan, pînă la fereastra de colo, și să agațe belciugul de zăbrele. După asta avea dreptul la un buzunar de pișcoturi.

Parcarăm elefantul peste drum, lîngă o benzinărie PEQO. Părea un camion înfășurat în prelate. Pișcot trecu voios la îndeplinirea misiunii, după ce își luă la revedere de la fiecare în parte.

— Știți ce ? zise Raminagrobis, să nu stăm grămadă și să ne păzim unii pe alții. Pentru treaba de-aici, eu, Pepsi și Kamma sîntem de ajuns. Țoancămică și cu părintele, ar putea, între timp, să mai dea o raită prin cimitir, în căutarea lui Gicu. După ce terminăm, și eliberăm prizonierii, venim și noi, e bine ?

În timp ce echipa celor doi se îndrepta spre cimitir, Pișcot ajunsese sus, strecurase cîrligul pe după gratii și ne făcea bezele. În cameră, dincolo, nu era

nimeni, căci altfel maimuţica noastră s-ar fi arătat neliniştită. Lăsarăm coarda de care era legat cîrligul în mîinile lui Kamma şi ne căţărarăm pe iederă. Mi-era cam greu să fac pe acrobatul, cu gîtul strîmb, dar strînsei din dinţi şi ajunsei sus în acelaşi timp cu Mălai-mare. Făcurăm un semn în jos şi coarda de nailon, prinsă de colţii lui Rajah, se întinse ca o strună. Grilajul, de altfel nu prea gros, începu să se îndoaie. Ne ancorarăm bine în iederă şi ne unirăm sforţările cu ale elefantului. Încet-încet, barele de fier ieşiră din alveole. Pişcot împingea cu forţă, părînd că dumnealui duce tot greul. În sfîrşit intrarăm în cameră, punînd zăbrelele alături, rezemate de glaful ferestrei. Nimerisem într-un fel de cameră de debara, plină de coifuri, de pulpare şi de catapulte. Lîngă uşă, un om preistoric de ghips, cu un picior rupt, ne privea melancolic. Pişcot i se urcă pe umeri şi începu să-i pipăie obrazul. I se părea o figură cunoscută. Lîngă un godin ruginit şi rece ca un picior de pod, sta rezemat un basorelief de teracotă înfăţişînd pe Zeiţa Bendis, divinitate autohtonă, zeiţa lunii, a pădurilor adînci şi a sortilegiilor. Alături de ea, un prapur cu litere slavone bătute cu aur, tăvălit în praf şi mirosind a şoareci. Raminagrobis filtră printre degete lumina lămpii de buzunar. Uşa era încuiată pe dinafară, dar aveam cu noi un cleşte cu bot de ştiucă. Apucai cu el capătul cheii şi reuşii să-l întorc în broască. Dincolo era un coridor scufundat în întuneric, însă înainte de a ne avînta în cercetarea lui, Pişcot, mă trase de pantaloni ca să-i arăt şi lui cleştele. După miros nu făcea doi bani. Luarăm camerele la rînd şi izbutirăm

să imobilizăm vreo şapte muzeografi, pe care îi legarăm fedeleş cu nişte cearşafuri. La etajul următor ne orientarăm mai uşor, fiindcă în faţa unei uşi, pe un scaun stil Ludovic al paisprezecelea, moţăia un muzeograf, înarmat cu o măciucă de pe vremea răscoalei de la Bobîlna. Cu un pumn bine plasat, Raminagrobis îl scoase din priză pentru o jumătate de oră. Camera pe care o păzea era încuiată, însă alături se afla un geam cu oberlichtul deschis. „A-ba, e-be, o-bo...", îi şoptii la ureche lui Pişcot care mă ţinea de gît şi acesta dispăru fără zgomot prin deschizătura indicată. După cîteva secunde, clanţa începu să se mişte şi cheia se răsuci în broască. Năvălirăm înăuntru aprinzînd brusc lanternele. Într-un fotoliu moţăia Vicepreşedintele, înfăşurat pînă-n călcîie cu o plapumă. Părea complet imbecilizat din cauza căldurii şi, cînd îşi dădu seama că am venit să-l eliberăm, nu mai putu de fericire. Nu era legat, însă nu părea dispus să se scoale în picioare.

— Hai, îmbracă-te, nu te mai moşmoni atîta, că se face ziuă, îi ordonă Raminagrobis. Unde e Micşunească ?

— Caută potirul. Am acceptat să-i ţin locul doar pentru cîteva ore.

— Unde să-i ţii locul ?

Vicepreşedintele oftă.

— Sub mine e o lădiţă căptuşită cu vată, mărturisi el, Clocim ouăle de brontozaur, ce să ne mai dăm după degete. De fapt, Cecilia e titulara.

— Mă, voi aveţi un humor colosal ! Abia acum îmi dau seama de asta. Şi ?...

— Şi... pe dracu ! M-am opus cît am putut, dar cînd îi intră ei ceva în cap, e nenorocire !

— Şi acum de ce nu-şi vede de meserie ? Ce, tu eşti bărbat sau cloşcă ? Mă mir că nu ţi-e ruşine ! Şi ea pe unde bîntuie la ora asta ? De ce ziceai că e capul bandei ?

Pişcot mă trase iar de pulpana pantalonului. În cadrul uşii apăruse Micşunească, desculţă şi cu un pardesiu pe umeri. Nu arăta de loc a şef de bandă, dar aşteptam să ne dea nişte explicaţii. După ea venea însă Petrescu-Villanova, şi, în urma acestuia, o droaie de muzeografi înarmaţi cu bîte.

— Întîi să vedem dacă s-au atins cumva de ouă, zise directorul Casei vestigiale mohorît. Daţi-l la o parte pe Vicepreşedinte şi puneţi cutia pe masă !

În timp ce muzeografii îi îndeplineau ordinele, Vicepreşedintele se întoarse cu spatele şi-şi îmbrăcă pantalonii. Nu părea prea încîntat de rolul pe care-l jucase.

— Trebuie să vă resemnaţi, le spusei eu. Metoda noastră bio-mecanică a dat greş !

— Nu se ştie, oftă Villanova mohorît. Mai sînt speranţe...

— Foarte slabe. Perioada de incubaţie a trecut.

— Slabe-neslabe, o să mai perseverăm cîteva zile.

— Da, dar prizonierii tăi s-au plictisit şi am venit să-i luăm acasă.

— Glumeşti ! Nu părăseşte nimeni Casa vestigială pînă nu ne lămurim definitiv. De altfel, dumneaei s-a angajat să clocească atît cît va fi nevoie. În schimb, ne-a scotocit încăperile cum a vrut.

Deci şi Micşunească avea nevoie de diamante ! Pentru asta îl părăsise pe Vicepreşedinte şi apoi ac-

ceptase ca viitorul ei soţ să fie încarcerat ! Ce dumnezeu, toate sînt la fel ? Paradoxale, ilogice, atrase de aceste jucării sclipitoare ca nişte coţofene ? Eu unul aş prefera să încerc să descifrez hieroglifele maya, decît ţelurile acestor stranii — şi imprevizibile creaturi. Cu siguranţă că, atît Raminagrobis cît şi Vicepreşedintele, în calitate de membrii fondatori ai societăţii burlacilor, împărtăşeau punctul meu de vedere ; citeam asta pe chipurile lor nedumerite. O clipă avusei chiar impresia că Vicepreşedintele doreşte să ia cuvîntul, şi, nu ştiu de ce, toţi îl priveam de parcă aşteptam un verdict de la el, cînd se întîmplă nenorocirea. Pişcot, care se învîrtea nestingherit printre picioarele noastre, se urcă pe un scaun, apoi pe masă, se împiedică de cutie şi vărsă toate ouăle pe duşumea, de la o înălţime de aproape un metru şi jumătate ! Urmă un moment de stupoare, Villanova îşi acoperi ochii cu palmele, credeam că face un infarct, cîţiva muzeografi se aruncară în genunchi şi adunară de jos preţioasele relicve preistorice.

Cînd Villanova deschise ochii, toate ouăle erau pe masă, absolut intacte ! Un al doilea infarct păru atunci că-l pîndeşte pe mult încercatul director al Casei vestigiale. Reuşi să se depăşească şi ceru cu voce tremurătoare să i se aducă un ciocan. Aveam chiar eu unul în traista de scule, şi, cu el, Villanova izbi, cu o oarecare teamă, într-unul din ouăle de pe masă. Nici după acest şoc oul nu se sparse ! Abia la a treia lovitură, dată cu toată puterea, se sfărîmă în mai multe bucăţi, ca un drob de sare. Nimeni nu mai înţelegea nimic !

— Bine, zise Villanova prăbuşindu-se în fotoliul pînă atunci destinat clocirii, dar atunci cum de-au

scos ăia pui? Obiectele astea sînt complet vitrificate. Nici nu sînt ouă, că s-ar vedea gălbenușul; chiar împietrit acesta ar trebui să aibă altă culoare.

Prin forța lucrurilor, pacea se încheiase între noi, și prizonierii se puteau întoarce acasă. Starea de asediu fu ridicată, gărzile erau libere să se ducă la culcare. Continuam totuși să emitem ipoteze.

— Sînt niște escroci! tună Villanova. Asta e o mistificare în toată regula!

— Adică să fi avut ei atîta nerușinare? se întreba Vicepreședintele. Nu văd ce cîștig poți trage de pe urma ei. Pînă la urmă tot vor fi nevoiți să dea cărțile pe față.

Micșunească se băgă și ea în vorbă.

— Am impresia, zise ea, că aici e altcineva, mai deștept decît toți cei de dincolo, care trage sforile. Poate că vrea să-și bată joc. În orice caz, intuiția mea de femeie îmi spune că Decebal Marinescu a făcut atîta publicitate, fiind de bună credință!

— Bine, dar asta ar fi extraordinar! exclamă Villanova, și ochii lui scînteiară ca două stele suplimentare răsărite peste noapte în prelungirea osiei Carului mare... Ar fi minunat! Trebuie să-i lăsăm să meargă pînă la capăt. Vă ordon... și vă rog, se adresă către noi... nimeni nu scoate o vorbă despre cele ce a văzut aici. Altfel, voi fi silit să prelungesc starea de asediu.

Eram sătui de atîta asediu așa că îi jurarăm tot ce voia el. Părea nespus de fericit și ne trată chiar cu niște coniac, ca să reechilibrăm concentrația sanguină, zicea dînsul. Acest argument ne cuceri pe toți cei de față.

— Acum — acăsică! îi poruncii Vicepreședintelui cînd ne pomenirăm în stradă. Ia-ți podoaba, (— mă

refeream la Micşuneasca —) du-o la Reduta, şi fă-i mizerii ca să te ţină minte şi să-şi dea seama că eşti bărbat.

— Am să dorm în hol, într-un fotoliu.

— Tu, în loc s-o pedepseşti, o răsplăteşti ? Nu te-ai săturat de fotoliu ? Găseşte altceva mai crud, ascultă-mă pe mine. Şi mîine o expediezi acasă cu primul tren.

— Am să mă mai gîndesc pe drum ce măsuri să iau.

CAP. XV.

PE MASA DE TORTURĂ !

Pişcot se instalase pe umărul meu şi mă trăgea de păr, dar îl simţii că tremură şi-l băgai în sîn, unde, dînd de căldură, începu să caşte. Cînd ajunserăm la poarta cimitirului îl lăsarăm pe Kamma să ne acopere ieşirea cu ajutorul elefantului şi ne îndreptarăm spre cavoul lui Papastratos. În drum ne ieşiră în cale două fantome : pater Bonifaciu şi Joancă-mică.

— Cred că sînt înăuntru, ne şopti dactilografa principală. Acum vreo zece minute am văzut mişcare, colo, după pietrele alea tombale, dar, cînd să mă uit mai bine, Pater a încercat să mă sărute.

— Exagerează, zise omul bisericii. Am auzit fîşîind în iarbă ceva ca un şarpe şi m-am speriat.

— În fond tot stăteaţi voi degeaba, îl luai eu peste picior. Şi mai departe cum facem, maestre ?

Ca de obicei, Raminagrobis încropise un plan.

— Ne apropiem de cavou şi ascultăm. Apoi ne dăm drept fantome, sau o să le spun că e paznicul. Lăsaţi pe mine.

Lăsarăm pe el. Cavoul lui Papastratos era o construcţie măreaţă, ortoclinorombică, cu mari torţe de

piatră, răsucite, plantate în infundibule speciale. Prin vitraliile colorate nu se vedea nici o lumină, dar Toancă-mică puse urechea în dreptul broaștei și ne făcu semn să tăcem. Ascultarăm cu atenție și, de dincolo, se auzi, înăbușită, vocea lui Gicu, înjurînd ca la ușa cortului.

— La asalt, năvăliți, ura ! șopti Raminagrobis ca pe vremea cînd făcea armata și ataca manechine sau ținte de carton.

Din păcate și această ușă era zăvorită pe dinăuntru. Îl scosei pe Pișcot din sîn și-i șoptii : „a-ba, e-be, Pișcot ! Mai fă o dată un sacrificiu pentru mine, dacă mă iubești !“ Maimuțica dădu din cap politicoasă, dar ușor plictisită, se întinse de-i trozniră oasele și se avîntă cu curaj printr-o lucarnă fără geamuri. Curînd îl auzirăm boscorodind la ușă, apoi se întoarse la ferestruică și ne explică prin gesturi că nu poate deschide. Zăvorul era prea greu pentru dînsul. Îi făcui semn să coboare. O să găsim noi altceva, gîndeam eu, însă Pișcot ceru să se uite în desaga cu scule și scoase cîrligul deja folosit de el la escaladarea Casei vestigiale. Înainte de a porni din nou în expediție mă privi în ochi și se frecă semnificativ pe burtă. Da Pișcot, scumpule, desigur, te așteaptă munți de pișcoturi „limbă de pisică“. Le-ai binemeritat de la patrie. Acum du-te și fă-ți datoria cu voioșie.

Trăgînd de coardă, după ideea lui Pișcot, reușirăm să clătinăm zăvorul, și năvălirăm înăuntru. Raminagrobis mătură cu fasciculul lămpii sale electrice toate ungherele și, într-un colț, îi descoperirăm pe prof. Gicu C. Niculescu și pe complicea sa, Rîndunica, legați fedeleș și lungiți, unul lîngă altul, pe

un maldăr de paie sfoiegite. Pater-le tăie legăturile cu un cuţit de vînătoare.

– Nemernicule !... începu Ţoancă-mică.

– Nu ! urlă Gicu. Nici o vorbă, vă implor ! Întîi să salvăm ouăle... Şi se apucă să cotrobăie febril prin paiele răvăşite. Le găsi îndată, erau acolo, toate cincisprezece, dar noi nu mai înţelegeam nimic. Gicu le aranjă cu dragoste în cuibar, apoi se întoarse spre noi ferm, gata să ne dea toate explicaţiile pe care le doream.

– Ei hai, dă-i drumul ! că avem treabă poimîine dimineaţă, îl zorii eu. Ce s-a întîmplat ?

– Cloceam liniştit, începu Gicu aruncînd o privire nesigură în spre locul unde se afla fosta lui logodnică. Rîndunica îmi spunea bancuri cu olteni, eram într-o dispoziţie excelentă şi asta nu se putea să nu aibă efect şi asupra activităţii desfăşurată de mine în acel moment, cînd, peste noi, dădu buzna, fără să bată la uşă, ticălosul de Arhibald şi vampira care se ţine după el. Ea m-a legat, şi a strîns nodurile aşa de tare, încît funia mi-a intrat în carne. Şi la tine e la fel, Rîndu ?

Nu ! zise Rîndunica, pe mine m-a legat Arhibald şi a făcut treaba asta mai cu milă. Astea nu sînt mîini şi picioare pe care să vrei să le învineţeşti.

Ce voiau de la voi ?

Mai întîi, cică de unde avem ouăle. Că hîr, că mîr, a trebuit să le arăt intrarea secretă, altfel zicea că le sparge.

Ce intrare secretă ? Şi de unde ai tu aceste ouă ?

Gicu oftă profund ca şi cum ar fi vrut să ne facă o demonstraţie a marii sale capacităţi respiratorii. Dar acum nu mai avea nici un rost să păstreze secretul. Clădirea unde funcţiona în prezent Muzeul, fusese pe vremuri a unuia Papastratos, mare armator şi contrabandist de articole de băcănie, care, acum vreo patruzeci de ani, pusese să se construiască un tunel secret între locuinţa sa şi cavou, pe unde să-şi poată transporta, în siguranţă, mărfurile sustrase de sub vigilenţa organelor vamale : măsline, lacherde, sacîz, cuişoare. Gicu moştenise secretul de la mama sa, fostă domnişoară Papastratos. Prin tunel, se introdusese în Muzeu şi înlocuise, chiar din prima zi, ouăle de brontozaur, cu nişte ouă de curcă. Şi bine făcuse, căci, mai tîrziu, ar fi fost imposibil, cu măsurile de pază instituite de muzeografi.

— În acest moment, năvălitorii au pătruns în Muzeu, continuă Gicu, dar sper să-i prindă şi să-i cotonogească bine. Eu nu cer decît un singur lucru : să fiu lăsat în pace să-mi continui cercetările mele ştiinţifice şi experienţele menite să...

— Adică să clocești niște pietroaie, îl întrerupse, cu cruzime, logodnica părăsită. Să-ţi fie ruşine, Gicu ! Eu te-am iubit şi tu ţi-ai bătut joc de mine. Tot ce mi-ai spus a fost minciună !

Un val de durere păru că o îneacă, se sprijini de braţul părintelui Bonifaciu, reuşi să se domine, apoi continuă cu o voce ascuţită, isterică :

— Să stai pe cuibar, astea erau cercetările tale ! Cu individa asta oxigenată lîngă tine !... Că eu cînd am vrut să mă oxigenez, nu mi-ai dat voie ; zi-

ceai că nu-ţi plac blondele. Şi acum eşti cu ele în paie, unde mă tot pofteai şi pe mine. Ah ! nu te-am cunoscut eu cît de mîrşav eşti, că nu te lăsam nici bună-ziua să-mi dai ! Banditule, Cassanova, escroc sentimental !

Raminagrobis luă cuvîntul solemn.

— Să ştii profesore că sacrificiile tale, în interesul ştiinţei au fost măreţe, dar inutile. Ouăle nu sînt ouă ! Am spart, acum o oră, cîteva, la Casa vestigială, şi ne-am dat seama că înăuntru e un fel de piatră de var, sticloasă şi sfărîmicioasă. N-are gălbenuş, n-are nimic. De altfel muzeografii de-acolo le-au clocit optsprezece zile prin metoda bio-mecanică şi n-au făcut nici o brînză ! Deci condoleanţele mele !

Nu voia să ne creadă şi pînă la urmă spărserăm cîteva ouă în faţa lui, ca să-l convingem. Fu o grea lovitură pentru acest martir al ştiinţei : cîteva minute nu izbuti să scoată un cuvînt, apoi începu să ofteze. Profesorul Gicu C. Niculescu fusese înfrînt de destin !

— Duceţi-vă acum acasă, îi povăţuii eu, şi lămuriţi lucrurile. Care cu care. Noi o să intrăm prin tunelul secret ca să o eliberăm pe Mirandolina.

— Mergem, Rîndu ? spuse Gicu timid.

— Du-te cu nevastă-ta, blegule ! spuse Rîndunica. Pe mine m-ai plictisit destul. Scumpo, să ştii că între noi n-a fost niciodată nimic. Sper că nu ţi-ai închipuit nici o secundă că aş fi capabilă să flirtez cu viitorul soţ al celei mai bune prietene.

— Zău ? Aţi stat tot timpul şi v-aţi uitat unul la altul ? !

—E extraordinar cît de bine ai sesizat situaţia ! Gicu avea nevoie de cineva care să-l ajute în timpul clocitului, să-i aducă apă, mîncare. Că el nu se putea deplasa, nu ? Şi numai fiindcă te cunoşteam pe tine am acceptat sarcina asta, te rog să mă crezi.

— I-aş fi adus şi eu apă şi mîncare...

— Da, dar nu voia să revină la tine decît după ce va fi devenit celebru. Ambiţii bărbăteşti, noi n-o să-i înţelegem niciodată !

Pusei capăt acestor discuţii ilogice.

— Deci, voi doi, vă duceţi la vila Reduta şi vă culcaţi. Aţi mai dormit pînă acum împreună.

— Nici gînd, zise Ţoancă-mică fermă. Nu, Gicu ?...

— Da, mormăi Gicu, jenat.

— Adică o dată, precizează dactilografa principală, cînd am fost într-o excursie. La înapoiere am călătorit în acelaşi vagon şi am dormit tot timpul pe umărul lui. Nu, Gicu ?

Mă privea drept, cinstit, în faţă, deci realitatea era cu totul alta.

— Bine. Acum fuga acasă. Uite un bilet către Iordan. Să vă dea camera mov că e cu pereţii tapisaţi. Vă daţi cu capul de ei, vă strîngeţi de gît, mîine la douăsprezece direcţia policlinică şi Sfatul popular. Ne-am înţeles ?

—Mda. Adică dacă o să...

— Nici un adică. Şi spuneţi-i lui Kamma să vină cu elefantul în faţa porţii principale a muzeului. Valea !

O luară la fugă printre morminte, ţinîndu-se de mînă. Urma trecerea prin tunel : Raminagrobis studiase mecanismul şi apăsînd pe nişte rozete, văzurăm

că, într-unul din pereții cavoului, se deschide, încet și fără zgomot, o trapă. Dincolo începea o gură de tunel, întunecoasă ca o cameră oarbă, din care răbufnea un aer stătut și parcă mirosind a pucioasă.

— Dacă ți-e frică, îi spusei Rîndunicăi, poți s-o-ntinzi și tu, numai să nu te bagi iar între cei doi.

— Sînt sătulă pînă peste urechi de cretinul ăla! Credeam că facem o afacere amîndoi și cînd colo... Bine că nu i-am permis să-și ia nasul la purtare!

— Mă faci să te și cred. Atunci, vii!

— Bineînțeles. Dacă mă ține Pater de mînă, că am tocuri înalte și mi-e să nu dau peste niște pietroaie. Ce zici Boni, te sacrifici?

— Te voi călăuzi, fiica mea, acceptă Boni cu o cucernicie prea înaltă ca să fi fost și sinceră. Adevăr grăiesc vouă, a spus eclesiastul, că acei ce mă vor urma, calea dreaptă își vor alege.

Rîndunica chicoti dar nu ne spuse ce-i trăsnise prin cap. Intrarăm unul după altul în catacombă. Era destul de înaltă și mai la vale mirosea a scorțișoară. Sub pașii noștri trosneau cochilii de nuci sau alune, pe pereți erau scrise cu cretă tot felul de socoteli aritmetice, într-un loc găsirăm și inscripții mai ample: „na thas pari o diavolos“ sau „schlach zalbă trefăn“, însă ne fu imposibil să le traducem.

— Ți-am spus să mă ții de mînă, nu să mă pipăi, se auzi vocea celebrei trapeziste.

— Cum poți să vorbești așa? Popa părea stîngherit... Bîjbîiam, pur și simplu. Din cauza întunericului.

Îmi făcu socoteala că eram o echipă de șoc, puternică. Mălai-mare — nouăzeci de kilograme, pă-

rintele Bonifaciu — tot cam pe-atita, eu — mai subțirel, mai stilizat ca să zic așa, dar maestru al celor mai frumoase lovituri de judo și karate, și Rîndunica, cu mușchi de oțel și sînge rece de trapezistă. Și, să nu-l uităm nici pe Rajah și nici pe Kamma. Parcă ghicind ce socoteli fac, Pișcot scoase capul din buzunarul de la piept și mă ciocăni în coaste cum ai bate la o ușă. Desigur, sufletel, și tu faci parte din bandă, nu te uită nenea Pepsi tocmai pe tine. Dar tu ai vrut să mă anunți doar că ți miroase a pișcoturi și să am grijă să facem o bună provizie. Te rog să contezi pe mine.

Cîteva trepte ne conduseră în fața unei bolți astupate cu un fel de placaje de piatră. Raminagrobis trase de un belciug și zidăria începu să se deplaseze. Ne regăsirăm într-o anticameră cotită care dădea într-o pivniță enormă. Pe jos, la lumina lanternei descoperii două foițe de staniol : caramelele Alidadei. Traversarăm pivnița cu multă precauție, ca să nu dărîmăm stivele de lăzi și bidoane ce se aflau acolo. Printr-un gîrlici neîncuiat, scoaserăm capul într-o odaie de la parter. Ne aflam desigur în aripa veche, fiindcă mirosea a tencuială proaspătă și, uitîndu-mă pe un geam, văzui că peretele exterior era înconjurat de o schelărie de țevi. Recunoscui imediat locurile, fiindcă mai fusesem de două ori pe-aici.

— Dau o fugă pînă sus s-o aduc și pe Mirandolina, îi șoptii lui Raminagrobis. Știu unde e camera ei. Așteaptă-mă aici !

Mă repezii pe scări cu viteza unui ț[illegible]nami, tamponai un muzeograf care ieșise să admire luna, îi

făcui din fugă o anestezie generală și intrai în camera știută, fără să mai bat la ușă. Deși era trecut de miezul nopții, doamna nu se afla, ca orice femeie cumsecade acasă, în pat, cu plapuma pînă-n gît, visînd flori și opere de binefacere. Te pomenești că era dincolo, sărbătoreau succesul clocitului ? Ei bine, știam pe cineva care o să le strice petrecerea. Mă întorsei la grupă, hain și setos de încăierare.

— E semn bun, fraților ! grohăii eu. Mă mănîncă pumnii...

Între timp, luîndu-se după alte cîteva foițe de staniol, Raminagrobis descoperise un coridor cu multe geamuri, prin care trecurăm nestingheriți în aripa nouă a Muzeului. Parterul era cufundat în întuneric. Ciulirăm urechile, nu se-auzea nici o respirație, probabil că muzeografii, îmbătați de atîtea succese, slăbiseră vigilența. Ușa de la intrare era baricadată cu niște mobilă iar ferestrele aveau gratii. Din cîte știam noi, biroul directorului se afla la etaj. Mă pregăteam să urc cînd Pișcot pufăi pe nări și mă trase de gulerul cămășii. O lumină se aprinsese sus, în holul de la etaj, și o voce intrigată întreba ceva... „E cineva acolo ?“ parcă zisese... Ne ascunserăm după etajerele cu ceramică populară, aflate în număr destul de mare în sala de la intrare, și nu găsirăm necesar să dăm vreun răspuns. De altfel întrebarea nici nu ne era adresată nouă. „Alarmă !“ strigă aceeași voce și, imediat, toate luminile se stinseră de la tabloul de siguranță. De după o balustradă, o mînă invizibilă aruncă în hol niște obiecte mici, nemetalice, care se izbiră cu un pocnet sec de mozaic. Înțeleserăm că vizitatorii, misterioși se descotorosiseră, în felul acesta, de sigu-

ranţe şi nu se putea să nu-i aprobăm. Îndată după asta, cîteva uşi pocniră şi o rumoare se iscă pe palierul superior al scării. Pişcot mă trase din nou de guler. Pe balustrada oblică alunecau cu repeziciune două siluete negre. Una din ele se ascunse după o vitrină, fără să-i dea prin gînd că mai eram şi eu pe-acolo. Îi astupai gura, să nu ţipe, şi, printr-un procedeu foarte simplu, mă asigurai că era, într-adevăr, Alidada. Cea de-a doua fantomă avu însă ghinion, fiindcă, intrînd în întunericul absolut de la picioarele scării, călcă peste siguranţele aruncate tot de ei şi se prăbuşi cu urlet peste o vitrină de cristal, pe care o făcu ţăndări. Profitarăm de acest incident ca să ne refugiem într-altă sală. „Să nu sufli o vorbă", îi şoptii eu la ureche Alidadei, şi totul o să fie bine. Îmi promiţi ? „Da, maestre", oftă mititica părăsindu-se temătoare în braţele mele. Şi atunci, o sărutai, deşi poate nu era momentul cel mai potrivit. În Muzeu se aprinseseră lanterne şi torţe, o trupă numeroasă coborî scara. Decebal Marinescu păşea în frunte înarmat cu o lance, nici ceilalţi nu veniseră cu mîna goală. Pe Arhibald însă îl capturară fără luptă, deoarece era încă ameţit de pe urma căzăturii.

— Duceţi-l în Evul Mediu ! porunci directorul muzeului cu o voce cavernoasă, şi ochii săi luceau sinistru la lumina torţelor.

Aveau acolo o masă de tortură din secolul nu ştiu cît, o masă de întins oasele şi de ea îl legară pe intrus.

— Ce cauţi ? întrebă directorul.

Arhibald strînse buzele. Era hotărît să nu vorbească decît în prezenţa avocatului său, dar inchi-

zitorul făcu un semn și doi muzeografi apăsară pe niște timone aflate la capul patului. Mădularele lui Arhibald se întinseră.

— Venisem după potir, gemu el.

Frînghiile cu care era legat se relaxară.

— Cu cine mai erai ?

— Singur.

Un nou scîrțîit de timonă și parîmele iar se încordară.

— Eram cu Alidada, începu să turuie licheaua. Venisem doar să punem mîna pe potir și pe urmă ne vedeam de treabă.

Deși aflată sub aripa mea ocrotitoare, susnumita începu să tremure. „St ! îi spusei eu ca s-o liniștesc, fetele frumoase nu sînt întinse pe masa de tortură".

— Căutați muierea ! răcni directorul arătînd către sala unde ne aflam noi.

Ne înarmarăm la repezeală cu ce ne căzu în mînă și așteptarăm încordați. Fără să mă laud, primul val de muzeografi fu făcut țăndări, grație părintelui Bonifaciu, care mînuia o loitră, smulsă de la o căruță cu coviltir. „Dați numai la picioare !" îi făcui atenți și repezii coada suliței în genunchii unui muzeograf mai îndrăzneț. Muzeografii se repliară, apoi reluară înaintarea împingînd în față niște dulapuri joase, conținînd adevărate comori numismatice. Părăsirăm evul mediu și intrarăm în perioada romană. În timp ce noi aruncam orbește cu sulițele de pe pereți, Raminagrobis acordă un fel de balistă și expedie, pe adresa adversarilor, toate rocile găsite în rafturile secției geologice. Dulapurile cu monezi fură făcute țăndări. Totuși presiunea creștea. Următoarea poziție de apărare ne-o aleserăm în sală

aranjată pentru prezentarea ocupațiilor meșteșugărești, unde rostogolirăm peste asediatori niște putini iscusit lucrate de dogarii din regiunea Hurezu. Eram, toți, numai vînătăi, fiindcă diavolii de muzeografi începuseră să arunce în noi cu exponate din fier forjat. Ne lipiserăm de perete și ne apăram cu greutate, altă ieșire nu mai aveam și începusem să mă întreb cum o fi pe masa de întins oasele, cînd un dulap care ascundea o ieșire secretă se dete la o parte, și Mirandolina ne făcu semn să ne strecurăm după ea. „Ești și tu bună la ceva", îi spusei eu în treacăt, fără s-o las din mîini pe Alidada, pe care o țineam pe după umeri. Ne aflam în altă sală, încă neînglobată în circuitul obișnuit. Aici erau reprezentate industriile locale, în special pescuitul. Pe pereți se aflau întinse plase de toate mărimile, într-un colț o lotcă, un teasc sau un uluc pentru strîns untura de pește, niște pelerine unse cu smoală... Mirosea a hoit de balenă în stare de totală putrefacție și acest miros venea de la niște butoiașe cu ulei de morun, foarte folosit în medicina populară de prin partea locului. Poate că am fi avut și noi dreptul la cîteva momente de răgaz, dar banda lui Marinescu nici nu se gîndea să ni le ofere. Îi auzeam deja tropăind prin holul cu ceramică, în intenția de a ne ataca prin altă cale de acces, cînd Pișcot, buimăcit de somn și de mirosul de pește, se zmulse din brațele mele și izbuti, dîndu-se huța printre năvoade, să răstoarne un butoiaș cu ulei de morun. „E o idee", spuse Mirandolina, privindu-mă pe sub sprîncene și Raminagrobis, spirit lucid chiar și în momentele cele mai critice, pricepu îndată ce voia să spună. Cu ajutorul părintelui Bonifaciu, desfundă și celelalte butoiașe,

și conținutul acestora îl vărsară pe mozaic. „N-o mai strînge de pomană pe tovarășa", continuă Mirandolina, „și caută mai bine o soluție să ieșim de-aici, că ne deznoadă ăștia cu bătaia. Și gîndește-te și la Arhibald!". Să mă gîndesc și la Arhibald? Poftim, pretenții! Bine, cucoană, stai să vezi ce generos sînt! De fapt știam ce trebuie să fac, dacă șovăiam încă, era numai și numai la gîndul că intervenția mea va produce mari pagube. Îl chemai deci, din nou, pe Pișcot, și dumnealui veni, ce-i drept, cam strîmbînd din nas. Pesemne că se distra foarte bine cu năvoadele și eu cam abuzasem de serviciile sale, în noaptea aceea.

— Încă o misiune, piținoiule, și pe urmă mergem să ne culcăm, îi cerui eu scuze. Dacă nici tu nu mă înțelegi, înseamnă că toți prietenii m-au părăsit. Și de mîine-ncolo — pișcoturi la discreție!

Mă privi cu admirație și așteptă răbdător să scriu cîteva cuvinte pe o foaie de carnet.

— A-ba, e-be... înțelegi? Îi duci lui nenea Kama biletul ăsta și atît.

Salută milităreste, cum făcea în timpul programului, și dispăru printre zăbrelele unei ferestre. Nu mai așteptă să vadă întîlnirea dintre muzeografi și uleiul de morun, și această grabă a lui de a-și îndeplini misiunea îl lipsi de un spectacol interesant, imposibil de tradus în cuvinte. Un balet epileptic se încinse în fața ochilor noștri, văzurăm trupuri zburînd prin aer și membre executînd mișcări imposibile. Recuzita și armamentul de epocă te făcea să te gîndești la o bătaie deșănțată între o armată de donquichoți descreierați și un popor nevăzut de nibelungi, care-i ataca pe intruși cu săgeți înmuiate în mătrăgună, luîndu-le astfel mințile. La un semn

al Mirandolinei, ne strecurarăm înapoi pe unde venisem. În sala de tortură dădurăm peste Arhibald, întins ca o foaie de plăcintă, și ne făcurăm pomană cu el, slobozindu-l din funii. Alidada se grăbi să-i dea primele ajutoare medicale, adică să-i îndrepte freza și să-i șteargă fruntea, de sudoare, cu drapelul breslei tîmplarilor, aflat expus pe un perete. Eram înduioșat de atîta gingășie. Mirandolina mă privea dintr-o parte. Mă pregăteam să rostesc cîteva cuvinte istorice cînd auzirăm niște pocnete sinistre la intrare. Hai, repede, într-acolo !

Rajah tocmai își trecea capul prin ușa făcută țăndări. În minutul următor trompa lui culese cîteva etajere și le aruncă spre grupul muzeografilor care se tăvăleau în ulei de morun. „Încercați să ajungeți la scară !“ se auzi vocea lui Decebal Marinescu, ascuns îndărătul unui pilastru. Rajah se afla acum în hol și îndoise, cu cîteva mișcări de șale, toate vitrinele din jur. Apoi, în timp ce muzeografii se fofilau, unul cîte unul, ștergîndu-se de-a lungul pereților, elefantul începu să golească vitrinele de conținut, dacă pot să folosesc aici, această expresie. O droaie de urcioare și căni zmălțuite începu să se învîrtească prin aer, în lumina torțelor. Uitasem că Rajah era și un jongleur de forță : desigur multe din oale se spărgeau pe mozaic, dar altele descriau tot felul de traiectorii, care mai de care mai capricioase, așa încît ți-era mai mare dragul să privești.

— Hai s-o ștergem, zise Raminagrobis cînd ajunserăm în dreptul ușii. Nu mai avem ce căta aici !

— Tu ce faci, misterioaso ? o întrebai pe Mirandolina. Rămîi să clocești și restul de ouă, sau te-ai angajat să dai de mîncare la păsări ?

— În loc de recunoştinţă — bancuri prosteşti ! Asta te caracterizează. De ce m-oi mai fi mirînd, nu ştiu !

— Lasă că te mai miri şi pe drum. Băieţi, retragerea cu torţe ! Agăţaţi-vă de chingile lui Rajah ! Mai încet Kamma că ni se deconectează inteligenţele tocmai cînd avem mai multă nevoie de ele. Aşa, în măsura de trei a patra... E bine ! Şi cine vrea, poate să cînte „Pe o piaţă persană“, dacă ştie cuvintele...

CAP. XVI.

SĂ NU MAI BEM V.S.O.P. !

În holul Redutei ne aşteptau Inspectorul şi Genoveva. Sosiseră de cîteva minute şi nu ştiau unde să ne ia urma. Amîndoi arătau ca ieşiţi de curînd dintr-o etuvă. Genoveva era desculţă, eleganţa de altădată a Inspectorului dispăruse fără urmă şi freza lui era plină de păienjeni şi firimituri de moloz. În plus, mîna cu care îşi lua la revedere îi era bandajată.

— Noroc, Mişule ! îl salutai eu. Copii, omul ăsta întinereşte de fiecare dată cînd îl văd.

Inspectorul alungă cu mîna o muscă, apoi surîse împietrit. Observai că avea buzele umflate, nasul vînăt şi venise în vizită şi cu capul spart.

— Repede, îi ordonai lui Raminagrobis. Aştia au nevoie urgentă de antibiotice. Vezi în farmacie.

Mălai-mare era deştept şi pricepu, căci se întoarse imediat cu o sticlă de coniac. Inspectorul făcu semn însă că n-are nevoie de nici un tratament şi ne sfătuia şi pe noi să nu bem, ca să putem fi cu mintea limpede.

— Acum o jumătate de oră, familia Brown a evadat, ne informă el. Au spart un zid şi au întins-o.

Genoveva se afla la mine la birou și, amîndoi am deschis focul, pe fereastră, asupra fugarilor. Cred că n-am nimerit pe nici unul. Tu ce spui, draga mea ?

— Ce căuta Genoveva la tine în birou, la ora aia ? tună vocea lui Raminagrobis. Adică... treaba voastră !

— O să-ți explic îndată. Dar mai întîi să luăm măsuri de apărare. Sînt convins că, înainte de a părăsi țara, banditii or să țină cu tot dinadinsul să se răzbune. Ai reușit să-ți aduni toți musafirii ?

— Da ! Grație acestui mare om de stat, declarai eu și i-l arătai pe Pișcot, aflat și el la fața locului. Aoleo, să nu-l uităm pe Capoforte !

— Și unde este el acuma ?

— La Clopotul. A trăit ca un prinț ultimele zece zile. Băutură la discreție și, în plus, s-a vindecat și de niște bubulițe care-i ieșiseră pe piele.

— A scăpat Capoforte de pemfigus ? se miră părintele Bonifaciu. Cu ce s-o fi tratat ? că boala asta e cam rebelă la medicamentele obișnuite.

— Cu drojdie. Chiar el mi-a spus. Acum, sînt nevoit și eu să recunosc că e o băutură excelentă. Pe Vicepreședinte l-a vindecat de dureri de burtă. Și pe tine, rabi, la fel, nu ?

— Da, da ! O recomand tuturor, cu căldură.

— Vezi ? Iată deci un martor ocular sau cum vrei să-i zici. Pe urmă Stromboli pretinde că, tot grației ei, a reușit să scape de psittacoză...

— De psittacoză ! ! Părintele Bonifaciu era zguduit, dar nu-mi puteam da seama din ce cauză anume.

—Mă duc eu după Capoforte, se oferi dumnealui repede, respirînd adînc ca după o fugă. Am niște presimțiri extraordinare.

— Păi dacă ai presimțiri, dă fuga ! Sînt convins că drojdia aia vindecă și presimțirile.

*

Încărcarăm cu gloanțe toate armele din casă, apoi îi poruncii coanei Veta să pregătească o gustare imensă pentru toți cei de față. Ouă, șuncă și cîte un rom mare, pentru tonificarea sistemului nervos central, apoi o tocăniță de măruntaie, cu ceapă și cîte o sticlă de bere, în scopul de a furniza organismului cantitățile de vitamina B, de care avea atîta nevoie. Acestea erau explicațiile date de Raminagrobis și noi n-aveam nici un motiv să punem la îndoială competența sau buna lui credință. Pe Rajah îl băgarăm într-o magazie, unde nea Dumitru colectase din vreme, la ordinul meu, o cantitate imensă de fîn și lucernă. Pișcot, deși i se închideau ochii de somn, pretinse și el un loc separat la masa noastră și ceru să fie servit și cu ouă și cu tocăniță, deși nu se atinse de ele, așteptînd ceva mai pe gustul lui. Numai în bere își muie puțin botul, apoi mă privi cu reproș, crezînd că am vrut să-mi bat joc de el. Din fericire, aveam în casă și niște fursecuri și, la vederea lor, Pișcot sări în sus de bucurie și mă sărută. I le pusei într-o cutie de carton și-l trimisei, cu ea în brațe, la culcare, cerîndu-i coanei Veta să-l învelească bine, fiindcă n-aș fi vrut să răcească atîta timp cît era musafirul meu.

— Și acum, raportul ! ordonă Inspectorul cu o voce metalică.

Nu știam ce dorește, și nu mică ne fu mirarea cînd văzurăm că, în fața lui se aliniară, ca la armată, cele trei grații : Mirandolina, Genoveva și Alidada.

Ceata lui Baboi, te și pufnea rîsul văzîndu-le desculțe și nepieptănate, încă mestecînd ultima îmbucătură de tocăniță cu ceapă.

— Unde e Micșuneasca ? mai întrebă Inspectorul. Mi s-a spus că se află în vilă. Să se ducă cineva să o cheme.

— Las-o, domnule, în pace. Doarme. Sau, în sfîrșit, îi explică Vicepreședintele escapada ei de la Casa vestigială.

— Da ? Bine ! Atunci s-o auzim pe Mirandolina !

— În momentul în care Micșuneasca ne-a cerut să-i dăm concursul, începu fosta mea viitoare soție să povestească, am crezut că vrea să facă pe interesanta. Contrabandă de diamante la noi în România, cine ar fi digerat una ca asta, de la început ? Ca să ne distrăm, am acceptat. L-am momit pe Arhibald, am scotocit Muzeul, am verificat tot ce mi s-a cerut. Concluzia e următoarea : nici Arhibald, nici muzeografii nu sînt complici cu banditii, iar potirul nu se află la Muzeu.

— Cercetările mele concordă cu ale Mirandolinei, spuse Alidada. Arhibald e tipul acaparatorului, egoist, cupid, dar, în fond, de bună credință. Credea că diamantele i se cuvin. Potirul nu se găsește nici în catacombe, nici la Casa vestigială. Am ținut legătura tot timpul cu Micșuneasca. Totuși muzeograful Gicu mi se pare suspect. Ar fi cazul să vedem ce legătură este între dînsul și responsabilul de la Clopotul Mării, care îi este unchi.

Inspectorul își notă propunerea într-un carnețel apoi dădu cuvîntul Genovevei.

— Ca și Mirandolina, începu să relateze secretara directorului general, am avut misiunea să-l cuceresc pe șeful bandei și să adun probe concrete împotriva lor. Filmele și benzile compromițătoare vi le-am predat chiar în noaptea asta.

— Deci așa se explică prezența ta, la o oră atît de tîrzie, în biroul Inspectorului, conchise Raminagrobis cu un sentiment de ușurare. De altfel îmi închipuiam eu că trebuie să fie vorba de ceva foarte important.

— Ia taci, mă, din gură și las-o pe ea să spună.

Ascultarăm mai departe rapoartele, cu gurile căscate. Aceste trei ființe nevinovate, aceste „blînde copile cu părul răvășit", plus Cecilia care nu se afla de față, își făcuseră în realitate interesele cu un sînge rece desăvîrșit, reușind să tragă pe sfoară niște gangsteri de meserie, profesioniști, fiecare din ei cu cîte trei sau patru condamnări, executate sau pronunțate în contumacie. Ca să nu-i mai punem la socoteală pe muzeografi. Mirosiseră ele ceva cu ocazia excursiei în Turcia și Micșunească, mare cititoare de romane polițiste, le cîștigase pentru ideea unei acțiuni directe, promițîndu-le niște aventuri extraordinare și punîndu-le în legătură cu Inspectorul, cu care era verișoară de-al doilea. Din cauza lor, muzeografii se apucaseră să clocească, gangsterii făcuseră gafe peste gafe, vorbiseră ce și cînd nu trebuia, iar aceste demoazele nevinovate băgaseră microfoane peste tot, înregistraseră și fotografiaseră tot ce era compromițător, într-un cuvînt făcuseră o treabă de maestru. Eu să fi fost în locul bandiților aș fi turbat de furie! Adică să vii tu tocmai din America sau, mă rog, din Sicilia, cu aere de mare specialist, și

să dai peste niște puștoaice, care n-au terminat nici măcar rodajul, și să-mi înceapă dumnealor cu iordanele și cu trasul pe sfoară, iar tu să fii nevoit să înghiți fără să clipești, fiindcă sînt ale dracului de frumoase și, nu-i așa, fiecare are o speranță în pieptu-i de aramă. Ei bine, și cînd să zici : doamne-ajută ! te pomenești că ele schimbă placa și încep să acționeze tare. Îți dai seama că te au la mînă cu de toate și că ești nevoit să joci cum îți cîntă. Adio egalitate ! ești un sclav, trebuie să execuți ce ți se ordonă și să zici bodaproste dacă scapi cu viață și nedat pe mîna miliției. Și toate astea, din cauza unor ochi migdalați, dați cu rimel, chipurile naivi și plini de romantism, în realitate ochi de contabil care te cîntărește și te măsoară tot timpul, iar după ce a stors tot ce puteai da, te scoate la reformă, fără pic de remușcare. Cel mai compromis în afacerea asta îmi părea a fi Brutus și eram sigur că individul o să-și bage unghia în gît cînd o să afle cum a fost întors pe plătit de niște diletante. Mirandolina ca și Genoveva îi fuseseră musafire pe vas, dormise ușă-n ușă cu ele, le făcuse o curte turbată și, pînă la urmă, mitul lui de cuceritor infailibil se prăbușise în neant iar subalternii își dădeau coate. În timp ce puștoaicele plecaseră luînd probe pînă și din apa lor minerală !

Despre noi, ăștilalți, ce să mai vorbesc ! Bărbați supli și turbați, toți cu școala vieții și cu armata făcută la infanterie, oameni șmecheroși, ai dracului, fiecare cu cîte trei sau patru oase rupte și lipite la loc, gînditori profunzi și nasuri sensibile de cîini de vînătoare, ne învîrtiserăm ca bezmeticii în jurul a patru pupeze, care încurcau mereu lucrurile, în fo-

losul lor, cu aerul că se distrează. Nu zic că echipa Micşunească nu făcuse treabă bună. Din contra — jos pălăria ! Dar nu dăduseră în brînci ci îi puseseră pe alţii, adică pe noi, să facă toate corvezile. Dumnealor avuseseră destul timp să doarmă pînă la zece, să scrie ilustrate părinţilor şi cunoscuţilor, să meargă la dans şi să facă dragoste, în timp ce noi ne pîndeam unii pe alţii şi ne riscam viaţa pentru o informaţie în schimbul căreia eram răsplătiţi cu cîte un sărut dulce pe frunţile noastre pleşuve.

— Deci, Mişule, tu ai aranjat toate lucrurile astea ? îi spusei eu Inspectorului, cu admiraţie. Bravo, domnule ! Niciodată n-aş fi bănuit că eşti un geniu organizatoric.

— Ei, geniu... protestă Mişu. Am făcut şi eu ce trebuia să fac. Atîta tot ! Meritul este în întregime al lor, vă rog să mă credeţi.

— Ei, lasă ! Au şi fetele merite, şi încă destule, dar tu ai fost creierul. Sper că s-a lămurit totul.

— Din păcate problema e mult mai vastă. Nu pot să vă dau alte amănunte. Cu această ocazie am verificat doar unele ipoteze : fiţi fără grijă, mai rămîn încă destule de făcut.

— Dar cu dumnealor sper că nu mai ai treabă. Fiindcă de mîine dimineaţă le luăm noi în primire. Să vedem cum s-au purtat pe unde au stat ascunse, dacă au fost credincioase etcetera.

— Şi-au făcut cu prisosinţă datoria cetăţenească. Eu le dau nota zece.

— Să vedem dacă şi la materiile noastre merită aceleaşi note. Acum să le dăm drumul să se spele şi să se culce, că or fi dărîmate de oboseală. E la

mansardă o cameră cu un pat larg, în care or să încapă toate trei, că sînt destul de subțirele. Dacă le-a văzut cineva goale, în perioada asta, și-o fi închipuit că le ținem nemîncate.

Cele trei detective improvizate se luară de mînă și ne priviră cu dispreț. „V-am pupat" — vorbi Mirandolina în numele ei și al celorlalte două — „trei zile de-acum încolo, nu vrem să vedem chipurile voastre bărboase. Și să ne lăsați în pace cu întrebările". Erau colosale, pe cinstea mea ! Nepieptănate și zdrențuroase, se purtau ca niște împărătese și le ședea bine ! Meritau din plin toată admirația și toată suspiciunea noastră.

— Te mai gîndești la ce-am discutat noi, Ali ? strigă Arhibald după Alidada. Nu uita ce mi-ai promis.

— Las-o-n pace, acaparatorule ! îl puse la punct Mirandolina. Tot ce s-a promis în interes de serviciu, nu are valoare.

— Noi contăm totuși pe sentimentele deja exprimate.

— Contați pe ce poftiți. O să vă lămuriți voi mai tîrziu cum stă cazul.

— Ei, hai, lăsați cearta, intervenii eu. Apoi, către Mirandolina ca și cum mi-aș fi adus aminte : Parcă mi-ai cerut niște piramidoane, frumoaso..

— Nu ți-am cerut nici un piramidon, nu mai fă pe deșteptul că nu se prinde. Mai bine ați avea grijă cum organizați paza.

Și dispărură lăsîndu-ne cuprinși de un inexplicabil sentiment de insatisfacție. Ca și cum nu am fi avut destul timp, de-acum încolo, să le punem cu botul pe

labe !... După ce ne clătirăm inteligența cu cîte o duşcă de rom, Raminagrobis ne împărți pe schimburi. Urma să facem, pe rînd, de santinelă, într-un balcon de unde se vedea foarte bine atît curtea vilei, cît şi intrarea principală. Schimbul întîi îi căzu chiar lui Mălai-mare ; îl privirăm cu plăcere cum îşi ia postul în primire, în timp ce noi ne aranjam cantonamentul, care cum se pricepea mai bine, pe canapelele şi fotoliile din hol.

Înainte de a adormi mă gîndii cîteva clipe că sus, acolo la mansardă, era o mică odăiță foarte interesantă. Apoi, pe un ecran minuscul, neştiut de ceilalți, trei siluete mici începură să se agite într-un fel de balet fără cîntec, printre sălcii şi plopi fumegoşi. Ştiam cine sînt fantomele, dar nu le puteam deslui chipul, şi nici foşnetul ramurilor bătute de vînt nu-l auzeam. Mă lăsai dus la vale de o apă-ncropită, aveam şi n-aveam greutate, mă îndreptam legănat spre o ceață pufoasă ce se apropia din josul rîului... Apoi țîrîi telefonul şi tărîmul fermecat dispăru ca furat de un vînt. Mă sculai în capul oaselor bombănind. Raminagrobis ridicase receptorul şi vorbea tare, fără să ne menajeze :

— Da ? Bine ! Ți-l dau imediat ! Şi către mine : Părintele Bonifaciu !

— Alo ! Da, eu ! Ascultă părinte, nu puteai să telefonezi mai tîrziu ? Te găsişi şi tu, tocmai cînd ațipisem...

Pater Bonifaciu părea surescitat, căci începuse să strige la mine.

— Fiule, ia-ți un scaun, să nu cazi ! Sau mai bine vino aici, la Clopotul, imediat ! Am găsit potirul !

— Ţine ţeava aia înspre fereastră, să nu se întîmple vreo nenorocire, îi poruncii lui Raminagrobis în timp ce-mi legam şireturile la pantofi. Îţi las comanda şi te rog să fii cu ochii în patru.

— Am înţeles, să trăiţi !

— O să vă telefonez de la Clopotul. Dacă apar banditii, trageţi în carne vie, fără somaţii. În fond sînt nişte evadaţi. Şi, să nu uit, mai încet cu băutura !

— Da, s-trăiţi !

— De altfel, în post de santinelă nu se bea, nu se fumează. Sper că n-ai uitat consemnele noastre militare.

— Nu, dom'general ! Dar de scărpinat avem voie ?

— Numai dacă vă stă în caracter.

Pornii în trombă, cu dinţii strînşi, tăind curbele pe deasupra trotuarului. Rarii trecători la ora aceea priveau uluiţi în urma Trabantului misterios, care gonea pe străzi cu o viteză neverosimilă. Drumul pînă la Clopotul nu dură nici două minute. Cîrciuma era deschisă, căci Papastratos ridicase obloanele, dar înăuntru nu se vedea nici o mişcare. Trăsei pe dreapta şi parcai Tragusta înapoia unui autobuz O.N.T. ce dormita lîngă un mic havuz năpădit de buruieni. Mă simţeam puţin cam nervos, se găsise în sfîrşit potirul pentru care ne bătusem atîta, era bine, era foarte bine, ceva totuşi nu mergea, o presimţire nu-mi da pace, însă nu puteam să mă leg de nimic concret, poate că n-ar fi fost rău să-l iau şi pe Inspector cu mine... Ei, acum era prea tîrziu, de altfel locul părea liniştit. Aşezat pe scara maşinii, şoferul autobuzului

mînca flegmatic pîine cu brînză ; dintr-o curte ieşi un cîrd de raţe, care trecu, măcănind, strada, fără să se grăbească ; vecina lui Papastratos îşi scotea ficuşii pe verandă... Apăsai clanţa şi intrai în local.

Primul lucru pe care-l văzui fu cadavrul lui Capoforte întins pe jos în faţa tejghelei. Părea mai curînd otrăvit decît împuşcat, fiindcă obrazul îi era vînăt. Lîngă un pilastru sculptat cu motive naţionale, părintele Bonifaciu părea că invocă pronia cerească să vină şi să facă dreptate pe pămînt. Şi, înafară de dînsul, alte douăzeci de persoane, nişte indivizi cu figuri suspecte, înşiraţi de-a lungul zidului, toţi cu mîinile în buzunare şi mestecînd chewing-gumm ca să pară periculoşi, mă priveau ca şi cum tocmai pe mine mă aşteptaseră ca să poată începe o lucrare foarte importantă.

— He, bine-ai venit, mortule ! auzii o voce cunoscută, adresîndu-mi-se. Dă-te mai aproape, Gît-strîmb, să stăm de vorbă.

Mă întorsei brusc : era chiar Brutus ! Tolănit pe un fotoliu de răchită instalat lîngă vitrină, sorbea cu gingăşie dintr-un pahar cu V.S.O.P. „Băutură scumpă, deci n-are intenţia să plătească", gîndii eu şi aşteptai să văd ce o să mai urmeze.

— Vezi dacă are arme, porunci căpetenia banditilor şi Samuel se grăbi să mă percheziţioneze. Nu mă opusei, făceam pe indiferentul însă îi urmăream cu atenţie, printr-o oglindă, expresia feţei şi, cînd îmi dădui seama că o să lovească, mă lăsai fulgerător pe vine. Pumnul gorilei trecu pe lîngă urechea mea ca o ghiulea şi se zdrobi de perete cu un zgomot sinistru de oase sfărîmate. Îmi aprinsei o ţigară.

— Moartea lui Capoforte o să vă coste, mă adresai eu către Brutus, în timp ce doi gangsteri îl evacuau pe Samuel, care leşinase. Cred că îţi dai seama de lucrul acesta. Aici nu sîntem la Dalas ci la Malu-Mare, dacă nu mă-nşel.

— Ne şi jigneşti, spuse Brutus, dacă ne crezi capabili de aşa ceva. Individul e beat mort. Aşteptăm să se trezească, să vedem dacă nu cumva ştie el ceva.

— Adică voi vă luaţi după ce spune un om beat ?

— Aşa sîntem noi.

— Bine, nu mai insist. Dar să-l instalăm măcar pe o canapea. Hei, ia puneţi mîna voi de colo ! Aşa ! Părinte lasă mîinile în jos ! Mi se pare mie că m-ai cam dus, la telefon !

— Eram cu trei pistoale în ceafă, se scuză popa. Tu ce-ai fi făcut în locul meu ?

Brutus se distra de minune, apoi se oferi să-mi dea explicaţii. Imediat după evadare, se repeziseră spre iaht, unde-i aşteptau întăririle aduse în mare grabă din Sicilia. Porniseră spre Malu-Mare ca să pună la punct nişte probleme şi pe urmă să o întindă. Nu întrebai despre ce probleme era vorba. Pe plajă, în dreptul Redutei, o silfidă le făcea semne : Rîndunica. Fata ştia ceva despre potir de la un muzeograf : cică ar trebui căutat la Clopotul. Mă rog, se putea verifica schimbînd ordinea obiectivelor din planul lor de acţiune. La Clopotul, Papastratos nu ştia nimic despre potir. În schimb, bandiţii, puseseră mîna pe cei doi trimişi ai ordinului Magdalenelor. Unul era beat însă rămînea popa, cu ajutorul căruia mă atrăseseră pe mine în cursă. Între timp, o echipă

condusă de Rîndunica, scotocea circiuma lui Papastratos, încăpere cu încăpere.

— Pînă termină ei, rînji Brutus, noi putem să schimbăm cîteva cuvinte. În fond, care e ultima ta dorință ?

— Vezi tu, Brutus, nu știu cum să-ți spun, întrebarea ta mă ia cam pe nepregătite. Totuși, dacă mă gîndesc puțin... Da, aș dori să plantez cu mîna mea un baobab... Și să-l văd mare.

— Ai, mă, în prăvălie, ce spune dumncalui ? se întoarse Brutus către Papastratos.

— Nu. Așa ceva crește numai în Africa.

Brutus îmi arătă prin gesturi că regretă, dar Africa era prea departe. Dacă găseam altceva. Mă pregăteam să cer o salată de sancrasas verde, cînd telefonul sună. Unul din banditi ridică receptorul apoi îl agăță la loc, fără să scoată un cuvînt. Îmi dădui seama că trebuia să joc tare.

— Așteptam telefonul ăsta, le spusei eu banditilor. Cred că știți despre ce e vorba ?

— Da. O nouă încercare de-a ta ca să scapi. Și, în fond, nu e nimic.

— Cînd am venit încoace, continuai eu neturburat, am stabilit cu echipa de intervenție să mă cheme la telefon, ca să vadă dacă n-am greutăți. Nerăspunzînd, deși ei mă știu aici, reiese clar că sînt împiedicat de cineva. Acum înțelegi ?

— Putea să fie un telefon întîmplător.

— Da? Atunci să scoată Harry capul pe ușă și să-mi spună dacă vecina de peste drum a scos ficușii pe verandă...

— I-a scos, anunță Harry. Și ce-i cu asta ?

— Chiar nu vă dă prin cap ? E un semnal că s-a închis cercul. Acum nu mai poate pleca de-aici nici pasărea măiastră.

— Dar tu și cu ăștilalți doi sînteți în mîinile noastre.

— Avem o soluție și pentru asta. Totuși, mai întîi aș dori să-ți atrag atenția, Brutus, că faci niște greșeli copilărești. Să-l luăm numai pe Samuel. Unde ți-am spus eu să-l repartizezi cu lucrul ?

— La bucătărie. Dar, Pepsi, s-a rugat atît de mult... aproape că mi-a căzut în genunchi. Am fost prieten bun cu răposatul taică-său, nu, nu puteam să-i refuz o ultimă șansă.

— Faci cum crezi. Pe urmă, ce să-ți mai povestesc despre melodrama asta, al cărei autor ești chiar tu !... Iei potirul, iei diamantele, mă lichidați pe mine !... Eu m-aș jena să declar că această idee îmi aparține.

— Și de ce, mă rog ! Ia uitați-vă, fraților, ce pretențios mai e dumnealui !

— Bine. Atunci să vă explic mai pe larg dacă voi nu vreți să puneți mintea la contribuție.

N-aveam nici o armă și îmi dădeam seama că singura mea salvare era să-i îmbrobodesc. Din fericire, îi pusesem deja pe gînduri, așa că mă ascultară cu atenție. Mai întîi — le explicai eu — trebuie să pună mîna pe potir. Îl căutase toată lumea, aproape o lună de zile și o să-l găsească tocmai dumnealor, într-o jumătate de oră ! Mă rog, una la mînă. Pe urmă ce-ar zice ei dacă ar afla că diamantele nu se mai găsesc în potir ? Cu puțin înainte de moarte, Leopold le îngropase undeva la vila Reduta. Dar vila Reduta

era păzită bine şi eu poate că îi minţeam. Iată-i deci siliţi să verifice totul într-un interval de timp foarte scurt. Pe mine nu mă puteau lichida, fiind singurul om de pe suprafaţa pămîntului care ştia ungherul precis unde se aflau diamantele. Nu vedeam cum aş fi putut să le explic, trebuia să mergem la faţa locului. Pe de altă parte, se putea pune şi ipoteza că dacă se iau după mine vor fi atraşi într-o cursă. Şi să nu uităm că miliţia înconjurase deja localul lui Papastratos şi că discuţiile lor, prin care recunoşteau asasinarea lui Leopold şi celelalte acte de violenţă, fuseseră înregistrate pe bandă, de agentele noastre, şi se aflau deja în mîinile autorităţilor. Eu, unul, consideram că se băgaseră ca proştii într-o afacere nu îndeajuns gîndită: îi aşteptau ani grei de închisoare sau, în cel mai fericit caz, autoritatea lui Brutus va fi serios zdruncinată.

— Şi, în acest moment, ţeava unui revolver este îndreptată spre căpăţîna ta, Brutus, se auzi vocea Rîndunicăi. Să faci ce-ţi spune Pepsi. V-am angajat să-mi ajutaţi la recuperarea potirului, nu să omoriţi oameni. Din acest moment, sînteţi concediaţi!

O văzusem dinainte în capătul scării şi ştiam că o să-mi ia apărarea, aşa că nu mai aşteptai răspunsul banditului ci mă strecurai în spatele lui George şi-i sucii o mînă la spate. Cît ai clipi, gangsterul fu debarasat de pistoale. Îi făcui semn lui Bonifaciu să ia un coş de hîrtii şi să treacă pe la fiecare tîlhar în parte. În curînd realizarăm o recoltă de patru coşuri la hectar, deci un rezultat destul de încurajator. Cu ajutorul indicaţiilor mele, Pater îşi

făcuse destul de bine meseria. Cel mult să-i fi scăpat vreo lamă de ras sau un ac cu gămălie.

— Încuie-le în pivniță, îi poruncii eu lui Papastratos, și servește pe toată lumea cu cîte un V.S.O.P. Brutus plătește ! Scoate banii, Brutus ! Zece mii de lei, fiindcă te cunosc ! Băutura, deranjul, emoțiile, eventuale pagube morale sau materiale...

Se execută în silă, numărînd banii de două ori. cu degetele îndepărtate, de parcă bancnotele ar fi fost unse cu catran. „Să trăiți !“ zise Papastratos, adresîndu-mi-se mie. Apoi făcu cinste de la el, cu încă un rînd de V.S.O.P.

— Ai fost bine, o lăudai eu pe Rîndunica. O să încep să mă gîndesc serios la viitorul tău. De exemplu, cu studiile cum stai ?

— Mai am puțin și termin.

— Ce termini ?

— Ce-am început. Pe urmă mai văd eu...

— Eu sînt de părere să lași totul baltă și să te măriți.

— S-o iau drept o cerere în căsătorie sau ce ?

— Așa și așa. Mă gîndeam să-ți găsesc un băiat bun. Prea ești și tu singură...

Pufni în rîs :

— Eu singură ?... Sau vrei să faci bancuri ?...

— În sfîrșit, te mai gîndești. Și cu asociații tăi ce facem ?...

Rîndunica era generoasă : propuse să le dăm drumul. Poate aveau și ei soții și logodnice care-i așteptau acasă...

— Ați auzit, bă ? mă întorsei eu către acoliții lui Brutus. Doamna a intervenit pentru voi. Luați-vă

pălăriile şi căraţi-vă ! Şi de mîine aştept telegramele voastre că aţi sosit cu bine în străinătate. Dar mai întîi, juraţi că veţi deveni oameni cinstiţi. Altfel nu dau ordin să vă lase să treceţi.

— Jurăm ! strigară bandiţii cu mînie şi se vedea clar că nu au nici cea mai mică intenţie să-şi respecte jurămîntul.

Ridicai receptorul şi formai un număr la întîmplare. „Lăsaţi-i să treacă — dădui eu ordin — am aranjat totul". Apoi rînjii cu nerușinare. Bandiţii mă priviră cîteva clipe posomorîţi, nici ei nu ştiau ce să creadă. Presimţeau că undeva nu s-a lucrat cinstit şi asta îi înfuria mai mult decît orice. Ieşiră unul cîte unul, şovăitori, întrucîtva dezamăgiţi.

— Eşti un formidabil, îmi şopti Rîndunica lipindu-se de mine, un dur. De o inteligenţă fenomenală. S-ar putea să mă înşel, dar, momentan, asta e convingerea mea personală.

— Mersi şi... dă-te puţin mai încolo. Să ştii că mai sînt şi alţii de aceeaşi părere. Tu ai fi fată bună, în fond, dacă nu te-ai înhăita cu toţi derbedeii.

— Ştiam că ai o părere bună despre mine. Mă gîndesc cum ar suna pe afiş : celebra trapezistă Rîndunica Popescu-Ionescu. Căci, în orice caz, am să-mi păstrez numele meu de fată.

— Şi foarte bine ai să faci.

Lîngă noi, Capoforte deschisese ochii mari şi turburi ca o ciorbă de peşte. Mă privi lung, o remarcă apoi pe Rîndunica, pe urmă pe părintele Bonifaciu şi, în sfîrşit, ne surîse. Revenea la viaţă, năuc şi abulic, părînd că are de comunicat ceva foarte important.

— Potirul... behăi el arătîndu-ne cu degetul către uşa rămasă deschisă la plecarea banditilor. Urmărirăm cu ochii direcţia indicată şi privirea ni se opri pe firma de-afară, care era, de fapt, un fel de clopot, asemănător cu cele folosite de marinari pe vreme de ceaţă. Privindu-l însă răsturnat, acel clopot putea fi un potir adevărat şi Pater îşi dădu, primul, seama de asta.

— Repede un cleşte, un bomfaier !... strigă el. Lasă, domnule, nu mai urla atîta, că ţi-o plătim cît nu face.

Sărirăm toţi să dăm o mînă de ajutor. Pe urmă, cînd mult căutatul obiect fu aşezat, singur, pe masă, complet degajat de braţele de fier pe care fusese montat, ni se păru ciudat că nimeni nu observase pînă acum, cît de mult semăna cu un potir.

— Da, dar el în realitate e auriu, ne informă Pater. Papastratos l-a brunat şi i-a lipit şi limba asta, ca să sune. E greu să-l mai recunoşti... Cum a ajuns în posesia dumitale ?

— Nepotu-meu, Gicu, mi l-a adus. Zicea că l-a uitat cineva şi că toată lumea îl ocoleşte, neavînd număr de inventar. Cu acest obiect voia să pună bazele unei colecţii particulare. Prostul ! Dacă daţi două sute, e al dumneavoastră.

— Eşti sigur că e chiar potirul dumitale, îl întrebai pe popă ? După ce îl cunoşti ?

— Putem să facem o experienţă chiar acum. Îţi aminteşti că aici la Clopotul s-au produs vindecări miraculoase. Colici abdominali, pemfigus, psittacoză... Recunoşti ?

— Desigur. Îi cunosc personal pe cei în cauză. Însă ei afirmă că vindecarea se datorează drojdiei.

— Aiurea ! Stai să facem o experienţă. Te mai doare ceafa ? Da ?... Perfect ! Şi vedem cu toţii că umbli cu capul aplecat într-o parte. Să ştii că boala asta se numeşte torticolis, adică gît-sucit. Aşa ! Acum ia în mînă potirul... pune-l jos şi... spune-ne ce simţi...

Încercai să mişc capul, uşor, cu prudenţă, şi... reuşii fără nici o greutate ! Repetai figura — mergea ca pe roate, nici o durere, nimic ! „Ura ! Adio torticolis !“ îi strigai părintelui şi iar făcui cîteva mişcări de forţă şi suplete. Era colosal ; Rîndunica mi se aruncă în braţe !

— Am asistat la o minune ! spuse ea şi părea, în acea clipă, convertită la catolicism. După cîteva secunde însă strică totul... Acum, strigă ea, e rîndul meu să fac cinste cu V.S.O.P. ! Părinte dă fuga la bar şi adu băutură pentru toată lumea. Şi tu, Pepsi, cred că ar fi bine să-ţi înştiinţezi prietenii.

Ideea era bună. Mă repezii la telefon şi-i făcui un raport amănunţit lui Raminagrobis, care tocmai se pregătea să iasă din post. Apoi luai la rînd cele două muzee, dar nu găsii nici o înţelegere. Mi se răspunse foarte rece, iar Decebal Marinescu îşi permise chiar să ameninţe : „o să mai vedem noi !“ şi să-mi trîntească telefonul în nas. Nu e nimic, o să sărbătorim evenimentul într-un cerc mai restrîns. Mă întorsei şi-l zării pe părintele Bonifaciu :

— Hai, mai repede, Pater, n-o lungi atîta. Dar unde e Rîndunica ?

Capoforte făcu un gest : s-a dus, să nu mai vorbim de ea ! Masa pe lîngă care ne aciuisem era goală ! Potirul dispăruse ! Un zgomot de motor mă

lămuri. Era motorul Tragustei, nu puteau fi două la fel în Malu-Mare. Mă repezii afară din cîrciumă.

Tragusta luase viteză ; eşarfa de la gîtul Rîndunicăi flutura ca o coadă de zmeu prin geamul lăsat al portierei. Îi arătai pumnul dar nu mă văzu. În schimb, vecina din veranda cu ficuşi, crezînd că i-am dat bună-ziua, îmi răspunse cu graţie. După ce maşina dispăru, mă repezii la telefon şi dădui alarma.

CAP. XVII.

E MAI UȘOR SĂ DREZEZI UN TIGRU !

În zori, marea era plină de valuri mici și dese, părînd o imensă foaie de tablă galvanizată pe care cineva o scutură de la un capăt. Petele șidefii ce pluteau pe suprafața apei, te făceau să gîndești că undeva, în susul curentului, pescadoarele și-au aruncat, în timpul nopții, toate deșcurile în mare. Totuși, soarele izbutise să scape din această zoaie și acum strălucea, cu putere, deasupra cheiurilor aglomerate.

De o jumătate de oră „F a r a n d o l a“ a ridicat ancora. O dată cu ea pleacă și circul A l e s s a n d r o. Se întoarce în Italia unde are o așa-zisă reședință de iarnă, în apropiere de Palermo. Simt un nod în gît și mă-ntreb dacă necunoscuții care trec pe lîngă mine își dau seama de ce îmi curge nasul, acum, în plină vară. Ar fi ceva absurd ; fiul marelui Johnson Nix, campionul Sumatrei, plîngînd ca o babă !

Și Pișcot e emoționat. Și-a încolăcit brațele pe după gîtul meu și tremură din tot corpul. Nu, sufletel, nu, scumpule, nu fi speriat că ți-au plecat tovarășii și nu te-au luat cu dînșii ! La anul veți fi din nou împreună. Pînă atunci o să-i ții de urît lui nenea

Pepsi, care e foarte-foarte singur și nu te are decît pe tine. Ca să dau vorbelor mele mai multă putere de convingere, opresc Tragusta în fața primei cofetării și o umplu cu pișcoturi și fursecuri. Aliatul meu își uită imediat toate melancoliile și începe să țopăie entuziasmat printre cutii, scoțînd strigăte de bucurie, mici și străvezii ca niște nasturi de plexiglas.

Farandola a ajuns acum la linia vapoarelor ; nu se mai distinge nimic pe punte. Și totuși, nu mi-e greu să mi-l închipui pe domnul Adalbert Măcelaru, rezemat de babord și dînd apă la șoareci, ca un sentimental ce este. Părăsim cheiul și rulez încet pe străzile Constanței pentru ca Pișcot să poată admira în voie reclamele colorate. Dar iată că, la o intersecție, pasagerul meu mă trage de mînecă și-mi arată cu degetul un grup de turiști ce se plimbă agale pe trotuar. Nu înțeleg ce e cu dînșii decît cînd ajung aproape : sînt băieții lui Brutus, ies de la dentist. Trebuie să amintesc că, a doua zi după fuga Rîndunicăi, organizaseră o nouă ambuscadă în cinstea mea, însă rezultatul fusese dezastruos pentru ei. În ziua aceea mă plimbam, împreună cu toți musafirii vilei Reduta, pe faleză, cînd, un autobuz stopase în fața noastră și din el începuseră să curgă oamenii lui Brutus, ca măslinele dintr-o pungă de hîrtie găurită. Erau treizeci de matadori, înarmați cu boxuri și reteveie, și ne urau de moarte fiindcă, după teoria lor, îi făcusem să piardă cîteva sute de mii de dolari într-o afacere considerată ca sigură. A urmat un sfert de oră grandios, noi ăștilalți, apărătorii, am făcut o partidă de zile mari, de față fiind și doamnele. Rami-

nagrobis, Vicepreşedintele, Inspectorul şi eu — cei patru cavaleri ai Apocalipsului ! De la primul şoc, sub tălpile noastre, asfaltul începuse să scîrţîie, banditilor le căzdeau dinţii, unul cîte unul, călcam pe molari, canini şi măsele de minte. Fetele dădeau şi ele cu poşetele, dar, mai ales, ţipau ca din gură de şarpe, în scopul intimidării inamicului. Pînă la urmă a rămas că tot ele, săracele, duseseră greul, ba chiar că ne salvaseră viaţa. După mine însă, numai intervenţia promptă a lui Rajah lămurise lucrurile. Kamma se afla în curtea Redutei, tocmai se pregătea să plece, cînd, auzind gălăgie, îşi închipuise că am fost atacaţi şi dăduse drumul elefantului. O lovitură de trompă fusese de ajuns ; cei rămaşi în picioare se repeziseră la autobuz, sperînd să scape cu fuga, dar Rajah, care era de o şiretenie colosală, îi împinsese cu fruntea pînă în marginea falezei, iar de-acolo îi azvîrlise în apă, cu autobuz cu tot, de la o înălţime de cîţiva metri. Gangsterii rămaşi de căruţă, socotiseră totuşi, în minţile lor mici şi negricioase, că or să ne poată veni de hac dacă fac uz de revolvere. Ei bine, pot fi întrebaţi *acum* dacă nu şi-au schimbat cumva concepţia lor despre viaţă. Sînt cazaţi la dispensarul din Malu-Mare, camera patru, şi la Spitalul Unificat de adulţi Constanţa, camera o sută douăzeci şi trei, unde îi vizitez în fiecare după-amiază şi le duc fructe. Am devenit prieteni de îndată ce au ieşit din comă. Acum mă iubesc, cel puţin aşa interpretez faptul că de cîte ori mă văd, sar în picioare şi mă salută milităreşte.

Băieții lui Brutus s-au înșirat pe marginea trotuarului. Îi salut cu două degete și pretind ca și Pișcot să dea bună ziua. E bine să ne învățăm de mici cu bunele maniere. Trecem mai departe, în mers lent, cu mîna la chipiu, pătrunși de atenția ce ni se acordă, de parcă am fi delegația Camerunului la cea de-a șaptea expoziție de obiecte casnice din material plastic. Apoi ieșim din oraș și mărim viteza. Tovarășul meu de drum se plictisește repede să admire peisajul și începe să cotrobăie prin cutii. Revine lîngă mine după ce a dat lovitura la pișcoturi, dar nu apucă să rontăie prea multe că am și ajuns în Malu-Mare. Pătrund în curtea Redutei și parchez Tragusta în umbra unei pergole năpădită de caprifoi și glicine. Din hol se aude o mașină de scris tăcănind fără întrerupere : e Mirandolina, care de cîteva zile și-a asumat rolul de secretară, fără să o roage nimeni. Arunc o privire pe geam și mă conving că nu m-am înșelat. Stă la o măsuță scundă și, de la locul meu de observație, îi văd genunchii rotunzi și pîrguiți ca două mere Parmen aurii. A îmbrăcat o rochiță de casă de satin negru, presărată cu legume și fructe, cu nasturi în față, foarte scurtă, care-i lasă brațele și picioarele descoperite. Pe cap și-a legat o eșarfă violetă ; e un spectacol plăcut, pe cinstea mea, parcă m-aș repezi în hol să-i dau bună-ziua, dar nu, nu trebuie să uit că sîntem dezamăgiți și că dînsa a rămas în Malu-Mare, numai și numai spre a putea fi la dispoziția autorităților, pentru cercetări. Ocolesc intrarea principală. Îmi dau brusc seama că am nevoie să fiu singur, să reflectez. Prin geamul bucătăriei răzbește afară, în valuri, un miros plăcut de cafea prăjită. E extraordinar cîtă

cafea se bea în casa asta : aproape un kilogram pe zi, o să ajungem la pepeni ! Pișcot, foarte sensibil la mirosuri, dă semne de agitație. Hai, măi țică, pe faleză, să stăm pe o piatră și să privim în larg, ca Ovidiu în Fîntîna Blanduziei.

Totuși plaja nu e goală. Pe un cearșaf, eternul cuplu : Micșunească — Vicepreședintele. Din nou o scenă idilică, Răducu o unge pe spate cu cremă Nivea și-i povestește pe larg despre succesele avute de dumnealui în carieră. Cecilia, care are ochi de Argus, mă zărește de departe și-mi face semn discret cu mîna să mă cărăbănesc. Ne retragem și eu și Pișcot, tîrîș, prin bălării, ca să nu stricăm pasența Micșunească.

O săptămînă întreagă rătăcesc fără rost prin vilă. Sînt pe punctul de a lua noi și importante hotărîri și musafirii mei mă cam incomodează. În cele din urmă îl iau pe Pișcot în cîrcă și ne îndreptăm spre terasă, singurul loc unde se mai poate reflecta în liniște.

Dar nici aici nu ne putem bucura de mult rîvnita singurătate. Raminagrobis, întins într-un șezlong cît e el de lat, visează cu ochii închiși, fără a dormi. În alt colț, Genoveva, într-un fotoliu de răchită, cu picioarele sub ea, răsfoiește o revistă de mode, privind dîn cînd în cînd spre locul unde dormitează marele cunoscător al sufletului omenesc. Avem ocazia să surprindem și un crîmpei de discuție foarte instructiv :

— Fă-mi o cafea, gingașo, comandă Mălai-mare fără a deschide ochii. Lucrez la un nou roman și mi-e imposibil să-mi adun gîndurile.

— Da, Big.

— Ce da? Crezi cumva că nu sînt în stare să mă concentrez?

— Nu, Big. Ziceam că dacă vrei cafea, mă duc imediat să-ţi fac.

Iată-ne, deci alintaţi şi pe englezeşte, că pe românește s-au terminat toate giugiulelile. Şi asta fără nici un efort special din partea dumnealui! Nu, nu există dreptate pe lumea asta! Mă pregătesc să întrerup acest dialog nesărat, cînd genialul meu prieten o oprește din drum pe blînda secretară a directorului general, cu o nouă poruncă:

— Mai fără zahăr, copilaș, ai să ţii minte?

— Da Big. Știam, dar e bine că-mi mai atragi și tu atenţia.

Genoveva are în priviri ceva de cîine savant, gata să-ţi indice, fără greș, primele cinci litere ale alfabetului. Pufăi dezgustat, ca o focă azvîrlită de furtună departe de ţărm, în mijlocul uscatului, şi-i fac semn să pună două cafele, sau trei dacă bea şi ea. Auzindu-mă, Raminagrobis deschide un ochi înceţoşat şi mă întreabă cum am rezolvat problema cu Arhibald.

— L-am luat de guler şi l-am azvîrlit în trenul de patru şi douăzeci. Dacă încearcă să revină, îl cotonogesc. N-avem nevoie de huligani aici.

În ultimele zile, distinsul meu confrate, Arhibald, îşi dăduse arama pe faţă. Venea noaptea tîrziu şi-i bătea în uşă Alidadei, pe motiv că are să-i comunice lucruri importante. Bineînţeles, fata nici nu se gîndea să-i deschidă. Fiindcă bruta nu renunţa, colaboratoarea mea se refugiase în camera Mirando-

linei, apoi părăsise litoralul pe furiș, fără să-și ia la revedere, numai și numai ca să scape de insistențele fostului ei partener de coregrafie. În nopțile următoare, animalul îndrăznise să bată și la ușa Mirandolinei și asta mă determinase să intervin cu fermitate și să-l dau pe ușă afară.

— Era de datoria mea, ca gazdă, nu înțeleptule?

— Păi sigur că da, aprobă Raminagrobiș. Te știm cu toții cît ești de scrofulos la datorie.

Cafeaua adusă de Genoveva miroase frumos, dar n-am plăcerea nici s-o gust măcar. Vocea Mirandolinei mă cheamă imperios în hol. „Te caută familia Niculescu !...“ Nu-mi dau seama cine ar putea fi ăștia decît cînd dau cu ochii de dînșii. Sînt Țoancămică și Gicu, veniți în vizită de bunăvoință și pentru a ne aduce ultimele vești din tîrg. Povestea cu ouăle de brontozaur a fost dată pe față și tot orașul vuiește. Cel de-al optulea pui de curcă abia fusese botezat, Berghimbosu îi puseseră numele, cînd a izbucnit scandalul. Acum toată lumea știe că brontozaurii sînt pui de curcă sadea, iar cei doi directori ar intra și în gaură de șarpe, de rușine. De cîte ori Decebal Marinescu iese pe stradă, totdeauna se găsește cineva care să dea drumul, din vreo curte, la niscaiva pui, dinainte pregătiți, numai așa, ca să-și bată joc. Și trebuie ținut seama că Decebal Marinescu e necăsătorit, fetele au început de pe acum să-l ocolească, iar sîmbăta trecută, La Casa de cultură, nici una n-a acceptat să danseze cu bărbatul-cloșcă, pentru a nu se face de rîs. Din acest motiv, directorul Muzeului și-a cerut transferul, ca și Villanova de altfel, dar n-au cîștigat

nimic fiindcă au fost mutaţi disciplinar unul în locul celuilalt, deci tot în Malu-Mare au rămas. Puii sînt crescuţi în curtea muzeului, s-au făcut mari şi toată lumea de pe litoral vine să-i vadă şi să le aducă de mîncare. Încasările au crescut enorm, muzeele au devenit rentabile, îşi scot cheltuielile şi dau şi beneficii frumuşele. Un inspector venit de la centru a consemnat toată această situaţie într-un referat, sugerînd chiar să se generalizeze experienţa de la Malu-Mare şi la celelalte muzee din ţară, iar muzeografii să fie puşi să clocească în acord, urmînd a li se stabili o normă şi a fi remuneraţi, fiecare după numărul de pui pe care îi aduce pe lume.

În timp ce Ţoancă-mică bîrfeşte, mă distrez, desigur, dar îl şi inspectez din priviri pe Gicu. Profesorul e bărbierit la sînge şi are pantofii lustruiţi, semn că viitoarea soţie îşi ia în serios atribuţiile de îndrumare şi control. Iată un lucru care, după părerea mea, îi face cinste.

— Aşa... şi venind încoace, continuă Ţoancă-mică, sărind de la una la alta, ne-am întîlnit în poartă cu poştaşul. Aveţi o ilustrată din Palermo. Un scris încîlcit, nu înţelegi nimic din ce e mîzgălit acolo.

Mirandolina reuşeşte totuşi să o descifreze. Ne scrie tanti Adelaida, femeia cu barbă, în numele întregului colectiv. Rîndunica a trecut şi ea apa, înfăşurată în nişte prelate. Probabil cu complicitatea celor trei taţi ai ei, sentimentali, fraieri şi lacrimogeni. Să le fie de bine, acum nu mai am nici o pretenţie. Imediat după sosirea la Palermo,

cei doi emisari ai ordinului Magdalenelor, au reușit să stăvilească o epidemie de psittacoză care bîntuia regiunea de mai multe săptămîni. Au izbutit aceasta, spun ei, cu ajutorul sfîntului Bartolomeo di Siracuza și, mai ales a sfîntului Pancrațiu. Mai departe, tanti Adelaida mă informează că circul Alessandro a început seria unor noi succese răsunătoare în sudul Italiei, foarte aplaudați fiind celebrii „Trio Mascheratti" pe care i-am cunoscut și eu destul de bine.

— Parcă erau numai doi, îmi amintesc eu.

— S-a adăugat și protejata ta, Rîndunica, precizează Mirandolina cercetînd ilustrata.

— A mea ?... Doamne ferește ! Poate a lui Gicu... Țoancă-mică îl privește mustrător pe profesor.

— Vezi Gicu ? Toată viața o să te urmărească amintirea păcatului săvîrșit.

— L-au iertat ăia ce le-a furat ouăle ?

— Petrescu-Villanova n-a zis nimic... de altfel dînsul n-a avut decît de cîștigat de pe urma substituirii. I-a și majorat salariul lui Gicu, mi se pare cu douăzeci și cinci pe lună. Nu, Gicu ?... Dar nici Decebal nu-l mai urăște acum ; am stat eu de vorbă cu el și am reușit să-l împac. Ar trebui să-mi mulțumești, Gicu ! Mă simțeam și eu nițel vinovată : cel de-al treizecilea ou fusese luat de mine încă de la început. Voiam să i-l fac cadou lui Gicu cu ocazia căsătoriei noastre. Dar acum nu mai are valoare : ouăle de brontozaur nu se mai poartă la Malu-Mare.

— Și cu colecțiile particulare cum mai stai ? îl întrebai eu pe muzeograf.

— Le dau dracului, răspunse Gicu răsucind pălăria în mînă. Puţin îmi pasă de ele.

După ce plecară cei doi inconştienţi rămăsei singur cu Mirandolina. Trebuia să spun ceva şi nu ştiam ce. Pînă una-alta îmi turnai un pahar mare de Campari, despre care se afirmă că stimulează inteligenţa.

— Ai văzut cît de mult îl iubeşte ? spusei eu în sfîrşit, după ce golii paharul. E în stare să şi fure pentru el ! E-hei !... Nu, Pişcot, nu mă trage de păr, că mă laşi fără el.

Mirandolina mă privea şi, pe neaşteptate, ochii ei străluciră. Era iarăşi vechea şi adorabila mea Mirandolină, care mă vrăjise din prima clipă a prieteniei noastre ; tandră şi zîmbitoare, fără ironiile ei de mai tîrziu. Ca să nu scap paharul din mînă, îl pusei repede pe tejgheaua barului şi aşteptai să văd ce mai urmează.

— Vino la mămica, scumpule ! şoptea dînsa întinzînd braţele către mine, cu un gest cunoscut şi, din păcate, aproape uitat. Îmi venea să cad de pe scaun şi, tocmai cînd mă pregăteam să fac un salt de leopard prin aer şi să străbat, într-o fracţiune de secundă, distanţa ce ne despărţea, îmi dădui seama că vorbele şi chemarea ei îi fuseseră, în realitate, adresate lui Pişcot. Mă desumflai într-o clipă, în timp ce şmecherie ăla mic o zbughi imediat în braţele ei. Cred şi eu că acolo era mai bine. Îmi turnai un nou Campari şi constatai cu această ocazie că mîna-mi tremură. Alături, într-o nişă, se găsea un clopoţel de argint cu care puteai să chemi la ordine personalul de serviciu. Îl agitai cu putere apoi mă repezii la telefon. Era un telefon interior.

— Dă-mi legătura cu terasa. Alo, Raminagrobis ?...

— Maestrul lucrează, spuse Genoveva. Cine îl caută ?

— Dracu' ! Ascultă fetiţo, la prînz o să mîncaţi singuri. Eu şi Mirandolina avem treabă. Consolează-i şi pe Vicè şi pe Micşuneasca.

— Am să comunic maestrului.

Mirandolina ridicase capul şi mă privea intrigată. Fii fără grijă, fugitivo, că te lămuresc în curînd şi pe tine. Să scap mai întîi de coana Veta.

— Ia-l pe Pişcot, îi ordonai eu madamei, dă-i de mîncare în bucătărie şi culcă-l imediat după asta !

— Să-l culc ziua nămiaza mare ?

— Faci cum îţi spun eu, nu cum doreşti dumneata ! Dacă vrei şi explicaţii... s-a obrăznicit... poftim ! La revedere !

Mă apropiai apoi de Mirandolina cu paşi elastici, ţinînd dinţii strînşi. Cu energia pe care o degajam aş fi mişcat acele unui manometru aflat în orice punct al încăperii. Ea se ridică palidă, se aştepta probabil să o pocnesc şi nu ştia de ce, poate doar pentru a dovedi că dreptatea se află în permanenţă şi în mod sistematic, numai şi numai de partea mea. Dar intenţiile mele erau altele. Îi trecui o mînă pe sub genunchi şi o ridicai în aer ca pe un fulg.

— O să cam ai de furcă cu mine, scumpo, de-aci încolo, îi spusei eu privind-o cu compasiune. N-or să-ţi mai meargă toate şiretlicurile.

— Nici ţie, gîfîi ea, apoi se relaxă dar nu încercă să scape din strînsoarea de fier a braţelor mele vînjoase.

— Foarte bine ! Să vedem care pe care !

După această discuție, musafirii vilei Reduta nu ne-au mai văzut o săptămînă sau două, cine mai ține socoteală de asta. Și nici n-aveau de unde să afle că noi, în tot acest timp, am stat ascunși într-o cabană la munte, că acolo a plouat tot timpul, că începusem să ne plictisim și că ne certam iarăși, în fiecare zi, ca-n vremurile bune de odinioară...

CUPRINS

Cap. I Să-ţi fie ţărîna uşoară, Leopold ! 5
Cap. II Brandy of Napoleon ! 24
Cap. III Strategia unor bărbaţi singuri 49
Cap. IV Sirena şi acoliţii ei dau peste un rechin-tigru 72
Cap. V Începe războiul celor treizeci de ouă 103
Cap. VI Îl bat măr pe Vicepreşedinte 131
Cap. VII O criză de epistaxis 145
Cap. VIII Îi silim pe gangsteri să încheie contract 169
Cap. IX Prea multe lovituri de teatru ! 192
Cap. X Hoţul de păgubaş sînt chiar eu ! 217
Cap. XI Ia fiinţă Societatea Burlacilor 237
Cap. XII Banda lui Brutus strînsă cu uşa 264
Cap. XIII Cum se descifrează un mesaj misterios 288
Cap. XIV Baby şi încă şase pui de brontozaur 302
Cap. XV Pe masa de tortură ! 319
Cap. XVI Să nu mai bem V.S.O.P. ! 334
Cap. XVII E mai uşor să dresezi un tigru ! 354

Lector : BOGDAN BADULESCU
Tehnoredactor : AUREL BUCUR

Apărut 1971. Format 70×100/32. Coli ed. 15,06. Coli tipar 11,5. A. nr. 5 638/971. C.Z. pentru bibliotecile mari 330 — 30.

Tiparul executat sub comanda nr. 10 406 la Combinatul Poligrafic „Casa Scînteii", Bucureşti — R.S.R.

Editura Eminescu

În Colecția «Clepsidra»

au apărut:

Liviu Rebreanu CIULEANDRA o Petre Sălcudeanu UN BIET BUNIC ȘI O BIATĂ CRIMĂ o Victor Eftimiu KIMONOUL ÎNSTELAT o Liviu Rebreanu AMÎNDOI o Gheorghe Buzoianu AGENDA CENUȘIE o Rodica Ojog-Brașoveanu ENIGMĂ LA MANSARDĂ o Petre Sălcudeanu BUNICUL ȘI PĂCATELE LUMII

Lei 7,50